

HOANG HAI

TRON VOI TA

DU BAN

VIỆT NAM ĐÔNG

Trong Vòng Tay Du Đãng

Tác giả: Hoàng Hải Thủy

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: zzz links

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

ụ án khởi đầu vào một buổi trưa hè nóng bức và nặng nề, dưới một bầu trời mây vẫn nặng nề u ám như đe dọa sắp có bão tố và sấm sét...

Mọi ngày, trên con đường Sài Gòn - Đà Lạt này, khi du khách từ Sài Gòn lên qua Định Quán đã thấy khí hậu mát mẻ, dễ chịu. Nhưng hôm nay trời nóng và oi bức đến nỗi càng lên cao người ta càng cảm thấy nóng và ngột thở.

Trên, quốc lộ nối liền Saigon và Đà Lạt, khi qua khỏi Định Quán được chừng hai mươi cây số, có một ngã ba. Con đường từ trong rừng đi ra đường cái làm thành ngã ba này là một con đường đất, xe hơi đi vừa. Đường này là đường riêng của những chiếc xe be chạy vào rừng chờ cây về Sài Gòn. Ngay trên ngã ba đó có một cái quán nghèo nàn có tên là Quán Lá. Quán bán thức ăn phần nhiều là thịt rừng và rượu đế. Chủ quán là một ông già chán đời. Ông này thời thanh xuân đã từng làm bồi tào biển đi sang Pháp, nấu bếp cho quan Thống sứ Pháp, làm đầu bếp cho nhà hàng lớn ở Sài Gòn, nay về già tới đó mở quán sống dưỡng già như một triết nhân chính hiệu không còn lý gì đến sự đời. Ông có một cô con gái. Cô này năm nay đã mười bảy hoặc mười tám tuổi, thân thể này nở trước tuổi và là một đề tài cho các bác tài, chú lơ xe đò, xe be qua lại đường này để ý, bàn tán, gạ gẫm, quyến rũ. Cô gái này chắc sẽ không còn ở đây lâu nữa với bố già.

Ông già cũng biết như vậy nhưng dường như điều ấy cũng không làm cho ông bận tâm mấy.

Bên cạnh Quán Lá, ông già còn đặt mấy cái thùng "phuy" bán và mua dầu xăng của những xe chạy ngang. Nhiều bác tài ăn cắp được xăng trong xe chủ đem đến đây bán, ông già bán lại số xăng đó cho các bác tài nào cần xăng với một giá rẻ, ăn lời chút đỉnh. Thân chủ của quán vì vậy hầu như chỉ toàn là tài xế xe đò và xe be. Họ dừng xe tại đây để ăn nhậu, để chờ đợi nhau, nghỉ ngơi và o bế cô quán.

Cô quán, với tuổi tác chỉ là một cô bé, nhưng một cô bé có bộ ngực và cặp mông đàn bà.

Buổi trưa trời nặng mây vần vũ, oi bức đó, có hai người khách lạ tới Quán Lá.

Họ tới trên chiếc xe hơi cũ, sơn đen, bám đầy bụi đất. Màu sơn của chiếc xe loang lổ làm cho chiếc xe có cái màu ở giữa màu đen và màu xanh đậm. Máy xe nó xọc xạch như xe chỉ muốn nằm dài "ăn pan" ở giữa đường.

Hai người đàn ông đi trên xe trông cũng tang thương, tả tơi, thô thảm không kém gì chiếc xe của họ.

Khi xe ngừng lại trước quán, chỉ có người đàn ông cầm lái xuống xe. Người đàn ông thứ hai ngồi bên nằm ngủ, đầu dựa thành ghế, miệng há hốc trông thật thảm hại.

Bái - người đàn ông lái xe - bước ra khỏi xe. Y thấp lùn, đáng điệu nặng nề, mặt vuông nhưng cái cằm lại nhọn trông vừa có vẻ ngu độn, vừa tàn nhẫn.

Một vết sẹo dài do dao găm gây nên nằm ngang trên gò má bên phải của Bái. Vết sẹo dao găm làm cho làn da ở má của Bái nhăn lại và kéo đuôi mắt y sụp xuống. Do đó, khi Bái nhìn ai, dù chỉ là một cái nhìn rất thường, người bị y nhìn cũng thấy sợ sợ như là khi bị y đe dọa hãm hại.

Chiếc xe bám đầy bụi đất và người Bái cũng trắng những bụi đất. Tóc y có bụi, và những sợi râu ria mọc tua tủa

trên miệng y cũng vướng bụi. Y bận bộ quần áo tây nỉ xanh bạc phếch vì nhàu nát như là cả năm nay không được giặt ủi lần nào. Cổ áo vì hai tay áo sơ mi của y cẩu ghét và sờn rách.

Bái có vẻ mệt mỏi và bức dọc, cúi kính.

Đêm trước, Bái đã không được chớp mắt ngủ. Từ sáng đến giờ, y lại phải lái xe chạy dưới bầu trời nắng lửa và bụi mù. Tuy mệt vì buồn ngủ, y cũng không dám trao tay lái cho lão Tiến già nằm bên y vì y sợ để lão già hết đường này chạy xe, y sẽ tỉnh dậy trong chiếc xe dưới vực sâu. Lão Tiến không thể tin được, vì lão chắc chắn sẽ ngủ gục trên xe lái.

Bái ra khỏi xe, đứng khạc nhổ xuống đường. Y nhăn mặt khi cảm thấy miệng y khô và lưỡi y cứng lại vì bụi. Y quay lại nhìn tên bạn đồng đảng già đang ngủ không còn biết trời đất là gì đó với một vẻ bất mãn, khinh bỉ không cần giấu diếm. Y toan gọi xong nghĩ lại, y mặc kệ và đi vào quán một mình.

Cô gái bán quán cười tình với Bái. Nụ cười dĩ thỏa quen thuộc tự động nở trên môi nàng trước khi nàng kịp nhận rõ những nét hung bạo, tàn nhẫn và không có qua một chút cảm tình nào trên người ông khách lạ.

Bái là đàn ông không có ác cảm với đàn bà, nhất là với loại đàn bà dễ dãi có thể mua được bằng tiền như cô gái bán quán này. Nếu là ngày khác, y đã mỉm cười đáp lễ nàng và buông lời chọc gheo, tán tỉnh ngay, nhưng hôm nay y đang bức mình, đang cúi giận vu vợ, nên bộ mặt hăm tài của Bái vẫn giữ nguyên vẻ hăm hăm, dữ tợn.

Cô gái tươi tỉnh, vồn vã:

- Chào ông... Trời nóng quá hé ông? Mời ông ngồi... Gớm đêm qua nóng quá... cả đêm em không ngủ được.

Bái cầm cần:

- Rượu... Cả chai...

Bái lấy ngón tay đẩy cái nón nỉ ra sau gáy rồi rút chiếc khăn tay nhàu nát đưa lên trán lau mồ hôi.

Chưa chịu nhận là thất bại, cô quán còn nói:

- Hôm nay trời nóng, ông nên uống la ve. Nhà em có la ve lát xê, uống dễ chịu hơn là ba xi để...

Bái ngắt lời nàng:

- Rượu... Lẹ lên. Có thịt nai cho hai đĩa..

Đến lúc đó cô ả vô duyên mới nhận thấy vẻ dữ tợn của cái mặt sọ và con mắt nhần nhần hung bạo của ông khách lạ. ả vội vàng để lên mặt quày gỗ ọp ọp một chai rượu và hai cái ly sứ miệng.

Bái xách chai rượu và hai cái ly tới ngồi ở một bàn trong góc, khuất nhất quán.

Y rót rượu vào ly và uống từng ngụm lớn. Hết trọn một ly đầy chất nước nóng bỏng thiêu đốt dạ dày. Y rót rượu vào ly và ngoảnh mặt nhìn ra đường.

ả quán đi vào bếp nói với ông già dọn thịt rừng cho khách rồi trở ra. Thấy ông khách thản nhiên như không có mình ở đó, ả trề môi rồi móc từ dưới quầy lên một cuốn tiểu thuyết tình rẻ tiền cho mượn chăm chú đọc.

Sau khi uống chừng ba ly rượu để nặng nhất thiên hạ, Bái mới thấy đỡ khát. Y ngồi bật ngửa, dựa lưng vào thân cột tre sau lưng và bắt đầu suy nghĩ. "... Mẹ kiếp! Lâu quá rồi không làm được vố nào ra tiền... Rách quá... Hết nhẩn cả tiền, hết tiền thì chẳng làm sao còn có thể hào hoa phong nhã được... Muốn hào hoa phong nhã thì bắt buộc phải có tiền. Nếu Sơn gù nó không nghĩ ra được một áp phe nào hay, có lẽ mình đến phải làm một vụ cướp đường mất".

Nghĩ đến Sơn, người bạn đồng đảng "quái" tức là du đảng ăn trộm, ăn cướp của hiện đang ở Saigon, với chuyện cướp đường bộ mặt của Bái hẳn nhó. Vết sẹo trên má y lúc thường đã làm cho mặt y nhăn nhăn thật đáng sợ rồi, giờ đây khi y nhăn hẳn hòi, trông lại kinh khiếp, rùng rợn.

Việc làm một vụ cướp đường đối với Bái lúc này, mặc dầu y đang túng tiền và đang sẵn sàng làm bất cứ việc gì để ra tiền, không có hào hứng gì. Vì hồi này bọn quái đã làm quá nhiều vụ cướp đường trên con đường này. Người đi đường bảo nhau và đọc báo thấy những vụ cướp xảy ra luôn luôn trên đường này đều đề phòng cẩn mật. Họ không mang nhiều tiền theo nữa, hoặc có bắt buộc phải mang tiền theo, họ cũng giấu diếm thật kỹ, cướp có tìm ra được hoặc có đe dọa được họ để bắt họ chỉ nơi họ giấu tiền trong xe cũng mất nhiều thì giờ.

Và việc mất thì giờ là điều tối kỵ đối với những tên cướp đường. Những xe cảnh sát và quân đội tuần tiễu lên xuống luôn luôn không cho phép cướp chặn xe đò quá lâu giữa đường. Cướp đường lúc này đã trở thành một trò làm ăn nguy hiểm, dễ chết mà lại không còn ra tiền.

Bọn côn đồ như Bái đều là những tên nhát gan. Chúng chỉ dựa vào võ khí và đông người để dọa nạt những người dân làng không quen tự vệ và không có võ khí để tự vệ, nhưng chúng rất ngán đụng độ với quân đội hoặc cảnh sát võ trang.

Bái dù không muốn cũng vẫn phải nhìn cảnh lão Tiến già nằm ngủ mồm há hốc trong xe. Trời nóng hun đốt trong lòng xe hơi nóng như lò than, vậy mà lão già ăn hại này cũng vẫn ngủ được như thường. Đầu lão ngheo qua một bên, trông lão như người chết rồi. Y nghĩ thầm "Anh già này không còn có thể làm được gì nữa rồi, kể cả việc lái

xe cho mình ăn hàng. Lão chỉ còn biết ăn, uống và ngủ, nằm đầu là ngủ đấy... kể cả ngủ ngồi...”

Đúng như Bái nghĩ, trong nghề ăn cướp, lão Tiến già giờ đây giữ chân lái xe - tức chân nhàn nhất, dễ làm nhất cũng không xong. Lái xe cho những vụ ăn hàng, người lái phải bình tĩnh, gan dạ, liều lĩnh và lanh lẹ. Nếu người lái không có đủ điều kiện ấy thì chỉ có chết. Không phải chết một mình mà là chết cả bọn. Không phải bất cứ ai biết lái xe hơi cũng có thể “chá xể” cho quái ăn hàng được.

Nhận xét này về đồng đảng càng làm cho Bái thêm bực dọc. Làm ăn thì một ngày một thêm khó khăn, nguy hiểm mà đồng đảng của y thì lại già nua gần như là vô dụng. Y thấy rõ là y phải nuôi báo cô lão Tiến già mà không thể nhờ cậy được gì. Y lại nghĩ: “Mình và Sơn gù phải cấp tốc nghĩ ra cách làm ra tiền bằng cách nào bây giờ?”

Mấy ly rượu mạnh làm cho Bái đói bụng.

Y kêu như sủa về phía cô quán:

- Nè... thịt rừng của người ta đâu?

Không cần đáp lời khách cũng chẳng cần nói gì thêm với bố già cho lễ độ đôi chút, ả quán kêu vào nhà trong:

- Thịt...

Hai đĩa thịt rừng được ông già bưng ra.

Không gọi bạn, cũng không có qua một ý nghĩ về bạn. Bái cầm đũa và gắp ăn ngẫu nhiên, nhồm nhoàm. Vừa ăn, y vừa uống từng hớp rượu lớn. Một loáng sau, một đĩa thịt nai thui đã vơi cùng với nửa chai rượu.

Bắt đầu lửng bụng, Bái ăn uống chậm chạp hơn.

Có tiếng máy xe hơi chạy xọc xạch từ xa vắng lại, Bái quay lại nhìn. Qua ô cửa sổ đục trong tấm liếp che đầu quán. Y thấy một chiếc xe “trắc xông” cũng loang lổ và

già lão không kém xe của y, ì ạch chạy tới. Y chú ý hơn đến chiếc xe và người ngồi trong xe khi chiếc xe dừng lại trước cửa quán, ngay sau chiếc xe của y. Một người đàn ông mà y thấy có vẻ quen quen từ trên xe đẩy cửa bước xuống.

Bái nhận ra gã đàn ông đó. Y nghĩ thầm "Thằng Kính xi-măng, nó lò mò lên Đà Lạt chẳng? Không biết nó đi có việc gì?"

Kính xi-măng có mái tóc điểm bạc, mái tóc bạc nghèo nàn, đôi rách, hiện rõ vẻ lao碌, vất vả chứ không phải mái tóc hoa râm gợi cảm của những người đàn ông hào hoa, phong lưu. Gã trạc trên dưới năm mươi tuổi. Trước khi bước chân vào làng "quái" tức là kiếm sống bằng những nghề bất lương. Y có thời đã làm trong một hãng xi-măng, nên y có cái biệt hiệu là Kính xi-măng, cái tên tục này rất hợp với con người Kính vì tánh gã keo bần, chỉ khoái ăn của người, ăn mà không bao giờ trả lại.

Bái và Kính xi-măng có quen biết nhau nhưng không thân.

Dân làng quái đa số đều quen biết nhau nhưng nếu không cùng chung bộn đã từng làm ăn với nhau, không bao giờ chúng tin nhau. Chúng còn đề phòng nhau hơn cả đề phòng người lạ. Vì bộn cùng nghề thường làm hại nhau và nguy hiểm với nhau hơn cả những kẻ làm cảnh sát. Bái thấy nhận xét đó đúng. Thực ra, đa số những vụ rắc rối, lo âu của gã từ trước tới giờ đều là do bộn quái đồng nghiệp gây ra chứ không phải do "cớm".

Kính xi-măng xuống xe và khệnh khạng đi vào quán.

Trông thấy lão Tiến già nằm ngủ há hốc mồm trong xe và Bái ngồi một mình trước chai rượu với đĩa thịt rừng, Kính không tỏ vẻ ngạc nhiên chút xíu nào.

Gã cũng không tỏ ra vồn vã, mừng rỡ, gã chỉ giơ tay chào Bái:

- Rua bồ. Hồi này làm ăn khá không?

Bái trả lời mơ hồ:

- VẬY... vẬY...

Y tiếp một câu không liên lạc gì đến câu vừa nói:

- Mẹ kiếp... nóng thấy mẹ...

Kính xi-măng đồng ý ngay:

- Ủa... nóng quá trời. Tối đây mà còn nóng như vậy không hiểu ở Sè Gòong trời còn nóng tới đâu...

Gã khệnh khạng đi tới bàn Bái ngồi và không cần Bái mời ngồi, gã khèo chân kéo cái ghế và ngồi xuống trước mặt Bái. Như vậy có nghĩa là gã tự tiện mở chầu ăn nhậu với Bái mà không cần có sự mời mọc của khổ chủ.

Đoạn đời làm tư chức của Kính xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi. Kính bị đuổi ra khỏi sở cũng đã từ lâu lắm nhưng cái tên Kính xi-măng vẫn ở lại với gã. Trong thời gian gần đây, nhờ biệt tài biết rất nhiều đời tư của rất nhiều người, nhất là những người giàu tiền hoặc nổi tiếng, mặc dầu gã không hề được quen biết gì những người đó. Kính đã sống với nghề "điều tra viên" cho thầy bói Sáng đội lốt "chiêm tinh gia". Một nghề mới toanh, khó tin nhưng có thật. Thời loạn cuộc sống con người trở nên bấp bênh, người ta sống nay, chết mai, những gia sản dựng lên và mất đi thật mau chóng. Do đó con người thấy tương lai mình mịt mù và luôn luôn bị đe dọa, luôn luôn lo sợ, người ta phải tìm đến nhờ cậy những gì mà người ta tin là huyền bí, siêu hình.

Những người làm nghề bói toán lợi dụng lòng mê tín, kinh sợ tương lai của người đời, người giàu muốn được giàu

hơn và lo sợ trở lại nghèo, kẻ nghèo sợ sẽ còn nghèo hơn và muốn trở thành giàu có v.v... sống ung dung nhờ biết khai thác điểm tâm lý đó của người đời. Có một số thầy bói giảo hoạt và khéo tổ chức hơn các đồng nghiệp, sau khi làm ăn mãi ở Sài Gòn thấy hết khách bèn làm những cuộc viễn du đến những tỉnh xa.

Thầy bói tới mỗi tỉnh ngụ tại khách sạn lớn nhất tỉnh hoặc mượn nhà người quen, treo bảng coi bói. Thầy có một số đàn em đi điều tra đời tư của những người giàu tiền nổi tiếng ở trong thị xã.

Nếu những người này tới coi bói tức là "thầy" trúng mỗi nói trúng phong phúc. Trong số những điều tra viên đặc lực nhất của lão thầy bói Sáng có Kính xi-măng. Kính có biệt tài dò hỏi về đời tư của kẻ khác. Gã chỉ cần vào nằm trong một tiệm công yên của tỉnh có thể biết được gần hết về đời tư cùng gia đình, công ăn việc làm của những người nổi tiếng trong tỉnh.

Gần đây, Kính xi-măng còn cộng tác với người khác, mở một sở Điều Tra Tư chuyên cung cấp tin tức và tài liệu cho những cặp vợ chồng muốn ly dị nhau hoặc những người muốn cưới nhau. Nhưng việc kiếm tiền nhiều nhất của Kính, việc làm nuôi sống của Kính là việc gã điếm chỉ cho bọn côn đồ và những nhà giàu tiền để bọn côn đồ tổ chức đánh cướp.

Chẳng hạn như Kính có thể chỉ rõ ngày giờ một viên quản lý hăng tư ra Ngân Hàng lãnh tiền về trả lương cho công nhân, số tiền đúng là bao nhiêu, đường nạn nhân đi về v.v... họa đồ cả một vila đủ các phòng và chỗ có két bạc, v.v... Bọn quái chỉ cần theo đúng những chỉ dẫn của Kính để đánh cướp, Chúng có thể mua những tài liệu đó của Kính hoặc đánh cướp xong về chia tiền cho Kính.

Không ai có thể hiểu tại sao Kính xi-măng biết nhiều như vậy. Có điều là gã làm ăn cũng khá thận trọng, những gì gã cung cấp cho bọn quái không mấy khi sai và gã vẫn chưa bị mang tiếng là bày đặt ra “tuy dô” để bán lấy tiền.

Kính xi-măng cũng như đa số dân quái khác là một cây cờ bạc. Gã rất mê đánh cá ngựa. Nếu gã không có việc phải đi xa hoặc phải “nằm ấp” tức là đi ở tù trong khám, chiều chủ nhật nào người ta cũng thấy có mặt gã ở trường đua Phú Thọ.

Theo đúng thông lệ “ăn uống gỡ gạc không can được mời”. Kính điềm nhiên rót rượu vào ly uống và cầm đĩa gắp thịt ăn ngon lành.

Vừa nhồm nhoàm gã vừa nói:

- Nóng, nóng thật. Đêm qua moa dự tiệc cưới trong một đồn điền ở Bảo Lộc. Nóng chảy mỡ ra... Trời nóng như vậy là đêm tân hôn cô dâu, chú rể hết cả hứng.

Bái tuy không mời nhưng cũng không tỏ vẻ khó chịu khi thấy Kính xi-măng ăn gỡ. Có lẽ bây giờ Bái đã no rồi và khi no bụng, người ta thường dễ dãi và bớt giận đời như lúc đói. Thấy Bái không nghe chuyện mình, Kính hỏi:

- Còn toa, Bái? Hồi này làm ăn ra sao?

Bái lắc đầu:

- Từ nhiều tháng nay cóc làm được vỡ nào ra hồn. Nguy lắm...

- Nản vậy sao...

Bái châm một điếu Bastos, hít vào một hơi dài và thở khói xanh um lên không gian nặng và nóng.

Một con nhặng xanh bay qua bị vướng vào vùng khói thuốc lá. Chắc chất khói rất hôi hám với con nhặng cho nên nó vội vã vỗ cánh bay ra xa.

Như thấy cần phải đưa ra vài tuy dô đèn bù lại Bái bữa nhậu thịt rừng này, Kính xi-măng vừa ăn vừa nói với giọng bí mật:

- Có muốn làm cú này không? Chớp tiền lương của bọn làm cây gần đây... Cách đây lối ba mươi cây số và có thể thâu một khoảng lối ba trăm ngàn...

Bái tưởng tượng rà cuộc sống của những lao công làm nghề đốn cây trong rừng. Bọn họ đông mà bọn gã thì chỉ có hai người. Gã và Sơn. Lão Tiến già ngoài kia không được kể. Hai lên côn đồ bịt mặt với hai khẩu súng lục không thể đe dọa và đàn áp nổi cả trăm lao công khỏe mạnh, gan lì biết xử dụng dao búa. Những người chỉ huy đám phu chặt cây lại có võ khí tùy thân hoặc được chính quyền địa phương cho binh sĩ theo bảo vệ. Không thể đánh cướp được bọn họ, nhất là bọn gã thì lại càng không thể...

Bái gạt đi:

- Thôi đi cha. Xúi người ta đi lấy tiền của bọn chặt cây để mà tịch à? Mẹ kiếp, có còn cách nào xúi con ông cụ đi tự tử lẹ hơn nữa không?

Kính xi-măng trợn mắt như người kinh ngạc nhất đời. Gã bào chữa cho tuy dô của gã, cùng lúc ấy gã vẫn ăn nhậu như máy. Bữa ăn giữa đường này chẳng ngon lành gì nhưng Kính có tật ăn lấy được, người nào càng không mời gã, càng tỏ ra lệnh nhạt với gã, gã ăn càng ngon càng khoái vì càng ăn nhiều. Suốt thời gian ấy, Tiến già vẫn há hốc mồm ngủ ngoài xe.

Bái hỏi một câu cho có chuyện:

- Toa lên Đà Lạt?

- Ừa... Moa lên dự một đại hội tổ chức tại Đà Lạt. Mẹ kiếp... phú quới sinh lễ ngãi. Bọn nhà giàu sừng thật,

động một tí là tiệt tòng linh đình. Dường như chúng chỉ lo không có dịp để mà tiêu tiền...

- Ai tổ chức..?

- Tạ Phong.

- Tạ Phong là ai?

Dư biết Kính xi-măng chỉ là một anh phóng viên xoàng, tuy đi xe hơi nhưng xe của y chỉ là một chiếc cũ nát, có bán rẻ cũng chẳng ai thèm mua. Bái không chú ý lắm đến những lời Kính nói, và Kính cũng chỉ nói câu chuyện làm quà vì chẳng lẽ gặp nhau, ăn chực của Bái mà lại lăm lì không chịu nói gì, cũng ngượng:

- Tạ Phong? Tạ Phong là ai? Hả?

Kính trố mắt nhìn Bái như một kẻ vừa từ thâm sơn cùng cốc nào về nói chuyện với y:

- Ở Saigon mà không biết tiếng Tạ Phong... thì chết rồi. Mán quá... Nếu bây giờ tôi hỏi anh... chú Hỏa là ai, ông Bá hộ Sường là ai? Anh có biết không?

Thấy bị Kính chê là "quê" Bái bực mình:

- Mẹ kiếp... Chú Hỏa với ông Bá hộ Sường thì ai mà không biết...

- Thì người Sègòong bây giờ có bốn phận biết đến nhà tỷ phú Tạ Phong... Ông này mới nổi tiếng từ sau năm 1945 tới nay... Giàu kinh khủng... Ông làm chủ nhiều đồn điền cao su, cà phê và cả một hãng tàu biển chạy đường ngoại quốc... Người ta nói gia sản của lão tới mấy ngàn triệu...

Bái cười mĩa mai:

- Đâu đã nhiều bằng thằng này... Gia sản của thằng Bái có tới vài trăm bạc lặn.

Rồi Bái hỏi như sủa vào mặt Kính:

- Bộ lão nhà giàu ấy là bạn thân của anh sao? Tại sao hẳn phải mời một thằng đói như anh đến dự tiệc? Nếu quả thật lão giàu tiền như anh vừa nói thì lão thiếu gì bạn bè? Thằng nào mà giao du với anh là thằng đó tới ngày tàn.

Kính gân cổ cãi:

- Cóc cần phải lão mời cá nhân tôi đến dự tiệc vui mà là mời tờ báo có tôi làm phóng viên. Tôi có nhiệm vụ tới dự dạ hội rồi về viết bài đăng báo. Lão Tạ Phong là thần tượng của thằng cha chủ báo tôi, lão biểu gì ra à anh chủ báo tôi chẳng làm.. Không chừng lão đó là người cho anh chủ báo tôi vay tiền làm vốn để ra báo lắm ạ. Vì vậy tôi thấy anh chủ tôi sốt sắng với lão lắm... Anh chủ báo tôi là một cây tham tiền, chỉ biết có tiền, mù mịt về tình nghĩa. Hẳn không làm việc gì mà không ra tiền, không có lợi cho hẳn bao giờ.

Thấy Bái không nói gì, Kính kể lể như người tự nói chuyện với mình:

- Kỳ này... đại ký giả kiêm phóng viên Văn Kính... tuổi già, tài thấp này lên Đà Lạt dự dạ hội mừng tiểu thư Bạch Lan, thành niên hai mươi một tuổi, thể nào tử phú Tạ Phong chẳng phát cho đại ký giả Văn Kính vài bó mang về... Mẹ kiếp... các cụ nói "phú quý sinh lễ nghĩa" chẳng sai tí ti ông cụ nào. Nhà nghèo cơm áo không có đủ thì con gái có đi lấy chồng cũng chẳng có gì. Nhà giàu thừa tiền thì con gái vừa đến tuổi thành niên đã làm tiệc tùng mời cả nước đến đớp. Cái đình của dạ hội này sẽ là chuỗi kim cương của tiểu thư. Nghe nói tinh theo thời giá, chuỗi kim cương đó phải đến năm triệu đồng.

Năm triệu đồng chuỗi hạt xoàn được trao cho cô ái nữ đêm nay, sau buổi tiệc mừng sanh nhật. Chắc chắn nó là chuỗi hạt xoàn đắt giá nhất nước ta. Giá mà mình chớp

được vài hạt. Mẹ kiếp chỉ vớ được hai hạt xoàn dó thôi, cũng có vốn làm ăn no đủ suốt đời.

Những tiếng... "chuối kim cương, hạt xoàn trị giá năm triệu đồng" thốt từ cái miệng móm của Kính xi-măng vang vang đập vào nhĩ tai Bái. Y ghi nhận ngay sự kiện tối nay, sau lễ ăn mừng sinh nhật năm thứ hai mươi một tuổi, nhà tỷ phú Tạ Phong sẽ trao cho cô con gái quý chuối kim cương đắt giá nhất Việt Nam, năm triệu đồng. Bái nghĩ đến chuyện y cướp được chuối hạt xoàn quý báu ấy. Cướp được và không cần bán chỉ cần cho khổ chủ tức là nhà tỷ phú Tạ Phong chuộc lại y cũng có ít nhất là hai triệu đồng bạc!

Bái nghĩ thầm: Năm triệu đồng! Lớn quá.. Không biết Sơn gù nó có dám liều cùng mình làm cú này không?

Bái nhìn qua khung cửa sổ ra xe, lão Tiến vẫn ngủ miêng hả hốc - "Chỉ có thể trong cật vào Sơn gù thôi, Sơn và mình sẽ lã hai thằng làm vụ này, lão già vô dụng kia là vút đi rồi..."

Bái chợt ngừng suy nghĩ để hỏi:

- Dạ hội tối nay được tổ chức ở đâu? Ở nhà riêng của lão Tạ Phong hay là ở khách sạn nào?

Đang ăn nhom nhoàm, Kính đáp:

- Nhà riêng... Rồi tiểu thư tới khách sạn tiếp riêng các bạn. Ở biệt thự Bạch Lan thì có mặt Tạ Phong cùng những vị tiền bối. Trao nhận chuối kim cương xong thì cô Bạch Lan đến khách sạn Như Hoa.. Ở khách sạn chỉ có các bạn của cô ả, tức là toàn những cô cậu trẻ tuổi..

Bái hỏi bằng một giọng cố tình làm ra vẻ không chú ý:

- Cô ả mang theo chuối kim cương chứ?

- Chắc vậy. Chuỗi hạt xoàn đó là của gia bảo của nhà họ Tạ mà. Một khi cô ả đó đã mang chuỗi hạt vào cổ, đời nào ả chịu bỏ ra cất đi ngay.

Bái trề môi:

- Anh thì biết quái gì... Chỉ nói tếu..

Kính xi-măng trợn mắt:

- Ờ hay... tôi nói dóc anh làm quái gì? Tôi mà không biết thì còn ai biết nữa. Dạ hội này được tổ chức chu đáo lắm mà. Có chương trình gửi trước cho tân khách đảng hoàng. Chương trình có ghi rõ cả chuyện trao nhận chuỗi kim cang kia mà.

- Độ mấy giờ thì tiểu thư Bạch Lan tới khách sạn Như Hoa?

- Khoảng nửa đêm...

Kính chột ngừng nói và cũng ngừng cả ăn, gã nghi ngờ nhìn Bái:

- Không được đâu.

Bái nhú mày:

- Không được cái gì?

- Toa không có ý định làm liều... chộp chuỗi kim cang của nhà họ Tạ đó chứ? Có... không?

- Chẳng có chẳng không gì hết.

Bái vẫn thản nhiên:

- Thấy chuyện hay hay thì hỏi chơi, không được à?

- Hỏi thì được nhưng nếu anh ôm mộng làm cú kim cang này thì không xong đâu. Chỗ anh em nói thực... chúng mình có đủ sức cướp một mối khác... Riêng vụ nhà tỷ phú Tạ Phong thì thực tình tôi khuyên anh đừng đụng vào...

Kính xi-măng - cũng như tất cả những anh "làng quái" ở cõi đời này - rất ít khi chịu tốn công, mất sức lao động khuyên bảo ai điều gì, nhất là lại khuyên ai làm điều thiện. Vì vậy giờ đây khi cất tiếng khuyên Bái đừng đụng vào chuỗi kim cữ- nghĩa đen là "cướp cạn" - cỡ Bai không đủ sức lấy cướp được chuỗi hạt xoàn đắt tiền đó.

Kính thường cho bọn "quái" những "tuy đô", tức là những nguồn tin mật để bọn quái làm ăn, nhưng mỗi lần như vậy, gã đều được chia tiền, lấy sau hoặc là lấy tiền liền ngay khi gã cho tin.

Kính nói thêm một câu rất thừa:

- Đừng nói đại. Đóp vào cú đó không những chẳng ăn cái giải gì mà còn gãy hết răng nữa lận... Đợi thì chờ đó, moa sẽ cho vài cái "tuy đô" mà làm...

Bái cười nhe hàm răng trắng nhởn.

Kính nhìn rõ hàm răng đó của Bái và nghĩ rằng khi cười, Bái trông như một con chó dữ khi chó nhe răng:

- Đừng có Jo.

Bái hạ giọng nói để cho cô gái bán quán đứng gần không nghe rõ. Cô này mang một đĩa thịt rừng mới tới gần bàn.

- Tôi dư biết vụ nào tôi có thể làm được và vụ nào không làm được. Mẹ kiếp, nếu thằng này không khôn, không ngoan, làm sao thằng này còn sống được đến bây giờ.

Có gái bán quán giật nảy mình khi Bái đột ngột hỏi như sủa vào mặt cô:

- Bao nhiêu?

Cô giá lí nhí nói giá tiền, Bái móc ví. Kính xi-măng phản đối:

- Đi ngay à? Làm cái gì mà vội vàng quá vậy! Ăn cho xong hãy đi chứ.

Bái gạt đi:

- Yên trí mà, cứ ăn đi, tiền trả rồi, còn lo gì nữa?

Sư vội vàng đột ngột của Bái làm cho Kính nghi ngờ, nhưng gã nhúu đôi lông mày rậm nhìn theo Bái ngồi vào chiếc xe bám đầy bụi chứ không nói thêm gì hết.

Bái mở máy. Động cơ xe lâu không được ăn dầu phát lên những tiếng khọt khẹt cùng nhả khói đen ra khét lẹt.

Tiếng máy xe lọc cọc làm cho lão Tiến già choàng tỉnh. Lão hốt hoảng:

- Vô ăn cái gì chứ? Đói quá rồi?

Lão nhướng cặp mắt hấp háy nhìn vào quán ăn và nhìn Bái với tất cả hy vọng của lão, nhưng lão thất vọng ngay khi Bái thản nhiên:

- Có tiền không? Có tiền mới vô, không có gì phiền hết.

Tiền là một cái gì mà lão không có trong lúc này, lão biết là Bái đã vô quán ăn uống no say trong khi lão ngủ vùi vì quá mệt. Bái làm như vậy là tồi tệ nhưng lão cũng không dám phê bình gì, lão đành thở dài và cố ngủ để quên cái đói cào cào gan ruột.

Nắng ban trưa hun hút đốt làm cho lòng cái xe hơi cũ nóng rực. Ngồi vào xe Bái có cảm giác như khi y ngồi vào một chiếc chảo rang đang đặt trên lò than hồng.

Y vội vã cho xe chạy để lấy gió mát thổi vào xe. Y cho xe thẳng đường về Đà Lạt.

Trong khí đó lão Tiến than thở:

- Sao hồi mà tụi mình lại đói quá vậy Bái? Không lúc nào tôi thấy bọn mình có tiền cả..? Sao vậy? Từ bao nhiêu

năm nay có bao giờ chúng mình lại đói như vậy đâu? Tôi nghĩ thì có lẽ vì thằng Sơn nó không chịu đi làm ăn chung với anh em, nó cứ nằm rìt ở nhà với con điếm ấy.

Bái ngắt lời:

- Im đi, để cho người ta suy nghĩ.

Hai tiếng đồng hồ sau chiếc xe bám đầy bụi đất đưa hai tên quái hạng áp chót vào thành phố Đà Lạt. Bái lái xe thẳng tới Nhà Bưu Điện. Ở đây, y có thể gọi điện thoại thẳng về Saigon cho đồng lõa của y là Sơn có biệt hiệu là Sơn gù.

Sơn ngụ trong một khách sạn có điện thoại lên tận phòng riêng.

Tuy nhiên Bái cũng phải vất vả, mất công mãi mới gọi đúng số máy điện thoại trong phòng riêng của Sơn.

Bái nghe tiếng Sơn trả lời nhưng cùng lúc ấy có tiếng nhạc radio vang vang. Bái định kể cho Sơn nghe nguồn tin về chuỗi hạt xoàn trị giá nhiều triệu bạc mà y vừa nghe được nhưng y ngừng lại và nói:

- Không nghe rõ hả? Mở radio ầm ầm vậy làm sao nghe rõ được?

Tiếng Sơn đáp:

- Chờ chút..

Bái nghe qua máy điện thoại thấy tiếng radio tắt đi rồi tiếng phản đối của Tuyết Nhung, người đàn bà hiện chung sống với Sơn - cô này tự nhận là nữ ca sĩ và ôm mộng nổi tiếng với nghề diễn viên điện ảnh - Bái nghe rõ cả tiếng chửi thề của Sơn rồi tiếng một cái tát khá ròn. Bái lắc đầu chán nản. Cặp nhân tình Sơn - Tuyết Nhung suốt ngày đánh nhau rồi lại làm tình với nhau, y thấy hai tên đó sống không khác gì súc vật.

San trở lại máy điện thoại:

- Xong rồi. Có chuyện gì nói đi Bái...

Hơi nóng cùng nắng rừng và con đường leo dốc làm cho Bái khó chịu gần như hết nổi, y càng bực mình hơn khi thấy Tiến già lại ngủ. Y nghĩ thầm "Cái thằng già này ngủ khiếp thật... Ngủ dai à. Mình có phải là mọi của nó đâu mà cứ lái xe hầu nó mãi như thế này?"

Mặc dầu không dám trao tay lái cho lão Tiến vì sợ lão run tay cho xe lao xuống ruộng, Bái cũng thúc mạnh cùi chỏ vào mạn sườn lão Tiến:

- Thức dậy...

Tiến già choàng dậy.

- Chi vậy? Thức làm chi?

Bái không thèm trả lời lão, y đang nghĩ qua chuyện khác. Y vừa lái xe vừa đốt một điếu thuốc lá. Tiến già nghiện thuốc lào, lão có đem theo một ống điếu "pọt-ta lip" nhưng xe phải ngừng lão mới có thể xử dụng cái ống điếu đó được.

Bái nghĩ đến chuyện rất có thể nhiều tên quái khác cũng biết nhiều về chuỗi kim cương - Nếu Kính xi-măng đã biết tức là phải có nhiều người biết - rất có thể là đã có nhiều tên quái tụ tập tới Đà Lạt để làm vụ này, nhất là khi tin chuỗi hạt xoàn bị cướp đoạt, bọn quái sẽ cùng với Cớm kéo đi lòng với hy vọng cuỗm tay trên... Làm vụ này, bọn chúng sẽ có rất nhiều kẻ thù, không biết Sơn có đủ tư cách để chống cự tất cả đến lúc có tiền hay không?

- Mẹ kiếp... nắm ôm con đĩ cả ngày... rồi lấy tiền ở đâu mà thanh toán tiền phòng, tiền ăn..? Ra Nhà Bàng lấy tiền hả?

Sơn cũng chửi thề đáp lễ:

- Mẹ kiếp... nóng chết cha chết mẹ đi... Mà gọi về nói gì với tao hay chỉ có để chửi tao mấy câu?

Bái hạ giọng:

- Nghe tao nói cho rõ đây... Tao gọi về cho mày ở phòng điện thoại công cộng, không thể nói hơn được... Rõ chưa?

- Rồi, nói đi...

- Chúng mình có dịp làm ăn với một chuỗi hạt xoàn đắt giá lắm lắm.. mà phải cấp tốc lấy vé riêng lên Đà Lạt ngay bây giờ, mình tao với lão Tiến ăn hại cóc có thể làm nổi vụ này... Chuỗi hạt xoàn của con gái nhà tỷ phú Tạ Phong trị giá năm triệu đồng...

- Mà nói bao nhiêu? Mấy triệu?

- Năm triệu đồng...

Số tiền đó làm cho Sơn như người tỉnh lại:

- Thật ư? Tao đi ngay. Mẹ kiếp... còn chờ gì nữa...? Mà đợi tao ở quán mụ Ốm, như mọi lần.. Chờ tao lên tới hãy bàn...

Bái trả ống nói lên giá máy. Hai tay y run run. Y xúc động mạnh. Dù sao đi nữa, Sơn cũng vẫn là người mà y cần có mới có thể làm được vụ cướp lớn này và Sơn, tuy hồi này có lười đi nhưng cũng còn đủ sốt sắng. Nếu có Sơn và nếu chúng có một chút may mắn, chút thôi không cần nhiều lắm, phen này chúng sẽ có nhiều tiền.

Y đi trở ra chỗ đậu xe, Tiến đưa cặp mắt lơ đãng mệt mỏi lên nhìn:

- Đi đâu bây giờ?

- Về quán mụ Ốm chờ Sơn gù, nó sắp lên tới.

- Bọn mình sắp có việc làm hả? Về quán mụ Ốm cho tôi ăn uống tí gì với chứ?

Đôi mắt ướt của Tiến sáng lên khi lão nghe Bái vui vẻ đáp:

- Ô kê... về đó anh muốn đớp gì thì đớp...

Trong căn phòng lớn nhất của khách sạn Như Hoa - đây là phòng khiêu vũ mà cũng là phòng khánh tiết của khách sạn, những buổi tiệc tùng, khiêu vũ đều được tổ chức trong phòng này - Bái bước chậm chậm giữa hai hàng bàn ghế.

Bái cảm thấy bối rối vì ngỡ ngàng. Y có cảm giác như tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ngó y, đều biết rằng y là một gã lén vào nhập bọn không được mời, một kẻ khả nghi. May sao ánh đèn trong căn phòng lớn này chỉ lờ mờ, người ta đông nhưng không ai chú ý đến ai, vì một lẽ đơn giản là tất cả mọi người đều đi uống nhiều rượu, nhiều người đã say và cười nói ồn ào.

Đêm nay Bái mặc bộ "com-lê" diện nhất của y. Sơn và Tiến đã phải vất vả chạy đi mượn cho Bái chiếc sơ mi trắng dài tay mới, cái cà vạt trông được một chút. Nếu ở Sài Gòn, Bái cũng có quần áo gọi là "đồ lớn" để mặc khi cần đến, nhưng đây lại là Đà Lạt và thì giờ cấp bách không cho phép y đòi hỏi gì hơn những món đồ đi mượn này.

Nhưng Bái chỉ lo xa vậ thôi. Trong những buổi ăn nhậu lớn như thế này, những người giàu tiền ít ai chú ý đến chuyện có một vài kẻ lạ mặt lén vào ăn nhậu gỡ gạc. Bái vẫn thường nghe nói chuyện rằng ở Sài Gòn, vẫn có một số anh lưu manh, thất nghiệp, đói khát, thèm ăn uống mà không có tiền, vẫn thường lảng vảng ở vùng Chợ Cũ rình coi các hàng ăn ở đây có tiệc cưới nhậu thả cửa, khách nhà trai tưởng họ là khách nhà gái và ngược lại, vốn liếng của mấy anh này chỉ là một bộ "com-lê" và nhờ nó, các anh được đi nhà hàng ăn nhậu chì chặt quanh năm.

Bái đã nhiều lần nghe nói đến những anh chuyên diện bộ đi ăn chực đám cưới đó. Y không tin mà cũng vẫn tin. Cho đến tối hôm nay, dù không được mời, y vẫn đành hoàng vào khách sạn Như Hoa để dự tiệc tiếp tân của cô Bạch Lan ái nữ nhà tỷ phú Tạ Phong mà không bị một ai cản trở. Y mới tin chắc là chuyện Sài Gòn có những anh chuyên bặn đồ lớn đi ăn chực là chuyện có thật.

Một anh bồi nhà hàng - áo trắng, quần đen - tay bưng một cái khay trên có những ly rượu đầy tới lễ phép trình bày khay rượu trước tầm tay của Bái. Y chỉ còn có việc lựa ly rượu mà y thích. Bái đưa tay ra cầm một ly, anh bồi lễ phép bưng khay đi tới trước ông khách khác.

Tuy thấy không ai chú ý đến mình, Bái cũng cẩn thận cầm ly rượu đứng lại vào một góc khuất. Đứng ở đây y có thể nhìn bao quát khắp phòng.

Một ban nhạc, có kèn đồng đang cố gắng làm át tiếng người cười nói trong phòng.

Phòng tuy rộng và thoáng nhưng vì đông người và tiếng cười nói chen lẫn tiếng nhạc, hai tiếng đó đều cố gắng lớn hơn nhau, nên tiếng động làm cho Bái cảm thấy choáng váng, nhức óc. Bái nhìn xuống đồng hồ tay. Đôi kim chỉ mười hai giờ đêm. Theo chương trình giờ này là giờ cô Bạch Lan sắp tới đây. Nàng phải dự một tiệc rượu mừng sinh nhật ở biệt thự riêng của họ Tạ rồi mới tới đây. Đây là dạ tiệc mừng sinh nhật riêng của nàng. Ở đây chỉ có các bạn trẻ của nàng.

Bái sợ nhất là chạm trán với Kính, vụ này chỉ xảy ra, nghĩa là sau khi Bái và Sơn gù cướp chuỗi hạt kim cương của cô Bạch Lan dù không chứng kiến vụ cướp. Kính xi-măng cũng sẽ biết ngay bọn cướp là ai, nhưng đến lúc đó, khi đã nắm trong tay được chuỗi hạt, Bái cũng không sợ gì Kính tố cáo.

Y chỉ ngại gặp mặt Kính ngay lúc này, vì tên nhà báo đó có thể làm phiền y. May sao Kính xi-măng mãi ăn nhậu đã say bí tỉ và ngồi chết dí ở một góc. Bái rất tránh không tới gần góc phòng. Y để ý nhìn thấy bọn phóng viên nhà báo là bọn ăn nhậu hăng nhất.

Hồi chiều, sau khi nhận được tin, Sơn đã cấp tốc lên Đà Lạt, gã tới nơi vào lúc bảy giờ tối và lập tức tổ chức ngay vụ ăn hàng đêm nay. Bái bực mình khi nghĩ tới chuyện Sơn gù làm ra mặt đàn anh bắt y phải ăn bận "lên cây, lên cối" vào đứng đây canh chừng trong khi Sơn ngồi yên với Tiến già ngoài xe hơi. Từ hồi nào tới giờ, nghĩa là từ ngày bộ ba Sơn, Bái, Tiến già họp thành bọn quái với nhau, trong mỗi cuộc ăn hàng nào, việc nặng và vất vả, nguy hiểm đều là do Bái phải làm. Sơn gù luôn luôn giữ vai đàn anh và lão Tiến già chỉ làm được vài việc phụ, lật vật. Bái đã bực mình nhiều vì thái độ đàn anh của Sơn. Tuy nhiên, y vẫn phải phục tùng và theo lời Sơn, vì Sơn lưu manh hơn, nhiều thủ đoạn hơn, nghĩ ra được nhiều kế hay hơn.

Nhưng Bái đã quyết định rồi, y không chịu làm dưới quyền đàn anh của Sơn gù lâu hơn nữa. Sau vụ này, khi chia tiền, y sẽ rời bỏ nghề quái. Từ lâu Bái vẫn ôm mộng làm chủ cái trại gà! Từ vài năm nay dân miền Nam có phong trào nuôi gà.

Y đã tới coi trại gà của một ông chú và thích thú với cái nghề làm ăn tuy có vất vả nhưng lương thiện đó. Bái đi từng vào tù ra khám nhiều lần, nhưng y mới chỉ mắc những tội vặt như lường gạt, bán giấy căn cước giả, ăn trộm bị bắt quả tang, v.v... Vậy mà y cũng đã thấy chán ngấy cuộc sống lưu manh mà vẫn đói rách, túng thiếu quanh năm này. Đã đến lúc y bỏ nghề để làm ăn lương thiện, vất vả nhưng lương thiện, không bị người đời khinh

bỉ, không sợ hãi mỗi lần thấy bóng Cóm, Rờ-Sẹt xuất hiện. Bái tự tin y có thể sống lương thiện được, bởi vì y đã chán nghề "quái". Y thấy cái nghề lưu manh này không hứa hẹn gì với y ngoài một cuộc sống đói khổ và những năm tù đầy mất nhân phẩm.

Y đã có chí tu tỉnh làm ăn, y thiếu có một số tiền vốn. Thì đây, sau khi cướp chuỗi kim cương trị giá năm triệu đồng bạc này. Bọn y sẽ đem bán hoặc cho nhà tử phú Tạ Phong chuộc lại. Việc nào lợi thì làm. Nếu bán được nhiều tiền hơn thì bán, nếu cho chuộc được nhiều tiền và bảo đảm hơn thì cho chuộc. Y dự tính bọn y sẽ có một số bạc là hai triệu đồng - ít nhất cũng phải là hai triệu đồng - nếu chia đều làm ba, y sẽ có bảy trăm ngàn, hoặc ít nhất, trừ những phí tổn đi, y cũng còn năm trăm ngàn đồng, số tiền đó để mua một miếng đất ở vùng quê, như ở Thủ Đức chẳng hạn, lập một cái trại nuôi gà ở đó.

Trong lúc đứng với ly rượu mạnh trên tay, lưng dựa vào vách của căn phòng rộng đầy người ăn diện lịch sự, có vẻ no đủ và ồn ào, tiếng cười nói, tiếng kèn trống, giắc mộng chủ trại gà mơ màng ẩn hiện thật đẹp trước mặt Bái. Y tưởng như y trông thấy y đang đi giữa những chuồng gà lò sào tiếng gà kêu hòa với tiếng gà mổ thóc, tiếng chân gà cào trên mặt xi-măng, tiếng gà vỗ cánh. Sau vài năm gầy dựng, khi cơ sở đã vững rồi. Y sẽ tính chuyện cưới vợ.

Người đàn ông làm ăn đứng đắn, đàng hoàng nào cũng cần có một người vợ trông nom gia đình. Y sẽ chọn một cô gái con nhà lành, quen làm việc từ nhỏ, một người vợ đảm đang. không cần đẹp lắm nhưng cũng đừng xấu quá. Đến cái tuổi này, Bái đã có kinh nghiệm sống để biết rõ rằng y đừng có dại mà lấy những em chơi bời điếm đàng mà y vẫn quen ở Saigon làm vợ. Lấy những em đó tuy đẹp hoặc biết nhiều về thuật ái ân, y cũng chỉ có chết.

Những em đã chơi bời dù sao cuộc đời cũng đã quen nếp, khó mà có thể trở thành người vợ hiền. Cũng có vài em chơi bời khi lấy chồng trở thành đảm đang, hiền thực, bỏ hết nếp sống hoang đàng cũ để trở thành người vợ hiền mẹ thảo, nhưng những người đàn bà đó rất hiếm. Bái hiểu thân phận của y, y biết là y không có đủ đức tính và kiên nhẫn để cảm hóa, cải tạo được bất cứ người đàn bà đã hư hỏng nào. Y biết y không thể có các điểm phúc vừa lấy được vợ đẹp vừa đảm. Y chỉ cần có tiền, một khi cần đàn bà đẹp, y sẽ mang tiền về Saigon tìm lại những nhà chơi bời có tiền là có đàn bà đẹp chiều chuộng...

Đang mơ màng, Bái giật mình khi thấy ngoài cửa có sự nhốn nháo. Nhiều kẻ lao nhao chạy ra chờ bên cửa. Cô Bạch Lan tới nơi. Đúng rồi. Mấy anh thợ chụp hình thi nhau chiếu ống kính có đèn nháy ra ngoài chụp lia lịa.

Ban nhạc cũng ngừng bản Mambo giựt gân để thổi bản nhạc mừng sinh nhật dịu dàng.

- "Cô ả đến đây rồi..." Bái nghĩ thầm ghé cổ nhìn qua vai những người đứng trước mặt y ra cửa. Tất cả mọi người trong phòng cũng đều ngừng nhảy và nói cười để nhìn ra cửa chào đón nữ chủ của buổi tiếp tân.

Một ngọn đèn chiếu bật sáng khi cô Bạch Lan đặt chân tới cửa phòng.

Bạch Lan thật đẹp. Nàng bận toàn đồ trắng, tay nàng cầm một đóa hoa lan trông nàng như một bông hoa biết đi lại, biết nói cười. Bái phải ngơ ngác mất hồn đến nửa phút đồng hồ vì sự xuất hiện đẹp tuyệt vời của Bạch Lan, người thiếu nữ con nhà tỷ phú có chuỗi kim cương bạc triệu mà y đang dự mưu lấy cướp.

Vẻ đẹp của Bạch Lan lộng lẫy rực rỡ giữa ánh đèn sáng làm cho Bái choáng váng và như hụt hơi, mất mấy nhịp

thở hít khí trời... Bái chưa bao giờ nhìn thấy cô gái Việt Nam nào đẹp đến như nàng. Kể cả những cô đào hát bóng tuyệt sắc mà Bái thấy trên màn ảnh cũng chưa chắc da đẹp bằng Bạch Lan. Cái đẹp của những cô đào hát bóng nổi tiếng khắp thế giới chỉ là cái đẹp mờ ảo, ma quái có ảnh mà không có thật, còn cái đẹp của người thiếu nữ mà Bái thấy trước mặt đây là cái đẹp có thật bằng xương bằng thịt. Y có thể sờ mó thấy được.

Bạch Lan không giống qua một người đàn bà đẹp nào mà Bái đã được gặp ở đời. Những cô "poule de luxe" đắt tiền nhất Saigon mà Bái đã có dịp được gần, được thấy trong những lần y trúng mỗi, làm được những món bở có tiền đi chơi bời, đều kém xa Bạch Lan. Không người đàn bà đẹp nào mà Bái đã thấy có thể sánh được với nàng. Nàng đã đẹp lại có tất cả: tuổi trẻ, tiền bạc. Làn da nàng trắng như màu cánh hoa lan nàng cầm nơi tay mà lại như có màu hồng hồng. Bái sững sờ nhìn nàng vui vẻ giơ tay làm một cử chỉ chào những người bạn của nàng và môi nàng hé mở, để lộ hàm răng trắng đều như những viên ngọc xếp hàng.

Trong giây phút bàng hoàng ấy, Bái quên bằng mất cả việc nhìn, coi Bạch Lan có mang chuỗi kim cương bạc triệu vừa do thân phụ nàng tặng.

Theo đúng thông lệ của những người sống theo Tây phương, Bạch Lan tới nơi với người bạn trai của nàng. Chàng này tên là Vĩnh Huy, cũng là một công tử con nhà tử phủ vì dường như là người đã được chọn để kết hôn với Bạch Lan. Vĩnh Huy cố nhiên phải là một thanh niên đẹp trai, sáng sủa, trông thông minh nhưng có vẻ chơi bời nhiều hơn là học hành. Tuy nhiên Bái cũng không lấy làm lạ nếu có ai nói rõ về Vĩnh Huy hơn cho y biết rằng chàng ta là tiến sĩ hay đã có bằng thạc sĩ v.v...

Dường như Vĩnh Huy đã uống nhiều rượu ở biệt thự của nhà tỷ phú trước khi cùng Bạch Lan tới đây, vì Bái nhận thấy anh chàng có vẻ đã say lắm. Tới đây việc làm đầu tiên của Vĩnh Huy sau khi đưa Bạch Lan ngồi vào bàn là với lấy ly rượu, Bái nhìn kỹ từng cử chỉ của hai người trẻ tuổi đó.

Y thấy Bạch Lan - rất quý phái và rất sang - đưa bàn tay đặt nhẹ lên bàn tay cầm ly rượu của Vĩnh Huy, ngăn không cho gã uống. Nhưng Vĩnh Huy đã say quá rồi gã nhìn nàng cười nhạt rồi đưa ly lên môi nốc một hơi cạn liền.

Gã còn uống một ly nữa rồi mới đứng dậy loạng choạng mời và đi theo Bạch Lan ra sân nhảy.

- Thằng ôn đó say quá - Bái nghĩ thầm - nó uống như thế thêm ba ly nữa thôi, nó sẽ ngã...

Tân khách đang vui nhộn cực độ. Dường như tất cả mọi người có mặt ở đó, cả đàn ông lẫn đàn bà, đều say ít hoặc nhiều. Nghĩa là cả các bà các cô thanh lịch cũng say và sẵn sàng làm những việc tồi bại làm cho cả những người đàn bà nghèo nào cũng phải đỏ mặt nếu họ biết.

Như một nhà "phi-lô-zốp" tức là nhà triết lý rẻ tiền, Bái lẩm bẩm:

- Bọn nhà giàu sống như heo như lợn. Bọn nghèo thế mà lại sống sạch sẽ. Nhưng điều cần là nghèo vừa vừa thôi đừng nghèo quá.

Tuy triết lý vặt như vậy, mắt Bái vẫn không giây phút nào rời nhìn Bạch Lan. Công tử con nhà giàu, đẹp trai học giỏi bằng cao, Vĩnh Huy say rượu nhảy với nàng dường như làm một cử chỉ nào khả ố, đột nhiên Bái thấy Bạch Lan đẩy Vĩnh Huy ra. Nàng trừng mắt nhìn gã rồi một mình

rời sàn nhảy đi trở lại bàn ngồi. Vĩnh Huy lảo đảo đi theo, vừa đi vừa phản đối.

Cặp trẻ tuổi lại ngồi. Và công Tử Vĩnh Huy lại uống rượu.

Bái thấy Bạch Lan có vẻ không vui. Chính nàng cũng thấy tấm bộn khách trọ phú của gia đình nàng.

Một cặp vợ chồng ngồi bàn gần bàn của Bạch Lan ngồi cãi nhau. Dường như cô vợ ghen vì anh chàng cứ đòi nhảy với người đàn bà khác mình. Nàng này cầm ly rượu hắt vào mặt chàng. Anh này chắc cũng say lắm. Thoạt đầu anh há hốc miệng nhìn vào dòng nước chảy từ trên đầu xuống mắt xuống ngực áo như không hiểu nước ở đâu đổ vào mặt mình...

Mọi người quay lại nhìn cái cảnh bi hài kịch đó...

Sau cùng anh chồng cũng hiểu là mình bị vợ đổ rượu lên đầu. Anh nổi xung lên. Anh cầm ly rượu hắt vào mặt vợ để trả đũa nhưng chị vợ tỉnh hơn lại để phòng trước nên lách mình tránh được. Chắt rượu cùng cục đá lạnh bay qua năm gọn trong cổ áo bà ngồi bàn bên.

Cô vợ trẻ cười lên rinh rích... Ông chồng bà bị hắt rượu vào cổ áo có lẽ là một sĩ quan nhà nghề rất to con và hung hãn, quay lại...

Ông này cũng say, ông vung bàn tay hộ pháp ra đẩy một phát. Cái đẩy nhẹ thôi, không toàn lực nhưng cũng đủ làm cho cô vợ trẻ bàn bên này chúi mũi xuống đĩa thức ăn...

Anh chồng say loạng choạng đứng dậy can thiệp. Pắc... một quả đấm bay ra thoi trúng mặt anh... Anh ngã nhào nhào. Bàn ghế đổ lổng chổng. Đàn bà la oai oái. Vài người nhảy tới can ông hộ pháp. Như đang say đờn, ông này đấm loạn. Huych.. Huych...

Một ông say, lợi dụng cơ hội thò tay ra nắm lấy vạt áo đầm của bà bên cạnh, kéo soạc... Áo rách từ trên xuống dưới trình bày trái dưa hấu nằm trong bầu vú chiêng chặt căng của bà nọ. Ông say rượu cười lên hô hố. Pắc... ông này bị một cú đấm ngã ngửa. Người ta nháy vào đánh như điên.. Cảnh náo loạn diễn ra...

Đúng là một lũ heo... Bái nghĩ thầm như vậy... Chợt y giật mình. Vì trong vài giây đồng hồ mãi theo dõi cuộc đánh lộn, y đã rời mắt nhìn Bạch Lan.

Giờ đây, khi Bái nhìn lại, nàng không còn ngồi bàn đó nữa.

Cả Vĩnh Huy cũng không còn đấy.

Bái vội nhìn ra cửa sau. Bạch Lan và Vĩnh Huy đã đi tới đó. Đám đông cản nàng lại không cho nàng dắt Vĩnh Huy đi, Bái cũng vội chạy ra ngoài bằng cửa chính.

Y cũng bị đám đánh nhau cản lối.

Sau cùng, Bái cũng thoát ra được bên ngoài.

Y hốt hải chạy tới chiếc xe đen đậu bên kia đường.

Sơn gù, Tiến già ngồi sẵn trong xe này.

Bái hấp tấp ngồi vào xe:

- Chúng sắp ra đi đó. Con bé cầm lái. Thẳng công tử đi với nó say nát người ra rồi...

Sơn lùn ra lệnh cho lão Tiến:

- Cho xe chạy đi. Mình chờ xe chúng ở gan ngã tư như đã định trước.

Sơn lùn cấp tốc từ Sài Gòn lên đây sau khi nhận được cú điện thoại của Bái. Sơn lên đây trong chiếc Packard này. Bề ngoài xe có vẻ cũ nát nhưng máy xe rất khoẻ. Sơn vẫn dùng xe này chuyên chở đồ lậu. Xe lướt đi êm mặc dầu

lão Tiến già đã bắt đầu thấy run run cả tay lẫn đầu gối. Lão thấy khô cổ họng, lão thèm uống rượu nhưng sợ bị đồng bọn chửi rủa, đuối xuống nên đành cố gắng.

Bái dứt điều thuốc lá vào môi, châm lửa rồi rút khẩu súng trong bao da bên nách đặt xuống đùi.

Không quay nhìn Bái, Sơn lùn sủa hai tiếng:

- Kim cương?

Bái đáp vội:

- Có.

Sơn lùn trẻ hơn Bái chừng năm sáu tuổi. Lẽ tự nhiên là Sơn lùn kém hơn Bái, nhưng y to con, vạm vỡ hơn. Trông Sơn cũng có vẻ tàn ác hơn Bái. Bộ ba này không có ai ra mặt là đàn anh, xong Sơn lùn thường vẫn ra lệnh và quyết định nhiều hơn là Bái.

Trông Sơn lùn khá hấp dẫn. Nhưng đó là cái hấp dẫn của bọn đàn ông và bọn vũ phu mà chỉ những chị đàn bà chơi bời thấy thích.

Đêm khuya, đường vắng tanh. Chiếc Packard chạy chừng ba cây số thì tới ngã ba. Xe dừng lại nhưng Tiến già vẫn giữ cho máy chạy. Lão tắt đèn. Sơn ra hiệu cho Bái:

- Xuống coi mày...

Không nói gì, Bái mở cửa xe bước ra. Y tới đứng ở ven đường nhìn trở về phía thành phố.

Đêm yên lặng gần như là hoàn toàn. Trời lạnh nên không có cả tiếng côn trùng, giun dế nỉ non trong cỏ. Đứng đây Bái còn thấp thoáng trong thấy ánh đèn sáng từ trong nhà hàng Như Hoa.

Chừng năm phút sau, y trông thấy ánh đèn pha xe hơi quét trên tàn cây, y chạy vội trở lại chỗ bọn y đậu xe.

- Tới đó...

Chiếc Jaguar mui trần chạy vù ngang qua. Bọn cướp trông thấy rõ trong xe có Bạch Lan và Vĩnh Huy. Nàng cầm lái, chàng ngồi đầu nghẹo nghẹo ngả nghiêng theo nhịp xe chạy.

- Đuổi theo.. - Sơn nói lớn - Coi chừng. Xe nó mạnh đuổi theo không kịp là ăn mày cả đám...

Chiếc Packard chồm lên chạy theo chiếc Jaguar. Trời đậm không trăng sao, tối đen. Tiến già bật pha. Ánh đèn chiếu rõ lòng chiếc xe mở mui chạy trước. Ba tên cướp đường nhìn thấy đầu Vĩnh Huy đã nằm hẳn trên thành ghế, Bái thốt:

- Thằng đó say chết rồi. Nó sẽ không làm phiền gì bọn mình đâu..

Sơn lùn gừ lên một tiếng trong cổ họng.

Hai chiếc xe chạy vào một đoạn đường có nhiều cây cao bao quanh. Đây giống như một khu rừng nhỏ. Đường bắt đầu xuống dốc. Vào giờ này đường hoàn toàn vắng xe.

- Chỗ này tốt nhất rồi. Chặn nó lại...

Sơn ra lệnh và Tiến già cố gắng làm theo lời. Kim tốc lực của xe Packard chỉ tới một trăm hai chục cây số giờ, hai tay và hai chân Tiến già đã bắt đầu run run. Gió rít hai bên xe, những thân cây chạy lùì quá màu đã trở thành mờ mờ. Nhưng khoảng cách giữa hai xe vẫn không thay đổi.

Sơn lùn hét lớn:

- Coi... Nó chạy mất kìa.. Mày run rồi hả?

Tiến già nhả chân ga xuống tới sát sơn xe..

Chiếc Packard lên được vài thước nhưng chiếc Jaguar chồm lên và khoảng cách lại càng xa hơn trước.

Bạch Lan như bực mình và có lẽ nàng cũng bị rượu kích thích nên nàng nhất định không cho xe chạy sau qua mặt.

Khoảng cách giữa hai xe mỗi lúc một thêm dài. Cứ cái đà này, xe của bọn Sơn lùn không thể nào đuổi kịp xe của Bạch Lan đừng nói gì đến chuyện chặn đường.

Hai xe chạy vun vút tới một khúc queo. Tiến già mồ hôi toát đầy, trên vầng trán rần reo chột nảy ra sáng kiến. Lão hét lớn:

- Ngồi vững...

Lão lao xe vào bãi cỏ. Cũng may nơi đó chỉ có những thân cây nhỏ. Chiếc xe nhảy tưng tưng nhưng rồi cũng qua được tới bờ đường bên kia. Nhờ việc làm liều mạng này, Tiến già đã thành công trong việc chặn được chiếc Jaguar.

Khẩu súng của Bái rút xuống sau xe, y thò tay mò tìm trong khi Sơn lùn ngoái cổ nhìn ra sau xe và khen:

- Cừ lắm... được lắm.

Bây giờ chiếc Jaguar do Bạch Lan cầm lái đã trở thành chạy sau xe Packard. Tiến già cho xe chạy chữ chi đảo qua đảo lại bắt buộc xe sau phải dừng lại. Sau cùng cả hai xe đều dừng bên vệ đường vắng lạnh.

Bái chạy tới bên xe Jaguar vừa kịp lúc Bạch Lan lùi xe lại để cho xe chạy vòng, y thò tay vào xe giật mạnh chìa khóa công tắc rồi dí súng vào ngực người thiếu nữ áo trắng:

- Ra xe - Bái gầm lên... - Cướp... kêu hay chạy là chết.. Mau...

Nơi ngực áo Bạch Lan, đứng chỗ mũi súng của tên cướp đường hướng vào, có gài một bông hoa trắng.

Trên tóc nàng cũng có hoa trắng.

Bạch Lan nhìn sững tên cướp. Đôi mắt đẹp của nàng mở rộng vì ngạc nhiên. Nàng có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn là sợ hãi.

Vĩnh Huy mở mắt nhìn và chậm chậm ngồi dậy.

- Muốn gì? Muốn cái gì?

Vĩnh Huy thở ra sắc sưa mùi rượu.

Sơn vẫn không ra khỏi xe, gã thò đầu ra ngoài xe nhìn vụ cướp đang xảy ra cách gã chừng ba mươi thước. Tay gã cầm chặt cán súng. Mồ hôi toát đầm tay gã, Tiến già thò một chân ra ngoài xe, sẵn sàng can thiệp khi Bái cần đến.

Bái đưa đưa khẩu súng trong tay:

- Ra khỏi xe... Mau...

Bạch Lan bước ra trước. Đôi mắt nàng vẫn nhìn trừng trừng vào mặt Bái, Vĩnh Huy cũng ra khỏi xe, y chửi tục:

- Đ.M... cướp à?

Bái run giọng ra lệnh:

- Hai người đi vào trong kia... chỉ cốt lấy chuỗi hạt xoàn thôi. Không lộn xộn sẽ không chết...

Theo chương trình định trước, bọn Bái sẽ đưa Bạch Lan vào rừng cây, lột chuỗi hạt rồi trói nàng lại bỏ nằm đó, chúng sẽ phá hư chiếc xe của nàng để ngăn trở việc đuổi theo.

Vĩnh Huy khật khưỡng đi tới...

Cùng lúc đó, Bạch Lan đưa bàn tay trái lên chạm vào chuỗi hạt kim cương nằm trên ngực áo và lúi lúi phía Vĩnh

Huy.

Bái vội bước theo...

Y không để phòng chàng trai cạnh nàng. Nhưng giữa lúc không ngờ nhất, Vĩnh Huy như chợt tỉnh. Chắc gã có biết quyền Anh. Cú đấm gã thoi vào mặt tên cướp đi ngọt và đúng cách...

Bái bị đấm trúng, ngã ngửa xuống cỏ...

Vĩnh Huy phóng chân đá mạnh.. Lại trúng.. khẩu súng trong tay tên cướp rơi ra...

Bạch Lan rú lên một tiếng.

Sơn lùn vẫn ngồi yên trong xe. Y tin rằng Bái có đủ sức chế ngự được chàng trai say rượu kia, nhất là Bái lại có súng. Sơn lùn ma lanh không ra mặt là có ẩn ý, gã không muốn Bạch Lan hay Vĩnh Huy nhìn thấy mặt gã. Để sau này lỡ có chuyện không may xảy ra, hai nạn nhân không thể chỉ mặt gã và quả quyết rằng gã là một trong số những tên cướp đã tấn công họ. Vì vậy khi thấy Bái bị đấm đá, gã vẫn cứ ngồi im trong xe không chịu tới tiếp cứu.

Nhưng gã cũng ra lệnh:

- Tiến... ra coi...

Tiến già chạy êm tới đứng cạnh Bạch Lan. Nhưng dường như nàng không biết là có người lạ chạy bên nàng. Nàng đứng ngây như tượng nơi đầu xe nhìn trận đánh nhau đang diễn ra trước mặt.

Bái lồm cồm bò dậy. Y quờ quạng tay tìm khẩu súng rơi đâu đó. Vĩnh Huy lại bước tới và như khi gã đá banh ở sân vận động nhà trường, gã lại phóng chân sút và tên cướp lại lãnh một mũi giầy vào mạng sườn.

Hự... Bái rên lên đau đớn. Y thấy y lâm nguy. Y cố kéo dài sự chịu đựng chờ Sơn lùn tới cứu nhưng nếu y bị địch thủ đá thêm hai cú nữa, chắc y sẽ ngã ngất... Vĩnh Huy vẫn tiến tới... Tuy say, gã có vẻ rất thích đánh nhau...

Chợt Bái vớ được khẩu súng, y giơ lên miệng thét:

- Đứng lại...

Vĩnh Huy vẫn bước tới. Lần này gã có vẻ muốn đá vào mặt tên cướp.

Đến lúc đó, thấy nguy quá rồi, Sơn lùn mới chịu xuống xe nhưng chậm mất rồi... khẩu súng trong tay Bái nổ một tiếng... Viên đạn ghim trúng ngực chàng trẻ tuổi làm chàng này ngã ngửa ra.

Tiếng súng làm cho Bạch Lan rú lên và đưa tay lên che mặt.

Bái loạng choạng đứng dậy được khi Sơn lùn chạy tới.

- Mẹ kiếp. Sao mà bắn nó?

Sơn lùn cúi xuống coi vết thương trên ngực Vĩnh Huy trong lúc Bái đứng run như tàu lá:

- Chết rồi. Nó chết rồi. Chết cả lũ.

Bái run rẩy:

- Nó đánh tao. Sao mà không tới? Tao phải bắn nó chứ? Để nó đá tao chết à?

Sơn lùn cầm hờn gằn giọng:

- Mà để dành câu đó ra tòa mà khai...

Bái lại càng run. Đánh cướp chỉ bị tù nhưng giết người sẽ bị xử tử. Lần này y biết y sẽ gặp nhiều nguy hiểm.. Nếu y bị bắt, y lãnh án tử hình chắc chắn. Y chết không còn chạy vào đâu được... Nếu y có tiền trốn ra ngoại quốc thì may ra.

Bái quay lại nhìn Bạch Lan:

- Phải giết cả nó. Nó trông thấy... Nó có thể làm chúng.

Sơn lùn cắt ngang:

- Mà y cầm đi...

Sơn lùn cũng quay lại nhìn Bạch Lan. Tuy trời tối đen, chuỗi kim cương trên ngực nàng vẫn sáng long lanh. Chợt một sáng kiến lóe lên trong óc Sơn: bắt cóc luôn cô con gái nhà tỷ phú này mang đi. Tại sao lại không? Vừa được chuỗi kim cương vừa đòi tiền chuộc. Đẳng nào bọn chúng cũng bị nguy lẩn này.

Chẳng thà làm tới, làm luôn... Bắt cóc người thiếu nữ này, bọn chúng chiếm được ưu thế. Vì nàng, cảnh sát không dám thẳng tay đối phó với bọn bắt cóc. Phải đòi tiền chuộc ít ra là phải hai mươi triệu đồng. Có số bạc lớn đó cộng với tiền bán chuỗi kim cương, bọn chúng có phương tiện để trốn ra ngoại quốc sống ẩn thân. Chắc chắn nhà tỷ phú họ Tạ sẽ bỏ tiền chuộc con gái. Không một người cha nào sẵn tiền mà lại không chịu bỏ tiền ra chuộc con gái bị bắt cóc.

Sơn quyết định ngay:

- Bắt nó theo bọn mình... Cho nó lên xe mình... Mau.

Bạch Lan chợt quay mình và nhanh như cắt nàng bỏ chạy..

Nàng chạy trên con đường vắng, nhưng gót giày cao nhọn không cho nàng chạy nhanh, nàng ngã chúi xuống bụi cỏ ven đường. Sơn vừa rủa vừa chạy theo nàng. Nàng rú lên khi thấy bàn tay gã nắm vào mái tóc nàng.

Gã kéo nàng đứng dậy. Và trong lúc nàng trợn mắt, cong người chống cự, gã quơ nhẹ một cú đấm móc tay phải vào cằm nàng. Cú đấm móc hất lên, ngọt và nhẹ. Bạch

Lan ngất đi ngay. Sơn thành thạo ghé vai đỡ nàng khi nàng lả mình xuống. Gã vác nàng trở lại xe hơi.

Gã đặt Bạch Lan nằm xuống băng sau xe.

Như lúc đó mới hoàn hồn, Bái đi tới:

- Ê... Bắt cóc nó không xong đâu. Nguy hiểm lắm..

Sơn lùn quay phắt lại. Gã như người điên lên vì giận dữ, gã nắm lấy ve áo veston của Bái và gằn giọng nói vào mặt Bái:

- Mà mày câm mồm. Mà mày không có quyền nói cái gì hết.. Mà mày là thằng ăn mày, vô dụng... chỉ có việc đoạt chuỗi kim cương của con bé mày cũng không làm xong. Mà mày làm tao thành đồng lõa với mày vụ giết người này. Tao cùng đi đánh cướp với mày, tao có bằng lòng đi giết người với mày đâu. Tại mày. Tại mày hết. Đồ khốn nạn. Làm cái gì cũng hỏng... Từ bây giờ trở đi mày phải nghe lệnh tao. Nghe chưa?

Sơn đẩy mạnh Bái ra xa như hơi người Bái có mùi khó ngửi:

- Ra bỏ xác thằng nọ vào xe về cho xe nó vào rừng. Nghe rõ chưa?

Giọng nói cùng vẻ mặt của Sơn lùn biểu lộ một sự thù hằn khủng khiếp đến nỗi làm cho Bái đứng thộn mặt ra một lúc. Từ ngày gặp nhau và cộng tác với nhau trong nhiều vụ, Sơn lùn và Bái có chửi nhau nhiều lần nhưng chưa bao giờ Bái thấy đồng lõa của y hung dữ, thù hằn tới như đêm nay. Y ngăn ngor đi trở lại chiếc Jaguar. Tiến già vẫn còn đứng ngây ở đó. Lão cũng mất trí như một con bò bị đồ tể đập mạnh vào đầu nhưng chưa gục xuống.

Bái ra hiệu cho lão Tiến giúp mình vác xác người thanh niên nạn nhân vào xe. Rồi Bái ngồi vào xe mở máy lái xe chạy quá vào rừng cây.

Sau đó Bái chạy trở lại xe. Trong giây phút y có cái sợ bị đồng bọn bỏ lại đó với xác chết. Sơn và lão Tiến đã ngồi vào xe. Bái ngồi vào cạnh lão Tiến trên băng trên của xe. Y lại nói:

- Bắt cóc con bé này thì liệu quá... Bọn Cá Tổng nha sẽ bu theo sau mình đông như kiến... Làm sao chúng mình thoát? Làm sao lấy được tiền chuộc của lão Tạ Phong...?

Giọng nói của Sơn lùn đã dịu đi nhưng vẫn còn đầy hờn giận:

-.... Má mày... Mày đã giết thẳng đó rồi. Bây giờ thẳng chó nào còn dám mua chuỗi này nữa? Mày có bán rẻ thối cũng không có đứa mua, chỉ còn cách moi tiền lão Tạ Phong. Lão giàu cả trăm triệu. Đòi hai mươi triệu cả tiền chuộc con gái và chuỗi hạt, lão chịu liền. Chỉ có cách đó thôi. Đồ ngu, cầm mồn đi. Tiến... cho xe tới nhà Hóa cụt.

Lão Tiến tuy sợ nhưng cũng run giọng hỏi:

- Anh chắc bọn mình làm ngon cú này chứ, anh Sơn?

- Vì cái thẳng ăn mày kia, chúng mình không còn lối thoát nào hơn. Không bắt con bé đi cũng chết, chết mà lại không có tiền. Mình phải vồ con bé mới hy vọng có tiền để tính đi ngoại quốc được. Mày tin tao đi. Cứ đi...

Chiếc xe chạy mau trên đường trải nhựa. Sơn quay lại tháo chuỗi kim cương trên cổ Bạch Lan. Gã hất hàm:

- Bái... Đưa tao cái đèn bấm.

Bái làm theo lời. Giờ đây y bắt đầu thấy Sơn hành động có lý. Đúng là bọn y không còn cách nào khác ngoài cách bắt con gái nhà tỷ phú này. Y hạ sát thẳng công tử bột thật nhảm quá. Giết người vô ích là việc làm tối kỵ của bọn cướp nghề. Bây giờ nhờ có cô gái này, bọn Cá sẽ không dám hành động mạnh, sợ đồn bọn bắt cóc vào

đường cùng, nạn nhân sẽ bị chúng thủ tiêu. May ra phen này chúng thành công... Bái lại bắt đầu thấy hy vọng.

Sơn soi tia sáng đèn bấm vào chuỗi hạt. Cả vạt tia sáng phát ra từ những hạt kim cương chiếu lung linh vào đôi mắt óc nhồi của gã. Gã chửi thề nhưng giọng uất hận của gã đã dịu đi rất nhiều:

- Chuỗi hạt giá trị lắm. Mẹ kiếp... Thế nào lão Tạ Phong cũng phải bỏ tiền chuộc. Tin tao đi.

Sơn chiếu đèn xuống mặt Bạch Lan. Nàng vẫn còn nằm ngất. Nhưng ngoài vết thâm hơi sưng ở cằm, nơi nàng bị đâm, nàng vẫn là người thiếu nữ đẹp nhất mà Sơn đã được gặp.

- Đẹp quá - Sơn nghĩ thầm - Đẹp cóc chịu được. Bọn con gái nhà giàu này sướng thật, cha mẹ nó sẵn tiền, nó lại được trời cho đẹp. Trong lúc bọn con nhà nghèo thì vừa nghèo tiền lại vừa xấu. Vô lý, không công bằng tí nào.

Bái cũng quay lại nhìn Bạch Lan. Y nói lớn lên ý nghĩ của Y:

- Con bé này... số dách. Nó có làm sao không đấy?

Câu hỏi của Bái làm cho Sơn gù gẩn giọng:

- Nó chẳng có làm sao hết. Và trong suốt thời gian nó ở với mình sẽ không có gì chẳng may tới với nó hết. Hiểu chưa?

Bái quay lại. Y nghĩ thầm: "Mày hãy để phòng mày. Mày mới là thằng thấy gái đẹp là mắt híp lại, là làm liều. Không phải tao có tật chết vì gái".

Chiếc xe bắt cóc lướt nhanh trên đường vắng.

Còn cách hai cây số nữa tới ngã ba Cây Sao, Tiến già lên tiếng:

- Xe phải đổ xăng.

- Mà làm cái gì từ trưa đến giờ? - Sơn gù lại rửa - Đã bảo mà đi đổ xăng thật đầy kia mà?

Tiến già nhăn nhó:

- Đồ đầy rồi nhưng xe này nuốt xăng lắm. Vô rùng thì được nhưng khi trở về sợ không đủ xăng.

Sơn gù lại chiếu đèn soi mặt Bạch Lan:

- Con bé chưa tỉnh đâu. Ở ngã ba này có cây xăng ngừng xe lại đó mà đổ...

Qua hết con dốc, bọn cướp trông thấy ánh đèn của trạm xăng. Trạm này mở cửa suốt đêm đổ xăng cho những xe be và xe hàng chạy qua. Vào giờ đêm quá khuya này, vẫn có vài chiếc xe vận tải đậu trước cây xăng nhưng không thấy có ai ngoài một thiếu niên ngồi ngủ gật trong trạm.

Tiến già cho xe dừng trước cây xăng. Thiếu niên từ trong trạm đi ra, vừa đi vừa ngáp, miệng há hốc. Gã đi tới vịn nắp xăng.. Bái xuống xe đứng che khung cửa để gã thiếu niên khỏi trông thấy Bạch Lan nằm bên trong.

- Đổ đầy cho tao.

Bái cầm sẵn tiền để dúi cho thiếu niên và Tiến già có thể mở máy đi ngay.

Gã thiếu niên làm việc như một cái máy. Gã đang tuổi ăn, tuổi ngủ. Gã chẳng nhìn vào xe và tới sáng mai gã chẳng nhớ là đêm qua vào giờ đó gã đã đổ xăng cho một chiếc xe du lịch lạ.

Trong lúc tiếng chuông điểm xăng chảy qua vòi còn kêu keng... keng... có ánh đèn pha một chiếc xe hơi chạy tới lướt ngoài đường. Rồi một chiếc xe Buick sơn đen vào trạm, ngay cây xăng ngang với chiếc Packard của bọn cướp. Bái quay mặt chăm chú nhìn thiếu niên đổ xăng, Tiến già cũng quay mặt qua phía đường bên kia. Không

tên cướp nào muốn để cho những người bên xe kia trông thấy mặt mình.

Một gã đàn ông cao và gầy, đội nón nỉ rộng vành, miệng ngậm trề điếu thuốc, từ chiếc Buick bước xuống.

Y nhìn chiếc Packard đậu ở đó với một vẻ tò mò soi mói không cần giấu diếm.

Bái lạnh người khi nghe tiếng nói rờn rợn:

- A... Tưởng ai.. Bái ăn chia đồ hả? Đi ăn chia đám nào về đó?

Sơn gù cùng Tiến già như bị điện giật khi nghe giọng nói côn đồ đó. Có tiếng cười khéck khéck nói lên như chế riếu. Rồi ánh đèn trong chiếc Buick sáng lên, bọn ba tên cướp nhìn qua và thấy trong xe còn một tên nữa. Và tên này chĩa khẩu súng sẵn qua xe chúng. Tên cầm súng cốt bặt đèn cho bọn chúng nhìn rõ.

Tên đứng ngoài xe vẫn cười nhẹ.

Sơn gù nhoài đầu ra cửa xe, gã cố lấy giọng ngọt:

- Quần thâm đấy à?

Gã côn đồ đang cười đó tên là Quần. Tên tục của gã là Quần thâm, hoặc Quần đen.

Quần đen nói tiếp sau tiếng cười:

- Phải. Quần đen đây. Báo cho chúng mày biết thằng trong xe là thằng Phiến đá. Từ sáng đến giờ nó chưa được bắn thằng nào, nó đang ngứa tay lắm. Chúng mày không muốn ăn đạn của nó thì cẩn thận.

Sơn gù run giọng:

- Anh em mà... Bọn này có làm gì đâu mà bắn...?

Sơn tham rửa vậ đen đã sui cho mình gặp bọn anh chị côn đồ ác ôn tàn nhẫn nổi tiếng này. Bọn này thuộc một

đảng cướp gọi là đảng Năm ô-tô. Ngay cả bọn cướp chuyên nghiệp cũng phải sợ bọn Năm ô-tô.

Quần thâm tiến tới gần hơn hai bước nữa. Gã vẫn có ý đứng tránh để nếu Phiến đá có bắn gã không bị trúng đạn. Gã móc túi lấy hộp quẹt đánh lửa châm điếu thuốc lá. Bái vội nhích người, đứng chắn cửa xe kỹ hơn nhưng đôi mắt cú vọ của Quần đen đã đủ trông thấy có người thiếu nữ nằm trong xe.

Y hỏi bằng giọng du đãng tuyệt đối:

- Ê... con đờì nào chúng máy mang đi bánh quá vậy?

Bái gượng cười:

- Con mèo của Sơn gù...

Sơn gù không dám cãi chính mà cũng không dám công nhận, gã vội:

- Bọn này phải đi. Thôi... ô voa Quần đen. Tiến... Đi mà...

Quần đen bước tới sát bên xe. Y đặt tay lên cửa xe và nhìn vào:

- Ê... con bé nào mà khá quá vậy mà?

Không còn che giấu Bạch Lan được nữa, Sơn gù ấp úng:

- Con bé này thường lắm mà... Bán bar trên Đà Lạt... Bọn tao vừa cho uống rượu nên nó say..

- Mẹ kiếp.. Chúng mà coi tao ngốc lắm hả? Con bé này mà đi bán bar thì ở Việt Nam này cóc còn con nào không đi làm điếm...

Nụ cười gượng cố nở trên làn môi khô răn của Sơn gù:

- Thiệt mà... Nó bán bar, lấy Mỹ. Bọn đàn bà lấy Mỹ bây giờ ăn diện bánh lắm, như bà hoàng vậy. Đồ này do bọn Mỹ gửi qua đó chứ. Nói dối bồ làm chi?

- Đ.M... Mà y cản tao hà?

Quần đen trũng mắt nhìn Bái.

Bái vội vàng lùi lại:

- Cản gì đầu? Muốn coi thì coi.

Quần đen chầm chặm móc trong áo ra cây đèn bấm nhỏ như cây viết máy. Gã bật đèn và chiếu vầng sáng vào mặt thiếu nữ áo trắng nằm trong xe. Gã thốt ra tiếng huýt gió biểu lộ sự ca tụng:

- Chúng mà y tìm được con phình này ở đầu mà bảnh quá ta...?

Sơn gù nhấp nhồm như người ngồi trên lò lửa:

- Nó là đượi thiệt mi... Nếu bồ thích...

- Thích thì tự nhiên là tao thích rồi. Mà sang lại cho tao nghen... Nó làm sao mà nằm im như chết rồi vậy?

- Nó đang say rượu...

- Sao tao không ngửi thấy mùi rượu? Mẹ kiếp chúng mà y định làm gì nó mà đổ rượu cho nó dử thần vậy?

- Không vậy nó không chịu đi. Bọn điếm Mỹ bây giờ đông bạc lắm. Chúng nó không thèm tiền Việt như năm ngoái nữa... Nếu bồ khoái, bồ có thể đến bar Ly Ly... Bảo mẹ Ly Ly nó giới thiệu.

Quần tắt đèn bấm và nhún vai, giọng đàn anh:

- Rõn chơi với chúng mà y thôi. Tao ngán chơi chung với Mỹ lắm. Tao không muốn tao bị teo chim... Chúng mà y coi chừng ạ, bọn điếm Mỹ bây giờ mười con thì có mười một con bệnh...

Gã lùi lại. Cổ giấu vẻ vui mừng, Sơn bảo Tiến già:

- Cho xe đi, mà y...

Bái vội vàng mở cửa vào xe. Tiễn già cho xe chạy ra đường quá nhanh. Bánh xe nghiền trên mặt nhựa phát ra tiếng rít ken két.

Quần đen đứng nhìn theo chiếc xe Packard. Gã đưa tay lên sờ nhẹ bộ ria mép kiểu "con kiến" giống như ria tài tử Clark Gable. Gã không tin lời nói của Sơn giới thiệu thiếu nữ trong xe là một cô gái điếm.

Gã đi trở lại chỗ chiếc Buick. Trong xe, Phiến - gã côn đồ thường được gọi là Phiến đá vì cái tên Phiến của gã đã bỏ cây súng sẵn xuống:

- Chi vậy Quần? Bọn thằng Sơn gù, thằng Bái chuột đó hà?

- Ờ chúng nó chở một con bé xinh quá. Tao nghi chúng nó làm điều gì ám muội đây. Chúng nó bảo con đó là điếm, nhưng tao không tin. Làm gì có gái điếm đẹp và sang đến vậy...

- Ôi... Thời buổi này có nhiều con gái nhà lành đi làm điếm lắm mà. Có nhiều con trông rõ ra là bà... Nếu mà chưa được nắm với nó, mà không đời nào dám tin rằng nó là điếm...

Phiến đá là một gã đàn ông mặt dài y hệt cái lưỡi cày hoặc một lưỡi dao nhọn. Cằm gã nhọn hoắt và không có râu. Mắt gã ti hí như mắt lươn và tóc gã chỉ lưa thưa vài sợi. Mắt mũi gã đầy màu sắc ngu dốt tàn nhẫn và gian xảo. Gã và Quân cùng ở chung một bọn do mục Năm ô-tô chỉ huy.

Quần đen vẫn thắc mắc:

- Con bé đó không thể nào là gái chơi được. Mà muốn đánh cuộc gì tao cũng bắt...

- Mà nghi cái gì chứ?

Phiến đá cười khinh bỉ:

- Bộ mày nghi bọn thằng Sơn gù dám bắt cóc con gái nhà thiên hạ mang đi đòi tiền chuộc sao? Bọn chúng nó chỉ dám ăn cắp vặt, chúng nó đâu có gan làm vụ bắt cóc.

- Chúng nó nói con bé say rượu nhưng tao thấy rõ là con bé bị đánh vào cằm đến ngất đi...

Quần đen quăng điếu thuốc lá xuống:

- Nhưng không sao, kệ mẹ chúng nó. Để tao về nói lại má...

Phiến đá nhổ ra cửa xe:

- Phải đấy, về báo cáo với má là xong. Tao buồn ngủ quá rồi...

Quần đen lừng khừng đi vào trạm xăng. Chú thiếu niên đã rút lui vào đây. Con người của Quần đen có một vẻ cô hồn gì đó tự nhiên làm cho chú sợ hãi. Chú gần như giựt mình khi gã côn đồ hỏi:

- Tê-lê-phôn đâu, mày?

Khi nhắc ống điện thoại lên. Quần hất hàm cho gã thiếu niên:

- Ra ngoài kia chơi mày...

Dù Quần có không dặn, chú nhỏ này cũng chẳng dám nghe trộm những gì gã nói. Khi biết chắc chỉ có một mình trong cái văn phòng nhỏ sặc mùi xăng dầu nhớt, Quần mới quay số. Gã chờ tới một phút, tiếng nói của bác sĩ mới rè rè vang lên từ đầu dây nói đằng xa.

- Bác Đốc..? Quần đen đây bác... Tôi gọi về nhà từ trạm xăng Ngã Ba Cây Sao, Định Quán... Tôi cần báo cáo gấp với má. Bọn Sơn gù, Bái chuột, và lão Tiến già vừa mới đi ngang đây bằng xe hơi. Tôi và Phiến vừa gặp chúng, có

nói chuyện với chúng, thấy chúng có trò khả nghi là mang trên xe một con bé đẹp lắm. Đẹp và có vẻ sang, quý phái nữa.. Sơn gù nó khai con bé là phình đười 1 nhưng tôi không tin. Nhất định con đó không thể là điếm, con bé bị đánh ngất để nằm trong xe... Tôi nghi rằng bọn Sơn gù đã bắt cóc con đó. Bác làm ơn nói lại ngay với má coi má nói sao.

- Chờ đó nghen.

Vài phút sau, Quần nghe tiếng bác sĩ hỏi:

- Má hỏi con phình đó chừng bao nhiêu tuổi, ăn bận ra sao?

- Bận đầm, toàn đồ trắng, lại có cả một bông trang cài ở ngực áo. Nó độ hai mươi tuổi, nhiều lắm là hai mươi hai. Đẹp thì tuyệt... Bác mà gặp thì già cóc và ghiền rượu nặng như bác cũng phải mê tí...

Gã nghe bác Đốc nói lại với má Năm. Lát sau bác lại nói:

- Má nói không chừng con phình đó là con gái nhà tử phú Tạ Phong. Đêm nay ở biệt thự của nhà Tạ Phong ở Đà Lạt có tổ chức lễ kỷ niệm sinh nhật năm thứ hai mươi một của con gái duy nhất họ Tạ, các báo có đăng tin này. Đúng như báo loan thì đêm nay Tạ Phong trao cho con gái chuỗi kim cương trị giá gần cả chục triệu của gia bảo của họ Tạ... Chú mày nghĩ sao? Tao thì tao nghi bọn thằng Sơn gù dám đớp một vụ lớn đến như vậy...

Quần vội vã đáp:

- Tôi cũng nghĩ như bác lúc đầu. Song vì chính mắt tôi thấy con phình đó sang quá... Nó ngồi cùng xe với bọn thằng Sơn gù ăn mày ăn nhặt đó không xứng tí nào. Vì vậy, tôi mới phải cấp tốc gọi về bác để coi má nghĩ sao có thể là má đoán đúng lắm ạ.. Nếu thằng gù khốn nạn đó nó nằm được con gái nhà tử phú họ Tạ cùng với chuỗi hạt

xoàn thì phen này nó nằm trên đồng tiền rồi... Ông hỏi dùm má tính sao...?

Giọng nói chua, ác độc và lạnh, sắc của má Năm vang lên:

- Quần... Tao cho anh em xuất quân ngay lập tức. Dù thằng Sơn gù bắt cóc con nhà ai đi nữa, chúng mày cũng phải bắt cho kỳ được con bé mang về đây tao. Chúng mày chờ ở Định Quán. Nếu thằng Sơn gù đưa con bé về Định Quán. Nó chỉ có một nơi ẩn nấp. Đó là sào huyệt Hóa cụt. Chúng mày cứ vào rừng tới nhà lão Cụt là gặp chúng nó, bắt con bé mang về đây cho tao.

- Dạ... Dạ... Còn bọn thằng Sơn gù thì chúng con phải xử ra sao?

- Sao mày lớn đầu mà ngu? - Giọng nói của Mụ năm ô-tô sắc như dao - Bộ tao phải nói hết mày mới hiểu sao? Mày cướp con bé của thằng Sơn gù thì mày để nó sống để... cúng bố mày à? Đồ ngu...

Đường điện thoại cắt ngay sau câu chửi rủa của má Năm.

Quần bước vội ra xe. Như người bị kích vì rượu mạnh, gã nói với Phiến:

- Má bảo rằng bọn Sơn gù bắt cóc con gái nhà tỷ phú Tạ Phong ở Đà Lạt cùng với chuỗi kim cương trị giá chục triệu.

Phiến trợn mắt:

- Má phát khùng, đời nào thằng Sơn gù dám làm cú lớn đó.

- Có thể má nói đúng lắm mày. Bà chưa từng đoán sai vụ nào. Bà biểu chúng mình đuổi theo bọn Sơn gù bắt con bé đem về...

- Đuổi theo chúng đường nào bi giờ?

- Má cho chúng nó lên đây ngay gặp bọn mình để cùng đi. Mình tới Định Quán chờ chúng nó rồi tới sào huyết lão Hóa cụt ở trong rừng.

- Vậy là đêm nay tao hết ngủ rồi...

- Mai mày ngủ một mày ngủ, vợ được con gái nhà Tạ Phong đông tiền lắm mày ơi... Lấy tiền chuộc rồi tha hồ cho mày ngủ... Bây giờ nếu má chia mày mười triệu đồng, mày có khoái không?

o o o

Trời đã rạng sáng và vùng hồng đã nhô lên ở đằng đông, sau ngọn núi cao khi chiếc xe Packard bám đầy bụi đất leo lên trên con đường dốc dẫn tới sào huyết của lão Hóa cụt.

Tiến già lái xe cẩn thận. Lão mệt rời chân tay, buồn ngủ riu cả hai mắt lại nhưng lão nhất định không nhìn nhận cả với chính lão là lão đã mệt mỏi đã kiệt lực. Trong thời gian gần đây, lão vẫn luôn luôn nơm nớp sợ rằng bọn Sơn gù, Bái chuột nói rằng không bằng lòng cho lão nhập bọn đi làm ăn chung nữa. Bây giờ nếu bọn Sơn gù mà bỏ rơi lão, lão chỉ còn có cách kiếm sống là đến những tiệm ăn sang ở thủ đô xin tiền lẻ, giới giang hồ có tiếng lóng gọi việc đi xin tiền là "đi cốc".

Sơn gù và Bái thay phiên nhau nhìn về đằng sau coi có xe nào chạy đuổi theo hay không, cả hai tên côn đồ cùng bồn chồn, hoảng hốt.

Bạch Lan đã tỉnh lại. Nàng ngồi thu mình trong sóc xe. Nàng cố ngồi xa Sơn gù. Nàng nhìn thấy cảnh vật chung quanh nhưng nàng hoàn toàn không biết nơi đây là vùng nào. Nàng chỉ biết rằng nàng đã bị bắt cóc và bọn bắt cóc nàng đang đưa nàng lên núi cao. Đây cũng là lần thứ nhất nàng gặp ba tên đàn ông bắt lương này. Từ phút

nàng tỉnh lại không một tên nói với nàng nửa tiếng. Chúng cũng chẳng nói với nhau lời nào. Còn nàng nàng không dám mở miệng hỏi chúng. Nàng tin rằng vào giờ này ông thân nàng đã biết là nàng bị bắt cóc và đã báo cho cảnh sát biết, cảnh sát đang được huy động đi tìm nàng. Nàng ngồi đó cố nghĩ và cố tin rằng cảnh sát sẽ tìm ra nàng chẳng sớm thì muộn.

Tuy vậy nàng vẫn sợ, vẫn kinh hoàng. Bọn cướp đường này có thể giết nàng không? Ý nghĩ đó ám ảnh nàng không ngừng. Nàng đã đọc nhiều quyển tiểu thuyết thuộc loại série noire Âu Mỹ viết về những vụ bắt cóc con nhà giàu đòi tiền chuộc. Trong những tiểu thuyết và những cuốn phim đen tối đó, nhiều người bị bắt cóc đã bị bọn bắt cóc giết chết dù khổ chủ có nạp tiền chuộc đúng như sự đòi hỏi của chúng, vì chúng sợ người bắt cóc khi an lành trở về chỉ chỗ đi bắt chúng, hoặc sẽ nhận được mặt chúng nếu chúng bị cảnh sát bắt.

Tuy kinh hoàng, nàng cũng nhận xét thấy rằng cả ba tên cướp này đều nguy hiểm. Chúng nguy hiểm nhất vì chúng quá sợ hãi. Chúng cũng sợ hãi nhưng cái sợ của chúng không như cái sợ của nàng, nàng thấy gã côn đồ trẻ nhất ngồi băng sau cùng với nàng là tên nguy hiểm nhất.

Nàng có lúc cũng nhớ tới cái chết của Vĩnh Huy. Nàng trông rõ cảnh Vĩnh Huy bị bắn vào ngực ngã ngửa trên cỏ nhưng nàng vẫn cố nghĩ rằng gã chỉ bị thương nặng và sẽ được cứu sống.

Trên suốt quãng đường dài lên núi cao đó, Sơn gù luôn luôn bị ám ảnh bởi nỗi đe dọa của bọn đàn em bà Năm ô-tô. Gã biết chắc rằng thế nào hai tên Quần đen và Phiến đá cũng báo cáo vụ gặp gỡ ở Định Quán với mục Năm. Mục Năm là đầu não của bọn Quần đen và cũng là bộ óc nguy hiểm, lợi hại nhất. Mục thông minh, xảo quyệt nhất đời. Ác

ôn và nhanh trí nữa. Sơn gù đoán chắc rằng sau khi được bọn đàn em dẫn tả về người thiếu nữ áo trắng nằm ngất ở trong xe mình, mục Năm sẽ đoán được người thiếu nữ đó là ai và hiểu ngay vụ cướp chuỗi kim cương cùng bắt cóc cô gái.

Đoán biết như thế, Mục Năm sẽ làm gì?

Rất có thể mục ra lệnh cho đàn em đuổi theo cướp thiếu nữ và chuỗi kim cương. Trong giới đạo tặc, trò cướp lại của nhau cũng như trò hút tay trên nhau, là việc thường xảy ra, chuyện mục Năm ô-tô muốn cướp lại món hàng của gã không làm cho Sơn gù ngạc nhiên, gã chỉ yên tâm vững dạ một chút ở chuyện mục Năm cũng như bọn đầu em của Mu, sẽ không biết gã đưa cô gái bị bắt đó đi ẩn nấp ở đâu. Gã tin rằng bọn đó, kể cả mục, và nhất là mục Năm, không biết gì về Hóa cụt và sào huyệt của Hóa cụt trong rừng sâu, núi cao. Hóa cụt ở ẩn đã từ nhiều năm nay, chỉ có những tên côn đồ làm ăn đơn độc, cỡ nhỏ mới giao du đi lại sào huyệt Hóa cụt. Những tổ chức đạo tặc lớn như bọn Năm ô-tô không có liên lạc gì với Hóa cụt. May ra mục Năm ô-tô sẽ không đoán ra nơi ẩn trú của gã. Mục có cho điều tra cũng còn lâu. Đến khi ấy hy vọng mọi sự đã xong cả.

Sơn gù thấy rõ một điều: muốn sống sau vụ này để hưởng thụ cuộc đời, gã phải hành động mau lẹ.

Gã không hy vọng gì nhiều ở hai tên đồng lõa hạng bét này, lão Tiến thì quá già lão, còn Bái chuột thì quá ngu ngốc. Kể cả chuyện nếu bị bọn mục Năm ô-tô tấn công, hai tên đó cũng không dùng chống cự được. Gã tính trước: sau khi đưa được thiếu nữ này tới sào huyệt Hóa cụt để nàng lại đó, gã sẽ phải trở về Sài Gòn một mình - Đà Lạt quá nhỏ, lại đầy cảnh sát, sẽ có những cuộc kiểm soát căn cước gắt gao sau vụ bắt cóc và án mạng do bọn

gã gây ra - gã sẽ liên lạc gấp với nhà tỷ phú Tạ Phong để đòi tiền chuộc. Gã muốn thanh toán vụ này thật mau, dù ít tiền cũng được. Chỉ sau khi trả người thiếu nữ này về với gia đình của nàng, bọn gã mới có thể dễ thở đôi chút.

Tiến già cho xe chạy chậm lại khi mái nhà gỗ xuất hiện sau vòm cây.

Đó là một căn nhà bằng gỗ lụp sụp. Nhà có một gác lửng. Trông bên ngoài như bỏ hoang không người ở.

Muốn vào tới cửa nhà, xe phải chạy bừa qua sườn núi sỏi đá và bụi gai. Sơn gù ra hiệu cho Tiến ngừng xe lại. Gã hất hàm:

- Bái... mà đi vào trước coi có lão Cụt ở nhà không...

Bái xuống xe. Y rút súng cầm tay. Sỏi đá lạo xạo dưới gót giầy y và y có cảm tưởng như kẻ tử tội đi trên đoạn đường dẫn tới máy chém.

Bây giờ thì chính Bái cũng công nhận Sơn gù là đầu đảng rồi.

Bái dừng lại trước cửa căn nhà gỗ cách chừng mười thước. Y gọi:

- Ê... Cụt... Có ở trong không? Bọn này là Bái với Sơn gù đây.

Có tiếng người trả lời một tiếng gì đó từ trong nhà vẳng ra. Hai phút sau, Hóa cụt đẩy cánh cửa gỗ ọp ẹp nhìn ra. Đôi mắt hấp háy đục ngầu vì rượu nhiều của Hóa cụt nhìn vào mặt Bái với vẻ nghi kỵ, khó chịu không cần giấu diếm. Lão nhìn Bái như nhìn người không hề quen biết.

Hóa cụt là một lão già mà ta có thể đoán ở giữa cái khoảng từ năm mươi đến bảy mươi tuổi. Lão cao và gầy, khẳng khiu như một cây khô mộc trụi hết lá. Đầu lão trọc nhẵn không còn một sợi tóc. Trái lại đôi lông mày lão rậm

đen nhánh như than tầu. Đôi lông mày chổi sể đó nằm rất mâu thuẫn trên đôi mắt vừa già vừa toét kèm nhèm.

Trước đây khoảng ba mươi năm. Hóa cụt là một chuyên viên mở két sắt nếu không cừ khôi nhất Đông Dương thì cũng phải là cừ nhất Bắc Kỳ. Thời trai tráng lão đi lính thợ qua Pháp và được huấn luyện tại Đức quốc về nghề làm các thứ ổ khóa. Lão bị lôi cuốn vào giới côn đồ trộm cướp vì cái tài mở khóa thần sầu cùng sự hiểu biết về máy khóa két của lão. Lão đã bị tù đầy ngay trên đất Mầu Quốc. Lão đăng vào lính Lê Dương để trở về Đông Dương rồi bị giải ngũ vì lý do kỷ luật. Từ hơn mười năm nay, lão giải nghệ.

Lão uống rượu quá nhiều. Bây giờ sống ẩn dật làm nghề giăng bẫy bắt thú rừng, tìm mật ong và hoa lan. Lão bị cụt mất ba ngón tay trong một vụ thanh toán nhau bằng dao. Do đó lão có cái tên là Hóa cụt.

Căn nhà giữa rừng già này của lão thường được dùng làm nơi ẩn trốn tạm thời của bọn côn đồ bị săn đuổi cùng đường. Lão có đặt nồi nấu rượu riêng để sản xuất thỏa mãn nhu cầu của lão. Đôi khi lão đổi chác đủ mọi thứ với đồng bào Thượng trong vùng.

Bái vẫy tay ra hiệu cho xe hơi đến gần.

Hóa cụt nhận ra người quen, lão bước hẳn ra khỏi căn nhà tới gần bên xe nhìn vào tận mặt Tiến, Sơn gù. Lão nhận ra một sự lạ: trong xe côn đồ có một thiếu nữ trẻ đẹp.

- Bọn mày tới làm chi? - Lão hỏi bằng cái giọng lè nhè sặc những mùi rượu.... Chúng mày cần gì không?

Bái chửi thề:

- Hỏi lằng nhằng cái gì. Để tao vào nhà đã...

Hóa cụt trở lại ngăn đường. Lão không nói chi hết, lão chỉ lắc đầu.

Bái đành dụi giọng:

- Bọn này cần ở nhờ vài ngày... Vài ba ngày thôi...

Hóa cụt lè nhè:

- Con bé đó là gì của tụi mày?

Bái không đáp. Y quay lại nhìn Sơn gù.

Lão Tiến xuống mở cửa xe. Sơn gù đẩy Bạch Lan ra rồi bước xuống theo. Gã nắm cánh tay nàng, đưa nàng đi tới trước mặt lão già.

Hóa cụt nhắc lại câu hỏi với Sơn gù:

- Cô này là ai?

Sơn gù cười gượng:

- Đừng hỏi nhiều cũng đừng nghi ngờ. Từ lâu Hóa cụt vẫn nổi tiếng là ít hỏi kia mà? Cô này sẽ đem lại cho anh một số tiền lớn. Tha hồ mà uống uyết-ky, anh sẽ có thừa tiền để uống cô-nhắc uyết-ky suốt đời anh chứ không còn phải xài rượu đế mía... Thích không?

Đôi mắt loét của lão Cụt sáng lên khi lão nghe nói đến cô nhắc, uyết ky, những thứ hiện nay đã trở thành vật quý nhất đời và là lẽ sống của đời lão. Lão lúi lại cho bọn người mới tới theo nhau bước vào căn nhà gỗ, căn nhà hẹp nhưng vì không có đồ đạc gì hết, trống tuếch. Lão Cụt sống theo đồng bào thiếu số, đặt bếp ngay giữa nhà. Một cái nồi trong có con thú rừng sôi lục bục trên bếp. Tất cả nhà chỉ có mỗi một cái ghế đầu và một cái võng rách nát. Có một điều đáng kể là nhà rất bần. Rác rưởi lên ngập sàn nhà bằng đất.

Vách gỗ nhiều chỗ long đanh, mục nát, có rêu xanh cùng cây leo. Nhìn qua những khe bờ, người trong nhà trông thấy cả rừng xanh và ánh nắng. Trên những cột nhà, lão Cụt treo đầy những bộ da chồn cáo, những con chim điều

hâu mà lão bầy đem về nhồi bông. Có một bộ da beo căng ở góc nhà. Những bộ da thú nửa mốc, nửa thối đó tạo cho bầu không khí có mùi hôi khắm khó ngửi. Vật văn minh và lạc chỗ nhất trong nhà này là một cái radio transistor.

Hóa cụt là người bước vào nhà sau cùng.

Bạch Lan hướng về phía lão run giọng:

- Ông... Ông cứu tôi. Những người này bắt cóc tôi. Tôi là con ông...

Sơn gù giơ tay lên đe dọa:

- Có câm mồm ngay không? Nói một tiếng nữa chớ trách...

Mặc dầu đầu óc nặng hơi rượu, Hóa cụt cũng còn đủ minh mẫn để hiểu rằng nếu bằng lòng cho bọn côn đồ này trú ở nhà mình, lão sẽ là đồng lõa của một bọn bắt cóc người, những tên kia có thể bỏ trốn được nhưng lão thì không thể, cứ ở đây chịu trận, sau khi mọi chuyện xong xuôi, người ta sẽ đến tận đây tóm cổ lão. Lão lo sợ nói:

- Không được đâu. Tôi không muốn dính với các anh trong vụ này... Bắt cóc nguy hiểm lắm...

- Ông đi báo cho ba tôi biết tôi bị...

Sơn gù giáng cho nàng một cái tát tay trái làm nàng ngừng ngang lời nói. Nàng rú lên một tiếng vừa sợ vừa ngạc nhiên và lùi xa tên cướp.

- Tao đã nói trước - Sơn gào lên - Câm mồm...

Bạch Lan đưa tay lên má. Đôi mắt nàng phát ra ánh lửa:

- Đồ khốn, mày dám đánh tao sao?

- Nếu mày còn nói làm nhảm nữa... không những tao chỉ đánh mày mà thôi. Tao còn làm nhiều trò khác nữa.

Tiến già nhấc cái ghế đầu tới đặt sát vào vách. Lão nói nhỏ nhỏ:

- Cô ngồi đây. Đừng chọc giận nó.

Bạch Lan ngồi xuống ghế. Nàng giấu mặt vào hai bàn tay.

Hóa cụt hất hàm:

- Ai đó?

- Con gái nhà Tạ Phong - Sơn đáp - Nó trị giá trăm triệu đó. Tiền chuộc sẽ chia đều cho bốn đứa mình. Bọn này chỉ ở đây chừng ba ngày là cùng...

- Tạ Phong... giàu tiền lắm à?

- Giàu lắm. Giàu nhất nước bây giờ. Anh nghĩ sao?

Hóa cụt nhướng cặp mắt lơ lơ đờ đờ ngẫu và vàng khè vì rượu mạnh nhìn người thiếu nữ. Lão nuốt nước miếng, cục xương trong cổ họng lão nhấp nhô thụt xuống trời lên:

- Chỉ ở đây nhiều nhất là bốn ngày thôi nghen...

Lão giơ bàn tay xương xẩu cụt mất ngón lên vuốt nhẹ những sợi tóc bạc nghèo nàn còn sót lại.

- Tự nhiên rồi. Lâu lắm là bốn ngày. - Sơn gù vồ lấy câu giao hẹn đó của Hóa cụt - Tôi thanh toán vụ này xong ngay. Bây giờ mình cho nó nằm đâu cho kín một chút đây?

Hóa cụt chỉ tay lên căn gác lửng:

- Cho lên đó.

Sơn gù quay lại Bạch Lan:

- Đi lên.

Người thiếu nữ đứng im như pho tượng, mắt nàng nhìn đăm đăm qua khung cửa hẹp ra rừng cây ửng nắng ban

mai. Nàng như không nghe thấy tiếng nói của tên côn đồ. Tiến già chạm nhẹ tay vào tay áo trắng của nàng:

- Cô nên nghe lời... - Lão nhỏ nhẹ - chẳng nên chống cự. Vô ích. Mà cô cũng chẳng việc gì mà phải chống cự. Cô cứ ở yên đây. Ông thân cô sẽ đưa tiền chuộc cô và cô sẽ yên ổn về nhà.

Thấy lão Tiến nói dài dòng, Sơn gù đã định quát lên bắt lão im miệng nhưng gã thấy để lão khuyên giải người thiếu nữ đó có lợi hơn.

- Chúng tôi chỉ giữ cô để đòi tiền chuộc... Chúng tôi chẳng muốn làm cho cô phải sợ hãi hoặc đau đớn. Nhưng cô cũng chẳng nên làm chúng tôi phải khó khăn.. Chúng ta chẳng có gì thù oán nhau... Cô nghĩ có phải không.

Bạch Lan cũng thấy lão già nói có lý. Nàng chậm chậm đi lên thang. Nàng vào căn gác lửng trước, theo sau là Sơn gù và Tiến già.

Không khí trong căn phòng nhỏ xíu này sặc sụa mùi ẩm mốc.

Có lẽ đã lâu lắm không có người nào đặt chân vào đây. Lúc đó tuy bên ngoài trời đã ửng nắng nhưng trong căn phòng này vẫn tối om. Ba người bước vào đó phải đứng vài giây mới nhìn rõ mọi vật. Vật dụng trong này chẳng có gì nhiều. Trong một góc có một cái nệm giường nhỏ đã thủng và dơ dáy không thể tả nổi. Bụi bao phủ khắp những mặt phẳng và mạng nhện dăng đầy các góc. Thấy có người tới, chuột mẹ chuột con từ trong lòng tấm nệm lao nhao vọt ra...

Một con chuột nhắt phóng vào chân Bạch Lan. Nàng rú lên và loạng choạng lùi lại...

Sơn gù bước lên quơ tay gạt mạng nhện. Gã cười hung ác:

- Tiểu thư tạm ngụ ở căn phòng sang trọng này ít lâu. Tiểu thư quen sống trong nhung lụa, đây là dịp để tiểu thư... đổi không khí.

Gã chỉ vào cái thùng gỗ đặt làm ghế ngồi:

- Mọi lưng thì nằm đây, hay là ngồi đây. Nhưng cần nhất là ngồi im.. Lộn xộn chỉ khổ thân thôi... Nói trước cho mà biết... Không thể nào trốn được... Mà cũng không thể mua chuộc được thằng nào phản thùng đâu.. Tin đi...

Đôi mắt Bạch Lan mở lớn. Nàng kinh hãi nhìn con nhện lông lá đang co quắp trên vách ván ở ngay trên chỗ cái thùng gỗ.

Sơn gù nhìn theo mắt nhìn của Bạch Lan. Gã trông thấy con nhện.

- Tiểu thư sợ nhện, sợ chuột?

Gã bước tới thò tay ra chớp con nhện. Con vật bị nắm ở lưng quơ quơ những cái cẳng dài đen trải ra trước mặt. Người thiếu nữ chết rúm lại vì sợ:

- Hà. Hà. Em có khoái tôi vạch cổ áo em ra bỏ con này vào ngực em không? Hà? Vào đó nó quậy nhột nhột, dễ chịu lắm. Thật mà. Thử chơi không?

Bạch Lan rùng mình. Toàn thân nàng rung động. Tiến già đứng sau nàng thấy rõ rằng nếu Sơn gù mà làm thật tức là nếu gã mà vạch cổ áo đầm của nàng ra và bỏ con nhện vào đó, nàng sẽ rú lên một tiếng và chết ngất.

Sơn gù mỉm cười.

- Ngoan... Đừng có gây rối, sẽ không làm gì cứng hết. Nếu gây sự thì cứng sẽ khổ lắm. Hiểu chưa?

Như người mất hồn, Bạch Lan gật gật đầu.

- Tốt.

Sơn gù hất hàm cho Tiến già lui ra. Gã còn xem kỹ căn phòng lần nữa. Phòng không có cửa sổ. Những tấm vách ván lung lay như rằng bà lão này chỉ cần gã đập mạnh một cái là tung ra rớt xuống, nhưng người con gái này sẽ không đủ sức đập mạnh như gã. Và nếu nàng có đại đột làm thế, tiếng động và sự rung chuyển của căn nhà ọp ẹp này sẽ làm cho bọn canh gác nàng biết ngay. Tạm hài lòng, gã đi ra, khép cửa lại.

Gã xuống thang. Bái và Tiến già ngồi trên những thùng gỗ bên bếp lửa hút thuốc khan. Hóa cụt lúi húi trong góc nhà.

Sơn gù hỏi trống không:

- Có cái gì ăn uống không?
- Không có gì hết...

Giọng nói run run của Hóa cụt làm cho ba tên côn đồ cùng quay lại.

Hóa cụt cầm cây súng săn hai nòng tuy đã cũ nhưng còn nguyên vẻ nguy hiểm. Hai nòng súng đen ngòm và lớn tướng chĩa vào bọn chúng.

- Ba thằng coi chừng...

Sơn gù định móc súng, nhưng muộn rồi!

- Tao mà nổ hai phát này, ba thằng chúng mày sẽ khốn khổ, khốn nạn lắm.

Ba tên côn đồ biết rõ Hóa cụt không dọa sống. Khẩu súng săn kia khi nổ sẽ bắn ra chừng vài ba viên đạn chì. Đầu mặt chúng sẽ thủng lỗ chỗ như cái rổ. Ánh mắt đục và bàn tay xương xẩu run run của Hóa cụt như sẵn sàng bóp cò.

Sơn gù ấp úng:

- Làm gì... kỳ vậy?

Miệng gã khô như gỗ, gã ngắc mãi mới ra được tiếng:

- Anh đã bằng lòng rồi mà...

Hóa cụt gằn giọng:

- Tao không bằng lòng... Hồi nãy nếu tao nói thẳng tao không cho chúng mày ở lại đây chúng mày đã giết tao rồi. Bây giờ tao mới nói, tao không bằng lòng... Vụ này nguy hiểm quá... Trước lúc bọn mày tới, tao có nghe radio. Đã có tin thẳng nào bắn chết người... Làm gì cũng được nhưng đã bắt cóc lại bắn chết người... Chúng mày liều quá... Cớm nó không để yên chúng mày ăm tiền. Thẳng nào bắn chết người?

Sơn gù chỉ tay vào bộ mặt chuột của Bái:

- Thẳng khốn nạn này...

Mặt tái mét càng thêm tái, Bái chuột cãi:

- Mày mới là thẳng khốn nạn. Mày ngồi chết dí trong xe...

- Mày không đánh nổi một thẳng say rượu... Hèn như mày thì chết đi cho rồi...

Bái chuột cúi gầm mặt xuống.

Sơn gù nhổ bãi nước xuống đất như nhổ vào bản mặt chuột kẹp của tên đồng lõa, gã quay lại nói với Hóa cụt:

- Nhưng sự đã rồi... Bọn tao giết một người. Thì đã sao? Bây giờ có chiử nhau cũng vô ích thôi... Bọn Cớm sẽ được huy động từ Saigon lên đi tìm bắt bọn tao, thì đã sao? Mình còn nắm được con bé, bọn Cớm sẽ không dám làm dữ. Nhất là lão già con nhỏ sẽ không bằng lòng để Cớm làm tới làm cho mạng sống của con nhỏ bị đe dọa... Chỉ khi nào mình trao con nhỏ lại cho lão tử phú mới sợ bọn

Cớm làm tới. Nhưng khi đó có bạc triệu chúng mình đã tếch sang tận Nam Vang ăn hút rồi. Còn sợ cóc gì nữa?

Gã dụ giọng:

- Còn anh... Hóa cụt à... bây giờ anh đuổi bọn này cũng vô ích thôi. Anh cũng chẳng thoát được vì bọn này đã đưa con bé tới đây, đã dừng lại đây, dù chỉ dừng lại nửa giờ... Đúng không?

- Mà nói cũng đúng... nhưng tao không ưa vì... chúng mày làm bậy quá... Bắt cóc người đã là chết rồi, chúng mày lại còn giết người...

- Phải liều mới ra nhiều bạc chứ...? Tôi sẽ đòi lão Tạ Phong lè ra mười triệu, mười triệu. Anh nghe rõ chưa? Riêng phần anh có hai triệu... Bọn tôi cam kết đưa anh cùng qua Nam Vang... Qua đó anh sẽ có tiền mua giấy Tàu, mở tiệm ăn, tiệm hút, mở sòng bạc... Anh còn ngại gì nữa?

-..... Tao sợ... tao sợ...

- Anh sợ cái gì?

- Sợ bọn mày không làm trôi vụ lớn này...

- Sao lại không trôi? Mẹ kiếp... bắt cóc chỉ khó nhất là lúc bắt. Bắt được rồi là dễ rồi, chỉ có việc đòi tiền... Anh có thấy vụ nào bắt cóc mà không lấy tiền chuộc không? Có bao giờ bỏ có tiền mà lại không nộp tiền chuộc con cái không?

- Vẫn biết vậy, nhưng đòi tiền chuộc và hưởng được tiền chuộc cũng là cả một vấn đề...

- Chúng nó làm được, bọn mình cũng làm được. Bọn chúng nó làm thì hơn gì bọn mình? Mình làm sao biết là không làm được? Anh hãy nghĩ đến số bạc anh sắp được lãnh... Hai triệu đồng riêng của anh... Mẹ kiếp... Hai triệu

đồng bạc có phải là ít tiền đây. Anh sẽ tha hồ uống ứt ky, cô nhắc, mặc ten... có tắm bằng rượu cũng không hết bạc... Tin đi... cứ để bọn tôi làm...

Hóa cụt lại nguôi nguôi. Lão gác súng vào vách.

Ba tên côn đồ cùng thở ra những hơi thở dài. Tiến già đưa tay áo bắn lên chùi mồ hôi trên trán.

Sơn gù cảm thấy hai đầu gối đã mềm nhũn.

Gã đi tới đẩy mạnh vào vai Tiến già, đuổi lão đứng dậy để ngồi vào cái ghế làm bằng thùng sữa Tiến đang ngồi. Tiến già nhường chỗ, lão đi tìm cái thùng khác mang tới ngồi.

Trong cuộc đời côn đồ, trộm cắp rồi cướp cạn, cướp giựt của Sơn gù, chưa lần nào gã cảm thấy mệt mỏi bằng từ sáng sớm này. Sự việc xô đẩy nhau tới quá nhanh, dồn dập làm cho gã choáng váng. Gã chỉ quyết định làm một vụ cướp giật. Vụ cướp có lớn thật, nhưng cướp nào cũng vậy mà thôi, khi đánh cướp có võ khí, tức là có súng, bị bắt là ra tòa Đại Hình, tù tối đa chỉ là năm năm. Nhưng giết người thì lại khác.

Giết người cũng ra tòa đại hình nhưng tù có thể tới hai mươi năm và có thể bị án tử hình. Gã chỉ định đi cướp mà bây giờ, vì sự ngu dốt hèn nhát của một tên đồng lõa và cũng chỉ vì sự sui sẻo của gã, gã trở thành kẻ mang tội giết người và bắt cóc.

Giờ đây, Sơn gù lâm vào thế cỡi cọp. Gã chỉ có cách làm tới may ra còn lỏi sống. Dù đã quyết định như vậy, gã cũng vẫn thấy tương lai tối đen.

Hóa cụt lạch cạch mang chai rượu và cái ly bằng nhôm.

Sơn gù nhìn chai bằng đôi mắt nghi ngờ:

- Rượu này do anh nấu lén, uống để mà đứt ruột ra mà chết à?

Hóa cụt lắc đầu:

- Rượu tốt đấy, uống được. Không chết đâu mà sợ...

Bái chuột hỏi một câu thật ngớ ngẩn và quê:

- Có cà phê không?

Câu hỏi của Bái chuột lại làm cho Sơn gù nổi cơn bực bội:

- Thầy thèm cà phê? Thầy buổi sáng phải uống cà phê phin? Sao thay không về Đà Lạt mà uống? Ở Đà Lạt thiếu gì cà phê?

Bái chuột biết cái lỗi "quê một cục" của mình, ngậm miệng ngồi im.

Tiến già nói chữa thẹn cho Bái:

- Uống rượu cho tỉnh ngủ cũng được.

Ba tên thay phiên nhau uống trong cái ly nhôm độc nhất.

Dù chẳng có hy vọng gì, Sơn gù cũng hỏi Hóa cụt:

- Nhà có gì ăn được không?

- Có cá khô. Còn ít khô nai đây.

- Không lấy ra cho anh em đớp, còn đợi gì nữa?

Tiến già nhanh nhẩu:

- Gạo đâu? Đưa đây tôi thổi cơm cho...

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ sau đó cả nhà chỉ có Tiến già là hoạt động. Hóa cụt ngồi tu rượu khật khưỡng, còn Sơn gù và Bái chuột ngồi rít thuốc lá. Thỉnh thoảng Sơn gù lại bước lên thang gỗ, đẩy cửa nhìn vào căn phòng nhỏ góc lửng có Bạch Lan trên đó. Người thiếu nữ ngồi im một góc. Nàng như người bị lạnh, hai tay co lại trước ngực.

Vào lúc bảy giờ sáng. Tiến Già đã thổi xong một nồi nửa cơm nửa cháo và nướng được mấy con cá khô, mấy

miếng thịt nai cứng như gỗ. Hóa cụt chỉ sống có một mình ở đây nên lão chẳng có bát đĩa gì cả. Tiến già tìm mãi mới được một cái đĩa lành lặn. Lão múc cơm vào đó mang lên cho Bạch Lan.

Cả ngày hôm qua, phần vội lái xe từ Saigon lên Đà Lạt, phần vì náo nức sửa soạn vụ cướp, Sơn gù gần như chẳng ăn qua món gì vào bụng. Giờ đây gã đói quá. Gã biết lát nữa đây một mình gã phải lái xe trở về thành phố tìm chỗ liên lạc với Tạ Phong, gã biết vào giờ này những anh cớm đã được huy động tới đây những tiệm ăn, những khách sạn, những phòng điện thoại. Cớm đang kiểm soát và còn kiểm soát, thật gắt gao những người đi lại ngoài đường, gã cần ăn để lấy sức và gã cố nuốt lấy nửa bát cơm nữa nhưng nuốt không nổi. Bát đĩa rách rạc quá tanh tưởi và nồi cơm do Tiến già nấu chỉ có thể đem cho heo ăn là ngon.

Sơn gù đành bỏ cơm nhai khô nai cho đỡ đói.

Bái chuột vừa ăn nhồm nhoàm vừa thở ra một câu:.... Tao vẫn ngán. Giá bọn mình lấy chuối hạt xoàn và khử ngay con bé đi. Ăn ít nhưng ngon lành hơn. Lại còn bọn thằng Quần đen ở đảng mục Năm ô-tô trông thấy con bé nữa, xui quá.

Với câu nói vô duyên này, Sơn gù không còn chịu nổi Bái chuột nữa, gã thấy Bái chuột toàn phá thối và nói những câu vô duyên. Gã đập cho Bái một phát vào giữa ngực... Bái ngã ngửa ra cùng với bát cơm vữa trên tay.

Bái chuột ú ớ, Sơn gù gào lên:

- Đã bảo mày cầm miệng lại mà...

Những cái tên Quần đen, Năm ô-tô làm cho Hóa cụt rùng mình:

- Có thằng Quần đen bọn mục Năm ô-tô dính vào vụ này à? Chúng nó ác ôn tàn nhẫn lắm. Nếu có bọn nó là không có tao.

Hóa cụt buồng chai rượu đứng dậy đi về phía góc khẩu súng sẵn, lão định tái diễn trò chĩa súng vào bọn côn đồ đòi đuổi chúng đi như hồi nãy, nhưng lần này Sơn gù nhanh hơn, gã rút ngay súng trong lưng ra:

- Hóa cụt... Mà còn rờ tới súng, tao bắn mày trước... Thằng Quần đen làm vương tướng gì mà chúng mày sợ nó quá vậy? Nó có súng mình cũng có súng...

Hóa cụt đứng dừng giữa nhà:

- Tao ngán... Tao biết bọn mày... Chúng mày dù sao cũng còn tí chút nhân đạo... Còn bọn thằng Quần đen chúng nó là thú vật... Nhất là thằng Phúc chó con mục Năm ô-tô...

- Phúc chó là một thằng khùng.

- Nó khùng nhưng nó tàn ác. Tao không ưa những thằng chuyên giết người bằng dao.

- Khỏi lo. Thằng chơi dao đã có thằng chơi súng trị. Để thằng Phúc chó đấy.

Tiến già đặt miếng khô nai lên đĩa cơm nát. Lão trịnh trọng bưng lên góc cho người thiếu nữ.

Sơn gù cười khẩy:

- Em quen ăn ngon, mặc đẹp... Phen này nhịn đói bằng thích... Nó không ăn đừng mời, người ta có thể nhịn cả tháng, nó có nhịn đói vài ngày cũng chưa có chết ngay đâu mà sợ...

Trong căn gác tối, ánh nắng chiếu qua những kẽ ván kê thành những đường vàng dài. Lưng áo và mái tóc Bạch Lan cũng có những đường nắng ấy, Tiến già thấy mắt

nàng đỏ hoe. Lão biết nàng vừa khóc. Nàng ngược mắt lên nhìn khi lão còn đồ già bung cơm bước vào.

- Cô nên gượng ăn một chút cho đỡ đói...

Mùi cơm vừa trộn lộn với mùi cá khô và thịt nai khô làm cho Bạch Lan muốn ói.

- Cám ơn ông... Tôi không ăn đâu.

Tieti Già loay hoay mãi không tìm được chỗ nào đặt đĩa cơm. Sau cùng lão đặt đĩa xuống nệm giường:

- Giường dơ quá.. Để tôi đi tìm cái chổi cô quét qua đi mà nằm. Ngoài xe tôi có tám bạt để tôi ra lấy mang vào trải lên nệm cho cô nằm tạm.

- Tôi cám ơn... Ông thật tử tế...

Nàng do dự vài giây nhưng như sợ rằng nếu nàng không lợi dụng lúc này, nàng sẽ chẳng còn bao giờ có dịp nói nhỏ với ông già này nữa, nàng vội tiếp:

-.... Ông làm ơn giúp tôi đi. Ông tìm cách báo tin cho ba tôi biết tôi ở đây. Tôi hứa sẽ đền ơn ông số tiền lớn hơn số nợ nó định chia cho ông.

Tiến già run run đi giựt lúi ra cửa:

- Tôi không dám đâu. Tôi không thể giúp cô việc đó đâu. Hai thằng bạn tôi chúng nó ác lắm... Tôi phản chúng thì chúng chôn sống tôi... Cô đừng...

Lão vội khép cửa lại.

Dưới nhà, Sơn gù đã ngừng ăn, gã có vẻ thắc mắc:

- Tao cần thông tin cho vợ tao. Làm cách nào bây giờ?

Hóa cụt đáp:

- Mà có thể viết thư đem ra đường cho lơ xe đồ tiền, bảo nó đem thư đến tận nhà cho. Phải viết ngoài bì thư đem tới vợ mà lại chi cho nó khoản tiền nữa nó mới chịu khó

mang. Nhưng mày nói mày về Saigon kia mà, còn viết thư làm gì cho phiền?

- Tôi có thể về Saigon mà cũng có thể về Đà Lạt.. Tùy cơ ứng biến chưa thể quyết định được. Nếu bọn Cóm không làm dữ quá, tôi sẽ về Đà Lạt. Ở Đà Lạt liên lạc với lão Tạ Phong dễ hơn. Nếu có về Saigon tôi cũng không về nhà. Tôi ở chỗ khác. Đợi xong vụ này tôi qua Nam Vang trước cho người về đưa vợ đi sau.

Sơn nhìn quanh nhà. Thấy có hỏi Hóa cụt về giấy viết thư cũng là thừa, gã móc ví ra tìm một tờ giấy không cần giữ lắm, viết vài dòng vào đó rồi ra đi sau khi dặn lại:

- Tao lái xe ra đường gửi thư và coi tình hình. Về ngay...

Nửa giờ sau có tiếng xe hơi rì rì ngoài rừng. Bái chuột nhìn ra:

- Sơn gù nó về đó. Đừng sợ...

Sơn gù có vẻ lạc quan và tự tin hơn khi ra đi.

Vừa bước vào nhà, gã vui vẻ nói ngay:

- Chắc lão Tạ Phong dùng thế lực ngăn chừa cho Cóm hoạt động gì để chờ tin của con gái... Tao hỏi thăm thấy thành phố Đà Lạt vẫn yên lành. Tao trở lại cho bọn mày biết tao sẽ về Đà Lạt... Bây giờ cần bắt con bé viết mấy chữ cho ông già nó...

Thấy Sơn gù lạc quan, cả bọn vui lây. Bỗng Hóa cụt lại đi ra cửa. Vốn quen đi săn thú rừng, tuy mắt lão đã kém lại bị rượu tàn phá nhưng tai lão rất thính, lão vừa nghe thấy có tiếng động lạ từ rừng xa vắng tới...

Lão đứng khom lưng bên cửa, tay giơ lên làm vòm che ánh nắng nhìn ra xa. Lão gọi:

- Bái... Ra coi cái gì kia mà...

Bái chạy tới bên Hóa cụt. Ý nhìn ra đầu rừng và la lớn:

- Chết rồi... Có hai xe tới... Cớm?... Cớm?... Không phải...
Bọn đàn em Mụ Năm ô-tô...

Sơn gù chạy vội ra cửa.

Bọn mới tới đó đi hai xe. Toàn là xe hơi Huê Kỳ. Hai xe đó ngừng hai bên chiếc Packard của bọn Sơn gù. Nhiều người từ trên hai xe đó bước xuống, lối nhỏ làm cho bọn côn đồ ở trong nhà hoa cả mắt. Trong số Sơn gù nhận thấy có hai bóng đáng quen thuộc: Quần đen vì Phiến đá, hai tên vừa gặp bọn gã đêm qua nơi Trạm xăng Định Quán. Tên xuống xe sau cùng chính là tên côn đồ mà bọn chúng ngán nhất: Phúc chó gã con trai mụ Năm ô-tô.

Sơn gù cố thu hết bình tĩnh để đối phó với sự nguy hiểm sắp tới:

- Hóa. Anh lên lầu, ngồi canh con bé. Đừng cho nó lên tiếng. Mau. Để tôi lừa bọn nó.

Gã đẩy Hóa cụt lên căn gác lửng và lên theo. Vào phòng gã nói mau với người thiếu nữ:

- Có một bọn mới tới. Bọn này nguy hiểm lắm. Chúng mà bắt được cô, cô sẽ khó sống mà về được nhà. Nếu cô muốn sống, cô phải thật im lặng.

Mặt Sơn gù bóng nhẫy đầy mồ hôi. Gã sợ. Nghe giọng nói của gã Bạch Lan biết là gã sợ. Nàng lây cái sợ của gã. Nàng rùng mình. Sơn gù tiếp:

- Nếu chúng biết có cô ở đây, tất cả chúng ta chết hết.

Gã vội vã đi xuống.

Sơn gù xuống tới chân tầng lầu ọp ẹp, bọn côn đồ vào tới nhà.

Có tất cả năm tên vào nhà. Cả năm cùng ngược mắt nhìn Sơn gù.

Có hai tên ngồi và ba tên đứng. Bọn đứng là Quần đen, Phiến đá và Khích ve. Tên côn đồ này có tên Khích ve vì mắt trái gã có cái ve lớn bằng hạt đậu phộng, hai tên ngồi là ông Đốc và Phúc chó.

Phiến đá và Khích ve đứng hai bên cửa. Quần đen đứng sau lưng Phúc chó, và ông Đốc. Bái chuột và Tiến già ngồi chết dí bên nhau trong xó nhà.

Ba tên Quần đen, Phiến đá, và Khích ve toàn là những tên giết người không ghê tay. Những sự tàn ác của ba tên chưa thấm vào đâu với tên con trai mù Năm ô-tô. Sơn gù để ý nhất đến Phúc chó.

Đó là một gã thanh niên cao gầy, mặt lưỡi cày, mũi điều râu, lẹm cằm, môi mỏng, mắt đục lờ đờ. Gã đội nón ni rộng vành, bậu áo veston nâu ngoài áo len, quần nâu, đi giày nhọn mũi. Gã trạc ngoài hai mươi lăm tuổi.

Phúc chó là con trai duy nhất của nụ Năm ô-tô.

Y có cái tên Phúc chó đã từ lâu lắm rồi. Từ ngày y còn nhỏ, y đã tàn ác và y đã có cái tên Chó đi sau tên cúng cơm do cha mẹ y đặt cho y. Phúc chó. Không ai biết rõ tại sao y lại có cái tên Phúc chó. Có thể là vì y chó má ngay từ nhỏ. Sau này khi lớn lên và chuyên xử dụng dao con chó để giết người, có người tin rằng vì y hay dùng dao con chó nên y có cái ngoại hiệu là Phúc chó. Lời giải thích không đúng. Vì y đã có tên Phúc chó lâu lắm rồi chứ không phải là mới đây, không phải từ ngày y xử dụng dao con chó để giết người.

Từ năm Phúc mười tuổi, y đã tàn ác khủng khiếp. Y khoái hành hạ súc vật: Y lấy dùi xốc vào bụng mèo chó thả cho chạy rong, tắm xăng vào lông gà vịt rồi châm lửa đốt cho chạy tán loạn... Đến năm y mười sáu tuổi, Phúc chó đã có ý định muốn giết người và tới năm y mười tám tuổi. Y giết

người là lần giết thứ nhất trong đời y. Đúng ra Phúc chó là một thằng đau thần kinh. Y chịu di nọc bệnh phong tình của cha mẹ truyền nhiễm rất nặng.

Gia đình Mụ Năm có nghề chạy xe ô-tô đò trên các đường Hà Nội - Hải Phòng - Hưng Yên - Sơn Tây v.v... Do đó mụ có cái ngoại hiệu là Năm ô-tô. Nghề này giúp hoàn cảnh và phương tiện cho thằng con trai duy nhất của mụ là Phúc chó có cơ hội phát triển bản chất hung hăng, tàn ác, thích đánh đập người của y. Mụ Năm lại chiều con. Chồng mụ ra đi làm thủy thủ dưới một tàu biển rồi đi mất luôn không về nữa. Lão đã chết ở một hải cảng xa xôi nào đó hoặc là lão chán ngấy vợ con nên không muốn trở về.

Mụ Năm đã ngoài bốn chục tuổi mới mất chồng, hai nữa lão chồng chơi bời của mụ cũng là một thằng đàn ông hèn, ăn hại vợ nên mụ chán không còn thiết đàn ông nữa. Mụ Năm là một người đàn bà đặc biệt. Mụ gian hiểm hơn cả đàn ông. Mụ thấy đa số đàn ông đều ngu si và hèn nhát. Từ khi vào Nam, mụ bỏ nghề chạy xe đò để xoay ra làm nghề chứa bạc, buôn lậu và đánh cướp. Mụ là đầu đảng và đảng Năm ô-tô của mụ là nổi tiếng trong giới "ăn chĩa" tức là ăn cướp.

Nói cho đúng ra, việc mụ Năm ô-tô trở thành đầu đảng một tổ chức cướp bóc cũng nguyên do vì thằng con của mụ, vì Phúc chó. Mụ Năm là người duy nhất tin rằng Phúc chó không phải là thằng khùng. Thoạt đầu mụ cho con đi theo học nghề nhà, tức là đứng bến, đi theo xe đò nhà. Tại bến xe, Phúc chó được gần những tay anh chị về già, học chơi dao, học đánh người, học trộm cắp, học thói quen ân ái với bọn gái giang hò dễ dãi. Sau đó, Phúc chó được một ông chú cho đứng "ghếch bè" tức là đứng gác sòng bạc. Tại đây Phúc chó có dịp thấy những số tiền lớn, có dịp gần những tên đại bịp hoặc anh chị bự...

Y có dịp dùng đến dao nhọn và y giết người đầu tiên. Y phải trốn đi biệt một thời gian. Hai năm sau y mới trở về, y khoe những thành tích giết người của y. Mụ Năm thấy vậy mới nảy ra ý muốn tổ chức cho thằng con một bọn du đảng để con mụ đứng đầu. Mụ đích thân huấn luyện cho con trở thành đầu đảng. Mỗi lần Phúc chó làm ăn một mẻ nào, Mụ Năm thảo luận với y từng chi tiết, chỉ cho y phải làm những gì, phải làm sao để chắc chắn thành công.

Mụ Năm quy tụ được một bọn toàn những tên có thành tích đáng sợ: Quần đen, Phiến đá, Khích ve và nhân vật đặc biệt nhất là ông bác sĩ.

Ông này là một bác sĩ thực sự nhưng vì ông sa đọa nghiện rượu, nghiện thuốc phiện, đánh bạc mê gái... Ông chơi toàn những trò tiền như vậy nên ông cần tiền, vì cần tiền, ông làm bậy; chữa thương cho cướp trúng đạn, phá thai, bán thuốc độc, buôn ma túy v.v.. Những trò làm tiền phi pháp đó làm cho ông bác sĩ bị y sĩ đoàn xóa tên cấm hành nghề. Ông được mụ Năm trọng dụng và trở thành bác sĩ riêng cho Mụ.

Ông được bọn đàn em gọi tắt là ông Đốc. Năm nay ông Đốc mới ngoài năm mươi tuổi, nhưng vì chơi bời trác táng quá độ, lại thêm vừa nghiện rượu mạnh, vừa nghiện thuốc phiện, ông suy nhược quá mức. Hết năng lực làm việc kiếm ăn lại không có con cháu, ông Đốc nhận phục vụ cho mụ Năm đổi lấy rượu và á phiện hằng ngày với lòng tri ơn của kẻ biết mình phải nhờ người mới sống.

Mụ Năm ô-tô tổ chức bọn du đảng thành đảng. Mụ đặt con mụ làm đảng trưởng. Nhưng thực ra chính mụ mới là người thực sự chỉ huy. Không có mụ, Phúc chó chẳng làm gì nổi.

Hôm nay, cả bọn Năm ô-tô kéo tới căn nhà gỗ ọp ẹp giữa rừng này - cả bọn kéo tới, chỉ còn thiếu có một mình mụ

Năm ô-tô, điều này không lạ lùng gì, vì mục Năm không bao giờ đi ra khỏi nhà - năm tên đàn ông đó làm cho Sơn gù kinh sợ. Cỗ trấn tĩnh để cho chân tay khô run, Sơn gù cố ý dùng hai bàn tay nắm ve áo veston của gã để chứng tỏ rằng gã không có ý định rút súng.

Nhưng gã cũng đứng chết một chỗ, mắt nhìn hết người nọ đến người kia.

- Chào... chào các bạn...

Quần đen cười khẩy:

- Chắc mày không ngờ gặp lại bọn tao hôm nay hả?

Seu Gù lấp bắp:

- Không ngờ... Phải... Không ngờ...

Gã đi tới đứng bên cạnh Bái chuột. Bái cúi gầm mặt xuống đất, y sợ đến nỗi không dám cả nhìn lên bọn sát nhân vừa tới.

Quần đen gọi giật giọng:

- Con bé áo trắng chúng mày đưa đi hồi đêm qua đâu rồi?

Sơn gù cố gắng làm một hành động trên sức gã. Đó là việc thâu hết can đảm và gian ngoan để đánh lừa bọn côn đồ này, nếu không thoát, chắc là sáng nay gã phải chết. Gã dư biết bọn này tàn ác khủng khiếp. Chúng cướp được cô gái con nhà tỷ phú họ Tạ kia, chúng sẽ thủ tiêu cả bọn gã.

Chúng có thể tha mạng cho Tiến già, cho Bái chuột, nhưng gã thì chúng phải xử. Vì quá sợ, Sơn gù lại đâm ra bình tĩnh, gã cố lấy giọng đùa cợt:

- Chỉ vì nhan sắc của con bé đó mà mày vất vả đuổi theo tao tới tận nhà Hóa cụt này sao? Mày mê nó sao đêm qua mày không nói với tao, tao đã "pát xê" nó cho mày rồi...

Đôi mắt sắc dưới đôi lông mày rậm của Quần đen nheo lại:

- Con bé đâu rồi?

- Đêm qua nó say quá, cứ lè nhà lè nhè. Tao tổng nó xuống Định Quán rồi... Muốn tìm nó mày về bar Ly Ly ở Đà Lạt...

- Mày nói láo! Mày bịp tao. Mày cho tao ngu ngốc hay sao? Mày cho tao ngu đến nỗi không thể phân biệt được con gái nhà lành với gái giang hồ?

Sơn gù lạnh người. Mồ hôi gã toát ra từ tất cả những lỗ chân lông. Gã cảm thấy tất cả những con mắt của bọn côn đồ Năm ô-tô chiếu vào mặt gã, trừ có mắt Phúc chó. Gã liếc nhìn Phúc chó. Đúng, Phúc chó không nhìn gã. Y cúi mặt nhìn xuống những ngón tay y như nhìn một vật gì rất lạ.

Phiến đá lên tiếng:

- Mày có bao giờ nghe nói đến con gái nhà tỷ phú Tạ Phong không?

Dạ dày trống rỗng của Sơn gù như thắt lại làm gã muốn ói mửa:

- Tạ Phong hả? - Gã lắp bắp.... Tỷ phú Tạ Phong? Có chứ... Thằng cha đó bây giờ giàu nhất nước. Ai mà chẳng biết tiếng lão...

Khích ve không ưa những lời nói bóng gió, nói xa, nói gần. Y choang ngay một câu:

- Con bé mày bắt đêm qua là con gái nhà Tạ Phong, nó đâu rồi?

Sơn gù cười gượng:

- Hì... Hì... Con bé đó mà là con nhà tỷ phú Tạ Phong sao? Khôi hài... Nó là chiêu đãi trong bar Ly Ly... Tao nói dối chúng mày làm quái gì? Chúng mày chỉ cần chi cho mụ Ly Ly hai sín là chúng mày có quyền mang nó đi trọn một đêm. Nhưng có mang nó đi thì nhớ cho nó uống rượu ít thôi. Cho nó uống thả cửa như bọn tao đêm qua là hư rơ. Nó say mềm không còn có biết gì cả... Mất tiền toi...

Quần đen phá lên cười:

- Mẹ kiếp.. thằng Sơn gù không ngờ thế mà lại bịa chuyện khéo ra gì.. Mày đáng lẽ phải làm thầy tuồng viết tuồng cải lương mới phải chứ? Mày tưởng tượng hay đấy...

Rất chậm và rất lạnh, Phúc chó ngừng đầu lên, y hỏi trống không:

- Lão Cụt đâu?

Không dám nhìn thẳng vào người hỏi, Sơn gù vội đáp:

- Lão say... Nằm ngủ trên lầu...

- Có tao tới, lão có bốn phận phải ra tiếp tao.

Phúc chó đột ngột và lạnh lùng ra lệnh trống không:

- Kêu lão Cụt xuống đây!

Chưa ai trong căn phòng nghèo nàn, tồi tàn kịp cử động. Hóa cụt đã từ gác lửng bước xuống. Lão dừng ở trên những bậc thang gỗ ọp ẹp.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngược mắt lên nhìn lão.

Hóa cụt không gia nhập bọn nào hết. Lão cũng là bạn với tất cả mọi bọn, lão không muốn gây thù, chuốc oán. Nhưng hôm nay muốn sống, "lão cũng còn đủ trí khôn" để hiểu rằng lão phải đứng vào phe mạnh.

Sơn gù nhìn lão với vẻ cầu khẩn, nhưng Hóa cụt không nhìn Sơn gù, lão nhìn Phúc chó:

- Cậu Phúc đó à?

Phúc chó vẫn lạnh lùng:

- Phúc đây. Có việc đến đây thăm anh già, luôn thì mang cho anh mấy chai "Black anh White" ngoài xe...

- Cám ơn cậu. Tôi uống rượu đế quen rồi, uống uýt-ki phí đi.

Phúc chó cười khẩy:

- Chê chẳng?

Hóa cụt vội nói chừa:

- Cậu cho là quý rồi. Đời nào tôi lại chê.

- Vậy thì tốt.

Hai bàn tay xương xẩu của Phúc chó luôn luôn bò lên, tụt xuống như hai con vật trên đùi hăn. Hai bàn tay đó như có một đời sống riêng của chúng. Phúc chó có thể lười biếng, có thể nằm dài một chỗ nhưng hai bàn tay hăn lúc nào cũng phải hoạt động, cũng phải thoăn thoắt lên xuống. Hăn có hai bàn tay sát nhân rất đáng sợ.

Im lặng.. Phúc chó chợt nói:

- Hóa cụt.. Tao mới có con dao mới...

Cùng với miệng nói, bàn tay Phúc chó làm một cử động đột ngột và thật nhanh: lưỡi dao dài và sáng loáng hiện ra trên tay hăn như hăn vừa làm trò ảo thuật. Không ai trông thấy hăn rút dao, người ta chỉ thấy con dao dài, nhọn đã nằm gọn trong bàn tay giơ ra của hăn.

Hóa cụt bắt đầu run run:

- Dao của cậu đẹp quá...

Con dao cán bằng sừng đen, lưỡi dài tới mười lăm phân tây, thuộc loại dao gấp lại bỏ túi được và có nút bấm cho bật lưỡi ra:

- Anh già coi này... dao của tao mới tinh... chưa khai trương... Hôm nay tao cần cho nó uống tí huyết... Dao mở hàng càng dính máu tươi của nhiều thằng càng tốt. Mà có thấy nó sáng không?

Một tia nắng vàng xuyên qua khe vách vào nhà. Phúc chó đưa lưỡi dao qua lại tia nắng. Ánh nắng phản chiếu hắt vàng lên mái nhà. Phúc chó lựa cho ánh nắng đó chiếu vào bộ mặt đầy mồ hôi bóng nhẫy của Sơn gù.

Sơn gù lóe mắt nhưng phải đứng yên chịu trận.

Ngồi bên cạnh Phúc chó, bác sĩ Đốc tỏ vẻ lo âu. Ông thấy rằng triệu chứng lên cơn điên giết chết người của Phúc chó đã xuất hiện. Phúc chó sắp nổi cơn. Khi hấn đã lên cơn, không ai có thể ngăn được sự tàn sát, trừ mụ Năm ô-tô.

Đốc lựa lời can:

- Phúc... Thôi mà... Có ai làm gì đâu...

Phúc chó quát lên:

- Hóa cụt... lại đây...

Hóa cụt run lên nhưng vẫn đứng nguyên chỗ:

- Cậu cần bảo gì tôi?

- Tao bảo mà đến đây... Mà để tao phải đến đó thì đời mà tàn...

Đốc lại can:

- Hóa cụt là bồ của mình...

Phúc chó chỉ mũi dao nhọn hoắt vào mặt Sơn gù:

- Còn thằng này? Thằng này có phải là bồ của mình không?

Sơn gù cảm thấy hai đầu gối gã mềm nhũn làm gã như sắp gục xuống đó.

Đến lượt Quần đen lên tiếng:

- Đừng làm cho Hóa cụt sợ. Hóa cụt đứng về phe mình mà. Để tao hỏi Hóa cụt đôi câu, xong ngay, có gì đâu mà la hét...

Trong bọn, ông Đốc có thể can Phúc chó và Quần đen có thể dùng sức mạnh ngăn Phúc chó dùng dao đâm chém bừa bãi hoặc giết người khi chưa cần giết. Quần đen biết sức mạnh của y nhưng đồng thời, y cũng biết là y đang làm một việc tối ư nguy hiểm. Chưa biết ngày nào đó, Phúc chó sẽ dùng dao xĩa vào bụng chính y chỉ vì y ngăn không cho hắn xĩa dao vào bụng người khác, ngày đó y sẽ chết không kịp ngáp.

Làn môi mỏng quẹt của Phúc chó mím lại thành một cái nhăn nhỏ khủng khiếp, nhưng lưỡi dao nhọn hoắt trong tay hắn cũng biến đi. Phúc chó đưa dao ra và cắt dao đi thật nhanh. Nhìn con dao xuất hiện và biến mất trên tay hắn, người ta có cảm giác như hắn biểu diễn ảo thuật. Cắt dao đi, hắn móc ra cây tăm tre ngồi điềm nhiên xĩa răng.

Quần đen hướng về phía Hóa cụt:

- Anh Cụt... Anh dư biết bọn tôi không muốn làm rối gì anh. Bọn tôi chỉ muốn gặp con bồ áo trắng của thằng Sơn gù. Anh có thấy nó đem con bé đó tới đây không? Nếu có, con bé đó giờ đâu rồi?

Hóa cụt mắt lạc thần và chân tay run run, cả miệng lão cũng run run. Từ lúc mở mắt dậy tới giờ lão đã uống nhiều rượu nhưng bây giờ cơn sợ hãi làm cho lão rã hết

rượu. Lão cảm thấy thèm tợn mấy hớp rượu lớn. Miệng, cổ họng, và dạ dày lão khô như sỏi, như đất. Lão thè lưỡi liếm mép rồi đáp:

- Không biết có phải bồ của nó không... nhưng có con bé áo trắng ở đây.

Không một ai cử động. Sơn gù thốt ra một tiếng ặc trong cổ họng như người bị bóp cổ sau khi Hóa cụt nói câu thú nhận đó. Mặt Bái chuột đã xanh rờn, bây giờ đã trở thành xám goét.

Quần đen đáp:

- Nó đâu? Cho bọn này gặp nó...

Hóa cụt lập cập đi trở lên thang lầu. Lão đẩy cánh cửa ọp ẹp, làm hiệu bằng tay rồi lùi qua một bên. Bạch Lan hiện ra trên đầu thang. Tất cả bọn đàn ông dưới nhà đều ngược mắt lên nhìn nàng. Tất cả những đôi mắt đều nặng những thèm muốn và dục vọng. Nhìn thấy những đôi mắt ấy, Bạch Lan rùng mình và toan lùi lại.

Quần đen, Phiến đá và Khích ve cũng rút súng ra một lượt.

Phúc chó há hốc miệng và đăm đăm nhìn Bạch Lan, hẳn ra lệnh:

- Lấy súng của chúng, mau...

Quần đen tiếp lời:

- Ông Đốc lấy dùm "súng" của ba thằng nó... Chúng tôi bảo vệ ông. Thằng nào đại dột là vỡ óc ngay lập tức.

Đốc chậm chạp tới thò tay vào bụng Bái chuột tước khẩu súng trong đó trước, Bái chuột ngây mặt như tượng gỗ. Sau đó tới lượt Sơn gù bị mất súng. Khi Đốc vừa quay lại đối mặt với Tiến già, người côn đồ già nhất bọn này rút súng ra thật nhanh. Bọn Quần đen chỉ chờ đợi Sơn gù hay

Bái chuột có phản ứng, chúng không ngờ kẻ bạo gan rút súng ra chống cự lại là lão Tiến già mà bọn chúng đều coi thường. Tuy vậy, vì chúng có sẵn súng trên tay nên chúng vẫn bắn nhanh hơn. Tiến già bị ngay một viên đạn vào đầu, lão ngã vật vào góc nhà và khẩu súng trong tay lão nổ một phát lên mái nhà.

Hơi gió của viên đạn bay đi chạm vào má Đốc. Ông này gừ lên một tiếng và lùi lại... Như sợ cả hai tên côn đồ vừa bị mình tước súng cũng sẽ bắn ngay lúc đó, Đốc vội vã lùi xa chúng.

Sơn gù và Bái chuột nín thở trong một lúc...

Phúc chó đứng dậy. Hắn nhìn xác Tiến già nằm co quắp đó với vẻ mặt tham lam, thèm thuồng của kẻ nhịn đói lâu ngày nhìn món ăn ngon.

Trên cầu thang, Hóa cụt ra hiệu cho Bạch Lan trở vào gác lửng.

Người thiếu nữ kinh hoàng gần như muốn ngất đi, nàng khóc không ra tiếng, chỉ có tiếng nức nở nghẹn ngào làm cho ngực nàng dồn dập lên xuống.

Phúc chó lại ra lệnh:

- Mang xác thẳng già ra ngoài kia..

Khích ve và Đốc lôi xác Tiến già ra ngoài, họ trở vào ngay sau đó. Quần đen đến gần Sơn gù. Gã gỡ nhẹ đầu súng vào ngực Sơn gù:

- Đờ! chúng mày tàn rồi... Khôn thì khai ra ngay... Con đó là ai? Chúng mày bắt ở đâu? Bắt nó làm gì?

Bái chuột run từ đầu đến chân, gã lắp bắp:

- Không... không... biết...

Quần đen đặt mũi súng vào thái dương Bái chuột và kéo nhẹ một vệt xuống tới má gã. Bái chuột rùng mình, hai

đầu gối gã muốn khụy xuống:

- Mà không biết thì chúng tao biết... Con đó là con gái lão Tạ Phong. Chúng mày bắt cóc nó đêm qua ở Đà Lạt. Còn chuỗi kim cương bạc triệu của nó đâu? Mày có biết chuỗi hạt xoàn của nó đâu không? Hả?

Sơn gù và Bái chuột chỉ run mà không trả lời được.

- Chúng mày cũng không biết nốt phải không? Chúng tao lại biết... Chuỗi hạt nằm trong túi thắt Sơn gù...

Gã đứng sau lưng Sơn gù, gã dí súng vào ót Sơn gù và thò tay vào soát túi áo veste của Sơn gù. Quả nhiên, gã móc ra chuỗi kim cương nằm trong đó.

Gã giơ cao chuỗi kim cương lên. Tất cả đều nhìn ngây những hạt kim cương lóng lánh. Một lúc lâu, không ai nói gì, chỉ có tiếng thở hỗn hển vang lên trong không khí. Cả Sơn gù và Bái chuột cũng giương mắt nhìn chuỗi kim cương tuyệt đẹp y như đây là lần đầu chúng nhìn thấy nó.

Sau cùng, Quần đen đẩy mạnh mũi súng vào vai Sơn gù:

- Đời mày đến hôm nay là ngày cuối cùng...

Giọng gã gần như là chân thành và ái ngại thực tình:

- Tội cho mày... Thật tội cho mày... Sống yên ở Sài Gòn đớp hít không muốn, muốn làm chuyện lớn để rồi chết mất xác ở rừng cây này...

Quần đen đi trở lại đưa chuỗi kim cương cho Phúc chó.

Phúc chó đưa chuỗi hạt vào ánh nắng xuyên qua tấm vách ván. Hẳn như người ngồi đồng lúc đồng nhập.

- Đẹp... Đẹp... Đây mới thật là kim cương...

Ông Đốc cũng nhìn ngây chuỗi hạt lóng lánh:

- Chuỗi kim cương này trị giá nhiều triệu bạc đó... Chỉ cần có một chuỗi này, mình cũng có thể sống no đủ suốt

đời...

Phúc chó ngừng nhìn lên cửa gác lửng. Hấn vẫn ra lệnh trống không:

- Đưa cô Bạch Lan xuống đây... Tao muốn nói chuyện với cô.

Phúc chó là người thứ nhất trong bọn gọi Bạch Lan là cô. Bắt đầu từ giây phút đó, cả bọn Năm ô-tô đều gọi Bạch Lan là cô vì xử sự với nàng có vẻ kính trọng hơn.

Quần đen đưa mắt nhìn Đốc để hỏi ý kiến. Đốc nhẹ nhẹ lắc đầu. Ông không rõ Phúc chó muốn nói gì với cô gái nhưng vì gã là một thằng khùng hay lên cơn bất tử nên ông quyết định chẳng nên cho gã lộn xộn với Bạch Lan.

Quần đen hỏi:

- Mình thanh toán cho xong hai thằng khốn này để còn về chứ? Chẳng nên ở lại đây lâu vô ích... Má dặn bọn mình phải về ngay...

Một tay Phúc chó vẫn giơ chuỗi kim cương lên cao ngang mặt, nhưng mắt hắn vẫn nhìn lên lầu, hắn nhắc lại:

- Lên đưa nàng xuống đây...

- Còn hai thằng kia...?

- Lát nữa tính đến chúng nó...

Quần đen nhún vai. Gã chưa biết Phúc chó muốn nói gì, muốn hành hạ gì nàng, nhưng gã cũng đành phải chiều hắn. Gã leo thang lên lầu. Hóa cụt đứng tựa lưng vào cánh cửa. Bạch Lan cũng dán lưng vào vách, toàn thân nàng run như tàu lá. Khi thấy Quần đen bước vào, nàng thảng thốt rú lên một tiếng vì nháo nhác nhìn quanh như muốn tìm một lối để chạy trốn.

Quần đen bỗng thấy thương hại nàng. Dù nàng đang kinh hoàng, nàng vẫn là người thiếu nữ đẹp nhất mà gã được

gặp trong đời.

Gã dịu giọng:

- Cô không nên sợ tôi... Cô nên sợ thằng bạn tôi là thằng Phúc ở kia thì hơn... Này cô, nghe tôi dặn đây... Phúc nó muốn nói gì với cô... Cô phải theo tôi xuống gặp nó... Phúc nó không những chỉ ác ôn mà thôi, nó còn điên khùng nữa... Nhưng cô đừng làm gì trái ý nó, nó cũng chẳng làm gì đau đớn cho cô đâu. Còn có chúng tôi ngăn nó, nhưng điều cần là cô không được làm trái ý nó. Cũng đừng để lộ cho nó thấy là cô ghê sợ nó... Nó đáng sợ như rắn rết vậy. Cô theo tôi...

Lời nói của Quần đen chỉ càng làm cho Bạch Lan thêm kinh hãi. Sự kinh hoàng như làm cho đôi mắt nàng mờ đi. Nàng run rẩy:

- Đừng... Đừng bắt tôi phải xuống đó. Tôi sợ... Cho tôi ở đây. Tôi không chạy trốn đâu.

Quần đưa tay ra nắm nhẹ cánh tay Bạch Lan:

- Cô nên nghe tôi, tôi sẽ ở sát bên cô. Thằng đó có gì hại cô, tôi sẽ ngăn nó. Cô phải tin tôi.

Gã đặt nàng xuống.

Phúc chó ngậy nhìn nàng tới gần. Mắt gã sáng rực:

- Đẹp quá... Đẹp như tiên vậy... Người đẹp, mặt đẹp, mắt đẹp, tóc cũng đẹp nữa... Cái gì cũng đẹp...

Gã nói thì thầm như kẻ nói một mình trong mơ, như người nhìn thấy một nàng tiên. Người ngạc nhiên và lo âu, khó hiểu nhất là ông Đốc. Đây là lần đầu tiên ông thấy Phúc chó - gã con trai của mụ Năm ô-tô đầu đảng - xử sự, nói năng kỳ dị như thế trước một người con gái. Ông đi sống trong bọn mụ Năm khá nhiều năm, chưa bao giờ ông thấy Phúc chó rung động trước đàn bà, con gái.

Từ ngày nào tới giờ, ông chỉ thấy hăn ghê tởm đàn bà và gọi tất cả những người đàn bà hăn gặp là dĩ điếm, chỉ trừ một một mình mẹ Năm, mẹ hăn là không bị hăn liệt vào loại dĩ điếm mà thôi.

Quần đen đưa Bạch Lan tới trước mặt Phúc chó. Gã buông tay nàng ra nhưng vẫn đứng ngay bên cạnh nàng để coi chừng hành động của Phúc chó. Tuy là côn đồ, tuy tàn nhẫn, tuy giết người, cướp của không gớm tay, Quần đen cũng đôi khi biết giữ lời hứa, nhất là với đàn bà đẹp. Nếu Phúc chó làm dữ với người con gái này hôm nay gã nhất quyết can thiệp. Gã vững tâm vì gã biết rằng hôm nay, nếu gã làm trái ý Phúc chó, cả bọn và cả mẹ Năm sẽ phải về phe gã, vì việc cần nhất là phải mang người thiếu nữ này về được sào huyệt của bọn chúng ở Sài Gòn, phải giữ cho người thiếu nữ này được toàn vẹn cho đến ngày lấy xong tiền chuộc.

Những lời giới thiệu và dặn dò của Quần đen với Bạch Lan về Phúc chó chỉ càng làm cho nàng thêm kinh tởm hăn. Nàng không thể giấu diếm được sự kinh tởm khi đứng gần hăn. Trong khi đó, Phúc chó nghiêng đầu mỉm cười với nàng, hàm răng nhọn vàng khè của hăn lộ ra dưới vành môi mỏng dính:

- Xin chào cô Bạch Lan.

Cả bọn đều thấy rõ ý muốn tỏ ra duyên dáng lịch sự, hào hoa với người thiếu nữ đẹp đó của Phúc chó. Cả bọn cùng có cái cảm giác đang coi một màn tuồng cải lương do một anh kép nhà quê đóng vai công tử ăn chơi lịch sự, và phong nhã có thừa.

- Tôi xin tự giới thiệu... Tôi tên là Phúc... Rô be Phúc... cô gọi tôi là Rô be hay là Phúc thôi cũng được...

Gã khoát tay một vòng:

- Tôi chỉ huy cả bọn này... Tôi là đại ca của chúng...

Cái khoát tay của Phúc chó làm cho chuỗi kim cương chiếu ánh nắng chiếu ra ngàn vạn ánh sáng ngũ sắc loang loáng khắp căn nhà hẹp, tia ngũ sắc chiếu lướt lướt qua khuôn mặt Bạch Lan, Phúc chó trầm trồ:

- Chà... Đẹp tuyệt...

Hắn đưa chuỗi hạt trở lại trước mặt Bạch Lan:

- Có phải chuỗi kim cương này của cô không?

Bạch Lan gật đầu.

Nàng thấy gã thanh niên này có vẻ gì làm nàng kinh tởm, làm cho nàng chỉ muốn la rú lên và bỏ chạy.

Phúc chó chỉ tay kia vào mặt Sơn gù đứng ngay như tượng gỗ:

- Phải thằng này nó lấy của cô không?

Bạch Lan lại gật đầu.

- Kim cương cũng đẹp như cô vậy... Kim cương đẹp còn kém cô.

Hắn đưa lại chuỗi hạt cho Bạch Lan. Nhưng nàng rung mình và lùi lại.

- Đừng sợ hãi tôi... Tôi không làm gì cô đâu. Tôi thích cô lắm.. Cô đẹp lắm... Bọn nó cướp chuỗi hạt của cô, này... tôi trả lại cho cô... cô đeo chuỗi hạt cho tôi coi... Chỉ có người đẹp như cô mới xứng đáng mang chuỗi kim cương này.

Khích ve sốt ruột nói ngay:

- Ê.. cho lại nó là thế nào? Cho bắt tử vậy? Nó là của chung cả bọn..

Phúc chó nheo mắt nhìn Khích ve:

- Tao cứ cho... mà làm chi tao? Nè, mà có giỏi thì lại đây lấy..

Hắn chìa chuỗi hạt về phía Khích ve, nhưng Khích ve không dám cử động. Gã hồi hận đã buột miệng phản đối câu đó trong lúc bọn Quần đen, Phiến đá và ông Đốc là những kẻ có phần chia trong chuỗi kim cương đó như gã yên lặng không ai nói gì.

Phúc chó nhìn Khích ve cười nhạt rồi quay lại Bạch Lan:

- Cô thấy không? Bọn chúng nó không bằng lòng cho tôi trả lại cho cô nhưng chúng nó sợ tôi, không thằng nào dám tới lấy lại... Chúng nó hèn lắm... Thằng nào cũng sợ tôi hết... cô đừng sợ thằng nào cả. Khi tôi đã mẫn cô thì không thằng nào dám đụng tới cô... Cô cầm lấy cô mang nó lên cổ đi. Tôi muốn được ngắm chuỗi kim cương này trên ngực cô...

Như bị thôi miên, Bạch Lan từ từ làm theo lời Phúc chó. Mắt nàng vẫn đăm đăm nhìn vào đôi mắt đục vàng lơ lơ của hắn, tay nàng đưa lên đỡ lấy chuỗi hạt...

Nhưng khi bàn tay nàng chạm phải ngón tay tên sát nhân, nàng như bừng tỉnh... Nàng rú lên một tiếng kinh hoàng... Chuỗi kim cương vừa thoát khỏi tay Phúc chó rớt ngay xuống mặt đất... Bạch Lan quay mình chạy trở lại thang lầu, nàng nháo nhào chạy lên thang, chạy trở lại căn gác lửng:

- Tôi sợ... Tôi xin các ông... Đừng để nó lại gần tôi...

Phúc chó giật mình. Hắn cũng như người choàng tỉnh cơn mê mộng. Lưỡi dao nhọn, sắc và sáng loáng lại vụt hiện trên bàn tay hắn. Chỉ nháy mắt, hắn trở thành con quỷ khát máu. Hắn gào lớn:

- Chúng mà còn đợi gì nữa..? Mang hai thằng này ra... mang ra... Mau! Trói chúng nó vào gốc cây cho tao...

Khích ve và Phiến đá thúc mũi súng cạnh sườn Sơn gù và Bái chuột đẩy hai tên khỏi nhà, ông Đốc mở cốp xe lấy dây trói.

Phúc chó trợn mắt nhìn Quần đen:

- Mày lên coi cô bé... Tao ra chộc tiết hai thằng đó...

Dù đang cơn điên khát máu, Phúc chó cũng vẫn gọi Bạch Lan là cô như thường. Hăn cúi xuống nhặt chuỗi kim cương, bỏ vào túi và bước ra ngoài nắng. Toàn thân hăn run lên vì kích động. Cả người hăn đang cần giết người.

Hăn rảo bước đi theo năm người vào rừng cây bên căn nhà gỗ. Hăn nghe rõ tiếng khặc khặc phát ra từ cổ họng Sơn gù. Tên cướp muốn làm anh hai đó lại là tên hèn nhát nhất bọn. Gã như người sợ chết lắm nhưng lại muốn được chết ngay đi cho bớt sợ. Miệng gã méo sệch đi và từ đó rớt rãi chảy ra cùng với những tiếng khặc khặc.

Bái chuột đi phẳng phẳng vào rừng. Gã chỉ nhìn thẳng trước mặt.

Phúc chó quát lên:

- Đứng lại đó.

Cả bọn dừng lại.

Phúc chó nhìn quanh lựa hai thân cây:

- Trói hai thằng vào đó.

Sơn gù ôm ngay lấy gốc cây, không làm một cử chỉ gì để chống cự. Khích ve và Phiến đá chĩa súng cho Đốc đi sau lưng Sơn gù trói hai tay gã vào gốc cây. Xong, ông đi sang gốc cây bên cạnh để trói Bái chuột, nhưng Bái dang tay lại.

Đốc cầm sợi dây đứng đó. Khích ve gài súng vào thắt lưng và tới gần với mục đích bẻ cánh tay Bái lại cho Đốc

trói. Nhưng vừa lúc y đến gần, Bái phóng chân đá mạnh trúng bụng dưới của y, Khích ve hự lên một tiếng và ôm bụng té xuống. Đốc vội vàng lùi lại. Bái chuột nấp ngay vào sau thân cây tránh họng súng của Phiến đá.

Phúc chó run lên. Hắn như gặp đôi người lại để gào lớn:

- Đừng bắn nó. Tao muốn nó sống...

Khích ve ôm bụng quằn quại trên mặt cỏ còn ướt sương đêm. Y cố há hốc miệng ra thở mà không được. Cú đá trúng phốc đó làm cho nội thể y ngừng hoạt động, miệng y cứ há ra nhưng không khí không vào được tới phổi. Nhưng chẳng ai chú ý tới Khích ve. Đốc lùi ra thật xa. Ông đứng vịn tay vào gốc cây, nhất định không nhìn cuộc người giết người cũng như không dự vào cuộc nữa, ông cảm thấy muốn ói mửa.

Phiến đá chậm chậm bước tới nơi Bái đứng nấp sau gốc cây. Phúc chó đứng im, lưỡi dao sáng quắc lấp lánh trên tay.

Bái nhìn lại sau lưng. Làm cách nào thoát chết đây? Gã biết van lạy vô ích. Bọn Phúc chó nhất định không để gã sống, dù gã có lạy sống cho đến tết. Không một giây đồng hồ nào Bái nghĩ đến chuyện hối hận đã bày ra một vụ cướp chuỗi kim cương của cô con gái nhà họ Tạ và để rồi chưa được tiêu tiền, cũng chưa cầm chuỗi kim cương được nóng tay, đã bị chết thê thảm cả bọn như thế này, vì sự việc theo nhau tới quá dồn dập, trí óc gã chỉ còn lo lắng có mỗi một việc: làm sao cho thoát chết?

Bái biết rằng gã chỉ còn có một lối thoát: đó là chạy trốn.

Nhưng sau lưng gã, những bụi cây quá rậm rạp quá nhiều gai góc. Lao đầu vào đó gã khó chạy được nhanh, chỉ cần gã vấp ngã là rồi đời. Muốn có hy vọng thoát, gã phải chạy ra đường, nhưng Phúc chó đứng chắn ngã ra đường

mất rồi. Gã có gan lì đứng nấp mãi ở đây cũng không được, Phiến đá đang đi tới...

Bái nhảy ngang. Phiến đá đã tới sát bên, giơ súng lên đập mạnh xuống ngang vai Bái. Bái chùn người xuống tránh được. Cơn sợ hãi và cái chết gần kề làm cho Bái trở thành can đảm và liều mạng, y húc đầu vào bụng kẻ thù. Phiến loạng choạng vung cả hai tay lên trong không khí. Bái xông tới đánh một đấm trúng mặt địch thủ, cùi chỏ của Bái còn theo nắm tay lướt tới đánh đòn thứ hai vào mặt Phiến đá.

Tên côn đồ ngã ngựa ra, khẩu súng trong tay gã văng vào bụi.

Bái nhảy vội ra xa...

Phúc chó vẫn đứng im đó, người hẩn hơi khom khom nhô ra đằng trước, miệng gã nửa nhếch lên, nửa trể xuống, nước miếng ứa ra một bên mép hẩn. Con dao nằm ẻo lả giữa những ngón tay mềm của hẩn như muốn rớt xuống cỏ...

Bái đã co cẳng chạy, nhưng đột nhiên gã thay đổi ý định. Gã dừng chân và nhìn lại, Khích ve vẫn còn ôm bụng lặn lộn, Phiến đá nằm ngất dang cả hai chân hai tay. Lão già lang băm Đốc không đáng kể, chỉ còn có Phúc chó. Nếu gã hạ nốt được Phúc chó, gã có thể mở trói cho Sơn gù và lật ngược được tình hình. Bọn gã sẽ là bọn chiến thắng. Bọn gã sẽ cướp lại được cả chuỗi hạt xoàn lẫn cô gái trong toa. Ở trong đó còn có Quần đen, nhưng bọn gã những hai người, bọn gã lại bắt sống được Phúc chó với hai tên côn đồ này. Quần đen dù có gan cũng không dám chống cự. Tại sao gã lại không thể làm được việc đó? Có thể được lắm chứ! Gã đã một mình đánh ngã được hai tên kia mà?

Bái chuột nghĩ vậy và gã không chạy nữa, gã đi trở lại...

Phúc chó vẫn đứng im chờ đợi. Đôi mắt hần phản chiếu ánh sáng trở thành vàng khè.

Bỗng, Bái thấy Phúc chó mỉm cười. Những nét ngu ngốc trên mặt Phúc chó chợt phai nhòa đi, thay thế vào đây là những nét mặt ghê rợn của một tên sát nhân khát máu. Đột nhiên, Bái chuột hiểu rằng gã chỉ còn được sống nhiều lắm là vài ba phút nữa.

Chưa bao giờ Bái sợ hãi đến thế. Gã đứng khựng lại đó, mặt ngây ra, chân tay cứng nhắc không còn cử động được nữa. Gã như bị con rắn độc bắt gắp.

Lưỡi dao đột ngột xé gió bay tới cắm phập trúng cổ họng Bái chuột.

Phúc chó cúi nhìn nạn nhân của hần giấy chết. Hành động giết người gây cho hần một khoái cảm kỳ dị khó tả.

Khích ve đã ngồi dậy được, mặt y xanh rờn, hàm răng y xiết lại, y thốt ra vài tiếng chửi thề.

Phiến đá cũng cựa mình và lồm cồm bò dậy.

Đến lượt ông bác sĩ già từ từ ngồi thụp xuống gốc cây.

Phúc chó rút con dao ra khỏi cổ Bái chuột và từ từ đi trở lại gốc cây trói Sơn gù.

Hai mắt Sơn gù nhắm nghiền lại. Gã như người ngủ đứng dựa vào thân cây. Phúc chó tới gần, hần quẹt lưỡi dao dính máu tươi lên ngực áo Sơn gù nhưng dường như Sơn gù vẫn không hay biết gì hết.

Phúc chó khẽ gọi:

- Sơn gù... Đến lượt mày...

Sơn gù mở choàng mắt:

- Xin tha tôi... Đừng giết tôi...

Phúc chó mỉm cười. Hần từ từ đưa con dao lên...

Chú thích

---

1. Phình đờ: tiếng lóng chỉ người con gái làm điếm.

CHƯƠNG 2

Bạch Lan bị đẩy vào vùng sáng chói phát ra từ bóng đèn nhiều nến thông từ trần phòng xuống. Một băng vải đen buộc kín hai mắt nàng. Quần đen dắt nàng đi và đứng dựa mình vào cánh tay y. Trong vùng bóng tối kinh dị đang vây quanh Bạch Lan, cái nắm tay của tên cướp tương đối lịch sự và tử tế với nàng đó là điểm tựa duy nhất cũng là điểm liên lạc với cuộc sống duy nhất của Bạch Lan.

Ngồi trong chiếc ghế bành, má Năm ô-tô ngược cặp mắt sắc như mắt diều hâu lên ngắm người thiếu nữ. Mụ ngắm nàng từ đầu tới chân.

Trước khi nhìn thấy Bạch Lan, mụ đã có thừa thì giờ để tính toán và biết mụ có thể thu được bao nhiêu tiền nhờ vụ bắt cóc này. Như vậy là mụ nâng tay trên cô con gái nhà tỷ phú Tạ Phong của bọn Sơn gù, cướp lại và giết luôn bọn đồng nghiệp. Mụ chẳng ân hận chút nào. Vì trong giới giang hồ, việc cướp tay trên, giết nhau là sự thường. Điều luật "mạnh được, yếu thua" và "lẽ phải chỉ ở phía kẻ mạnh" được áp dụng kỹ lưỡng nhất trong giới côn đồ.

Mụ Năm không ái ngại gì về số phận của bọn Sơn gù vì mụ biết rằng dù có để yên cho chúng làm ăn, bọn bất tài đó cũng không thu được kết quả. Nghĩa là theo mụ nghị và tiên đoán, bọn Sơn gù tuy vợ được món bở cũng sẽ làm hỏng, sẽ bị Cớm vồ trước khi lấy được tiền chuộc hoặc trước hay sau cũng bị bọn nào khác có tổ chức hơn, mạnh hơn cướp mất miếng mồi.

Mụ Năm đã tính trước rằng làm vụ này, nhờ may mắn, mụ chỉ cần có thêm một chút may mắn mà thôi, không cần nhiều, chỉ trong vòng hai ngày hoặc lâu lắm là bảy ngày, mụ sẽ lấy được món tiền mười triệu đồng. Mụ tin chắc như thế.

Mụ Năm ô-tô cầm đầu bọn côn đồ này đã từ ba năm và mụ đã gây được một ít danh tiếng trong giới. Bọn mụ không phải là một tổ chức lớn cỡ hạng nhất nhưng cũng không phải là nhỏ nhất. Bọn mụ tuy chưa làm ăn được cú nào lớn nổi đình đám nhưng cũng không đến nổi quá hèn mạt. Các đảng lớn khác tuy không sợ bọn mụ Năm ô-tô nhưng cũng không sốt sắng khi gây chuyện với mụ. Bây giờ nhờ người thiếu nữ con nhà tỷ phú này, mụ sẽ có điều kiện nâng tổ chức của mụ lên thành một đảng cướp lớn, mụ sẽ có thể làm được nhiều vụ lớn khác và đảng của mụ sẽ trở thành một tổ chức côn đồ mạnh nhất, nguy hiểm nhất trong xã hội này.

Mụ Năm được cả bọn gọi là Má hoặc má Năm, mụ là một người đàn bà trạc năm chục tuổi, mập bự và phệ. Tóc mụ cắt ngắn và nhuộm đen, một màu đen sẫm như màu lông của những con chim nhồi rơm bầy làm cảnh. Mặt mụ tròn ung ủng lúc nào cũng bự những phần như quét vôi, hai má mụ phì phệ như hai cặp bánh đút, đôi môi mụ dày lúc nào cũng đỏ chót như vết thương đỏ máu. Trông mụ người ta thấy mụ có nhiều nét ác ôn nhưng ác ôn nhất là đôi mắt của mụ. Đó là đôi mắt của loài điều hâu, ác và gian hiểm.

Thân hình của mụ cao lớn ngang với Quần đen là tên côn đồ vạm vỡ khỏe mạnh nhất bọn. Khi đứng lên mụ cao hơn ông Đốc hẳn một cái đầu. Bề ngang của thân thể mụ to gấp ba thân mình ông Đốc. Mụ Năm mập phệ nhưng không phải là mụ không có sức khỏe, trái lại nữa là khác.

Mụ có sức khỏe ngang với phu khuôn vác gạo ở bến tàu, khỏe ngang lực sĩ cử tạ. Nếu mụ nổi nóng lên, mụ có thể nhấc bổng được ông Đốc lên như nhấc một đứa bé con, hai cánh tay hộ pháp đó của mụ nếu xiết chặt cổ ông Đốc vào bộ ngực vĩ đại của mụ chắc chắn sẽ làm ông này nghẹt thở chết sau hai phút.

Mụ Năm là một người đàn bà vừa dữ tợn, vừa ác độc. Tất cả bọn đàn ông ở dưới quyền chỉ huy của mụ đều kính sợ mụ. Khi mụ giận lên thì tất cả bọn đều run, kể cả Phúc chó là kẻ chưa từng sợ ai bao giờ.

Quần đen giơ tay lên mở băng che mắt cho Bạch Lan. Nàng giựt nảy người khi vừa mở mắt ra thấy ngay mụ đàn bà kinh dị ngời phề phệ trước mặt, nàng thảng thốt rú lên một tiếng nhỏ và hấp tấp lùi lại.

Quần đen lại nắm lấy cánh tay nàng:

- Đây Má - Quần đen nói bằng một giọng vui vẻ - Bọn con mang được nàng yên lành không sút mẻ chút gì về tận nhà cho Má đây. Má băng lòng chưa? Xin trân trọng giới thiệu với Má... cô Bạch Lan.

Mụ Năm nhô người ra đặng trước. Đôi mắt cú vọ mụ nheo lại nhỏ hơn để nhìn người thiếu nữ.

Mụ Năm vốn ít nói, mụ cũng ghét những thằng nói nhiều. Với mụ người khác phải nói tới mười tiếng, mụ chỉ nói có một. Nhưng bữa nay mụ thấy Quần đen có quyền dài dòng. Bữa nay là trường hợp đặc biệt.

Và đặc biệt nhất là bữa nay, mụ cũng thấy cần phải nói nhiều hơn thường ngày. Mụ ra hiệu bằng tay cho Quần đen kéo người thiếu nữ lại gần mụ hơn, rồi mụ hăng giọng:

- Nghe tao hỏi đây cưng. Cưng có thể là con gái tử phú... Ông già của cưng có thể là người giàu nhất nước, có thể

chơi với ông lớn nhưng với tao mà chẳng là cái thá gì hết... Mà chỉ là một con bé bị bọn tao bắt cóc đòi tiền chuộc. Bọn tao chỉ cần lấy tiền chuộc của ông già mà thôi. Hiểu chưa? Mà phải ở đây với bọn tao cho đến lúc ông già mà nộp tiền... Ông già mà nộp tiền sớm thì mà được thả về sớm, nộp muộn thì mà khổ nhiều hơn. Chỉ có vậy thôi. Trong thời gian mà ở đây mà ngoan ngoãn thì bọn tao sẽ để mà yên thân. Nhưng nếu mà làm tàng, mà sẽ khổ, mà sẽ bị hành hạ, nhục nhã ê chề. Mà cần nhớ là bọn tao không ngán ai hết, nhất là không ngán mà cũng như thế lực của ông già mà... Nếu ngán, chúng tao đã không dám bắt mà về đây, mà thấy chưa?... Nếu mà lộn xộn tao sẽ đích thân trừng trị mà... Tao chỉ nói một lần thôi. Mà khôn thì đừng làm gì trái ý tao. Hiểu chưa?

Bạch Lan ngậy mặt ra nhìn mục đàn bà quái dị. Nàng như không tin rằng mục lại nói những lời đó với nàng. Nàng như người đang sống trong cơn ác mộng.

Mục Năm hét lên:

- Hiểu chưa?

Bạch Lan như người bị điện giật:

- Hiểu... Tôi hiểu...

Mục Năm hất hàm ra lệnh cho Quần đen:

- Nhốt nó trong phòng số một. Tao đã dọn sẵn phòng cho nó rồi. Khóa cửa lại, rồi đem chìa khóa xuống ngay đây. Tao có chuyện cần nói với tất cả chúng mà.

Quần đen dắt tay Bạch Lan ra khỏi phòng. Gã đưa nàng đi lên một thang lầu kín như lối đi trong một nhà tù vắng minh nhất. Gã nói nhỏ với nàng:

- Mục đó không nói rởn đâu. Mục còn đáng sợ hơn thằng con mục nữa.. Cô hãy cẩn thận... Ở địa vị cô, tôi sẽ ở yên

chờ ông già nộp tiền...

Gã thấy cần phải nói vài lời gì đó để trấn tĩnh nàng và nực cười biết chừng nào khi gã nói với nàng như gã là người ngoại cuộc, như gã không phải là một tên trong bọn bắt cóc nàng:

- Cô cũng chẳng có gì phải sợ. Bọn chúng nó chỉ giữ cô để đòi tiền chuộc... chúng nó không dám giết cô đâu... Ông già cô nộp tiền chuộc xong là cô về. Ông già có thiếu gì tiền. Vài triệu đồng với người ta là nhiều chứ với ông già cô không nghĩa lý gì, phải không?

Bạh Lan như người mất hồn. Nàng như không hiểu gã còn đồ này nói gì với nàng.

Vài phút sau, Quần đen trở lại phòng mụ Năm. Bên mụ Năm, gã chỉ thấy có ông Đốc và Phiến đá.

Mụ Năm nói trước:

- Tao cho thằng Khích đi dò tin tức, còn thằng Phúc nó đi ngủ rồi. Đừng chú ý gì đến thằng Phúc và thằng Khích. Hai thằng đó nó không có lộn xộn vì đàn bà như mày và thằng Phiến đâu. Ông Đốc thì... hết xài rồi... còn hai thằng mày là tao phải cẩn thận dặn dò thôi... Chúng mày đã nghe tao cảnh cáo con bé đó, tao cũng long trọng cảnh cáo hai thằng mày nữa. Nghe chưa? Chúng mày chơi bời ở đâu ngoài nhà này... tha hồ. Đó là đời tư của chúng mày, nhưng riêng con bé đó thì đừng thằng nào đại mà đụng tới. Tao dư biết tánh hai thằng mày khốn nạn. Hễ thấy con gái đẹp là mắt sáng lên... Rồi thi nhau làm bậy.. Con bé đó là "áp phe"... Con bé đó của tao. Hiểu chưa...?

-... Hiểu... Má Năm...

Quần nở nụ cười khô hài nhưng vẻ mặt vì giọng nói của má Năm sau đó làm gã nín khe:

- Cầm cái mồm... Mà là thẳng hay lồi thối vì đàn bà nhất... Mà cần nhớ rằng có nhiều tổ chức tan rã, nhiều thẳng tài ba hơn mà nhiều... đã chết, đã thân bại danh liệt vì con đàn bà thối... Mà cũng liệu cái thân mà... Mình mà chết vì một con điếm thối nào đó không ai xót thương mà, nhưng vì con điếm thối mà mà làm hại cả chúng tao nữa thì không được. Tao không để cho mà yên thân đâu...

Có lẽ thấy mình có hơi quá lời, nhất là hôm nay bọn đàn em vừa vất vả và thành công một cú lớn, mụ Năm cười vớt. Lợi dụng ngay cái cười đó, Quần đen hỏi nhẹ:

- Lời cảnh cáo của Má cũng có ảnh hưởng với thẳng Phúc chứ Má?

Mụ Năm trừng mắt:

- Phúc nó chẳng bao giờ thèm để ý tới đàn bà... Mà có thấy nó bối rối vì mấy con điếm thối bao giờ không? Nó khôn hơn mà nhiều... Nếu mà chú ý đến việc làm của mà hơn là mất công hầu hạ mấy con điếm thối, mà đã khá từ lâu rồi... Tao nhắc lại lần nữa và là lần cuối cùng: mà và thẳng Phiến không lộn xộn vì con bé họ Tạ...

Mụ gằn giọng:

- Nghe chưa?

Quần đen có vẻ hờn dỗi:

- Nghe rồi. Tôi đâu có điếc...

- Còn thẳng Phiến?

Phiến đá mềm dẻo hơn Quần đen, y đáp ngay cho xuôi:

- Tôi nghe từ khuya rồi. Nói thật với Má tách tôi không ưa bọn tiểu thư con nhà lành. Tôi là cứ phải bọn đàn bà thật

cừ khôi, lão luyện về tình ái mới có thể chiều nổi tôi. Má có cho tôi gần con đó tôi cũng chịu thua.

Mụ Năm mở hộp gỗ lấy ra một điếu xì gà. Mụ hút xì gà cỡ nhỏ chứ không thèm hút thuốc lá thơm. Ông Đốc cầm bật lửa đánh lửa cho mụ châm thuốc. Mụ Năm hít liền mấy hơi, thở khói ra hai lỗ mũi:

- Tốt. Với bọn mình, con bé đó đáng giá mười triệu đồng. Nó bị bắt cóc từ nửa đêm qua, tới giờ phút này chắc chắn ông già nó đã báo cho cảnh sát hay và Cớm Tổng nha chắc chắn đã biết vụ này. Bọn mình sẽ liên lạc với Tạ Phong và bắt lão phải loại Cớm Tổng nha ra ngoài vụ. Lão phải lượm đủ số bạc mười triệu đồng bằng bạc năm trăm và hai trăm cũ để sẵn đó chờ nộp tiền cho bọn ta. Chắc chắn lão sẽ không gây khó dễ gì đâu. Lão sẵn tiền, lão cần chuộc lại con gái...

Mụ Năm nhìn Quần đen:

- Mà đi xuống phố, tìm phòng điện công cộng gọi cho lão Tạ phong. Cho lão biết điều kiện thứ nhất là lão phải loại Cớm Tổng nha ra ngoài vụ. Lão có quyền yêu cầu như vậy vì sinh mạng của con gái lão. Hai: lão hội đủ số bạc mười triệu đồng bằng giấy bạc cũ. Nhớ là giấy bạc cũ chứ không lấy bạc mới nghe chưa? Ba: Lão chờ đó mình sẽ cho biết nơi và ngày giờ nộp tiền sau. Mà dặn thêm lão rằng nếu lão nhờ Cớm làm tới, con gái cưng của lão sẽ lãnh đủ... Chắc tao không phải nói nhiều mà cũng dư biết là mà phải nói những gì và không nói những gì với lão...

Quần đen gật đầu. Gã cảm thấy kiêu hãnh vì mụ Năm bao giờ cũng chọn gã phải đi làm những việc cần đến sáng kiến và quan trọng.

- Tôi hiểu. Má yên trí đi...

- Mà đi ngay đi...

Quần đen đứng dậy:

- Tôi muốn Má nói cho biết mình sẽ chia tiền như thế nào? Tôi là thằng đầu tiên trông thấy con bé trong xe thằng Sơn gù. Chích là nhờ có tôi mà bọn mới vô được con bé này, Má cũng phải công nhận điều đó chứ? Công tôi lớn nhất, tôi phải được phần chia lớn nhất chứ?

Mụ Năm lạnh lùng:

- Mẹ kiếp, chưa trông thấy tiền, chưa ngửi thấy hơi tiền mà đã đòi tao chia tiền ư? Đợi lấy tiền về đây đã. Tao sẽ tính cho mày khỏi thiệt.

Phiến đá cũng nhồm dậy:

- Má đừng quên tôi. Tôi cũng có công ngang vời nó.

- Mày mà cũng đòi có công ngang với tao à? - Quần đen hăn học - Không có tao thì mày đã về ngủ từ chập tối...

Mụ Năm gắt lên:

- Im ngay đồ khốn nạn chúng mày... Chưa thấy tiền đâu hết đã tranh nhau hơn kém rồi. Thằng Quần đen đi lo công việc đi.

Quần đen còn muốn nói nữa nhưng thấy đôi mắt điều hâu phát ra ánh lửa dữ tợn của mụ Năm chiếu thẳng vào gã, gã nhún vai đi ra khỏi phòng.

Mụ Năm quay lại Phiến đá:

- Bây giờ đến lượt mày, tao cần hỏi mày đôi câu: có những ai biết bọn thằng Sơn gù bắt cóc con bé? Có những ai biết bọn mình cướp lại con bé và triệt hạ bọn Sơn gù?

Phiến đá gãi đầu:

- Có thằng Hóa cụt... Nó chứng kiến từ đầu đến cuối... Nhưng Hóa cụt là thằng có thể tin được. Nó phụ trách

việc chôn xác ba thằng bọn Sơn gù và mang xe hơi của bọn nó bỏ vào rừng. Má đừng quên cho nó chia phần. Bọn Sơn gù có hứa chia cho Hóa cụt một phần tư số tiền chuộc. Nó không hy vọng được bọn mình chia cho nhiều như Sơn gù hứa nhưng nó cũng chờ đợi má sẽ rộng rãi với nó.

Mụ Năm gật đầu:

- Yên trí. Khi không có việc gì nhờ Hóa cụt, tao vẫn xử rộng với lão được kia mà. Còn ai nữa?

Phiến đá suy nghĩ vài giây:

- Còn thằng bé con ở trạm xăng. Thằng ôn đó trông thấy bọn tôi giữ xe bọn Sơn gù lại để hỏi chuyện. Rất có thể là nó trông thấy con bé nằm trong xe Sơn gù. Ít nhất nó cũng trông thấy tôi chìa súng sẵn vào xe Sơn gù.

Không cần suy nghĩ gì, mụ Năm quyết định ngay:

- Vụ này đối với bọn ta quan trọng quá. Tao không thể để xảy ra bất cứ một điều sơ xuất nào... Mà đi thanh toán thằng lỏi trạm xăng đó ngay lập tức. Thằng đó có thể làm lộ chuyện bọn mình, nó có thể làm cho bọn mình chết hết. Đi ngay đi.

Phiến đá đi rồi, trong phòng chỉ còn mụ Năm và ông Đốc. Mụ Năm nửa nằm nửa ngồi trong lòng ghế. Ông Đốc rót rượu uống nhưng dường như ông ta ngồi không yên chỗ, ông cứ đi đi lại lại trong phòng.

Mụ Năm nhận thấy vẻ khác lạ đó của ông bác sĩ già trụy lạc. Mụ đưa mắt nhìn ông ta. Mụ Năm kính trọng ông đốc tư bị sa đọa này. Mụ trọng ông ta là vì ông ta là người có học thức và học thức là một cái gì trong số rất ít cái mà mụ Năm kính trọng ở cõi đời này.

Mụ Năm biết rõ hơn ai hết là trước đây vài năm ông Đốc là một bác sĩ chánh hiệu, khá nổi tiếng, được đời trọng

vọng. Thảm kịch của đời ông bác sĩ này khởi đầu với ngày ông yêu một cô y tá trẻ và cưới cô này làm vợ. Ông Bác sĩ già có thể thỏa mãn được cô vợ trẻ về mặt tài chính, nghĩa là ông có thể kiếm được tiền đủ cho vợ tiêu xài, nhưng ông ta - cũng như đa số những ông chồng già có vợ trẻ ở cõi đời này - không thể làm thỏa mãn được vợ về mặt sinh lý.

Khi người đàn bà đầy đủ vật chất, được ăn no mặc đẹp không phải lo nghĩ gì, nhu cầu tình dục của người đó lại nổi lên mạnh. Cô vợ trẻ của ông bác sĩ già cũng vậy. Một buổi đẹp trời kia nàng bỏ nhà ra đi cùng với tất cả nữ trang và tiền bạc, ông chồng già đau khổ, nhớ thương đi tìm. Cũng như hầu hết những anh chồng yếu đuối ở cõi đời này, ông bác sĩ tự cho mình là có lỗi nhiều hơn, ông ta cho việc cô vợ bỏ đi là vì ông ta thiếu sót bốn phần chứ không phải vì cô vợ dâm đãng không ra gì. Cho rằng nàng đã bị thiệt thòi nhiều vì làm vợ mình, ông càng thương nàng hơn.

Như một cậu con trai thất tình, ông bỏ ăn bỏ ngủ, xao lãng công việc để đi tìm vợ. Cô y tá đa tình trốn đi lập tổ uyên ương với anh tài xế bánh trai của bệnh viện. Anh tài này vẫn lái xe tới đón ông Đốc đi làm mỗi ngày. Ông Đốc tìm được vợ, năn nỉ, van xin nàng trở về. Ông đầu hàng không điều kiện cô vợ. Nàng về. Nhưng từ đó nàng gần như là tự do ngoại tình. Ông Đốc tai bưng mắt bít không dám nói gì cả. Cô vợ muốn làm gì cũng được miễn là nàng còn ở gần ông mỗi ngày. Ông bắt đầu uống rượu và hút thuốc phiện từ đó.

Cuộc sống chơi bời tự do của cô vợ cần đến nhiều tiền bạc. Để thỏa mãn nhu cầu ấy, ông Đốc phải nhúng tay vào những vụ ám muội phi pháp. Ông sa ngã mãi cho đến lúc ông bị bắt trong một vụ buôn thuốc trụ sinh lớn bán lậu. Ông bị xử tù ở và bị xóa tên trong y sĩ đoàn và bị

cấm hành nghề. Cô vợ trẻ bỏ ông ngay ngày ông mới bị bắt. Cuộc đời ông tới đây là tàn. Trong tù ông được bọn anh chị đạo tặc làm quen.

Ra tù chúng giới thiệu ông làm việc cho bọn chúng. Vốn là bác sĩ chuyên khoa giải phẫu, ông giữ việc chữa thương cho những tên cướp chẳng may trúng đạn hoặc bị thương vì dao. Mỗi lần bị thương, bọn cướp không thể tới những bệnh viện để điều trị như thường dân, vì tới đó bọn chúng bị Cớm chờ sẵn thộp ót ngay tức khắc. Chúng rất cần có bác sĩ điều trị. Khi gặp ông Đốc, mẹ Năm nhìn thấy ngay sự hữu ích của ông này với bọn mẹ.

Mẹ đề nghị với ông gia nhập thường trực vào tổ chức của mẹ, tức là ông Đốc làm việc đều cho mẹ. Mẹ sẽ chăm lo cho ông đầy đủ các thứ cần dùng. Đã già lại không vợ con, lại chán đời và nghiện ngập, sự cần dùng của ông đốc tư chỉ là rượu và thuốc phiện. Có đủ hai thứ đó cho ông là ông hài lòng.

Mẹ Năm nhận thấy là ông Đốc tối nay có vẻ lo âu. Mẹ thấy cần phải thảo luận với ông về những việc mẹ sắp làm:

- Nếu chúng mình ngu ngốc quá... mà tôi tin rằng chúng mình không đến nỗi ngu ngốc quá... tôi tin rằng chúng mình sẽ thành công lớn với vụ này. Tôi sẽ cho bọn chúng nó loan tin là bọn Sơn gù bắt cóc con gái nhà Tạ Phong. Bọn Cớm sẽ nghe được tin đó, chúng sẽ đổ xô đi tìm bọn Sơn gù. Càng thấy bọn Sơn gù mất tích, chúng càng tin chắc rằng đó là bọn thủ phạm - Mẹ nở một nụ cười thích thú, nụ cười làm lộ một hàm răng dài, lớn như răng ngựa
- Khi nào bọn Cớm chưa tìm được xác Sơn gù, chúng vẫn còn yên trí Sơn gù giữ con bé và nhắm mắt nhắm mũi lại đi tìm Sơn gù... Chúng ta sẽ vững như thành...

Ông Đốc dừng đi để đốt một điếu xì gà. Hai tay run nhiều vì rượu mạnh và độc được làm chấn động thần kinh, vì vậy cử chỉ của ông trở thành chậm chạp. Nét mặt ông lộ rõ vẻ lo âu:

- Tôi... không ưa trò bắt cóc - Ông Đốc cất tiếng nói... - Bắt cóc người là một hành động... khủng khiếp.. đáng ghê tởm. Tôi thương hại cô gái. Tôi thương cả ông già cô ta... Tôi không thích...

Mụ Năm lại mỉm cười. Trong cả bọn, ông Đốc là người duy nhất được quyền phát biểu ý nghĩ riêng và khuyến cáo mụ. Mụ Năm ít khi nghe theo lời khuyến cáo của ông Đốc nhưng mụ vẫn thích nghe ông ta phản đối để có dịp giải thích và thuyết phục ông ta về những lý do làm mụ phải hành động như vậy. Quanh năm mụ ở trong phòng kín nên mụ cũng cần người nói chuyện và mụ thấy không ai xứng đáng nói chuyện với mụ hơn là ông bác sĩ chính hiệu có ăn học đàng hoàng.

Mụ nói bằng một giọng khinh thị:

- Ông chỉ nghĩ ngợi lảm cẩm. Tình cảm hảo... Con bé đó nó có đủ những cái sướng. Bố nó đã giàu, nó lại có nhan sắc... Cho nó khổ ít lâu đã sao... Sao ông lại thương bọn nhà giàu? Chúng nó có thương xót gì ông không? Hay là chúng nó tổng ông vào khám và bỏ ông chết rục ở trong? Lão Tạ Phong nó có nhiều tiền, tiền của nó đem đốt cả ông cháy tiêu ra tro than... Lão cũng phải nếm mùi khổ sở mới là công bằng chứ? Tôi khổ, ông khổ... tại sao Tạ Phong không khổ?

Ông Đốc run run rót một ly uýt-ky:

- Đồng ý. Tôi cũng đồng ý với bà... Nhưng cô bé đó còn trẻ quá. Nàng có tội tình gì đâu nếu ông già của nàng có tiền nhiều hơn người khác? Tàn phá một cuộc đời như thế

cùng... Bà không có ý định trả cho nàng về sau khi lấy tiền chuộc chứ?

Mụ Năm thản nhiên lắc đầu:

- Trả nó về sao được? Cho nó về để cả bọn mình chết hết sao? Con đó đã biết quá nhiều về bọn mình. Hoặc nó chết hoặc cả bọn mình chết. Không... không thể để nó sống được? Lấy xong tiền, mình bắt buộc phải thủ tiêu nó.

- Làm vậy thì... thì quá... Tôi không ưa... nhưng tôi không phải là người quyết định vụ này... Tôi thấy vụ này thật là quá đáng..

Mụ Năm nheo mắt:

- Ngày nào ông được chia tiền, chắc ông mới thấy thích?

Ông Đốc giơ cao ly rượu lên ngăm:

- Bà biết từ lâu rồi, đối với tôi, đồng tiền không còn quý nữa. Có điều tôi phải nói với bà là thái độ của thằng Phúc với cô gái đó... kỳ lạ lắm đấy. Nó có nhiều cử chỉ thật lạ...

Mụ Năm trừng mắt:

- Ông nói như vậy là nghĩa làm sao?

- Từ trước tôi vẫn tưởng rằng Phúc nó không bao giờ chú ý tới đàn bà. Chính bà cũng cho là nó như thế và bà có nói với tôi về chuyện đó nhiều lần?

- Thì sao? Tôi hài lòng khi thấy nó không thèm chú ý tới đàn bà. Nó đã gây cho tôi nhiều phiền muộn và rắc rối lắm rồi. Nó còn lại lẳng nhặng nay con này, mai con nọ, chắc tôi chịu đựng nó hết nổi.

Ông Đốc nói bằng một giọng quả quyết:

- Vậy mà bây giờ... Phúc nó để y tới cô gái đó. Tôi chưa bao giờ thấy nó có thái độ kỳ lạ như vậy khi nó gặp cô gái trong nhà lão Hóa cụt. Nó ngậy dại, ngẩn ngơ thích thú

như một gã con trai yêu lần đầu tiên. Tôi chắc là lần này bà sẽ gặp rắc rối vì chuyện đó ạ.

Nét mặt mẹ Năm đang tươi cười bỗng cau lại, mẹ trừng mắt:

- Ông không rỡ chơi đấy chứ?

- Không, tôi không rỡ bà đâu. Khi nào bà trông thấy tận mắt Phúc nó ở bên cô gái đó bà sẽ thấy. Nó nhất định đòi trả lại cô gái chuỗi kim cương. Và cho đến giây phút này, Phúc nó vẫn còn giữ chuỗi hạt đó. Bà đừng quên điều đó... Nó vẫn chưa chịu nộp vật quý đó cho bà như mọi lần trước.

Mẹ Năm đành công nhận:

- Tôi không quên nhưng tôi bằng lòng cho con tôi nó giữ. Nó sẽ đưa cho tôi ngay khi tôi hỏi...

Tuy lo âu, mẹ Năm vẫn không để lộ ra mặt. Nhưng mẹ cũng phải hỏi lại:

- Bộ ông tin rằng Phúc nó muốn cho con bé nhà giàu đó sao?

- Muốn mê hay yêu, thương. Bà muốn gọi tình trạng đó là gì cũng được. Có điều tôi tin chắc là như thế Phúc có cảm tình đặc biệt với cô gái đó.

- Tôi sẽ ngăn ngay nó. Tôi bảo là nó nghe tôi. Con bé đó trước sau, sớm hay muộn gì cũng phải chết. Ta không nên để cho cảm tình của Phúc nó nảy nở quá lớn... Kể ra thì Phúc nó có muốn đàn bà đẹp cũng là chuyện tự nhiên. Tôi không ngăn cản nó hoặc bắt những thằng khác như bọn thằng Quần, thằng Phiến phải sống không có đàn bà. Chúng nó có phải là những nhà tu hành đâu mà bắt buộc chúng không được nhìn ngó gì đến đàn bà? Có điều trong lúc này mình đang làm ăn một vốn lớn, tôi không muốn chúng nó bận trí, mất thì giờ vì đàn bà, nên tôi nói dọa

chúng vài câu dẫn mặt đó thôi. Nhất là tôi không muốn chúng nó mon men lại gần con bé họ Tạ. Con đó là kẻ thù không thể cùng sống với chúng ta. Đem lòng yêu thương con đó thì có khác gì tự tử? Ông nghĩ tôi nói có đúng chẳng? Phúc nó là con tôi, tôi chiều nó hết sức nhưng nó cũng không thể yêu thương con bé đó được. Để tôi lên phòng bảo nó ngay.

Ông Đốc nghiêm trọng:

- Bà chẳng nên chủ quan quá, Phúc nó là thằng nguy hiểm. Bà sẽ đối phó ra sao nếu nó chống lại bà? Nếu nó không nghe lời bà, nếu nó dùng dao dọa giết bà?

Nếu ông Đốc chỉ nói có vậy thôi, mẹ Năm tuy cũng giận dữ nhưng mẹ vẫn còn có thể cười xòa mà gạt ngang chuyện đó, coi như đó là một chuyện không bao giờ xảy ra và miễn bàn tới, nhưng ông ta lại đẩy thêm một câu nữa...

- Bà rất khôn khéo và thông minh, bà cư xử đúng, khéo rất nhiều việc. Chỉ có điều phiền với bà là bà vẫn không chịu nhận thằng con bà là một thằng điên...

Mẹ Năm gào lên làm ông Đốc giật mình:

- Ông im đi. Uống say vào là nói nhảm...

Ông đốc tờ già chợt nhớ rằng chuyện Phúc chó điên khùng là một vấn đề tối kỵ với mẹ Năm. Trong lúc mãi nói ông đã lỡ lời ra chuyện đó. Ông ta ngồi yên chịu đựng cơn thịnh nộ của mẹ đàn bà:

- Ông nói nhảm... Có ông điên thì có... Tôi cấm ông không được nói láo là con tôi điên... Ông nghe chưa?

Tuy biết là mình bậy nhưng vì cũng đã say rượu, ông Đốc vẫn nói:

- Tôi thấy gì thì nói cho bà biết.. Mai sau nếu có chuyện gì xảy ra bà đừng có trách tôi biết mà không nói cho bà hay nghe. Từ nay trở đi tôi sẽ không bao giờ nói chuyện này nữa...

Mụ Năm nói những tiếng rít qua hai hàm răng:

- Ông không nói nữa thì tốt cho ông..

Im lặng một lúc khi lâu. Một sự im lặng nặng nề. Đột nhiên mụ Năm cất tiếng nói, mụ đã thay đổi đề tài. Giờ đây mụ trở lại thành mụ chúa đảng cướp có đầy đủ tự tin và tự chủ:

- Ông đi hút đi chứ? Hôm nay ông đi suốt ngày còn gì? Tôi muốn ông hút cho đủ đi rồi lúc nào ông tỉnh táo hẳn, ông viết cho tôi một lá thư gửi cho lão Tạ Phong. Trong thư ông bảo lão hãy bỏ tiền chuộc vào một cái va-li màu trắng. Xong lão đăng nhận tin trên báo Tin Mai vào ngày mốt. Lão phải đăng báo đúng như sau đây: "Muốn bán gấp 1.000 thùng sơn trắng và 10 con voi trắng".

Ông nhớ cho đúng lời tôi này: "Muốn bán gấp 1.000 thùng sơn trắng và 10 con voi trắng". Dưới tin rao đó ghi địa chỉ nhà lão. Tin rao đó sẽ cho chúng ta biết rằng lão đã có đủ tiền và chờ chúng ta cho biết nơi nộp tiền để lão mang tới chuộc con gái. Thư này ngày mai chúng ta sẽ gửi đi. Lão sẽ có đủ thời giờ để đăng báo. Ông cũng nghĩ dùm tôi vài câu cảnh cáo lão nếu lão định nhờ cảnh sát vô chúng ta, con gái lão sẽ bị khổ sở kinh khủng. Ông nhớ rõ ý tôi chưa?

Ông Đốc gật vội:

- Tôi nhớ. Bà yên trí tôi sẽ viết một lá thư thật gọn mà đầy đủ ý cho bà...

Ông đáp vội như vậy cho bầu không khí đang nặng nề tan mất đi. Một lần nữa ông lại có dịp thán phục mụ Năm. Mụ

có cái tài thay đổi ý nghĩ một cách lạ lùng, quyết định. Tuy mụ đang bực mình, giận dữ đó nhưng mụ gạt bỏ giận dữ đi ngay được. Ông thấy mụ quyết đoán hơn cả đàn ông, với cái tài trí đó mụ phải là một ông tướng giỏi.

Ông Đốc đi vội ra khỏi phòng, ông không quên xách theo chai rượu uýt-ky uống dở.

Mụ Năm ngồi lại một mình trong căn phòng kín. Mụ suy nghĩ câu chuyện ông Đốc nói về con trai duy nhất của mụ làm cho mụ suy tư và âu lo. Mụ Năm thương yêu con một cách nồng nàn và cũng như tất cả những bà mẹ yêu thương con trai quá đáng ở cõi đời này. Mụ vẫn coi như con mụ còn trẻ lắm. Mặt khác, mụ không muốn thấy con mụ lại có thể yêu thương và hy sinh cho một người đàn bà khác không phải là mụ.

Mụ coi con mụ là hơn hết và mụ cũng cứ yên trí rằng con mụ cũng coi mụ như vậy. Nếu Phúc đem lòng yêu thương một cô gái nào khác, mụ còn khó chấp nhận và vui lòng. Mụ không thể để yên cho Phúc yêu cô tiểu thư con nhà tỷ phú này mà không can thiệp, ngăn cản. Vì mụ không thể để cho nàng sống. Để cho cô gái đó sống mà trở về là tự sát. Mụ phải hạ lệnh giết nàng sau khi lấy được tiền chuộc. Nếu còn chút lòng nhân đạo người ta không bắt cóc, còn đã bắt cóc là phải giết nếu không muốn thấy chính mình bị giết.

Mụ Năm cố trấn tĩnh bằng cách nghĩ rằng ông Đốc đã nói quá đáng về cảm tình của Phúc với cô gái họ Tạ. Mụ biết chắc rằng từ ngày lớn tới lúc này, con trai mụ chưa hề gần một người đàn bà nào, kể cả những người đàn bà chơi bời là loại bất cứ ai có tiền cũng có thể gần được. Mụ còn biết rõ điều nữa là ngoài mặt con trai mụ ghét đàn bà nhưng thực ra trong cái ghét đó có cả cái sợ hãi. Vì chưa biết con gái, Phúc sợ đàn bà.

Tuy nghĩ như vậy, mục Năm vẫn còn nguyên lo âu. Mục thấy là ông Đốc có thể nói quá đáng nhưng ông ta không bày đặt để dọa mục. Và tuy chẳng bao giờ quyết định được việc gì, sự nhận xét của ông ta cũng còn sắc sảo và đúng đắn. Ông ta đã nói Phúc có cảm tình với cô gái chắc là phải có. Chuyện đó cũng rất tự nhiên và dễ hiểu, từ ngày lớn lên tới giờ Phúc chỉ gặp, chỉ gần toàn bọn đàn bà không ra gì, bọn gái mãi dâm, nay được gần, được nói chuyện với một thiếu nữ quý phái, lại đẹp tất nhiên y phải có cảm tình với nàng.

Mục Năm đứng dậy. Tuy mập bự, mục Năm đi lại rất nhanh, cử chỉ của mục rất sắc và linh động. Mục nghĩ thầm: Mình phải gặp con, mình hỏi nó vài câu là biết ngay. Trước hết mình lấy chuỗi kim cương đã. Khó mà bán đi cho trôi và được giá chuỗi kim cương này. Phải tìm mỗi bán đi ngoại quốc. Mình hãy giữ lại nó ít lâu đã. Cũng chưa vội gì mà phải bán đi ngay...

Mục đi lên lầu và vào phòng riêng của Phúc.

Phúc nằm dài trên giường. Gã đã thay quần áo. Giờ đây gã bận áo montagut màu đỏ chặn rượu và quần Jeans nâu. Những ngón tay dài xương nhiều hơn thịt của gã đu đưa chuỗi kim cương. Gã đang nghịch một mình với chuỗi hạt đó. Gã bắt ngọn đèn điện trên bàn ngủ chiếu thẳng vào chuỗi để cho những ánh kim cương chiếu lên vách. Mục Năm vừa thoáng trông thấy chuỗi hạt, Phúc đã giấu đi ngay. Gã giấu vật gã đang cầm trên tay cũng nhanh như khi gã rút dao ra vậy.

Mục Năm nhận ngay thấy hành động cất giấu đó. Mục đã bực mình nhưng mục giả vờ như không nhìn thấy:

- Con mệt hay sao? - Mục đến gần giường và hỏi con - Sao con không đi ăn?

Phúc nhìn mẹ Năm bằng đôi mắt không che giấu ác cảm, có nhiều lúc mẹ làm cho gã bực bội đến nổi óc, ớn xương sống vì những câu sắn sóc quá đáng đến trở thành lỗ bịch của mẹ. Gã bực vì mẹ Năm vẫn cứ coi gã như một chú bé con chưa biết lo thân, cần mẹ chỉ bảo mọi thứ.

Gã cảm thấy:

-... Mẹ, không đói.

- Sao không ở dưới đó nói chuyện với anh em cho vui?

- Chẳng nào là anh em của tôi? Tôi không thèm nói chuyện với chẳng nào hết, kể cả việc nghe chuyện lảm cẩm của bà...

- Má nói với chúng nó thay cho con. Con là người chỉ huy anh em, lý ra con phải ra lệnh chứ đâu phải má?

Mẹ đổi chuyện:

- Mẹ con mình sắp giàu lớn rồi. Con bé đó sẽ đem lại cho mẹ con mình thật nhiều tiền...

Nét mặt Phúc chốc sáng lên:

- Cô ấy đâu rồi má?

Đây là lần đầu tiên mẹ Năm nghe thấy con mẹ gọi một thiếu nữ bằng tiếng "cô". Từ trước, bất cứ nói đến người đàn bà nào là gã cũng dùng những tiếng hạ tiện như: con điếm, con đười, con phỉnh, con nhà thổ. Và đây cũng là lần đầu tiên, mẹ thấy rằng con có cái nét mặt tươi vui đó khi gã nói đến một người thiếu nữ. Mẹ nhìn sững vào mặt Phúc và thầm nghĩ rằng không khéo ông Đốc nói đúng, con trai mẹ quả thực là có cảm tình đối với người thiếu nữ nọ.

Phúc chốc nhắc lại, lưỡi gã gằn như lú lo:

- Cô ấy đâu má? Cô ấy đâu?

Mụ Năm đáp đột ngột:

- Má cho nhốt ở trong phòng kín đằng sau. Không đưa nào được vào đó.

Phúc chó nằm ngửa xuống giường, gã ngược mắt nhìn lên trần phòng:

- Cô ấy đẹp quá hả má? Đẹp số dzách... Sao lại có người đẹp đến vậy chớ? Đẹp hơn đằm xi-nê. Má có thấy cô ấy đẹp không má?

Những tiếng "cô ấy, cô ấy" ngọt sớt và đầy thành kính phát ra từ miệng của con làm cho mụ Năm nổi giận. Mụ bắt đầu mất tự chủ:

- Đẹp hả?... Đẹp hay xấu thì làm cóc gì? Nó chỉ là một đứa con gái như trăm ngàn con khác. Con điếm thôi.

Phúc chó quay mặt nhìn mẹ. Gã như có vẻ ngạc nhiên:

- Má nói gì? Người như nàng mà má không cho là đẹp số dách sao? Má mà không thấy nàng đẹp thì mắt má... Tôi tưởng má có mắt nhìn người lắm chứ? Nếu má không nhìn thấy nàng đẹp thì... xin lỗi má chứ... má yếu lắm. Yếu lắm.

Phúc chó vẫn quen nói bừa những gì gã nghĩ, kể cả với mẹ gã. Gã gần như không biết ăn nói thớ lợ. Mụ Năm vẫn để cho con muốn nói gì thì nói. Nhưng đêm nay thì thực sự là mụ bức bối. Trong khi mụ chưa biết phải nói gì thì gã con trai mụ vẫn nói như người nói một mình. Gã vẫn tiếp tục giấc mơ của gã:

- Chưa thấy ai đẹp thế. Đẹp như nàng là đẹp nhất nước. Bọn đào cải lương, tân nhạc không có đứa nào đáng xách dép cho nàng. Tôi muốn giữ nàng. Giữ nàng ở với tôi mãi. Lấy tiền chuộc rồi tôi vẫn giữ nàng. Được chớ sao lại không? Đâu có gì bắt buộc tôi phải thả cho nàng về? Biết

đâu nàng lại chẳng thích ở mãi với tôi, hả? Tôi sẽ lấy nàng làm vợ... Đàng hoàng. Ông già nàng có biết cũng chẳng làm gì được. Vì lúc đó nàng đã là vợ của tôi rồi.

Câu nói sau cùng của Phúc như giọt nước cuối làm tràn bát nước đầy. Mụ Năm gắt lên:

- Mày khùng tới rồi. Hết nước nói. Bộ mày tưởng con đó nó sẽ bằng lòng làm vợ mày sao? Có bao giờ mày nhòm mặt mày trong kiếng không? Mặt mũi, tay chân mày dơ dáy thế kia. Con đó nó quen sống sạch sẽ, giàu sang rồi, đời nào nó chịu sống với mày.

Phúc chớ nhìn xuống những ngón tay của gã. Gã cũng nhận là gã có dơ dáy, những móng tay gã dài và đóng ghét bản thành những quần đen. Gã rất lười cắt móng tay, gã lười cả cắt tóc và tắm rửa nữa. Gã gật gù cúi đầu tóc xù:

- Má nổi đúng... Tôi hơi dơ... Nhưng mà tôi sửa sang lại mấy hồi... Tại tôi không thích ăn diện chớ... Tôi mà mà diện thì kém hơn thằng nào... Chưa chắc đứa nào đã ăn bận đẹp bằng tôi. Tin đi...

Mụ Năm tàn nhẫn:

- Mày có tắm cả ngày, mày có ngày thay đến trăm bộ quần áo, mày dơ dáy vẫn hoàn dơ... Đưa chuỗi kim cương đây...

Phúc chớ thò tay vào túi áo móc chuỗi hạt ra. Nhưng gã không đưa ngay cho mụ Năm mặc dầu mụ đã chìa bàn tay ra đón. Gã giơ chuỗi hạt lên cao, đu đưa qua lại. Mụ Năm nhô người đưa tay tới nhưng gã lại nhích tay gã đi xa chút nữa. Chuỗi hạt vẫn ở ngoài tầm tay mụ Năm.

Đôi mắt Phúc chớ nheo lại. Gã say sưa ngắm chuỗi kim cương chán chê mới quay nhìn mẹ. Mắt gã khi nhìn mẹ vẫn nheo nheo rất ác:

- Cái này thì có đẹp không? Cái này thì chắc bà nhận là đẹp?

Mụ Năm cứng họng không trả lời được. Mụ chỉ trừng mắt nhìn gã con như muốn thôi miên gã:

- Bà khoái cái này hả? Khoái không, nói đi?

- Đưa đây tao...

- Còn lâu tôi mới đưa bà cái này... Tôi giữ nó... Cái này của tôi. Tôi biết bà quá mà... Biết dư... Đưa cho bà là bà phát mại nó lấy tiền ngay.. Bà chỉ biết có tiền thôi.. Đẹp xấu gì bà cũng bán hết. Chuỗi kim cương này là của tôi và... của nàng. Tôi giữ và tôi sẽ trả lại cho nàng.

Mụ Năm giận run người lên. Mụ muốn tát mạnh vào mặt thằng con ngu xuẩn nhưng mụ cầm giữ được. Mụ gằn giọng:

- Đưa đây tao...

Mụ nhắc lại câu đó lần thứ ba, nhưng Phúc cũng nhắc lại:

- Tôi giữ cái này... Tôi không đưa bà...

Gã tung chân ra và đứng nhồm dậy bên giường.

Hai mẹ con đối mặt nhau. Đôi mắt mụ Năm trừng trừng, đôi mắt Phúc chó cũng quắc lên...

Đây là lần thứ nhất trong đời mụ Năm gặp trường hợp này. Chưa bao giờ con trai mụ trái lời mụ. Sự ngạc nhiên làm mụ hoang mang giây lát, sau đó cơn giận của mụ thẳng, mụ giơ bàn tay lớn tướng lên và găm hét như một con hổ cái:

- Đưa ngay cho tao. Tao đánh chết mày ngay bây giờ. Mày dám cãi tao hả?

Bộ mặt phì phị của mụ có những màu xanh, đỏ, trắng lẫn lộn.

Phúc chó rụt đầu lại. Gã la lên:

- Không... Không...

Lưỡi dao nhọn đột hiện trên tay Phúc chó. Mụ Năm cũng đứng yên. Đôi mắt mụ như rục lửa, mụ không quen bị chống đối, nhất là bị chống lại với dao, với súng dù kẻ chống mụ có là đứa con trai mà mụ thương yêu nhất đời...

Đây là lần thứ nhất Phúc ra mặt chống lại mụ. Tệ hơn nữa là gã dám giơ dao ra dọa mẹ. Mụ Năm nhớ lại lời khuyên cáo vừa mới đây của ông Đốc và một làn hơi lạnh chạy dài nơi xương sống mụ.

Nhưng giọng nói của mụ vẫn không run:

- Cất dao đi ngay. Mày dám dùng dao dọa mẹ mày sao? Thằng khốn... Mày giở chứng gì vậy?

Mụ không dám dùng đến cái tiếng mụ tối kỵ là "điên". Rất có thể là trong thâm tâm mụ biết thằng con quý của mụ có chứng bệnh điên nhưng mụ nhất định không chịu nhìn nhận như thế.

Bỗng dưng Phúc chó nở một nụ cười:

- Bà ngán hả? Tôi biết bà ngán... Bà sợ... Bà cũng sợ tôi như chúng nó vậy.

- Mày nói láo... Mày là con tao... Tại sao tao lại sợ mày? Đưa chuỗi kim cương đây...

Lần đầu tiên trong đời Phúc chó tỏ ra có thủ đoạn:

- Cũng được... nhưng phải như vậy mới được... Má muốn chuỗi hạt, tôi muốn cô đó... Thì trao đổi... Má làm sao cho cô đó ưa tôi, chịu ở với tôi, tôi trao cho má chuỗi kim cương... Đồng ý chưa?

- Chết cha mày...

Mụ Năm đã định giơ tay lên và cho thẳng con năm bảy cái vào tát mặt, nhưng bàn tay cầm con dao nhọn không rung động và vẻ mặt của gã con làm cho mụ dừng lại. Mụ nhìn thấy rõ bộ mặt của một tên sát nhân lúc sắp giết người ở trước mặt mụ. Mụ hiểu rằng nếu mụ làm dữ, gã con sẽ làm dữ lại và nó sẽ làm dữ hơn mụ. Mụ không dám thẳng tay hại con nhưng thẳng con mụ đang sẵn sàng thẳng tay hạ độc thủ với mụ. Một lần nữa, mụ Năm lại nghĩ rằng thẳng con mình còn đại và nó dám làm vậy vì nó biết mẹ nó chiều nó, thương nó.

Hai mẹ con đứng lặng nhìn nhau. Một lát sau, Phúc chó nói:

- Tôi giữ chuỗi hạt má đừng có đòi, tôi không đưa ngay cho má đâu. Nếu tôi không lấy được cô Bạch Lan, má sẽ không bao giờ cầm được chuỗi hạt. Má qua gặp cô ấy ngay đi. Má nói khéo, má nói với cô ấy hộ tôi. Tôi biết má nói là được. Má cũng phải nghĩ đến tôi chứ? Tôi cũng cần có bạn. Tôi không thể chịu được chuyện mấy thằng hôi hám dưới đó. Má có ông Đốc là người để má chuyện trò. Tôi chẳng có ai. Tôi muốn có nàng.

Mụ Năm suy nghĩ rất nhanh trong lúc gã con nói. Mụ thấy rằng dù có trong tay ngay bây giờ chuỗi kim cương, mụ cũng chưa thể bán được nó đi ngay. Mụ phải cất giấu nó, phải chờ ít lắm là nửa năm mới dám tính chuyện đem bán nó. Nếu con trai mụ giữ chuỗi hạt đó ít lâu cũng chẳng sao. Điều quan trọng là việc gã dám ra mặt chống đối lại mụ. Hành động đó làm uy tín của mụ bị sút mẻ nặng. Thiếu uy tín, mụ không thể chỉ huy được bọn côn đồ này. Chống cự được một lần, gã con sẽ quen đi và sẽ chống cự những lần sắp tới. Một lần nữa, lời cảnh cáo của ông Đốc làm cho mụ vừa sợ, vừa buồn. Lần này thì mụ phải nhận ông già nói đúng: thẳng con cứng của mụ đích thực là

thằng có bệnh bất thường. Nó quả thật là nguy hiểm. Nó có thể giết mẹ nó như bất cứ một mục đàn bà nào khác, nếu mẹ nó làm nó trái ý. Nó thiếu suy xét.. Mục không thể liều lĩnh thử thời vận để rồi lãnh một dao vào bụng... Mục phải đối phó với con bằng cách khác. Và ngay lúc này mục nên chiều nó, vụ này sẽ chẳng kéo dài.

Chỉ trong vài ngày nữa lão Tạ Phong sẽ nộp tiền, cô gái sẽ biến mất, thằng con mục sẽ chóng quên nàng. Vậy là xong. Cứ kể thì để cho nó "vui" với cô gái đó ít lâu cũng là một việc hay, còn hơn là để nó mê mết một con chơi bời nào đó. Nếu gã khoái cô đó sao mục lại ngăn cản nhỉ? Ông Đốc có nói đến nhiều người chỉ vì thiếu ái ân, thiếu tình dục mà tánh nết trở thành bất thường, khó khăn, dở điên, dở khùng. Biết đâu gã con mục cũng chẳng lừng khùng, khác người vì vậy.

Nghĩ vậy, mục Năm dịu nét mặt và lùi lại:

- Cắt dao đi con... Có cái gì đáng đâu mà mẹ con mình phải to tiếng với nhau... Được rồi... con muốn gần cô Bạch Lan ít ngày, mẹ không cản. Nhưng để mẹ thu xếp... cắt ngay con dao đi. Con dùng dao dọa mẹ như vậy con không thấy xấu hổ sao?

Phúc chó chột hiểu rằng như vậy là gã đi thẳng mẹ gã một trận.

Gã cười khếch khếch khoái trá:

- A.. coi bộ má biết điều với tôi rồi đó...

Gã bỏ dao vào túi áo:

- Vậy như phải chớ... - Gã khôì hài theo kiểu hễ cái lương

- Hay lắm... Hay lắm... Khá khen...

Và gã đổi giọng:

- Má yên trí, tôi sẽ đưa chuỗi hạt này cho má khi nào tôi được hài lòng. Nhưng muốn tôi hài lòng, má phải chiều tôi cái vụ đó à.

Mụ Năm chậm chậm xuống cầu thang. Vừa đi mụ vừa nghĩ thầm: “Ông Đốc nói đúng. Nó nguy hiểm thiệt. Nó còn có thể giở trò nhiều nữa... Có điều nó là con mình, mình chẳng thể nào thẳng tay với nó. Hai nữa là mình đã già mất rồi. Mình khó lòng bắt nó làm theo ý mình lâu hơn nữa...”

o o o

Quần mua liền năm tờ báo mang vào quán rượu.

Báo nào cũng đăng vụ ái nữ nhà tỷ phú Tạ Phong bị bắt cóc đòi tiền chuộc nơi trang nhất. Quần đọc những bài phóng sự do những anh phóng viên mù tịt về vụ bắt cóc tưởng tượng viết ra như đọc những truyện ngắn. Nhiều chi tiết bịa đặt trắng trợn, ngô nghê làm cho gã phì cười...

Tất cả các bài báo về vụ Bạch Lan không cho Quần biết điều gì mới lạ về phía cơ quan công lực. Trưởng ty Cảnh sát sở tại tuyên bố rằng đã bắt được vài kẻ tình nghi, đang theo dõi ráo riết dấu vết bọn bắt cóc và kết luận bằng câu “cuộc điều tra đang tiến hành” Những lời tuyên bố đó cho người đọc thông minh một chút hiểu rằng cảnh sát chưa biết tí gì hết về bọn bắt cóc.

Quần nhìn quanh. Không thấy có kẻ nào khả nghi đi theo, gã trả tiền ly rượu chưa uống rồi cặp tập báo vào nách, gã lững thững đi bộ trên hè phố. Tới sạp bán thuốc lá đầu đường, gã dừng lại mua thuốc để có thì giờ nhìn lại. Khi yên chí không bị theo dõi, gã mới rảo bước đi tới chỗ hẹn với Khích ve.

Nơi hẹn này cũng là một tiệm rượu lớn hơn và kín hơn.

Khích ngồi một mình ở một bàn cuối phòng rượu. Một chai Cognac Hennessy để trước mặt gã. Bọn Quần giao du thân với chủ tiệm này. Chủ nhân tiệm rượu này là một tay anh chị đã về già và có tiền. Lão rất ưu đãi bọn côn đồ trẻ cũng như già.

Vì vậy, nơi đây trở thành nơi hẹn hò của giới côn đồ Sài Gòn. Bọn côn đồ du đãng cần giúp đỡ tới đây sẽ yên trí là được giúp đỡ, côn đồ cần nhập bọn đi làm ăn tới đây sẽ được giới thiệu.

Anh chị cần đàn em tin cần được chỉ việc tới đây. Tiệm rượu này cũng là trạm liên lạc và bán đồ gian, mua hàng lậu v.v..

Bọn côn đồ uống nhiều như Quần đen, Phiến đá, Khích ve tới đây được quyền mua rượu nguyên chai với giá nới để uống dần.

Quần ngồi xuống bàn trước mặt bạn:

- Sao mà? Có chi lạ không?

Khích ra hiệu chọ chú bồi bàn mang thêm cái ly tới:

- Đọc báo chưa?

- Rồi. Chẳng có gì đáng chú ý. Bọn nhà báo phịa nhiều chuyện nực cười thấy mẹ! Nè, mà đọc bài phóng sự này coi. Mẹ kiếp, thằng cha nào viết bài này y như viết tiểu thuyết...

- Ê mà... mà có cười thằng nhà báo nào thì cười nhưng coi chừng thằng Kính hôi...

- Kính xi-măng ấy à? Nó làm cái gì?

- Tao mới nghe tin nó có khai năm điều bảy chuyện gì đó với Cớm. Nó còn rao nó sẽ tiết lộ rất nhiều chi tiết mới lạ về vụ bắt cóc trên báo. Nè...

- Nó khai cái gì với Cóm? Nó thì cũng nằm tiệm hút nghe lỏm chuyện thiên hạ rồi viết phóng sự láo như máy thẳng đồng nghiệp nghiệp của nó chớ hơn gì? Tao đã bảo mà từ lâu là thẳng đó nó làm "anh đích" cho Cóm, mà không tin...

- Mà chưa biết chuyện. Vì vậy tao mới bảo mà phải coi chừng thẳng Kính hôi... Tao nghe nói là chính nó gặp Bái chuột ở Đà Lạt hôm trước đêm xảy ra vụ bắt cóc. Chính nó nói cho thẳng Bái biết về dạ hội sanh nhật của con bé Bạch Lan. Nó khai quyết rằng Bái chuột là thủ phạm cuộc bắt cóc...

Quần đen cười nửa miệng:

- Vậy thì tốt. Thẳng đó nó quảng cáo đặc lực dùm bọn mình. Má Năm muốn phao tin cho Cóm tin rằng bọn thẳng Bái chuột, thẳng Sơn gù bắt cóc cô gái và hiện giữ cô gái cùng chuỗi kim cương. Việc phao tin lẽ ra là việc của mình chứ đâu phải là việc thẳng Kính hôi?... Nhưng tại sao nó lại ra mặt hợp tác với Cóm nhỉ? Từ nay trở đi, ai cũng biết nó làm chó săn, còn ai thèm giao du với nó nữa!

- Vì Hãng Bảo Kê công bố sẽ chi một khoản tiền là một triệu ban thưởng cho kẻ nào chỉ chỗ hay nộp lại được chuỗi kim cương... Thẳng Kính nó thèm khoản tiền đó. Có điều nó khai rằng bọn thẳng Bái chỉ muốn cướp chuỗi kim cương chớ không định bắt cóc... thẳng Kính xi-măng mà cũng lý luận khiếp nhỉ?

- Các đàn anh Cóm hiện đổ xô lên Đà Lạt quá nhiều. Tao sợ bây giờ ở Đà Lạt thường dân ít hơn là Cóm. Có cả trăm thẳng bị vồ oan ở trên...

Hai gã lặng yên vì có người lạ đến gần bàn. Lúc sau Khích tiếp:

- Ở Saigon cũng bị lục soát kỹ lắm. Dư luận náo động quá... Thủ tướng ra lệnh cho cảnh sát phải truy tầm hung thủ thật gắt... Các anh lớn bị nạn sát ván...

Quần đen lại cười:

- Lẽ tự nhiên rồi. Anh trên cạo anh dưới, anh dưới lại cạo xuống anh dưới nữa... Cuối cùng chỉ có những anh hạng bét là vất vả..

- Mà có mang "sóng" 1 theo không đó?

- Yên trí, tao bỏ ở nhà rồi. Mà có nghe nói lão tử phú hiện giờ ở Saigon hay ở ĐàLạt không?

- Lão vừa về Saigon bằng phi cơ riêng.

- Tao gọi điện thoại cho lão. Xong tao về nhà ạ. Mà cũng nên về ngủ đi, hôm nay đừng đi "bè" 2 nữa...

Đến lượt Khích ve cười nửa miệng:

- Tao muốn về... an ủi con bé đó quá...

- Tao khuyên mà không nên. Má Năm cảnh cáo rồi đó... Không thẳng nào được lén phéng tới con đó. Mà trái lệnh thì vỡ mặt với bà... Bà thì làm cho mà từ giờ tới ngày mà đi sơ-mi gối không còn nằm chung giường được với con bé nào khác...

Khích ve cầu nhậu:

- Nhiều lúc bà già độc tài khó chịu thấy mẹ... Có một đứa con gái đẹp đến như thế mà không được hưởng thì thật phí của trời... Bà thiệt hại gì mà bà không cho mình động tới con bé đó?

- Mẹ kiếp... thiệt hại chứ sao không thiệt hại? Vì con đó nó trị giá mười triệu bạc..

Ra khỏi tiệm rượu, Quần lững thững đi bộ lên đường Lê Lợi.

Gã vào một quán điện thoại công cộng tại đường này. Cú điện thoại trôi chảy, dễ dàng. Gã quay số điện thoại nhà riêng của nhà Tạ Phong, được ngay, người trả lời điện thoại chính là Tạ Phong. Gã ra điều kiện và nhà tỷ phú vâng lời răm rắp. Quần cảm thấy yêu đời và tự tin hơn khi gã ra khỏi phòng điện thoại. Gã thấy cuộc đời nói chung thật đẹp và Saigon nói riêng đêm nay đẹp hơn tất cả mọi đêm.

Gió mát lồng lộng thổi làm phất phới bay những tà áo phụ nữ trên hè phố. Ánh đèn xanh, đỏ nhấp nháy làm cho trung tâm thành phố có một vẻ rất văn minh, tân tiến... Quan gã chỉ có toàn những người thanh lịch, sẵn tiền, thơm tho và đẹp.

Quần thấy một thiếu bữ bận áo dài màu hồng đứng ở bên kia thành phố. Nàng còn quá trẻ với danh từ "thiếu phụ" và quá nhiều tuổi để không thể còn được gọi là "thiếu nữ". Quần thấy nàng trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Đẹp khêu gợi, đa tình, nồng nàn. Đó là những đức tánh mà Quần nhìn thấy ngay ở người thiếu phụ đó. Nàng cũng có vẻ nhìn gã đăm đăm.

Kinh nghiệm cho Quần nhìn thấy ngay người thiếu phụ đó không phải là loại đàn bà lương thiện. Khi một người đàn bà ăn bận đẹp, sang, lịch sự đi giữa thành phố mà lại không phải là đàn bà lương thiện, người đó chỉ có thể là đàn bà chơi bời, một loại chơi bời sang, một thứ poule de luxe chuyên làm vợ bé hoặc vợ bao của những ông lớn hoặc giàu tiền.

Quần nhìn tấm thân này nở với bộ ngực cao, đôi hông tràn nây, cặp đùi dài của người đẹp bằng đôi mắt có thẩm quyền. Gã tưởng tượng ra nàng trong cuộc ái ân. Chắc chắn là trong cuộc, nàng phải dữ dội lắm.

Nàng quay đi. Quần đi qua đường rồi đi theo nàng một quãng. Đôi mắt tròn nảy của nàng ẩn hiện dưới tà áo trước mặt gã trông ngon và khêu gợi quá. Dường như nàng cố tình cho gã theo vì thỉnh thoảng nàng lại dừng bước và liếc nhìn lại đằng sau coi có gã đi theo hay không. Quần mỉm cười: "Cô à chắc chịu mình rồi". Gã không nghĩ rằng người đẹp đó thiếu ái tình, và người đàn bà hấp dẫn phây phây da thịt chắc chắn phải tươi và thơm ngát kia không thể nào thiếu đàn ông, gã tự cho là vì bảnh trai nên được nàng chú ý.

Nếu đêm nay Quần không bận công việc, nếu gã không phải về nhà báo cáo với má Năm về công việc và chờ coi má có bảo đi đâu không, gã đã tiến tới làm quen với người đẹp kia... Gã quay đi qua lối khác và chỉ sau vài bước, vụn bắt cóc và số tiền lớn mà gã sắp được chia làm cho gã bận trí quên ngay người đàn bà khêu gợi áo đỏ.

Chừng mười phút sau, khi Quần từ trong hành lang Eden đi ra, gã lại trông thấy người thiếu phụ áo đỏ đứng ngoài đầu đường. Nàng như đang chờ đợi ai hoặc đang có điều gì bối rối. Quần dừng bước, gã nghĩ: "Cô nàng chờ đợi ai đây? Chờ mình chẳng? Không có lý đàn bà Saigon hồi này lại thiếu và cần đàn ông đến như thế?" Gã đi lại phía nàng đứng và nàng cũng đi lại phía gã...

Hai người chạm mặt nhau. Người đẹp không liếc nhìn Quần nhưng gã thấy từ bàn tay cầm cái sắc đất tiền của nàng có một mảnh giấy nhỏ như tấm danh thiếp rơi xuống.

Quần bước tới cúi lượm tấm giấy lên coi. Có dòng chữ ghi trên đó "Phòng 101 khách sạn Đại Nam". Sự ngạc nhiên làm cho Quần đứng ngây ra nhìn theo người đẹp, khi nàng bước đi toàn thân nàng cử động nhịp nhàng và đầy dục tình. Gã thật không ngờ nàng lại là gái chơi bởi đi tìm

khách ngoài công lộ, một loại gái mãi dâm rẻ tiền nhất, vất vả nhất, ở cõi đời này... Gã thấy nàng vẫy taxi và ngồi vào xe. Gã bỏ tấm bạc vào túi và đi về tiệm rượu đón Khích.

Khi hai gã tới chỗ đậu xe, một chiếc Jeep xanh tới ngay trước cửa tiệm rượu. Trên xe có hai gã đàn ông bận thường phục. Hai gã này không xuống xe ngay, họ cùng nhìn qua đường sang chỗ Quần và Khích.

Khích nói nhỏ, đôi môi mỏng không chuyển động:

- Cớm Tổng nha.

"Cớm Tổng nha" là ba tiếng dùng để gọi những nhân viên cơ quan cảnh sát cao nhất nước. Sự xuất hiện của hai nhân viên Tổng nha bên kia đường và thái độ hoài nghi của họ làm cho Quần đen và Khích ve biết rằng chúng đã gặp nguy hiểm.

Quần đen cố lấy thản nhiên để mở cửa xe, ngồi vào cho máy xe chạy. Từng ấy việc mỗi ngày gã vẫn làm vài chục lần dễ dàng, lúc này sao trở thành nặng nề, khó khăn và chậm chạp quá sức. Gã cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra trong mình.

Gí cũng nói nhỏ:

- Đừng quay lại nhìn chúng nó.

Khi xe chạy queo qua đường khác và nhìn vào kiếng chiếu hậu không thấy xe Jeep xanh đuổi theo, hai gã còn đồ mới thở phào nhẹ nhõm.

- Gặp mặt mấy thằng đó tao ăn cơm mất ngon.

- Tự nhiên rồi - Khích ve phụ họa - Tao thù nhất những thằng đó.

Hai gã về đến nhà cùng lúc với Phiến đá. Cả ba gã cùng vào phòng má Năm.

- Sao? Việc của mày ra sao?

Má Năm hỏi Phiến đá trước. Phiến đá được trao việc đi thanh toán gã thiếu niên ở trạm xăng, người đã chứng kiến cảnh bọn gã gắp chiếc xe của Sơn gù trong có chở cô gái con nhà tử phú bị bắt cóc.

Phiến thản nhiên đáp.

- Xong ngay, má... Dễ như ăn thịt chó... trạm xăng chẳng có ai khác. Thằng lỏi đó tới đổ đầy xăng cho con, lúc nó tới cửa xe lấy tiền con cho nó một phát vỡ óc... Con không cần phải xuống xe nữa kia...

Mụ Năm gật đầu tỏ dấu tán thưởng.

Mụ đưa mắt nhìn Quần:

- Việc con cũng xong rồi. Gọi điện thoại đúng cho lão... Lão lú rú vâng lời... Con không để cho lão nói gì hết. Ngoài phố bọn Cớm nhiều quá... Rất nhiều thằng đã bị vồ oan.

Quần đặt tập báo mới lên bàn:

- Báo nào cũng đăng lớn vụ bắt cóc. Những báo này truyện tiểu thuyết nhiều hơn, các phóng viên chẳng biết gì nhiều. Các ảnh chỉ có tài thêu dệt những chi tiết chẳng đâu vào đâu cho bài báo kéo dài. Trừ có chuyện Khích nó mới dò được về thằng Kính hôi.

Đến lượt Khích ve báo cáo:

- Chắc má có nghe đến thằng Kính hôi chứ nhỉ? Kính hôi hay Kính xi-măng cũng là nó... Nó vốn là dân kỳ bèo... 3 nay trở thành phóng viên... Nó khai với Cớm là nó có gặp thằng Bái chuột ở Đà Lạt trước mấy ngày xảy ra vụ bắt cóc và thằng Bái tỏ ra rất tò mò vì chuyện cô Bạch Lan mang chuỗi hạt kim cương trong đêm sinh nhật... Nó

đoan quyết rằng bọn Bái chuột, Sơn gù đã bắt cóc cô gái... Chắc hẳn bọn Cóm đang truy nã hai tên đó gắt...

Nụ cười hài lòng hiểm có nở trên đôi môi đầy đỏ chót của mẹ Năm:

- Đúng như tao muốn và tiên đoán... tha hồ cho bọn chúng đồ xô đi tìm thằng Bái với thằng Sơn gù... cho tới khi nào chúng chưa biết rằng ba thằng đó đã chết và đã nằm sâu trong lòng đất, bọn mình vẫn cứ phây phây...

Quần đen tỏ vẻ lo ngại:

- Má nói đúng, nhưng khi nào cô ả đó về nhà, ả sẽ nói hết về chuyện bọn mình cho Cóm biết. Và chúng sẽ đoán ra được ngay bọn mình... Chuyện đó mới đáng sợ... Má có kế hoạch nào ngăn không cho tình trạng đó xảy ra hay không, má?

Mẹ Năm nhìn trừng trừng vào mặt tên đàn em:

- Ai bảo mày là con bé đó sẽ về với gia đình nó? Tại sao mày lại tin rằng nó sẽ còn có dịp kể chuyện lại cho ông già nó?

Câu hỏi lại đó của mẹ Năm đã cho bọn côn đồ hiểu một cách quá rõ ràng là mẹ Năm dự định thủ tiêu Bạch Lan sau khi lấy được tiền chuộc. Tuy là bọn côn đồ không còn chút lương tâm nào nhưng vì đây là lần đầu tiên chúng dự vào một vụ bắt cóc giết người, tên gan dạ liều lĩnh nhất là Quần đen cũng thấy bồi hồi, bất nhẫn. Gã đưa mắt nhìn hai tên đồng bọn như coi phản ứng của hai tên bạn trước câu nói tuyên án tử hình của mẹ Năm. Hồi lâu gã lắc đầu thờ dãi nói một câu mơ hồ không ra phản đối mà cũng chẳng ra tán thành:

- Cứ kể thì... con bé đó mà phải chết... Thật uổng...

Người phản đối lời than dùm cho số phận Bạch Lan hăng nhất là Phiến đá:

- Tao cóc cần biết con đó nó sống hay chết. Tao chỉ cần biết thân tao mà thôi. Nếu con bé đó nó sống thì tao phải chết... Vì vậy giết được nó là tao giết... Tao không thể để cho nó về nó giết tao được.

Quần đen nhún vai:

- Xong rồi. Tao có nói không nên giết con bé đó đâu. Có điều, thằng nào bảnh thì giết nó... Người giết nó sẽ không phải là tao.

Khích ve tiếp lời:

- Tao cũng vậy.

Mụ Năm lên giọng:

- Chúng mày ngu lắm. Tao có nhờ đến thằng nào trong bọn chúng mày làm việc đó chưa? Tao chưa nhờ thì câm đi, đừng có thằng nào tuyên bố gì hết. Tao đã có cách. Dễ dàng và yên lặng.

- Cách gì vậy má?

Đợi cho ba tên còn đồ phải chú ý và chờ đợi mình tới vài giây đồng hồ, mụ Năm mới nói tiếp:

- Ông Đốc sẽ chích cho con bé một mũi thuốc. Chích trong lúc nó đang ngủ say. Nó sẽ ngủ luôn một giấc ngàn thu không còn bao giờ có thể dậy để làm phiền chúng mình nữa. Được không?

- Cách đó thì đẹp quá rồi - Phiến đá sứt sảng -... Nhưng bao giờ thì má bảo ông Đốc làm cái việc đó, má? Trước sau gì mình cũng làm chi bằng làm sớm đi có chắc ăn hơn không? Giữ nó ở trong nhà mình như là giữ bom nguyên tử. Nó có thể nổ tung làm hại mình bất cứ lúc nào...

Mụ Năm nói như sủa:

- Lúc nào cần là tao làm, việc đó cũng không phải là việc của mày...

Quần rút một ly rượu:

- Chuối kim cương đâu má? Cho coi kỹ một chút... Từ lúc đó tới giờ con chưa được coi kỹ nó...

Mụ Năm nói dối:

- Tao cất nó vào két sắt rồi. Để lúc khác tao cho coi...

Và mụ đổi chuyện:

- Ê... thằng nào chịu khó đi bắt gà nấu cho ăn đi...

Khích ve nhăn nhỏ:

- Còn thằng nào chịu làm ngoài thằng này ra nữa... Các ông tướng chỉ biết ăn với chê là giỏi...

Mụ Năm vỗ về:

- Thì mày giỏi hơn anh em, mày làm cho anh em ăn. Có gì nặng nhọc quá đâu mà rên la...

Khích ve rên rì:

- Bọn mình cần một đứa đàn bà, má à...

Gã nói y như là cả mụ Năm cũng là đàn ông chứ không phải là đàn bà.

- Cần đàn bà làm gì? - Mụ Năm hỏi.

- Để cho nó hầu bọn mình. Như cơm nước, giặt giũ...

Mụ Năm cương quyết lắc đầu:

- Không được. Tao đã nói từ lâu là không được. Có đàn bà nguy hiểm lắm. Không có một con đàn bà nào biết giữ bí mật chuyện gì. Làm ăn như bọn mình mà lại nuôi đàn bà ở trong nhà để mà chết à?

o o o

Ngồi buồn, Quần nhớ lại người thiếu phụ gã gặp hồi tối. Gã định lát nữa sẽ tạt qua địa chỉ này thăm nàng. Gã rút tấm danh thiếp ra coi lại. Bây giờ coi kỹ gã mới thấy ở lưng thiếp bên kia có một hàng viết chì lờ mờ:

- Anh đã làm gì Sơn gù?

Dòng chữ này làm cho Quần giật nảy mình. Gã choàng mình thốt ra một tiếng chửi thề...

Tại sao người thiếu phụ này lại biết vụ gã rắc rối với Sơn gù? Nàng là gì của Sơn gù? Nàng thuộc bọn côn đồ nào đây? Thì ra những gì gã nghĩ về nàng đều sai. Nàng không phải là một cô gái mãi dâm đỏi khách nên đi lang thang ngoài phố, kiếm khách. Gã nhớ lại từng chi tiết cuộc gặp gỡ giữa người thiếu phụ vẻ khiêu dâm và hoàn toàn xa lạ đó với gã hôm nay ở ngoài phố. Chẳng phải vì tình cờ mà gã được gặp nàng - không phải gặp một lần mà là hai, ba lần cách nhau vài ba phút - gã gặp nàng chính là vì nàng tìm gã. Người thiếu phụ này bí mật quá. Bí mật và đe dọa. Nàng biết Sơn gù đã bị gã giết - hoặc ít nhất nàng cũng biết lờ mờ - vì vậy nàng mới đi tìm gã. Nàng liệng tấm giấy này xuống đất và nàng biết chắc rằng thế nào gã cũng lượm và gã sẽ đọc thấy những giòng chữ này cùng với địa chỉ của nàng.

Quần đen suy nghĩ như vậy. Gã thấy rằng gã phải cấp tốc tới tìm người thiếu phụ ở địa chỉ khách sạn này.

Gã chưa biết sẽ có những chuyện gì xảy ra trong cuộc gặp gỡ này. Gã chưa biết chắc, duy có một điều là gã phải tới gặp nàng, phải hỏi cho ra tại sao nàng lại hỏi gã câu này về Sơn gù? Nàng có liên hệ gì với Sơn gù? Chính nàng viết dòng chữ "Anh đã làm gì Sơn gù?" gửi cho gã hay ai bảo nàng?

Gã quyết định lảng lạng tới khách sạn Đại Nam tìm nàng mà chưa nói gì cho mụ Năm biết vội.

o o o

Kim đồng hồ tay chỉ mười một giờ đêm khi chiếc xe đen đậu lại gần cửa vào khách sạn Đại Nam.

Quần và Phiến xuống xe. Khích ngồi lại trước tay lái.

- Mày giữ xe nhen - Quần nói với Khích -... nếu thấy Cóm và có sợ chúng để ý, mày cho rẽ chạy vòng vòng khu này chờ chúng tao. Đừng có bỏ về trước à. Chúng tao có thể cần xe để biển...

Quần và Phiến rảo bước đi vào khách sạn.

Đây là một khách sạn thuộc loại trung bình, không sang quá mà cũng không đến nỗi tồi quá. Vào giờ này, phòng tiếp tân vắng người. Một lão già gầy gò có vẻ nghiện hút ngồi ngủ gật sau quầy tiếp khách. Quần đập mạnh tay lên quầy, lão giật mình tỉnh giấc và hỏi bằng một giọng không mấy sốt sắng:

- Mướn phòng ư?

Quần dùng ngón tay chỉ cong cong lại móc lão:

- Lại đây.

Có lẽ lão tưởng lầm hai gã là "thầy chú" đến điều tra vì chuyện gì đó bê bối trong khách sạn nên đành miễn cưỡng bắt tắm thân già làm việc.

- Chi vậy thầy?

Biết lão tưởng lầm mình là lính kính, Quần đen lợi dụng ngay tình trạng, gã hách dịch:

- Hỏi chút... Cho biết ai mướn phòng số một trăm lẻ một?

Tuy tưởng lầm nhưng lão già cũng con đừ thông minh để nghi ngờ và chất vấn:

- Các thầy hỏi làm chi? Tôi không có quyền tiết lộ tên khách mượn phòng.. Nhưng nếu các thầy có chức việc...

Quần phanh vạt áo cho lão thấy cán súng:

- Mẹ kiếp... Không có việc thì hỏi làm chi? Muốn lộn xộn hả?

Lão già run tay lật cuốn sổ bì đen lớn tướng đặt dưới ngăn bàn:

- Dạ... Dạ... Hai thầy để tôi tìm... người mượn phòng một trăm lẻ một... đây rồi.

Quần giựt lấy cuốn sổ. Chính gã tìm số phòng và tên người:

- Nguyễn thị Nhung... hai mươi bốn tuổi... Nó ở đây lâu chưa?

Lão già lắp bắp:

- Dạ... có ghi ngày bắt đầu mượn phòng ở đó...

Quân nhìn kỹ nơi trang giấy Thị Nhung mượn phòng này đã từ ba tháng nay. Không thấy có ai ở cùng với nàng. Gã còn thấy hai phòng số 99 và 103 ở hai bên phòng Thị Nhung dường như hiện đang bỏ trống không có ai ngụ. Gã đẩy trà cuốn sổ cho lão già:

- Con này ở đây một mình hay là...? Nó có chồng không?

Lão già lắc đầu:

- Cái đó không biết...

- Có biết nó làm nghề gì không?

-... Tôi cũng không biết. Chỉ thấy cô hay đi làm buổi tối, đến khuya mới về...

"Đi làm tối đến khuya mới về thì chỉ có đi làm gái nhảy chứ còn làm gì khác?" Quần nghĩ thầm "Tắc xi hoặc là két

sa... Không có lý em lại là cô giáo đi dạy trẻ em ban đêm..." Gã cười một mình "Nếu có làm cô giáo chắc hẳn em cũng dạy người lớn chứ không thể dạy trẻ con được".

Gã nghiêm mặt:

- Đêm nay anh thấy con đó đi làm hay ở nhà?

Lão già giơ tay xoa xoa cái đầu trọc:

- Không biết... Thật là tôi không được biết... Tôi mới ngồi đây từ lúc mười giờ...

Gã côn đồ trừng mắt:

- Tụi này lên phòng nó điều tra... Không có được tiết lộ cho ai biết là con đó bị theo dõi nghe, chưa!

Lão già gật đầu lia lịa:

- Dạ... Dạ... Hai thầy yên trí... Tôi biết giữ lăm mà...

Hai gã côn đồ lên thang lầu. Phòng số 101 ở tầng thứ ba. Hành lang có đèn sáng, vắng tanh. Quần ra hiệu cho bạn đứng lại:

- Màỵ canh chừng thang lầu, để tao vào phòng nó...

Gã đi tới áp tai vào cánh cửa phòng số 101 nghe ngóng. Không có một tiếng động nào ở bên trong. Gã rút trong túi ra chiếc chìa khóa mở được tất cả những ổ khóa cửa phòng miễn là khách sạn - lẽ tất nhiên kẻ sử dụng cái chìa khóa đặc biệt này, phải là một chuyên viên mở khóa, không phải bất cứ ai có chìa khóa loại này cũng có thể mở được những cánh cửa lạ. Gã tra chìa vào ổ, gã xoay vài cái, cánh cửa mở êm.

Phòng tối om. Quần bước vào, đóng cửa lại và tìm chốt đèn.

Đèn sáng, căn phòng bừa bộn những quần áo và đồ dùng đàn bà. Chiếc áo dài đỏ mà Quần thấy người thiếu phụ bạn hồi tối vắt nằm trên thành ghế. Dường như áo vừa

được cởi ra và chủ nó vì quá vội nên không kịp treo vào tủ áo. Quần nhìn thoáng thấy có tới mười mấy chiếc giầy cao gót đàn bà vút lung tung mỗi chỗ một cái khắp phòng. Quần nhẹ bước đi vào phòng ngủ. Phòng này còn bừa bãi hơn là cảnh phòng ngoài. Đúng là cảnh nhà của một em gái nháy điển hình. Gái nháy vẫn sống bừa bãi, lười biếng, và tối kỳ dọn dẹp. Các nàng đi chưng diện, đi chơi phố. Mùi phấn son, nước hoa sặc sụa căn phòng kia.

Gã côn đồ nhìn quanh. Không có ai ở trong phòng và phòng cũng không có chỗ nào cho người ta có thể trốn nấp. Người thiếu phụ bí mật không có mặt ở đây? Nàng đi đâu kìa? Giờ đây gã đã biết được tên nàng là Nhung - Nguyễn thị Nhung - Nhưng sự bí mật bao trùm hành động và mục đích của nàng vẫn còn mù mịt và đầy đặc như trước.

Gã mở tủ áo và ngăn kéo ra coi. Cũng chẳng có gì đáng để ý.

Sau chừng năm phút tìm kiếm, Quần đi trở ra hành lang.

- Không có nó ở trong phòng. - Gã nói nhỏ với bạn.

- Bọn mình chuẩn chứ? - Phiến hỏi lại.

- Chưa được - Quần đáp - Phòng bên cạnh phòng nó bỏ không, tao vô đó chờ nó về. Tao phải chờ gặp bằng được con đó đêm nay. Mà cùng vô đây với tao.

Hai gã đi tới trước cửa căn phòng mang số 99. Phòng này ở sát phòng 101. Quần lại dùng chìa khóa riêng mở cửa phòng. Hai gã vào đó. Không bật đèn, Quần để cánh cửa mở hé, gã kéo cái ghế ra ngồi bên cửa. Ngồi đây gã có thể nhìn được cả thang lầu cùng cánh cửa phòng bên. Nếu người thiếu phụ về, gã trông thấy ngay.

Phiến đá đi vào nằm dài trên giường. Hai gã thi nhau hút thuốc lá, thở khói mù căn phòng kín.

Giây phút và giờ theo nhau qua...

Hai gã côn đồ chờ tới 12 giờ đêm vẫn chẳng thấy gì lạ... Quần đã bắt đầu sốt ruột trong lúc Phiến đá thiu thiu ngủ.

Chợt tiếng động làm cho hai gã côn đồ cùng trở lại tỉnh táo. Hai gã khom mình bên cánh cửa nhìn ra hành lang.

Quần thấy cánh cửa căn phòng số 107 - phòng này đối diện với phòng 101 - xịch mở. Một người đàn bà từ trong 107 ló đầu ra. Nàng nhìn suốt lối đi ra cầu thang như sợ có ai nhìn thấy. Quần nhận ra nàng ngay. Nàng chính là người thiếu phụ bí mật đã liệng cho gã tấm giấy có tên Sơn gù hồi tối.

Quần hãy còn hoang mang không hiểu tại sao nàng không ở trong căn phòng số 101 là phòng nàng mà lại qua phòng trước cửa. Gã cũng chưa biết là gã phải làm gì người thiếu phụ sau khi nhìn và yên trí là bên ngoài không có ai, đã bước ra khỏi phòng. Nàng bước nhanh ba bước qua chiều ngang của hành lang để lỏn vào phòng số 101 và đóng cửa lại.

Hai gã côn đồ nghe rõ tiếng khóa cửa rập lại phát ra một tiếng "tách":

Hai gã côn đồ thì thào:

- Phải nó không?

- Nó đó...

- Số dách... Cho tao ngủ với nó một đêm mà bắt tao giảm mười lăm năm thọ tao chịu liền... Bây giờ mình làm chi nó đây?

Phiến khụt khụt thô bỉ:

- Hai thằng mình xông vào... Cho mày gặp nó trước, tao sau.

Quần lên mặt đàn anh gắt:

- Đừng có rờn...

- Tao nói thiệt chứ rờn hồi nào...? Đàn bà kêu gọi phây phây như vậy mà một mình ở khách sạn, không để chờ đàn ông đến... thì còn với mục đích gì nữa chứ? Tao hỏi mà...

- Im đi. Mà ra ghếch cầu thang, để tao vô hỏi nó.

- Được rồi. Ông ra canh cho mà làm ăn. Khi mà... xong đến lượt ông... Không cho ông hưởng với, ông đi có bót...

Phiến đi ra cầu thang.

Quần đi tới gần cánh cửa phòng số 107.

Gã muốn coi có ai trong phòng này trước. Gã muốn biết người thiếu phụ nọ vào phòng này làm gì với ai. Coi xong phòng này, gã qua phòng 101 tìm nàng cũng chưa muộn.

Phòng một trăm lẻ bảy - nơi người thiếu phụ vừa bước ra với vẻ lén lút - cửa đóng nhưng không khóa. Quần đẩy nhẹ, cửa mở ngay. Gã bước vào, phòng này cũng tối đen như mực. Gã bật chốt đèn...

Ánh sáng vừa lên, Quần đứng sững lại và hơi thở của gã như ngừng lại ngay lúc đó.

Một gã đàn ông thấp bé nằm sấp trên sàn phòng. Tuy đứng hơi xa, Quần cũng trông thấy rõ nơi thái dương người đàn ông nọ có một lỗ tròn, máu đỏ từ đó chảy ra đầy mặt người nọ. Máu chảy cả xuống sàn phòng.

Không cần phải nhìn kỹ. Quần biết rằng lỗ tròn đó là do đạn súng lục gây ra và người đàn ông nọ đã chết...

Nhìn kỹ hơn chút nữa, Quần đã nhận ra người bị bắn chết đó là ai...

o o o

Rất ít khi mẹ Năm phải suy nghĩ lâu hay tỏ ra lo âu vì một việc gì để cho người ngoài nhận thấy.

Nhưng đêm nay mẹ Năm đã lo âu, đã suy nghĩ lâu và ông Đốc là người nhận thấy sự lạ ấy.

Qua nét mặt lúc thường, lúc vui đã dữ tợn đe dọa của mẹ Năm lúc này mẹ đang lo âu. Ông bác sĩ già và sa đọa thấy rằng đây không phải là lúc ông nên hỏi thăm hỏi mẹ hoặc nói về những chuyện mà mẹ không ưa. Ông ngồi đó, uống rượu, hút xì gà và đánh bài một mình. Thỉnh thoảng ông lại liếc nhìn mẹ Năm. Từ ít lâu nay, ông đã quen thấy người đàn bà này tỏ ra vững vàng, không bao giờ lo âu và luôn luôn làm chủ tình thế. Lúc nào cũng nắm phần chủ động, ông lấy cái thần nhiên của mẹ. Giờ đây, thấy mẹ lo âu, ông không thể nào thần nhiên mặc mẹ được. Ông cất tiếng sau khi nhìn mẹ một lúc lâu:

- Có chuyện chi vậy, bà?

Mẹ đàn bà mập bự cầu nhàu:

- Chẳng có chuyện gì hết..

- Tôi thấy bà coi bộ không được vui... Dường như bà đang lo chuyện gì... Phải không bà Năm?

- Tôi có lo ông cũng chẳng giúp gì tôi được. Việc tôi lo không phải là việc của ông.

Không còn gì để mà hỏi nữa - ông Đốc rất tránh tranh luận với mẹ Năm cũng như với tất cả mọi người - Ông nhún vai buông cổ bài xì xuống bàn và đứng dậy đi ra cửa. Bên ngoài, trăng đêm chiếu sáng khu vườn. Sào huyết của mẹ Năm nằm trong một vi-la khá rộng ở khu gần như trung tâm của Saigon. Quanh đây toàn là vi-la. Người sống trong những vi-la này không quen biết nhau, vi-la nọ không bao giờ giao du với vi-la kia, người ở vi-la không bao giờ biết mặt nhau dù có sống láng giềng với

nhau trong hai vi-la sát nhau khoảng cả mười năm. Mụ Năm cư ngụ ở đây thật kín. Quanh căn nhà có vườn rộng, có cảnh. Ông bác sĩ già đốt một điếu xì gà Alhambar và ngoi xuống bực thềm ngoài hàng hiên chan hòa ánh trăng vàng.

Trong nhà, mụ Năm còn suy nghĩ một lúc lâu nữa. Đột nhiên mụ đứng dậy. Dường như mụ đã có một quyết định. Mụ đi phăng phăng tới mở một ngăn tủ, lấy từ đó ra một cái thước bằng cao su, loại thước các ông tài xế lái xe cho chủ Tây thường dùng để đo ét-xăng.

Ông Đốc nghe tiếng chân đi huỳnh huých trong nhà. Ông quay đầu nhìn vào nhà, ông thấy mụ Năm tay ve vẩy cây thước bằng cao su đi phăng phăng lên lầu. Ông tự hỏi không hiểu mụ Năm lên lầu làm gì.

Mụ Năm ì ạch lên cầu thang, mụ đi thẳng tới căn phòng dùng nơi giam giữ Bạch Lan.

Căn phòng làm bằng gỗ lim chắc chắn như cửa nhà ngục. Khi cho làm lại cửa này, mụ Năm đã tính trước đến chuyện sẽ có ngày mụ dùng phòng làm nơi giam người và do đó cánh cửa phòng phải thật chắc. Ổ khóa cửa thuộc loại tối tân nhất. Khi cửa phòng đã đóng dù người có ở ngoài hay ở cả trong phòng cũng cần có chìa khóa mới mở được cửa. Chìa khóa cửa phòng này được treo cẩn thận trong chùm chìa khóa nhiều tới nửa trăm chiếc lúc nào cũng tòng teng nơi bụng mụ.

Mụ Năm mở cửa, bước vào phòng và đóng cửa lại.

Đây là một căn phòng không lớn mà cũng không nhỏ. Phòng có cửa sổ nhìn xuống vườn cây, nhưng ô cửa sổ này có chấn song sắt lại có kiếng dày. Người ở trong phòng có thể nhìn xuống cây nhưng không thể la gọi người ở dưới vườn và cũng không thể liệng vật gì ra khỏi phòng. Tấm kiếng dày che cửa thuộc loại kiếng đặc biệt

đập không bể và chỉ thông có một mặt. Nhìn từ ngoài vào không thấy gì bên trong hết.

Phòng có một giường, một tủ áo, một bàn, một ghế. Tất cả mọi vật đều chỉ có một trong phòng này. Và vật gì cũng cũ, xấu và dơ dáy.

Chỉ có người thiếu nữ trong phòng này đẹp!

Nàng ngồi trên mép giường. Nàng đã cởi chiếc áo đầm trắng và giờ đây nàng bận bộ áo lót cũng thay cho áo ngủ. Trong bộ áo mỏng tanh cũng toàn một màu trắng đó, Bạch Lan càng có vẻ trẻ và đáng thương hơn.

Đôi mắt nàng mở rộng nhìn mục Năm. Nàng vội vã và sợ hãi lùi ra khi mục ngồi xuống giường với nàng. Thân hình đồ sộ của mục làm cho cả cái giường chuyển động rền rĩ.

- Tao có chuyện cần nói với em...

Mục Năm đưa cái thước cao su ra trước mặt thiếu nữ:

- Em có biết cái này để làm chi không?

Bạch Lan lắc đầu. Nàng như người đang cơn ác mộng. Mục Năm quất nhẹ cây thước xuống mặt đệm giường:

- Cái này mà đánh thì đau lắm. Em đừng để tao phải thử vào mình em... Nghe chưa?

Bạch Lan thần thờ lắc đầu. Ngẩn ngơ đúng là không hiểu gì hết. Bất thành lình mục Năm xáng một cái vào đầu gối Bạch Lan. Toàn thân nàng cong lên như bị điện giật. Vẻ ngơ ngác, ngái ngủ của nàng mất đi. Nàng trợn mắt nhìn mục đàn bà với một vẻ giận dữ. Hai tay nàng nắm chặt lại:

- Bà dám đánh tôi ư?

Mục Năm nhe răng:

- Tao đánh thì em làm gì nổi tao?

Hàm răng nhe ra làm mục giống con chó điên nổi cơn.

Mụ đặt đầu cây thước vào má Bạch Lan, kéo nhẹ nhẹ như để đùa nàng. Nàng gạt mạnh cây thước ra. Mụ Năm buông cây thước xuống giường và dùng hai bàn tay lớn của mụ chụp lấy cả hai tay nàng. Nàng cự mạnh nhưng không sao có thể đặng nổi tay ra.

Mụ Năm kéo mạnh nàng gần lại. Mụ ghé mặt mụ vào sát mặt nàng. Bạch Lan ghê tởm cố tránh nhưng không được.

- Em đừng tưởng tao già, tao yếu mà lắm. - Mụ Năm thở mạnh vào mặt nàng - Tao tuy nhiều tuổi nhưng tao còn dư sức đàn áp ba đứa con gái hờ hớ như em... Trước hết, tao tặng cho em một bài học... Nói theo ngôn ngữ của bọn trẻ bây giờ... tức là tao biểu diễn một vài đường cho em coi chơi... Em từ ngày lọt lòng mẹ tới bây giờ chưa bị ai đánh đau lần nào phải không? Hôm nay tao cho em thưởng thức một trận đòn bốn món ăn chơi... Em nên nhớ đây là tao đánh biểu diễn chớ tao chưa có đánh thiệt ạ. Đánh chơi khác, đánh thiệt khác...

Mụ đẩy mạnh, Bạch Lan ngã nhào xuống giường:

- Tiên võ hậu văn - Mụ cười hềnh hếch với câu số nhỏ - Tao hãy đánh cho em một mách cái đả, rồi nói chuyện phải trái với em sau...

o o o

Ông Đốc vẫn ngồi hút xì gà trên thềm nhà khi Khích ve về tới. Xuống xe, Khích vội vã hỏi ngay:

- Ông đã thấy hai thằng Quần và Phiến đá chúng nó về chưa, ông?

Ông Đốc lắc đầu:

- Chưa. Có chuyện gì xảy ra vậy?

Khích bước vội vào nhà. Ông Đốc vào theo. Khích cầm chai rượu lên rót vào ly nhưng rượu trong chai cạn, gã

bực dọc quăng chai xuống đất:

- Ở trong cái nhà này, có bao nhiêu rượu ông nốc hết. Sờ tới chai nào cũng cạn. Ông uống tham bỏ mẹ.

Biết lỗi của mình và như muốn chứng tỏ mình là đàn anh mặc dù mình không bắt buộc phải làm thế, ông Đốc cũng sốt sắng đi mở tủ lấy chai rượu mới mang ra khai. Ông rót rượu vào ly cho Khích, luôn tiện rót cho mình một ly đầy. Ông đoán biết là có chuyện gì chẳng lành vừa xảy tới với Quần, tên côn đồ được coi là khá nhất bọn:

- Quần đen làm sao, chú?

Khích ve lo âu:

- Tôi cũng không biết rõ nữa.. Nó bảo tôi lái xe đưa nó và Phiến đá tới khách sạn Đại Nam. Hai thằng vô đó bảo tôi ở ngoài xe chờ sẵn để vọt. Tôi ngồi ngoài nhưng thấy có hai thằng Cớm tới, tôi vọt. Đi một vòng mất chừng năm phút, tôi quay trở lại và nghe có tiếng súng nổ trong khách sạn. Rồi tôi thấy cả lô Cớm ủa tới. Thế là tôi vọt về đây luôn.

- Vậy thì hai thằng đó kẹt trong đó rồi. Không hiểu hai chúng nó vô đấy làm gì kìa? Các anh bậy thật. Đang lúc quan trọng này, lẽ ra đi đâu phải báo cho má Năm biết trước chứ...

- Nếu nói cho bà biết, làm sao còn đi đâu được nữa...

Khích nhìn lên trần nhà:

- Tiếng gì vậy? Nghe như tiếng con bé nó kêu phải không nhỉ? Để tôi lên coi...

Ông Đốc ngăn lại:

- Đừng lên thì hơn. Bà Năm đang ở cạnh nó.

Khích ve gật đầu ra vẻ hiểu chuyện:

- À... bà ấy đang ra uy với con nhỏ...

Hai người đứng im lặng nghe tiếng kêu của người thiếu nữ bị bắt cóc từ căn phòng kín trên lầu vắng xuống. Chắc nàng kêu la lớn lắm nhưng vì căn phòng giam giữ nàng rất kín, tiếng kêu của nàng chỉ lọt được ra ngoài rất nhỏ. Một lát sau, Khích ve phăm phăm đi tới mở máy radio. Tiếng nhạc quân hành từ máy vang ra át hẳn tiếng kêu của Bạch Lan.

Khích ve rút khăn mùi soa bản ra lau mồ hôi trên mặt:

- Mẹ kiếp... Thật chưa thấy... bà đàn bà nào rùng rợn như bà Năm nhà mình... Nhiều lúc bà ấy làm tôi thấy ớn xương sống... Đàn bà gì mà ghê thấy mẹ... Chắc ngày xưa lão Năm chổng mụ vì ngán mụ mà phải biến vợ qua thế giới khác...

Ông Đốc uống cạn ly rượu trên tay và rót ngay ly khác:

- Chú cẩn thận đừng để cho bà nghe được thì chú lời thôi ạ...

o o o

Trong phòng kín, mụ Năm ngừng tay. Bộ ngực vĩ đại của mụ lên xuống dập dồn vì thở mạnh. Trận đòn ra mắt, dẫn mặt này làm cho mụ thở mạnh và hơi mệt. Mụ ngồi thở và nhìn ngấm người thiếu nữ nằm đó quẫn quại vì đau đớn. Mặt nàng nhăn nhó chan hòa nước mắt, những ngón tay nàng bấu chặt lấy nệm giường.

- Bây giờ ta với cưng có thể nói chuyện với nhau được rồi...

Mụ Năm bắt đầu nói, những gì mụ nói làm cho Bạch Lan quên cả đau đớn thể xác. Nàng quay lại, đôi mắt mở to nhìn mụ như không thể tin được những gì mụ nói.

Đột ngột, nàng choàng dậy:

- Không...

Mụ Năm trừng mắt. Nàng im. Mụ lại nói...

Nàng lại la lên:

- Không...

Mụ Năm lại bắt đầu bực mình, tay mụ với lấy cây thước:

- Mà mày không muốn có được không? Tao bảo mày làm vậy chứ tao có hỏi ý kiến mày đâu mà mày cứ không... không... mãi? Mày phải làm đúng những gì tao bảo, nếu không... mày chỉ khổ thân thôi... Cuối cùng mày vẫn phải chịu...

- Không... Chết... cũng... không...

Mụ Năm đứng bật dậy. Tuy mụ to béo nhưng hành động và cử chỉ của mụ vẫn còn nhanh nhẹn. Bạch Lan nhắm mắt và úp mặt xuống nệm giường khi mụ giơ cây thước lên...

Nhưng cây thước đó không đánh xuống. Mụ Năm đổi ý, mụ từ từ hạ tay xuống. Mụ nhìn xuống đôi móng tròn, nảy và cặp đùi thon dài của Bạch Lan trình bày trên chiếc giường hẹp. Tuy là đàn bà, mụ cũng thấy rõ ràng là nàng đẹp, nàng quyến rũ, mụ lẩm bẩm nói một mình:

-... Tao không có quyền làm hư tấm thân bạc triệu này... Tao có thiếu gì cách khác... Được rồi... Đã có ông Đốc... Tao bảo ông cho mày một mũi chích là xong ngay. Khó gì...

Mụ huỳnh huỵch ra khỏi phòng lúc Bạch Lan úp mặt xuống gối khóc nghẹn ngào.

o o o

Quần - mồ hôi toát ra đầy mặt - đứng ngậy ra đó nhìn xác người nằm gần ngay dưới chân gã.

Người bị bắn chết đó là Kính hôi, tức Kính xi-măng, nghề nghiệp: báo bịp, phóng viên chuyên loan tin về đua ngựa, cung cấp tài liệu về đời tư của nhà giàu cho thầy bói và chỉ điểm cho mật thám.

Quần vừa mới nghe nói đến Kính hôi hồi tối. Kính hôi đã gặp bọn Bái chuột ở Đà Lạt và nói cho nghe về vụ chuối hạt xoàn bạc triệu của cô con gái nhà tỷ phú họ Tạ. Kính đã khai vụ này với cảnh sát và cả quyết bọn Bái chuột là thủ phạm vụ bắt cóc cô Bạch Lan.

Và giờ đây, Kính hôi đã chết, bị bắn chết, một phát đạn trúng mang tai. Lỗ đạn nhỏ làm cho Quần biết ngay rằng viên đạn phải là đạn súng cỡ nhỏ vừa tay đàn bà và đàn bà có thể bắn được.

Giờ đây, nếu Cớm ập tới, gã sẽ bị bắt ngay với xác chết này. Và dù thiên hạ có không tìm được vũ khí giết người gần gã, gã cũng ở tù rục xương, tù không còn có ngày trở ra...

Tuy sợ nhưng Quần đen vẫn không cuống hoặc rối trí. Kinh nghiệm của cuộc sống côn đồ nhiều lần giết trốn tránh, thù hận và cuồng bạo đã cho gã biết rằng gặp những trường hợp nguy khốn, con người phải dùng đến nhiều can đảm và tinh trí mới thoát chết được.. Như trong lúc này chẳng hạn, nếu gã cuống lên, nếu gã bỏ chạy chưa chắc gã đã ra khỏi khách sạn này. Gã lơ mờ cảm thấy rằng gã bị gài bẫy. Có người đã giết Kính hôi và dụ cho gã vào căn phòng này... Mà người gài bẫy gã rất có thể là người thiếu phụ có cái tên ghi trong sổ khách sạn là Nguyễn thị Nhung.

Gã cúi xuống cầm lấy cổ tay Kính hôi. Gã thấy cánh tay kẻ chết hãy còn mềm mềm, chưa cứng ngắt, chứng tỏ rằng kẻ chết chưa chết lâu. Kính hôi bị bắn mới chừng ba mươi phút.

Gã đi ra cửa và nhìn ra hành lang.

Phiến vẫn đứng gác nơi đầu thang lầu. Chưa có gì đáng sợ cả. Quần rút khăn tay ra lau quả đấm cửa cho mất dấu tay của gã để lại nơi đó. Rồi gã đi ra. Gã bước qua cửa phòng tới trước mặt, áp tai vào cửa lắng nghe. Đầu hành lang, Phiến quay lại nhìn bạn. Không có nghe tiếng động nào bên trong phòng cả nhưng lần này, Quần biết chắc là bên trong có người thiếu phụ bí mật. Gã gõ cửa. Thoạt đầu gõ gõ khẽ, sau gõ gõ mạnh. Tiếng gõ cửa đầy đe dọa.

Gã gọi qua cánh cửa.

- Ê, cô Nhung... Tôi biết có cô trong phòng. Ra mở cửa ngay. Nếu không, đừng có trách.

Quần tra ngay chìa khóa riêng của gã vào ổ khóa, nhưng người thiếu phụ dường như đã đề phòng, nàng có chặn một vật gì đó vào ổ khóa làm cho cái chìa khóa có thể mở được gần hết những ổ khóa khách sạn kiểu này của gã còn đồ trở thành vô dụng.

Đột ngột giữa cái im lặng của nửa đêm, có tiếng la lớn, tiếng người thiếu phụ và rõ ràng là nàng la ở trong phòng.

- Ai cứu tôi... Cảnh sát... cứu tôi.

Quần nghe tiếng kêu và biết rằng nàng nhô mình ra cửa sổ và cửa sổ của phòng nàng lại nhìn xuống mặt đường. Như vậy là có chậm cũng chỉ là vài ba phút nữa thôi, cảnh sát, lính kính sẽ kéo lên đây nườm nượp.

Tiếng kêu làm cho Quần đen giật mình, gã nhảy lùi lại một bước xa cánh cửa.

Đầu kia, Phiến cũng nghe thấy tiếng la. Gã gọi tới:

- Biến đi mày...

Quần chạy tới và hai gã côn đồ theo nhau chạy rầm rập xuống thang lầu.

Phiến đá chạy trước, chột y dừng lại:

- Khoan... Để coi đã...

Hai gã nô người ra ngoài thành thang lầu nhìn xuống. Dưới nhà, nơi trước quay tiếp tân có anh già bị hai gã đánh lừa hồi nãy, đã có hai người cảnh sát bận thường phục đứng đó. Hai chàng này nhìn nhau và bắt đầu chạy lao lên thang. Họ đã nghe thấy tiếng kêu cứu. Nếu bây giờ hai gã côn đồ chạy xuống, bốn người sẽ gặp nhau ở giữa chùng thang lầu.

Không ai nói với ai một tiếng, hai gã côn đồ cùng quay gót chạy lên. Chúng chạy mãi lên những tầng trên cùng của khách sạn. Những cánh cửa phòng mở ra, người thập thò trong khung cửa nhìn ra, gọi nhau, hỏi nhau...

Vừa chạy, Quần vừa bảo bạn:

- Lên mái nhà...

Bên dưới, hai người cảnh sát rầm rập chạy lên.

Hai gã côn đồ lên tới tầng cao nhất của khách sạn. Cuối hành lang có một khung cửa bằng sắt. Đó là cửa lên mái nhà. Nhưng cửa đó có khóa. Không còn thì giờ để mở cửa đành hoang nữa, Quần rút súng nhắm bắn vào ổ khóa nổ hai phát. Ổ khóa văng ra. Cánh cửa bật mở.

Trong lòng khách sạn, tiếng nổ vang động như tiếng sấm rền. Hai gã côn đồ lao đảo chạy ra vùng lạnh mát của trời cao. Nóc khách sạn là một cái sân bằng phẳng. Hai gã chạy tới mép sân, chúng cùng tuột xuống mái nhà bên cạnh.

Quần hỗn hển:

- Chia tay nhau ở đây.

Hai gã chạy ra hai đường.

Quần chạy về phía tay mặt. Đêm tối đen. Trên cao này, bóng đêm làm gã không dám chạy nhanh hay bước liều. Mái rêu trơn trượt chỉ xây chân là gã có thể bị lăn tuốt xuống dưới vỉa hè và chết người nát như tương.

Đi tới nép mái nhà gã nhìn xuống. Vỉa hè xa tít dưới kia làm cho gã chóng mặt. Hè phố lố nhố những người, một chiếc xe tuần tiểu của cảnh sát áp tới. Vài bóng cảnh sát cầm súng trường từ trong xe tuần tiểu nhảy ra, chạy vào khách sạn.

Tình trạng thật nguy khốn. Có tiếng người sau lưng, Quần quay lại và thấy mấy bóng người lố nhố vừa hiện ra trên nóc khách sạn. Cảnh sát đã theo lên tới đó, gã có muốn nấp mãi ở đây cũng không được.

Gã cũng không thể nào một mình mà chống cự lại với từng kia cảnh sát viên võ trang đầy đủ. Dù có bắn trúng được một hai người nhờ bắn trước, nhờ nấp kín một nơi mà người đuổi theo gã không thấy, gã cũng không thể thoát chết. Vấn đề của gã là chạy thoát chứ không phải là ở lại chiến đấu và chịu chết.

Quần thấy rằng mình chỉ còn có lối thoát nếu chạy vào được tòa nhà bên.

Hiện gã đang đứng trên nóc tòa nhà bên cạnh khách sạn rồi nhưng nơi này còn gần với khách sạn quá, gã cần thoát đi xa hơn nữa...

Gã men theo mép tường chạy đi. May sao không có ai đuổi theo về phía gã cả. Những người mới leo lên mái nhà dường như trông thoáng thấy bóng Phiến đá nên hùa nhau chạy theo.

Lối vào tòa nhà bên cạnh đó cũng có một cánh cửa sắt. Cửa chỉ gài then hờ nên Quần đập mạnh một cái, nó mở

tung ra.

Quần bước vào trong lòng tòa nhà này. Đường như đây cũng là một khách sạn hoặc là một bin-đình có phòng cho mướn tháng. Gã thấy lối đi cũng là một hành lang và hai bên có hai hàng cửa phòng.

Hành lang này vẫn vắng nhưng Quần nghe từ bên dưới có tiếng người lao xao nói lên. Gã nhẹ bước đi tới đầu hành lang, nơi có cầu thang đi xuống từng dưới và dừng lại đó nhìn xuống. Bên dưới gã thấy đã có bóng cảnh sát gác.

Quần lùi lại. Gã định thoát ra đường bằng lối này nhưng cảnh sát quen thuộc với việc bắt bọn côn đồ chạy trốn theo đường mái nhà như thế này rồi.

Việc đầu tiên là họ đặt người đứng chặn tất cả những cửa ra vô những tòa nhà bên. Gã đi xuống bây giờ là bị chặn ngay. Mà gã cứ nấp mãi trên mái này cũng không xong. Khi đã khám xét xong những căn nhà bên, cảnh sát sẽ khám tới đây, trước sau gì họ cũng bắt được bọn chạy trốn.

Mặt Quần ướt đầm mồ hôi. Tình trạng của gã nguy hiểm thực sự.

Gã lùi lại. Lúc đó dường như không còn suy nghĩ nữa, gã bước ngay vào phòng có khung cửa mở đầu tiên mà gã thấy.

Phòng này sáng đèn.

Một người thiếu phụ đứng ở cửa sổ, nàng nhô mình ra ngoài nhìn xuống dưới đường. Như vậy là nàng quay lưng lại cửa và không biết là có đàn ông lạ vừa bước vào phòng mình.

Quần chỉ mới nhìn thấy đằng sau của nàng, nhưng qua dáng lưng, đôi hông tròn và cặp đùi dài của nàng gã cũng biết nàng là một người đẹp.

Gã đóng cửa lại và nhón gót đi tới sau lưng nàng. Gã dừng lại đó nhưng dường như người thiếu phụ cảm thấy có người lạ vào phòng, nàng đột ngột quay lại.

Quần vô tới. Gã chặn ngay bàn tay lên miệng nàng ngăn tiếng kêu từ đó phát ra, tay kia nắm cổ tay nhỏ của nàng, bẻ quặt lại.

Gã kéo nàng ngã vào ngực gã và nói nhỏ vào tai nàng:

- Im... Không được kêu... Kêu là chết ngay...

Người nữ chủ nhân căn phòng này có cái thân thể nảy nở của một thiếu phụ nhưng khuôn mặt và nét mặt nàng lại là khuôn mặt và nét mặt của một thiếu nữ. Nàng chỉ nhiều lắm là mười tám mười chín tuổi. Nàng ngược mắt nhìn lên mặt gã. Bàn tay gã còn đỡ che mắt gần nửa mặt nàng. Quần thấy nàng có vẻ sợ hãi, kinh hoàng đến nỗi gã nghĩ rằng nàng có thể ngất đi trong vòng tay gã.

Gã vội tiếp:

- Đừng sợ... Nếu cô không la... Tôi sẽ không làm gì cô đâu...

Thân thể người thiếu nữ đang cứng ngắc vì chống cự chột mềm đi...

Quần nới bớt bàn tay bịt miệng cho nàng thở...

Gã nghe tiếng người nói lao nhao đâu đó và tiếng chân đi bên ngoài:

- Tôi đang bị cảnh sát đuổi bắt - Gã lại nói nhỏ vào tai nàng - Tôi phải trốn ở đây với cô... Cô nên bình tĩnh... Cô cứ trả lời họ theo như tôi bảo. Sẽ không có gì tai hại xảy ra cho cô... Đi... Lên giường nằm đi, như là cô đang ngủ...

Gã dìu nàng trở lại giường và đặt nàng nằm vào giữa giường:

- Không được la nghen.

Gã bỏ tay bịt miệng nàng ra. Nàng thở hổn hển:

- Tôi không la đâu...

- Tốt...

Gã tắt điện. Phòng tối om. Rồi gã đi trở lại giường, gã nằm dài trong khoảng giữa chiếc giường và vách tường. Rút súng ra cầm tay, gã nói:

- Nếu họ vô đây thấy tôi. Thế nào cũng có bắn lộn và không khéo cô sẽ lãnh đủ. Cô nên im miệng thì thì hơn. Tôi nói trước rồi đó.

Người thiếu nữ nói rõ và đỡ sợ hơn:

- Tôi đã nói là tôi không kêu mà...

Bin-đinh vang động tiếng đập cửa, tiếng mở và đóng cửa, tiếng người gọi nhau, hỏi nhau. Những tiếng động ấy cho Quần biết rằng cảnh sát đang tiếp tục mở cuộc lục soát từng phòng ở trong bin-đinh này.

Quần nhồm lên dạn dò người thiếu nữ:

- Khi họ vô đây, phải nói là cô nằm ngủ một mình, không có ai vào hết. Nghe chưa? Cô phải làm làm sao cho họ tin và đi ra.

Gã thò tay vào trong tấm mền và nắm lấy tay nàng. Gã ngạc nhiên khi thấy nàng không có vẻ gì sợ mà lại nắm chặt lấy tay gã.

- Cô không có việc gì phải sợ tôi cả...

Gã nghe nàng đáp:

- Tôi không sợ anh...

Họ nằm im chờ. Quần nghe rõ tiếng thở mạnh của của người thiếu nữ hòa nhịp với tiếng trái tim gã đập.

Những tiếng chân tới gần trước cửa phòng họ.

Cửa phòng mở hé rồi mở rộng. Người thiếu nữ run giọng hỏi ra:

- Ai đó?

Kẻ mở cửa phòng chiếu ngọn đèn bấm vào phòng:

- Cảnh sát... Chúng tôi đi tìm bắt hai tên sát nhân... Có mình cô trong phòng này thôi ư?

- Có... mình tôi thôi...

- Cô nên khóa cửa lại mà ngủ chứ...

Ánh đèn bấm chiếu một vòng khắp phòng rồi tắt đi. Cánh cửa đã đóng lại. Tiếng chân nặng nề đi qua những phòng bên.

Quần thốt ra một tiếng thở dài. Gã đứng dậy đi nhẹ ra gài khóa cửa phòng. Trở lại gần giường gã ngồi xuống sàn phòng nơi đầu giường:

- Cám ơn em nhiều. Tôi ngồi lại đây cho tới lúc nào bọn Cớm bỏ đi, tôi sẽ đi. Em cứ ngủ đi, tôi chẳng làm gì em đâu.

Người thiếu nữ nhìn ngây gã côn đồ. Nàng như tò mò muốn thấy rõ mặt gã nhưng vì lúc đó phòng tối nàng chỉ thấy gã lơ mờ.

Vài phút sau, Quần cảm thấy gã ngồi như vậy không được êm ái mấy trong khi còn có cả một cái giường nệm bông thừa chỗ nằm ngồi ngay trong tầm tay gã. Gã đứng lên để ngồi ghé mép giường.

Gã cười gượng:

- Ngồi đây êm hơn. Sao em không ngủ đi?

- Anh làm tôi hết ngủ nổi rồi còn gì...

Quần thấy rõ là người thiếu nữ không còn sợ gã nữa, nàng nói câu trên với cái giọng gần như là đùa cợt, trách yêu người tình.

Trong bin-đình, những tiếng động giảm dần đi. Sự yên tĩnh dần dần trở lại. Đêm đã khuya lắm rồi. Từ dưới phố vẳng lên những tiếng người gọi nhau và tiếng xe đi. Quần biết rằng các anh Cớm sau cuộc lục soát đã lục tục kéo nhau về. Gã tự hỏi không hiểu Phiến đá có thoát thân được không? Gã tin là được, vì Phiến là tên côn đồ có nhiều thủ đoạn và không đến nỗi ngu đần gì. Côn đồ đàn anh cỡ gã và Phiến chỉ khi không may lắm mới bị bắt mà thôi.

Lại một lúc lâu sau, người thiếu nữ mới nói:

- Y như là chuyện xảy ra trên xi-nê. Tôi nghe có tiếng súng. Lúc cảnh sát họ vô, nếu anh không nắm tay... chắc tôi la lên quá mặc dù tôi không muốn báo cho họ biết là có anh ở đây.

Quần thấy rõ nàng có cảm tình đặc biệt với gã. Trong lòng, gã nảy ra một ý muốn nhiều tà dục... Nếu người thiếu nữ này không tỏ ra có nhiều cảm tình và dễ dãi quá với gã, gã sẽ nán lại đây cho đến lúc yên tĩnh hẳn sẽ tìm lối ra về dù rằng nàng có quyến rũ gã.

Gã bắt đầu gạ gẫm nàng:

- Nếu bây giờ em còn muốn tôi nắm tay, tôi sẵn sàng chiều em...

Nàng cười, cái cười cũng gượng và đầy quyến rũ:

- Bây giờ... em không còn muốn la nữa.

Quần đứng dậy đi ra cửa sổ nhìn xuống đường. Vĩa hè hồi nãy đầy người bây giờ đã vắng ngắt. Không còn bóng dáng một chiếc xe cảnh sát nào nữa.

- Đi hết cả rồi. - Quần quay lại đứng bên giường, nghiêng mình nói với người thiếu nữ nằm trong giường... - Tôi đi đây... Một lần nữa tôi cảm ơn em...

Người thiếu nữ ngồi nhòm dậy:

- Anh đi thiệt sao?
- Không lẽ ở lại đây suốt đêm sao?

Nàng như mắc cở, ấp úng:

- Cảnh sát họ đã đi hết hẵn chưa?
- Chắc hết hẵn rồi...

Nàng nằm xuống:

- Anh ở lại đây bộ không được sao?

Một nụ cười thỏa mãn nở trên môi gã côn đồ:

- Ở lại thì ở. Đâu có gì đáng sợ. Nếu em cho phép tôi ở lại.

o o o

Mụ Năm đọc xong tờ báo có đăng mấy dòng Rao Vặt đúng như ý mụ muốn và liệng tờ báo cho ông Đốc:

- Tiền có sẵn rồi đây - Mụ nói - Mình chỉ còn có việc đi lượm tiền mang về. Việc đó dễ. Cho hai thằng Phiến và Khích đi làm cũng được. Ông viết cho tôi cái thứ hai gửi cho Tạ Phong đi, ông Đốc. Tôi tính cả rồi.

Đợi ông Đốc lấy bút giấy ra ghi chép. Mụ Năm hăng giọng:

- Ông viết như vậy... Đêm mai, lão phải một mình vào xe hơi, cầm lái lấy, mang tiền đi ngang sân gôn Phú Nhuận. Lão phải tới đó vào lúc hai giờ sáng. Khi đi ngang qua đó, lão cho xe chạy thật chậm. Khi thấy chiếc xe của mình

đậu ở ven đường, hướng đầu về Saigon, chộp đèn làm hiệu, lão phải chộp đèn trả lời ba lần.

Khi đi ngang xe của ta, lão liệng va ly bạc ra ngoài xe lão. Rồi lão cứ tiếp tục lái xe đi thẳng lên Gò Vấp.

Lão phải trở về bằng đường Thủ Đức tức là về Saigon bằng ngã tư Bình Lợi. Dọc đường lão không được dừng lại bất cứ đâu. Dặn rõ là lúc vút va-li tiền cho mình, lão cũng không được dừng lại. Cho lão biết là lão bị theo dõi từ nhà lão. Nếu lão báo cho Cớm biết hoặc định làm trò gì để hại mình, con gái lão sẽ lãnh đủ...

Ông Đốc hý hoáy biên chép. Mụ Năm hướng qua hai gã côn đồ:

- Hai chúng mày sẽ ngồi trong xe hơi chờ sẵn ở sân gôn. Vào giờ đó ở khoảng ấy xe hơi vắng lắm. Nếu thấy xe du lịch chạy chậm tới thì chộp đèn làm hiệu. Công việc sẽ chẳng có gì khó khăn đâu. Lão Tạ Phong sợ con gái bị hậu quả nên sẽ không dám lừa bọn mình. Khi mình còn nắm conhé trong tay, mình không sợ gì hết. Chỉ khi nào mình thả con bé về, mình mới bị nguy vì chúng dám làm thẳng tay mà thôi. Chúng mày mang theo một cái va-li khác, trong đựng giấy báo. Nếu có xe của Cớm đuổi theo, chúng mày liệng cái va-li giả đó ra ngoài xe. Trong đêm tối, bọn Cớm sẽ không biết đó là va-li bạc giả, và chúng sẽ không dám đuổi theo nữa. Chúng cũng sợ con bé bị bắt cóc sẽ khổ.

Phiến hỏi:

- Nhất định đêm mai hả má?
- Đêm mai.

Phiến gỡ diều thuốc lá trên góc môi xuống:

- Chúng ta đã cùng thỏa thuận. Và chính má cũng đã nói rằng khi nào mình lấy tiền chuộc, mình sẽ thủ tiêu con

bé. Bây giờ đã đến lúc làm việc ấy... Má còn chờ gì nữa?

Đôi mắt mụ Năm nheo lại. Nét mặt mụ bỗng trở thành hung ác:

- Nó sẽ bị thủ tiêu sau khi mình lấy được tiền.
- Trước sau một ngày thì can hệ gì? Chờ lâu chỉ có hại...

Mụ Năm gầm lên:

- Mà nói với ai cái giọng đó vậy? Há? Mà có cần cái mồm thối của mà lại không?

Phiến đá ngẩn ngơ. Gã không ngờ câu nói rất thường của gã lại làm cho mụ Năm có cái phản ứng dữ dội ấy. Gã đưa mắt nhìn ông Đốc như cầu cứu, gã hy vọng ông này nói một câu gì đó tán đồng ý kiến với gã. Nhưng ông Đốc nhìn đi, ông nói lẩm nhẩm trong miệng rồi đi ra khỏi phòng.

Vẫn chưa chịu im miệng, Phiến hỏi mụ Năm:

- Có chuyện gì vậy má? Bộ cô gái bị đau hay sao? Hôm qua tôi trông thấy ông Đốc vào phòng cô ta, tay ông cầm cái ống chích.

Bộ mặt phì phì của mụ Năm từ đỏ chuyển ra tái xám:

- Mẹ kiếp... Bộ mà không có việc gì làm ư, Phiến?

Phiến lơ mờ hiểu rằng chuyện về người thiếu nữ bị bắt cóc giờ đây đã trở thành một chuyện mà gã không có quyền nói tới, gã vội vã:

- Thì thôi! Có gì đâu mà má phải giận...
- Tao không ưa nghe chuyện mà. Có vậy thôi...

Phiến đá linh linh ra khỏi phòng. Vài phút sau đó, Khích ve cũng đi theo. Hai gã còn đồ lạng lẽ đi vào phòng riêng của Quần. Bọn đàn em của mụ Năm đều có nhà riêng ở ngoài nhưng mỗi tên lại có phòng riêng trong vi-la này.

Chúng có thể ăn ngủ ở đây - ăn thì chúng phải tự lo lấy, đi ăn hiệu hoặc mua bánh mì về nhà ăn, vì vi-la không có đàn bà - chúng phải chịu một điều luật chung là không được mang đàn bà vào vi-la.

Quần đang nằm hút thuốc lá, đọc tiểu thuyết kiếm hiệp:

- Kính chào hai cậu. Hai cậu đi ăn, đi chơi đâu mà diện quá vậy?

Phiến ngồi ở cuối giường. Khích ngồi bên cái ghế độc nhất. Quần lại cất tiếng:

- Có chuyện gì mà hai thằng mày trông có vẻ long trọng quá vậy?

- Chỉ có một đêm nữa thôi, bọn mình sẽ đi lượm bạc - Phiến đáp - Lão Tạ Phong bằng lòng rồi. Lão có trả lời trên báo.

Quần nằm dài trên giường:

- Mười triệu đồng.. Mình giàu rồi... Giàu quá rồi...

Khích tò mò:

- Mày lãnh tiền, rồi, mày sẽ dùng tiền làm gì, Quần?

- Tao sẽ chơi nửa năm cho thỏa chí... Tao sẽ vui thú với đàn bà. Mỗi tháng tao thay một đứ... Tao sẽ chi vào việc đó nửa số tiền chia phần của tao...

- Mẹ kiếp... Mày lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đàn bà. Chỉ có đàn bà là ăn được tiền mày thôi - Khích ve cười ngặt nghèo - Tao sẽ mở một tiệm phở... Các thứ phở đặc biệt ngoài hai thứ tái chín cổ điển đều có hết. Phở xào mềm, dòn, áp chảo mềm, áp cháo khô v.v.. có hết. Phở của tao sẽ là phở nổi tiếng nhất Saigon. Tao bán phở và tao sẽ đi chơi bằng xe Mecedès.

Từ lúc vào phòng, Phiến đá vẫn lặng im. Gã bỗng hỏi:

- Chúng mày có hay chuyện gì lạ xảy ra trong nhà này không?

Quần và Khích cũng ngạc nhiên:

- Chuyện gì mà?

- Đúng ra là có chuyện gì lạ xảy ra ở trong phòng con bé bị bắt cóc mà bọn mình không được biết.

Phiến hạ giọng:

- Chúng mày chẳng thằng nào để ý gì hết. Phòng tao ở gần lối lên thang gác. Ngồi trong phòng tao có thể trông thấy cửa phòng nhốt con bé. Hôm qua tao trông thấy ông Đốc vào phòng đó, tay cầm ống chích. Trông ông ta có vẻ gian gian.

Quần ngồi bật dậy:

- Mày nói ông Đốc vô phòng con bé tay cầm ống chích? Đúng không?

- Tao thấy rõ mà. Không phải tao chỉ trông thấy một lần mà thôi. Hồi chiều tao thấy một lần, đến đêm tao lại trông thấy lão già vô đó một lần nữa.

Quần suy nghĩ:

- Lão mang ma túy vào chích cho con bé à? Vô lý...

- Không những chỉ có ông Đốc vào phòng mà thôi - Phiến nói tiếp - Tao còn trông thấy cả thằng Phúc chó cũng vào phòng con bé lâu lắm. Mấy tiếng đồng hồ sau đó mới ra.

- Thằng đó nó vào đó...? Bà già đã nói cấm không được thằng nào léng phéng với con bé kia mà? Cái thằng nửa người, nửa ngợm ấy lại mê con bé hay sao?

- Tao không biết chắc. Tao chỉ thấy chuyện lạ nên nói cho chúng mày biết. Hồi nãy ở dưới nhà, tao vừa nhắc với bà

già việc thủ tiêu con bé, bà già bỗng đứng nổi giận. Tao cóc hiểu.

Quần xỏ chân vào giày:

- Tao phải vô phòng con bé hỏi chuyện nó coi sao - Gã quyết định - Thằng Phúc chó không phải là vua. Nó không có quyền tất cả mọi việc. Cả mụ Năm cũng vậy. Cái gì cũng có giới hạn.

Khích vội ngăn lại:

- Đừng mày. Đừng vào phòng con bé, bà già giận chết.

- Cho bà giận... Tại vì bà làm bậy trước. Nếu thằng Phúc chó gần được Bạch Lan tức là nó phải nhờ mẹ nó với lão đốc tưa. Hai kẻ đó phải giúp nó. Nếu không, đến Tết Congo thằng chó dơ dáy đó mới nằm chung giường được với Bạch Lan. Tao đoán biết được đôi phần vụ này rồi... Lão đốc tưa tuân lệnh mụ Năm mang ma túy vào phòng chích cho Bạch Lan. Khi bị thuốc rồi, Bạch Lan mê đi có còn biết gì nữa đâu, tha hồ cho thằng chó đó làm gì thì làm.. Vì vậy nên mụ Năm mới bối rối khi có thằng mình nói đến Bạch Lan... Phiến... mày ghếch cầu thang. Nếu bà già lên mày làm hiệu cho tao biết...

Ba tên cồn đồ đi trở lên nhà trên. Quần lặng lẽ lên lên thang lầu, Phiến đứng ở cầu thang còn Khích ve vào phòng khách ngồi đọc báo.

Cửa phòng Bạch Lan có khóa và chìa khóa được mụ Năm cất giữ. Song với một tay chuyên mở khóa như Quần, cái khóa này không ngăn được gã lấy ba phút.

Quần vào phòng. Gã thấy Bạch Lan nằm ngửa trên giường, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà.

Quần khép cửa và đi tới gần giường, gã cất tiếng:

- Cô Bạch Lan còn nhớ tôi không?

Bạch Lan như không nghe thấy tiếng người, nàng cũng như không biết là có người vừa vào phòng. Mặt nàng vẫn đăm đăm nhìn lên trần.

Quần đặt tay lên vai nàng, lay nhẹ:

- Cô... ngủ đấy à? Sao vậy?

Nàng không giật mình như gã chờ đợi, nàng chỉ từ từ quay đầu lại. Đôi mắt nàng nhìn gã như mơ màng tuy vẫn mở rộng, làn môi khô của nàng mấp máy:

- Đi đi... Cho tôi nằm một mình...

- Bạch Lan... tôi đây mà. Còn nhớ tôi không? Tôi mang cô về đây. Cô sao vậy? Cô bị chích thuốc phải không?

Nàng nhắm mắt lại trong một lúc khá lâu. Quân cúi xuống nhìn người thiếu nữ nằm thêm thiếp. Đột nhiên nàng cất tiếng. Nàng nói như người nói trong cơn mơ, như người ngồi đồng nói khi đồng nhập. Giọng nàng trầm trầm, không có âm cao âm thấp:

- Tôi muốn chết quá đi. Chết rồi, mọi việc ở đời chẳng còn gì quan trọng nữa.

Lại im lặng một lúc khá lâu. Quần cau mày nhìn nàng. Gã như thắc mắc không hiểu nàng nói gì. Bạch Lan nói một mình, nói trong giấc mơ:

-... Tôi mơ. Những giấc mơ rùng rợn. Có một người đàn ông tới đây. Không biết anh ta tới bên tôi thật hay là tôi nằm mơ. Có lẽ là người thật nhưng không hiểu tại sao mỗi lần ảnh xuất hiện, tôi như đang ngủ mơ. Tôi không nghe rõ ảnh nói gì. Ảnh cao và gầy, người ảnh có mùi hôi. Ảnh vô đây, ảnh đứng đó... Ảnh nói cả giờ, cả giờ... Tôi chẳng hiểu là ảnh muốn nói gì cả... Tôi chán quá nằm giả chết... Khi ảnh sắp gần tôi, tôi muốn kêu lên. Nhưng nếu tôi kêu, ảnh biết là tôi chưa chết. Nên tôi lại không kêu...

Ảnh ở bên tôi hàng giờ... Nhưng ảnh chẳng làm gì tôi hết... Tại sao?

Đột ngột Bạch Lan rú lên hai tiếng "tại sao"... Quần giật mình lùi lại vì tiếng kêu rùng rợn ấy. Mồ hôi toát đầy trán gã. Gã lo sợ không hiểu mục Năm ở dưới nhà có nghe thấy tiếng kêu đó không?

Bạch Lan lại dụ đi ngay. Nàng nắm quần quai trên giường, miệng nói làm nhảm.

Phiến thò đầu vào phòng:

- Cái gì mà nó kêu dữ vậy, mà? Thôi, ra đi. Bà ấy lên thì nguy đó.

Quần theo Phiến ra khỏi phòng. Gã rút khăn tay ra chùi mặt.

Phiến hạ giọng:

- Có chuyện gì xảy ra ở trong?

- Nhiều chuyện khốn nạn - Quần thở hắt ra - Tội nghiệp cho nàng. Bị rơi vào tình cảnh này chẳng thà nàng chết đi còn hơn.

Phiến nhíu đôi lông mày sâu róm:

- Mà nói cái chi nghe khó hiểu quá vậy? Tại sao lại chết còn hơn? Người ta bao giờ sống cũng hơn chết chứ?

Quần đi trở vào phòng riêng của gã. Gã nắm vật xuống giường. Khích ve phom phom đi vào:

- Sao mà? Mà thấy có cái gì lạ trong phòng cô ta?

Quần ngồi bật dậy:

- Thấy cái xác mẹ mà. Cút đi cho tao nằm yên.

Tuy không hiểu tại sao Quần lại hung dữ quá thế nhưng theo kinh nghiệm, hai gã côn đồ biết rằng tên đồng đảng

của chúng đang giận dữ, chúng chẳng nên ở lại. Hai tên rút êm.

Quần lại nằm xuống giường. Lần đầu tiên gã cảm thấy xấu hổ vì ghê tởm cái nghề khốn nạn mà gã đang làm.

o o o

Đã tìm ra tung tích bọn bắt cóc cô Bạch Lan. Nhà tỷ phú Tạ Phong bằng lòng nộp mười triệu đồng tiền chuộc.

Theo dõi vụ bắt cóc cô ái nữ nhà tỷ phú họ Tạ đang làm sôi nổi dư luận, chúng tôi vừa thu lượm được những tin tức mới nhất như sau:

Sở Cảnh sát đã tìm được danh tánh người bị ám sát bằng súng trong khách sạn Đại Nam (chúng tôi đã tường thuật vụ án mạng này trong số báo hôm qua) chúng tôi đã tiết lộ danh tánh người bị ám sát trước hơn ai hết và hôm nay Sở Cảnh sát đã chứng minh nguồn tin của chúng tôi là đúng. Người bị ám sát trong khách sạn Đại Nam chính là một ký giả không chuyên nghiệp tên là Nguyễn Văn Kính, biệt hiệu là Kính xi-măng. Văn Kính là người đã tiết lộ với Sở Cảnh sát việc bọn côn đồ Bái chuột, Sơn gù đã hỏi thăm anh nhiều điều về dạ hội sinh nhật của cô Bạch Lan. Theo lời Văn Kính, anh nghi chắc bọn Sơn gù đã bắt cóc cô Bạch Lan và cướp chuỗi hạt kim cương.

Chúng tôi lại được biết rằng bọn bắt cóc đòi tiền chuộc là mười triệu đồng và nhà tỷ phú Tạ Phong đã bằng lòng trả số tiền đó cho bọn bắt cóc.

Việc nộp tiền dường như được thực hiện trong ngày hôm nay. Bọn bắt cóc đe dọa sẽ hại tới tánh mạng của cô Bạch Lan nếu nhà tỷ phú Tạ Phong gài bẫy với nhà chức trách để bắt chúng trong lúc chúng ra mặt nhận tiền và nhà tỷ phú đã từ chối không chịu cộng tác với nhà chức trách. Vì

vậy cảnh sát chỉ có thể hành động được sau khi cô Bạch Lan được thả về.

Các viên chức cảnh sát phụ trách điều tra vụ án mạng tại khách sạn Đại Nam cho rằng bọn Sơn gù đã hạ sát Văn Kính để trừng phạt vì Văn Kính đã tiết lộ tên chúng với nhà chức trách.

o o o

Năm đọc bài báo lớn giọng cho cả bọn nghe.

Những tên côn đồ vừa hút thuốc lá vừa cười khẩy khoái trá:

- Mẹ kiếp... - Khi mụ Năm dứt lời, Phiến nói - mình không chia tiền cho thằng nhà báo này mà sao nó viết đúng ý mình quá ta?... Thằng Sơn gù thế là lãnh đủ. Bây giờ bất cứ có chuyện gì xảy ra người ta cũng cho đó là tại thằng Sơn gù...

Quần có vẻ suy nghĩ:

- Việc Cớm nghi ngờ bọn Sơn gù có lợi cho chúng ta nhiều. Song tao vẫn muốn biết rõ kẻ nào đã hạ thằng Kính hôi. Lẽ tự nhiên kẻ bắn Kính hôi không phải là Sơn gù. Bọn mình biết rõ như thế. Lẽ ra phải là một thằng nào trong bọn mình hạ thằng Kính hôi mới phải. Cô ả Thị Nhung bí mật đó đáng ngờ lắm. Rất có thể chính thị là thủ phạm. Vì thị là nhìn tình của Sơn gù mà...

Gã nói với mụ Năm:

- Theo tôi nghĩ, chúng ta nên chú ý tới cô ả Thị Nhung đó.

Mụ Năm gật đầu:

- Đúng. Trước khi lượm tiền về, chúng ta cần biết rõ hơn về con đó. Mà nên điều tra về ngay đi.

Quần đứng dậy, gã sốt sảng:

- Được. Để tôi đi ngay.

Gã nhìn về phía Phúc chó:

- Đi với tao không, Phúc?

Phúc ngồi riêng trong một góc. Y đang coi những tờ báo bằng hình dành cho trẻ con y nghe tiếng hỏi của Quần nhưng không thèm ngừng lên nhìn, y chỉ lắc đầu.

Mụ Năm trả lời thay cho gã con.

- Mà đi một mình thì hơn. Nhớ để súng lại nhà. Và mà đi tới thẳng Phụng, Bầu Phụng đó. Nó quen biết hết bọn gái chơi bời ở Saigòn này. Mà đi hỏi thăm nó về con đó, chắc nó biết. Đưa khẩu súng của mà đi đây tao giữ.

Quần rút khẩu 45 trong bụng ra đưa ra cho mụ Năm.

Vẫn tin rằng mình là người được mụ Năm nể nhất bọn, tuy nhiên Quần cũng hơi ngán ngại khi gã nói thẳng vào mặt hai mẹ con mụ Năm:

- Má nên bảo thằng Phúc nó đừng phá rối Bạch Lan thì hơn.

Như người bị đánh vào trứng tử huyết, tức là đánh vào nơi mà mụ đau đớn nhất, mụ Năm nẩy người lên:

- Không việc gì đến mà đi, mà đi lo tròn bốn phận của mà đi đã...

Có lẽ thấy mình đi quá trốn với Quần, làm gã có thể phật lòng và mụ Năm cũng có thừa thông minh để hiểu rằng mụ không nên làm cho đàn em bị mất mặt thái quá, nhất là khi đàn em lại có lý. Chính mụ đã ra lệnh gặt gao không cho bất cứ một ai để ý, tà tâm đến thiếu nữ bị bắt cóc để rồi bây giờ mụ cho con trai mụ được tự do.

Dù là con trai mụ, Phúc chó cũng chỉ là một gã côn đồ ở trong tổ chức, Phúc chó cũng có những quyền lợi và bốn

phận y hệt đồng bọn. Không phải với địa vị là con mụ đầu đảng, Phúc chó muốn làm gì thì làm. Vì vậy mụ dụ giọng:

- Quần. Mà là một thằng khá... Mà có hy vọng tiến xa, thành công nếu mà đừng quá chú ý đến việc làm của người khác. Mà hiểu tao nói gì chứ?

Biết rằng nếu không nói lúc này, gã sẽ chẳng còn dịp nào để nói nữa. Quần đen gắng nói hết ý nghĩ:

- Người con gái đó đáng thương quá. Má thấy chứ? Nàng chẳng làm gì nên tội... Ông già nàng giàu tiền, chúng ta bắt cóc nàng, cha nàng nạp tiền chuộc như chúng ta đòi hỏi. Nếu vì lý do an ninh của chúng ta, nàng không thể nào sống được, chúng ta chẳng nên để nàng phải chịu đựng một thằng nửa người nửa ngợm như thằng Phúc...

Đôi mắt mụ Năm rục rủa giận...

Mấy tiếng "nửa người, nửa ngợm" do Quần đen dùng ám chỉ Phúc chó thật đúng, nhưng câu đó hạ nhục Phúc chó quá tàn tệ, mụ Năm không thể chịu nổi khi có ai nói con trai mụ là một thằng không phải là người thường...

Quần chột lùi lại một bước.

Gã đã từng giết người, những vụ xung đột, cấu xé bằng chân tay, móc mắt, bóp cổ v.v... không phải là một sự lạ đối với gã côn đồ này. Nhưng trước đôi mắt hung dữ của mụ đàn bà to béo này, gã cảm thấy sợ.

Nếu là lúc bình thường nào khác, nghĩa là nếu không phải là đã gần đến ngày lấy tiền chuộc vụ bắt cóc và mụ cần tới sự sốt sắng, trung thành đến mức tối đa của bọn đàn em, chắc chắn lúc đó mụ Năm đã nhào dậy dùng hai bàn tay có những ngón tay lớn như những trái chuối của mụ chận lấy cổ họng Quần và chắc chắn gã côn đồ này dù không chết cũng phải trải qua nhiều phút khổ. Mụ

Năm cố nén giận. Tuy nhiên đôi mắt cộp dũ của mẹ vẫn phát ra những tia sáng khùng khiếp:

- Mà lại liệu hồn. Mà lại có mồm, có miệng thì giữ. Phúc nó khác gì mà lại? Mà lại hơn gì nó mà lại mà lại dám gọi nó là... nửa người, nửa ngợm? Há?... Nếu Phúc nó muốn vui thú với con bé đó, nó phải được toại nguyện... Hiểu chưa?

Tuy sợ, nhưng Quần cũng còn đủ cứng cỏi để nói thêm:

- Muốn gần một người con gái mà cứ phải chích thuốc mê cho người ta mê đi... thì... chẳng phải là... nửa người, nửa ngợm là cái gì nữa?

Bàn tay hộ pháp của mẹ Năm vung ra. Mẹ tát mạnh vào mặt Quần, cái tát mạnh như một cú đấm làm cho gã côn đồ phải loạng choạng lùi lại. Tất cả mọi người trong phòng - trừ Phúc chớ vẫn thản nhiên đọc truyện - đều nín thở đợi chờ.

Quần đen và mẹ Năm nhìn thẳng vào mặt nhau. Rồi một nụ cười gượng nở trên môi gã côn đồ. Gã nói:

- Má nóng quá. Thôi, tôi không nói gì nữa vậy.

Nói xong, gã đi ra.

Mẹ Năm vẫn còn xám mặt lại vì giận dữ.

Trong lúc lái xe về trung tâm thủ đô, Quần suy nghĩ nhiều. Gã thấy rằng mẹ Năm cũng nguy hiểm ngang với thằng con khùng của mẹ là thằng Phúc chớ. Nếu gã ở trong một đảng khác, chưa chắc gã đã ngán sợ Phúc chớ, nhưng gã hiện ở trong đảng của mẹ Năm, gã với Phúc chớ là đồng đảng, là bạn sống chết có nhau... Không ai có thể giữ ý, nghi ngờ để phòng được một người bạn ăn ở suốt ngày đêm với mình, nếu gã làm điều gì để mẹ Năm và Phúc chớ hờn giận, gã có thể bị hai mẹ con mẹ giết chết bất cứ lúc nào. Như lúc gã ngủ chẳng hạn...

Ý nghĩ đó làm cho Quần toát mồ hôi lạnh.

Gã quyết định từ nay trở đi không còn nói gì về người thiếu nữ bị bắt cóc nữa. Gã thương nàng nhưng gã cũng không muốn bị Phúc chó đâm sau lưng. Thôi, mặc nàng với Phúc chó và mẹ Năm.

Quần đến tới Dancing Kim Hoa vào ba giờ chiều. Vào giờ này, lao công đang quét dọn, bày bàn ghế lại để chuẩn bị đón khách trong đêm. Một ban vũ ngoại quốc mượn sân khấu nhỏ ở đây làm chỗ tập dượt các màn ca vũ trình diễn của họ. Vài em vũ nữ khác đưa những em mới vào nghề tới đây tập nhảy cho quen. Các em này cười vui chào đón Quần. Gã là một nhân vật khá quen thuộc với các em. Quần dừng lại đó cười nói với các em, coi mấy em vũ công ngoại quốc nhảy dượt một lúc rồi mới đi vào cánh cửa khuất nơi góc phòng.

Cửa này dẫn tới một căn phòng nhỏ có cái tên trang trọng là phòng Giám đốc.

Bầu Phụng có mặt trong căn phòng nhỏ gần máy lạnh này. Y có vẻ ngạc nhiên khi thấy Quần bước vào.

Bầu Phụng trạc bốn mươi tuổi. Mập và lùn. Y thuộc loại đàn ông đã được cụ Nguyễn Du tả đúng và tả kỹ trong truyện Kiều: "mày râu nhẵn nhụi; áo quần bảnh bao".

Cái cà vạt nằm trước ngực áo Bầu Phụng có màu sắc lòe loẹt làm cho Quần cảm thấy chóng cả mặt.

Bầu Phụng niềm nở đứng dậy bắt tay Quần:

- Mẹ kiếp. - Bầu Phụng nói trước... - Đi đâu, áp phe gì lớn mà hồi này mắt mặt? Hôm nay tới làm chi đây? Định xin cho em nhà lành nào có dịp tốt bước chân vào con đường thợ nhảy chằng?

Ngổ ngáo đúng như một tên anh chị có hạng, Quần không thềm ngồi vào ghế, gãi ngồi lên góc bàn của Bầu Phụng.

Bằng một giọng anh chị, gãi hỏi lại Bầu Phụng:

- Có gì lạ không Bầu?

Bầu Phụng nhún vai, với một cái đẩy môi thật khéo y làm cho điệu xì gà trên môi y từ góc môi bên trái nháy qua góc bên phải:

- Chẳng có gì lạ ngoài cái vụ chắc toa biết hơn moa... Vụ Sơn gù bắt cóc cô con Me sừ Tạ Phong đó..

Bầu Phụng nói câu đó rất thản nhiên, y không có định ám chỉ gì ai hết, nhưng vì có tật giật mình, Quần đen chợt cảm thấy ớn ớn xương sống. May sao Bầu Phụng đã nói tiếp:

- Các anh Cớm đi soát các boát quá đi. Khách có tiền đi ăn, đi chơi không muốn bị xét hỏi. Cho nên hàng họ ế ẩm... Đêm nào cũng vắng khách...

Bầu Phụng tắc lưỡi:

- Cũng kỳ. Moa thật không ngờ thằng Sơn gù với thằng Bái chuột hai thằng ăn mày hạng bét ấy lại dám liều vồ con gái nhà tỉ phú. Làm mà lại thành công, cớm dài, cớm cột đành phải bó tay và nhà tỷ phú chịu nạp bạc triệu tiền chuộc mới hách chứ! Vậy là làm xong cú này, thằng ăn mày đó giàu rồi. Bọn nó ung dung sống như những ông Hoàng ở Nam Vang. Đâu chúng nó có cần phải sống ở cái đất SèGoòng hồi này nghèo nàn quá rồi...

Thấy Bầu Phụng cũng nghi cho Sơn gù và Bái chuột là thủ phạm, Quần đen nín thinh, gãi đưa đẩy:

- Cờ đến tay thằng nào thằng đó phát... Biết đâu hai thằng đó lại chẳng giả vờ là cù lần để không ai chú ý tới,

chúng nó biết chờ thời... Võ đúng một cú là giàu to chớ có gì đâu...

- Mẹ kiếp... Chờ thời? Nguy hiểm là ai kia chớ hai thằng ăn cắp đó thì chắc chắn là không có biết tiếng chờ là cái gì rồi đó. Chúng nó chuyên ăn cắp vặt thì làm sao có thể làm được cú lớn... Lạ thật... Hay là có thằng nào mới nhập bọn với chúng nó? Hay là có thằng bí mật nào giật dây hai thằng đó, hả Quần? Toa nghĩ sao?

Quần gật gù:

- Có thể lắm ạ..

Bầu Phụng nửa đùa nửa thật phong một câu làm cho Quần sững sốt:

- Nếu là ná Năm chỉ huy vụ này thì moa không lấy làm lạ chút xíu nào hết. Má Năm là người có đầy đủ tư cách để làm cú lớn này... và phải là tay cừ như má Năm mới có thể...

Quần cắt ngang:

- Nói cái chi kỳ vậy? Má Năm với bọn moa không hay biết gì về vụ này...

Vẻ mặt dữ dội và giọng nói gay cấn của Quần làm cho Bầu Phụng vội vã cải chính:

-... Ấy là moa nói giả tở như vậy...

- Giả tở kiểu đó chết người ạ... Từ giờ bỏ cái trò giả tở đó đi nghe không...?

Bầu Phụng vội vã lắng chuyện:

- Ờ... Ờ... Moa chú ý tới vụ này là vì moa thấy bọn Sơn gù, Bái chuột thực sự không đủ tư cách làm vụ lớn này. Sợ chúng nó không được ăn đã hóc. Cũng khó mà tiêu được tiền chuộc lắm. Có phải là cứ bắt cóc con nhà người ta đi để đòi tiền chuộc rồi sống phây phây mà ăn chơi

bằng số tiền chuộc đó được đâu? Toa đồng ý với moa vậy chớ? Bây giờ bọn Cớm không dám làm dữ là vì cô gái còn ở trong tay bọn bắt cóc, làm dữ sợ hại tới tính mạng cô ta. Nhưng một khi cô gái đã được thả về với gia đình, lúc đó bọn Cớm mới thẳng tay ạ. Không biết Sơn gù hiện giờ nấp ở đâu?

Quần thấy đây đúng lúc để gã hỏi Bầu Phụng những câu mà gã chỉ cốt tới để hỏi:

- Toa biết em ca-ve nhân tình của Sơn gù đấy chớ? Em ca-ve trông sếch-si lắm. Em tên là Nhung gì đó...!

Bầu Phụng nheo cặp mắt lưu manh hỏi lại:

- Biết... Nhưng toa hỏi em làm chi?

Quần trừng mắt:

- Biết kỹ không?

- Biết vừa thôi.

- Có phải tên em là Nhung không?

- Phải. Mạc Ta Nhung. Con đó điệu lắm, coi được. Nó có vẻ yêu thương Sơn gù và muốn xây dựng chuyện trăm năm với Sơn gù. Hai đứa trước đây coi bộ chịu nhau và thương nhau lắm. Theo như moa biết thì Mạc ta nó thương Sơn gù mà thẳng Sơn cũng thương nó lắm. Nhưng hiện lúc này thì Mạc Ta nó như người phát điên.

- Tại sao?

- Vì Sơn gù đột nhiên bỏ rơi nó. Bặt tin luôn... Mạc Ta nó đi tìm Sơn gù khắp nơi.

- Lẽ tự nhiên thẳng Sơn nó phải tránh mặt chớ? Nó tổ chức cuộc bắt cóc lớn như vậy mà nó lại mang nhân tình theo hay là cho nhân tình biết chỗ nó nấp để nó chết sớm hay sao?

- Đã đành là Sơn gù nó phải lẩn trốn nếu... thực sự nó là thủ phạm vụ bắt cóc này. Có điều, nếu nó trốn nó cũng cho nhân tình của nó biết tin để nhân tình của nó yên trí chứ? Đẳng này không! Như là nó cho rơi con bé luôn.

Hai tiếng "con bé" thốt ra từ cửa miệng Bầu Phụng làm cho Quần nhớ lại hình ảnh bộ ngực lớn và đôi mông tròn nây của Mạc Ta Nhung. Gã nghĩ thầm: "Nó to như vậy mà gọi nó là con bé thì thật là khôi hài. Còn thế nào mới là to nữa..."

Những lời suy luận của Bầu Phụng về thái độ của Sơn gù cũng làm cho gã phải suy nghĩ. Bầu Phụng lại nói:

- Mạc Ta nó quả quyết rằng Sơn gù, người yêu của nó không bao giờ bỏ rơi nó. Nó nói là nó linh cảm biết rằng có chuyện gì không may vừa xảy tới với Sơn gù...

Một lần nữa Quần đen lại cảm thấy xúc động. Gã làm mặt tỉnh và nhún vai:

- Ồ... Toa mà cũng tin bọn chơi bời ư? Đời nào bọn chơi bời chúng nó chịu công nhận là chúng nó bị những thằng mèò của chúng nó bỏ rơi? Nó phải bày ra chuyện gì để đỡ mặt mặt chứ... Toa dàn xếp cho moa gặp Mạc Ta.

Bầu Phụng ngạc nhiên:

- Toa cần gặp Mạc Ta làm chi?

- Không phải là moa cần gặp mà là má Năm cần gặp nó.

- Má Năm cần gặp Mạc Ta ư? - Bầu Phụng ngạc nhiên thật sự - Hiện giờ thì Mạc Ta nó đang bị Cớm theo dõi... Vì nó ngụ ở khách sạn Đại Nam mà khách sạn Đại Nam là nơi mà Kính hôi bị bắn chết. Chắc toa biết vụ đó chứ? Phòng của Kính hôi ở cùng tầng lầu với phòng của Mạc Ta. Vì vậy cảnh sát nghĩ rằng Sơn gù lên về đó thăm Mạc Ta, bất ngờ Sơn gù gặp Kính hôi là kẻ đã tố cáo nó với nhà chức

trách nên nó hạ Kính hời ở đó. Cảnh sát lại nghĩ rằng rất có thể Sơn gù sẽ còn lên về đó để gặp Mạc Ta nên họ chờ sẵn nó ở đó...

Quân đưa tay lên gãi cằm, gãi suy nghĩ rồi nói:

- Toa liên lạc bằng điện thoại ngay với Mạc Ta bảo nó tới đây. Toa là bầu ca nhạc, toa gọi Mạc Ta tới sẽ không bị ai để ý. Moa nói chuyện với Mạc Ta ở đây... tiện nhất... Bọn Cớm sẽ không biết là moa và Mạc Ta gặp nhau.

Bầu Phụng ngần ngại:

- Chuyện gì vậy? Moa không muốn thấy Mạc Ta bị phiền nhiễu. Nó là con đàn hoàng...

- Nó sẽ không bị phiền nhiễu gì hết. Việc má Năm cần tới nó chỉ có lợi cho nó. Moa bảo đảm với toa là Mạc Ta sẽ không bị phiền nhiễu gì cả. Còn việc toa có chịu liên lạc với nó hay không, đó là quyền toa. Nên nhớ... đây là lệnh của má Năm.

Bầu Phụng ngán sợ má Năm như sợ cọp. Lẽ tự nhiên gã có một vài cái tội gì đó mà má Năm biết và mụ có thể hại được gã. Gã cũng dư biết rằng nếu mụ già quái ác đó bắt gã làm một việc gì mà gã không chịu làm thì đời gã sẽ tàn. Tuy không muốn nhưng gã tỏ ra sốt sắng làm theo lời Quần.

Bầu Phụng nhấn nút chuông điện. Một cô gái thò đầu vào phòng:

- Bé Hoa nó có đây không? - Bầu Phụng hỏi ra, y tiếp khi cô gái đó gật gật đầu - Biểu bé Hoa chạy ngay tới nhà cô Mạc Ta Nhung. Nói tôi mời cô ấy tới ngay đây có việc gấp. Dẫn nó nói là tới ngay nghe không?

Cô gái lui ra. Bầu Phụng quay lại nói với Quần:

- Giờ này chắc là Mạc Ta nó ở nhà. Mấy ngày nay nó ở lì trong phòng vì nó hy vọng Sơn gù sẽ liên lạc với nó. Nó sợ đi vắng nó không bắt được liên lạc. Chỉ độ nửa giờ nữa là nhiều, moa chắc nó sẽ tới đây.

- Xong rồi, moa sẽ báo cáo lại với Má Năm là toa rất sốt sắng giúp bả trong vụ này... chắc bả sẽ nhớ công toa.

Bầu Phụng nở một nụ cười bối rối:

- Moa muốn bả quên moa đi nhiều hơn là bả nhớ đến moa. Công lao quái gì... Toa chẳng nên nhắc nhiều tới moa với bả...

Quần kín đáo nở một nụ cười vừa kiêu mạn vừa hài lòng. Gã thầy rõ uy lực của người đàn bà chỉ huy gà. Bầu Phụng không phải là người thuộc giới côn đồ giang hồ nhưng cũng không phải là người lương thiện. Vậy mà y sợ hãi khi nghe nói đến mụ Năm ô-tô. Thực sự, mụ Năm ô-tô quả là một người đàn bà nguy hiểm ít có ở đời này.

Quần thấy rõ Bầu Phụng có cảm tình với Mạc Ta Nhung, vì Bầu Phụng lại tỏ ra thắc mắc:

- Toa nên nhẹ tay với Mạc Ta...

Quần bực dọc:

- Moa đã hứa là không làm gì con nhỏ đó mà. Đây là chuyện riêng của má Năm. Bả sai moa tới gặp con bé chứ moa có muốn gặp để làm gì đâu!

- Moa xin lỗi. Vậy moa lánh đi để toa nói chuyện với Mạc Ta ở đây. Ô kê?

Quần gật đầu:

- Ô kê.

Bầu Phụng bỏ gói thuốc lá Craven A và chiếc hộp quẹt máy vào túi. Y khóa các ngăn kéo bàn giấy lại và sửa

soạn ra khỏi phòng.

- Này Phụng... Toa có khẩu súng nào đó không?

Câu hỏi đột ngột của gã côn đồ làm cho gã bầu ca nhạc kiêm giáo sư khiêu vũ, kiêm ma cô dẫn gái, giới thiệu "poule de luxe" cho bọn nhà giàu, quan to, thương gia ở Saigon giật mình:

- "Súng"? Toa cần súng làm chi?

- Hỏi vậy thôi. Mà có không?

Phụng chỉ tay vào ngăn kéo bàn viết.

- Có một khẩu để trong trống - Mauser.. Nếu toa cần...

- Được rồi. Giữ để đó. Nhớ mở sẵn khóa ngăn kéo là đủ...

Bằng một vẻ đàn anh ra mặt, Quần hất hàm:

- Thôi đi đi.

Khi Bầu Phụng ra khỏi phòng rồi, Quần đang hoảng tới ngồi vào chiếc ghế da có tay dựa và chốt xoay tròn cùng bánh xe dưới chân ghế - loại ghế da cốt sắt của các ông Tổng giám đốc Huê Kỳ - sau cái bàn viết khá rộng của Bầu Phụng.

Gã mở ngăn kéo lấy ra khẩu súng lục nằm trong đó.

Mụ Năm vì lo xa nên bắt gã phải bỏ súng lại nhà, nhưng gã chỉ thấy an tâm và tự tin khi có vũ khí trong tay. Là một côn đồ nhiều kinh nghiệm và đã từng chết hụt, sống sót, gã không muốn liều mạng vô ích.

Người gái giang hồ - Mạc Ta Nhung - mà gã sắp gặp mặt, nói chuyện trong căn phòng này không phải là loại gái tầm thường. Nàng là tình nhân của một tên sát nhân, nàng có thể là thủ phạm giết anh nhà báo Kính hồi không biết giữ mồm, giữ miệng. Biết đâu nàng lại chẳng có súng trong sắc tay? Nên đề phòng thì hơn...

Sau chừng nửa tiếng đồng hồ chờ đợi, Quần nghe tiếng giầy đàn bà nhọn gót gõ lách cách bên ngoài. Gã cầm súng đưa lên chờ sẵn.

Mạc Ta Nhung đẩy cửa bước vào phòng.

Nàng yên trí người trong phòng là Bầu Phụng nên vừa bước vào, nàng đã đóng cửa lại.

Hôm nay nàng bận đầm. Chiếc robe may bằng một thứ hàng ngoại quốc đắt tiền màu xanh ve chai may khéo đúng như một làn da thứ hai của nàng. Đôi gò ngực của nàng nhô ra đặng trước một cách ngạo mạn và khiêu khích.

Nhìn nàng Quần nghĩ thầm - "Hách quá... Ngực nó đi trước mặt nó tới nửa thước tây. Người hách như vậy mà lại yêu mê một thằng cướp hạng bét như Sơn gù kể cũng lạ. Thật lạ".

Gã vội dẹp những ý nghĩ tà dục ấy đi để tập trung tâm trí vào việc.

Lúc đó, Mạc Ta Nhung mới nhìn thấy gã đàn ông ngồi sau bàn trong phòng không phải là Bầu Phụng. Nàng nhận ra gã đàn ông đó là ai cùng một giây khi nàng trông thấy khẩu súng lục trong tay gã.

Khẩu súng chìa thẳng vào ngực nàng. Mạc ta đứng sững, lưng nàng dựa vào cánh cửa phòng, hai tay nàng ôm cái sắc trước ngực.

Gã còn đồ lạnh lùng:

- Đừng có la... Em lại gần đây.. Tôi không làm gì hại em đâu nhưng em nên cho tôi để phòng em một chút, nhất là tôi cần được giữ cho cái sắc của em... xa đôi bàn tay ngà ngọc của em...

Gã gằn giọng:

- Đưa cái sắc đây...

Mạc Ta ngần ngại vài giây đồng hồ. Sau đó với một tiếng thở dài, nàng liệng cái sắc tay lên mặt bàn.

Quần không cần mở sắc ra coi. Tiếng cạch khô khan phát ra khi cái sắc tay chạm xuống mặt bàn chứng tỏ là gã nghĩ đúng: Mạc Ta có mang súng nhỏ trong sắc. Chắc đó chỉ là một khẩu súng nhỏ, nhưng trong một căn phòng hẹp như thế này khi hai người muốn giết nhau ở gần nhau, một khẩu Browning đàn bà thường tỏ ra lợi hại, nguy hiểm hơn những khẩu Smith - Wesson cỡ lớn. Gã bỏ chiếc sắc tay của nàng vào ngăn kéo. Gã cũng bỏ khẩu Mauser mượn của Bầu Phụng vào đó.

Gã nở nụ cười đầu tiên:

- Mạc Ta... em đã biết tôi là ai rồi và tôi cũng đã biết em là ai... Chúng ta đã biết nhau nhiều quá! Vậy... chúng ta miễn tự giới thiệu chớ?

Mạc Ta đã tự trấn tĩnh được. Cơ xúc động khi bất ngờ gặp Quần đã đi qua. Tuy chưa rõ gã côn đồ này định làm gì nàng, nàng cũng không còn sợ nữa. Nàng đành hoàng đi tới ngồi xuống ghế trước bàn đối diện với gã côn đồ. Gấu áo đêm của nàng co lên khi nàng ngồi để lộ một nửa cặp đùi da trắng hồng. Nàng vắt hai chân lên nhau.

Quần có cảm giác như gã đang được ngồi trước mặt cô đào hát bóng Marilyn Monroe nổi tiếng về "Sex-appeal" nhất thế giới.

Mạc Ta cất tiếng:

- Anh nói đúng. Tôi biết anh là ai rồi...

Giọng nàng nói không run chút nào, Quần gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Cuộc gặp gỡ này mở đầu tốt đẹp hơn là gã tưởng. Gã ngại khi gặp gã ở đây, bất ngờ đe dọa... Mạc Ta sẽ sợ, sẽ kêu... gã sẽ phải dùng tới sức mạnh, phải chồm tới bịt miệng nàng, nàng sẽ cắn, cắn gã.

Nhưng không... Tất cả những phiền nhiễu lắm cảm không xảy ra. Mạc Ta cũng không liều lĩnh và đại dột móc súng trong sắc ra chống lại gã. Nàng cũng không có bỏ chạy. Tốt! Càng gần nàng, gã cũng thấy việc người như nàng mà chung sống vợ chồng với một tên cướp hạng bét như Sơn gù là một việc phí phạm.

Gã đưa bao thuốc Salem ra mời nàng.

Mạc Ta điềm nhiên rút một điếu thuốc đưa lên đôi môi đỏ chót.

Nàng đúng là một em gái nháy nhà nghề, những em ca ve đa số đều nghiện thuốc lá và hút rất nhiều.

Gã bật quẹt máy cho nàng châm thuốc và bắt đầu nói bằng cái giọng nửa trách móc, nửa chế riếu:

- Em thù hận gì tôi mà em lại định hại tôi như vậy? Em gọi tôi tới khách sạn Đại Nam... rồi em lại kêu lính tới bắt tôi?? Tại sao vậy? Nếu tôi không chạy lẹ có phải là giờ này tôi đã nằm chơi trong nhà Bát Giác rồi còn đâu mà mời em hút thuốc với ngồi đây coi em khiêu khích nữa?

Mạc Ta thở khói ra đặng mũi. Nàng yên lặng.

Quần thấy gã cần phải giảng hòa, tức là gã cần lấy lòng Mạc Ta hơn là Mạc Ta lấy lòng gã:

- Tôi nghĩ hai chúng mình hợp nhau. Trời sanh ra hai đứa mình để... đi đôi với nhau. Đồng ý không?

Đôi mắt Mạc Ta phát ra tia lửa:

- Anh nghĩ vậy thật sao?

Quần hơi sợ, gã xị mặt xuống, gã đã cố tình đấu dịu để lấy cảm tình của nàng nhưng dường như nàng không chấp thuận. Lòng tự ái của gã bị tổn thương nặng, gã không quen xuống nước năn nỉ hay ngọt ngào với đàn bà dù là đàn bà đẹp. Sự thực thì những người đàn bà mà gã gặp và ân ái từ trước tới nay toàn là loại đàn bà chơi bời rút tiền, loại đàn bà chỉ cần có tiền là xong. Tất cả gái chơi bời đa số khoái có chồng côn đồ, vũ phu.

Nói là họ thích được chồng đánh đá "thượng cẳng chân hạ cẳng tay" thì không đúng hẳn, song ta có thể nói gái chơi bời chấp nhận chuyện họ bị đàn ông đánh đập. Họ cho đó là một chuyện dĩ nhiên và đàn ông có đánh họ mới là thương họ.

Quần hoang mang vì Mạc Ta có vẻ khác với những người đàn bà mà gã đã gặp trong đời.

Mạc Ta đột nhiên hỏi:

-... Sơn hiện giờ ở đâu?

Tuy hoang mang. Quần vẫn còn đủ tỉnh táo để chối bay:

- Sao lại hỏi tôi? Làm sao tôi biết Sơn gù bây giờ nó ở đâu?

- Anh... Anh là... Quần... biệt hiệu Quần đen ở bọn Bà Năm ô-tô... phải không? Anh và bạn anh là Phiến đá đi gặp anh Sơn trong đêm anh Sơn mất tích. Anh gặp anh Sơn ở trạm xăng Định Quán. Chú bé làm trong trạm xăng là người quen của tôi. Chú ấy có nhắn người quen đi ngang đó về nói cho tôi biết là đêm hôm trước chú ấy chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa bọn anh và anh Sơn. Tôi được cho biết rõ là hai bên có sự gây cản. Bọn anh đã đưa súng ra đe dọa anh Sơn. Thế rồi ngay hôm sau, chú nhỏ đó bị bắn chết...

Mồ hôi lạnh toát ra trong người Quần khi gã nghe Mạc Ta nói phăng phăng ra câu chuyện đó. Gã nghĩ tới quyết định thủ tiêu tên nhỏ ở trạm xăng. Mụ Năm quyết định. Má quả là nhìn xa thấy rộng. Nếu má không cho lệnh đi giết để bịt miệng tên thiếu niên đó sớm, sự tai hại đến hôm nay chắc chắn phải vĩ đại lắm. Tên thiếu niên đó chắc chắn sẽ tới khai ngay với cảnh sát về chuyện y nhìn thấy cô gái Bạch Lan bận toàn đồ trắng ngồi trong xe... và rất có thể là cả bọn đã bị bắt.

- Anh Sơn đâu?

Quần giật mình khi gã nghe Mạc Ta nhắc lại câu hỏi:

- Tôi đã nói là tôi không biết. Em phải biết về nơi trú ẩn của Sơn gù rõ hơn tôi chứ?

Gã tưởng gọi Mạc Ta tới đây, gã sẽ thẩm vấn nàng. Không ngờ Mạc Ta mới là người thẩm vấn gã.

- Có đúng là đêm hôm đó anh gặp Sơn ở Định Quán không?

- Có.

- Tại sao bọn anh lại phải đưa súng ra đe dọa anh Sơn?

- Đêm ấy Sơn gù nó không đi một mình. Trong xe nó còn có thằng Bái chuột, tại thằng Bái nó có vẻ khó chịu vì gặp bọn tôi. Chính nó muốn đưa súng ra trước cho nên Phiến nó sẵn khẩu súng sẵn trong tay, nó đưa lên thôi! Về sau bọn này mới rõ thằng Bái nó hồi hộp vì lúc đó, nó và Sơn gù đã bắt cóc cô Bạch Lan rồi chính mắt tôi thấy cô gái nằm trong xe bọn nó, nhưng tôi ngốc quá đoán không ra. Tôi có hỏi, Sơn nó nói láo rằng cô đó là một em bán bar và em say rượu. Nếu tôi biết rằng cô đó đáng giá bạc triệu, tôi đã phồng tay trên bọn Sơn gù đêm đó rồi.

Mạc Ta có vẻ dè dặt đi, nàng thần thờ nói như người nói một mình:

- Tôi không tin là Sơn hẳn bỏ rơi tôi. Tôi linh cảm thấy rằng hẳn gặp chuyện gì nguy hiểm.

- Tôi chẳng biết gì hơn em song tôi cũng có những ý nghĩ của riêng tôi...

- Anh nghĩ sao?

Quần lắc đầu:

- Ý nghĩ riêng của tôi em không cần biết. Hai nữa, nó chỉ là những lời đồn đại... Em để ý đến những lời của thiên hạ đồn làm quái gì?

- Thiên hạ đồn sao?

- Thiên hạ đồn rằng... Sơn gù đi cho em rơi vì bây giờ nó yêu con bé Bạch Lan...!

Mạc Ta đứng phắt dậy:

- Nói láo!

Quần nót vớt ngay:

- Thì tôi đã nói đó chỉ là lời thiên hạ đồn mà... tại em đòi nghe!

Đợi cho Mạc Ta ngồi xuống, suy nghĩ thắm thía "lời đồn" độc hại do chính gã bịa ra, Quần mới lại đưa đẩy:

- Tuy nhiên lời thiên hạ đồn không phải đều hoàn toàn vô căn cứ..! Em hãy tỉnh trí lại mà thử suy nghĩ coi... Nếu không phải như vậy thì Sơn nó đi đâu biệt tăm tuyệt tích giang hồ luôn? Từ đêm nó vồ được cô Bạch Lan, nó tuyệt giao với em luôn - Phải đúng như vậy không nào? Nếu nó có cần phải trốn lánh ở một nơi nào đó, nó cũng thông tin cho em chứ? Thiếu gì cách thông tin. Nếu nó sợ lộ bí mật, nó vẫn có thể báo tin cho em biết là nó phải lánh mặt,

phải xa em và sẽ cho người về đón em đến với nó sau cũng được kia mà. Nó dư sức cho em đến luôn nơi đó ở... Đến khi nó cầm được tiền chuộc mạng, liệu nó có còn nhớ gì đến Mạc Ta không?

Mạc ta ngồi thừ mặt ra.

Quần biết rằng gã vừa đánh được những đòn rất nặng vào lòng tin ở Sơn gù của Mạc Ta. Nàng bắt đầu nghi ngờ sự chung thủy của Sơn gù.

Gã lại ngọt ngào nói như rót vào tai nàng:

- Sự thực mà nói thì con nhỏ Bạch Lan đẹp thật, quá đẹp, đẹp hơn đào hát nhiều... Nếu Sơn gù nó có mê con nhỏ đó... chuyện cũng chẳng có gì lạ. Nếu được gần con nhỏ đó, tôi cũng phải mê... Đàn ông nào cũng phải mê... Vì nó đẹp quá mà...!

Đợi một lát sau, Quần tiếp:

- Mạc Ta là người trong cuộc... em lại đang thương thẳng Sơn gù... nên tôi sợ em không còn sáng suốt để nhìn nhận sự việc bằng người ngoài. Vì em yêu thẳng Sơn, vì em không phản bội nó nên em nghĩ rằng nó cũng như em. Song, Mạc Ta à... tôi sợ em lầm rồi đó.

Mạc Ta nói như thét:

- Anh im đi. Không đời nào Sơn lại nỡ xử tệ với tôi như vậy!

Quần lặng yên đi ra đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường phố. Gã thở khói thuốc vào làn kiếng cửa sổ. Không khí trong căn phòng kín có gần máy điều hòa này làm cho khói thuốc quyện lại, vương vấn mãi không tan. Gã biết gã nói như vậy là đủ rồi. Gã cần chờ cho nộc độc thấm dần, ngấm dần vào lòng Mạc Ta.

Một lúc khá lâu sau nữa, Mạc Ta đi tới đứng sau lưng Quần. Gã nghe nàng nói bằng một giọng buồn rầu xen lẫn đau đớn:

- Rồi tôi sẽ ra sao? Tôi đã xa lánh tất cả để về sống với hấn...

Quần từ từ quay lại:

- Nếu em túng, tôi cho em mượn tiền. Mượn vô điều kiện. Chỉ vì tôi thấy có cảm tình với em, em bằng lòng cho tôi giúp em?

- Không bao giờ tôi thèm cầm tiền của anh... Tôi thiếu là thiếu... cái khác, tôi không thiếu tiền. Nếu tôi muốn có tiền, thiếu gì người cung phụng tôi...

- Không sao. Em đừng nổi giận. Tôi thành thật nói với em nên tôi mới đề nghị thẳng với em như vậy. Chúng ta hiểu nhau quá mà. Nếu em cần gì đến tôi bất cứ là việc gì, em có thể tin ở tôi. Em cứ cho Bầu Phụng biết là em cần gặp tôi, tôi sẽ tới.

Gã côn đồ sửa soạn đi ra khỏi phòng. Tới cửa, gã dừng lại nói lời cuối:

- Riêng về Sơn gù thì tôi thành thực khuyên em đừng có hy vọng gì. Sau khi lấy được mười triệu tiền chuộc nó sẽ đi ngoại quốc... Em không còn bao giờ gặp lại mặt nó đâu.

Gã đi ra, để lại một mình Mạc Ta rưng rưng nước mắt trong căn phòng vắng.

o o o

Phiến đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ dạ quang:

- Chỉ còn có năm phút thôi... - Gã nói với Khích - Mẹ kiếp! Đúng là thì giờ đi thật lâu khi mà mình phải chờ đợi. Xong

vụ này, tao phải đi ngủ liền một giấc tám ngày, tám đêm. Ngủ tới chán mắt không ngủ được nữa mới thôi.

Khích vẫn chạm tay vào cây súng tiểu liên Thompson để dưới chân - Mụ Năm cho gã và Phiến đi tới nơi hẹn chờ lượm bọc tiền. Phiến lái xe, gã giữ súng và lát nữa đây khi bọc tiền được liệng từ trong xe của nhà tỷ phú Tạ Phong ra đường, gã sẽ phải ra khỏi chiếc xe hơi này để lượm - gã mân mê cán gô của khẩu súng nhắm bóng, miệng đáp:

- Mà sẽ có quyền ngủ, mà sẽ tha hồ ngủ. Má Năm nói không bao giờ sai. Bả đã nói là chúng mình sẽ vô được tiền ngon lành, chắc chắn chúng mình sẽ vô được tiền. Mà có thấy hồi hộp chút nào không? Sao tao chẳng thấy gì hết! Má Năm đã nói là tao thấy đúng phong phúc...

Phiến cười khì:

- Mà không hồi hộp? Mà nói mà không sợ, mà yên chí hả?

- Chớ sao? Mà thấy tao có vẻ chi là sợ không?

- Mà có ngán sợ hay không thì tao không biết, nhưng tại sao người mà lại toát mồ hôi ra quá vậy? Mồ hôi mà ra nhiều như tắm...

Hai gã côn đồ ngồi trong chiếc Buick đậu dưới lùm cây ven đường. Bên tay mặt của chúng là sân Gòn. Xe hơi của chúng hướng về Saigon và ngồi đây chúng nhìn thấy một khoảng đường khá dài. Nếu có gì khả nghi, chúng thấy ngay.

Khích cũng cười khẩy, giọng chế nhạo:

- Còn mà? Mà có sợ không? Sao mồ hôi người mà cũng toát ra? Mà có biết là người mà cũng ướt đẫm những mồ hôi đó không?

- Mẹ kiếp... Tao có nói là tao không sợ đâu? Vì tao thấy sợ cho nên ta mới ra mồ hôi... Mà không sợ mà mà ra mồ hôi như tắm mới là lạ chớ?

Khích thấy bạn nói có lý, song vẫn ngoan cố, gã vẫn gân cổ cãi:

- Vì tao bị bệnh phong thấp... Tao cóc sợ...

Phiến gắt lên:

- Thôi câm cha nó miệng lại... Tao, cóc thích nói chuyện với mày. Mày quê lắm...

Như tất cả những anh biết rằng mình "quê", mình không được lịch sự bằng người, Khích ve rất bất mãn mỗi khi gã bị ai chê là "quê". Nếu bây giờ không phải là giờ nghiêm trọng, gã đã gân cổ chửi lại và ăn thua đủ, gã đành câm miệng và dự định lúc khác sẽ mang chuyện này ra chửi lại Phiến. Về phần Phiến, gã coi khinh Khích ve thực sự. Gã coi gã ngang tài với Quần đen. Trong bọn đàn em của mụ Năm, ngoài Phúc chớ là con mụ Năm và là một mẫu người riêng biệt ra, Phiến tự coi gã ngang hàng với Quần. Gã muốn gã được cùng làm vụ này với Quần. Vì nếu chẳng may có chuyện gì bất ngờ xảy ra, gã còn có thể tin cậy được vào Quần. Còn cái tên Khích ve hạng bét này thật chán chết. Khích ve chỉ là một thằng ngu muội trước mắt Phiến đá. Gã nghĩ rằng nếu có chuyện gì không may xảy ra, gã có thể chết vì sự vụng dại, ngu dốt của Khích ve.

Chợt Khích ve nhồm người lên:

- Xe nó tới mày...

Cả cái giật mình đó của Khích ve cũng làm cho Phiến đá bực mình. Gã văng ra một câu chửi tục rồi nói:

- Xe nó tới thì tới, làm cái gì mà mày hoảng hốt quá vậy?

Khích ve vì quá xúc động nên không chú ý tới lời chửi vô lý của bạn. Gã nhô người lên để nhìn về cuối đường. Chiếc xe Mercedes sơn trắng vàng mà gã biết là của Tạ Phong dường như đang từ hướng Saigon chạy tới. Khi xe đó còn cách xe của gã còn đồ chừng ba trăm thước, Phiến bắt đầu chớp đèn làm hiệu. Đèn xe của Phiến được chớp lên ba cái.

Chiếc xe chạy tới thấy hiệu đèn cũng chạy chậm lại. Đúng là chiếc Mercedes của Tạ Phong rồi. Xe đó cũng chớp đèn ba cái trả lời.

Khích ve ôm cây súng ngồi chết cứng trên ghế.

Tuy ôm súng, Khích ve biết rằng gã không thể bắn lại được và dù có gan bắn lại cũng vô ích mà thôi. Nếu chiếc xe bên kia có cảnh sát, gã chưa kịp bóp cò thì chiếc xe này của gã đã bị cả trăm viên đạn tiểu liên nát bầy...

Nhưng, qua màn đêm, nhờ chiếc Mercedes có bật đèn bên trong xe, hai gã côn đồ trông rõ trong xe chỉ có một người ngồi, người đó cũng lái xe luôn. Khi hai xe ngang nhau, chiếc Mercedes gần như là dừng hẳn lại. Người lái xe bên lấy va-li bạc vớt ra ngoài cửa xe.

Va-li rút gần ngay mũi xe của hai gã côn đồ.

Đúng như quy định trước, chiếc Mercedes chạy thẳng về phía Gò Vấp.

Khích ve vẫn ngồi ngây ra đó, Phiến đá phải gắt:

- Xuống lượm đi chớ?

Vài giây đồng hồ sau, Khích ve trở vào xe cùng va-li bạc, gã thở hổn hển như vừa phải chạy tốc lực cả ngàn thước:

- Xong rồi. "Phú linh" đi...

Chiếc xe lướt về phía Phú Nhuận. Khi gần tới đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư Chi Lăng - Võ Tánh, Phiến ngược lên nhìn

vào kiếng chiếu hậu. Trước xe cũng như sau xe, cảnh vật, xe cộ, người ngòm đi lại vẫn như thường không có gì khả nghi là chúng bị theo dõi. Phiến thở hắt ra một hơi dài, gã nói một mình:

- Xong rồi. Về nhà...

o o o

Má Năm, ông Đốc, Quần đen và Phúc chó đều có mặt trong phòng khách của vi-la sào huyết khi hai gã côn đồ về tới nơi. Phiến đá đi trước, Khích ve xách va-li bạc đi sau. Mặt hai gã hiu hiu tự đắc, quan trọng y như là hai võ tướng vừa lập chiến công lẫy lừng ngoài trận địa.

Khích ve nói líu cả lưỡi lại:

- Má Năm... Ông Đốc... Đúng như lời má nói. Trúng phóc. Tiền đây rồi. Nặng tay quá. Đầy một va-li. Không có thằng nào theo dõi mình cả. Yên trí...

Gã trịnh trọng đặt cái va-li lên mặt bàn.

Cả bọn cướp cùng ngậy người nhìn cái va-li nằm đó một lúc khá lâu.

Rồi mụ Năm từ từ đứng dậy. Mụ tới gần bàn, mụ đưa tay ra, những ngón tay lớn như những trái chuối chạm hai cái khóa va-li... Tách... Tách... nắp va-li bật tung lên.

Một va-li đầy giấy bạc. Đầy ắp... Cảnh đó làm cho cả bọn như chết đứng vì bị điện giật. Ngay cả Phúc chó là thằng ít xúc động nhất bọn mà cũng phải thộn mặt ra nhìn, mồm trề ra...

Chưa bao giờ cả bọn được trông thấy nhiều giấy bạc đến như thế.

Quần đen là người thốt ra được tiếng nói trước nhất:

- Trời... Trời... Tiền... Tiền... Tiền nhiều quá... Nhiều quá... Đẹp quá...

Người nói tiếp đó là Khích ve:

- Lẹp quá... Lẹp quá... Tời... Tời...

Vì xúc động quá, gã đâm ra nói ngọng.

Mụ Năm cố lấy giọng bình thản để nói:

-... Đây là tiền của tất cả chúng ta. Công lao vất vả của chúng ta đã có kết quả... Mười triệu đồng. Chúng ta đã có mười triệu đồng bạc.

Khích ve cúi mặt, dí mũi xuống va-li hít hơi bạc. Từ hai lỗ mũi lông lá của gã phát ra những tiếng khịt, khịt..

Quần búng hai ngón tay vào nhau phát ra những tiếng tách tách:

- Má... Tụi mình chia tiền luôn chớ má? Chia ngay bây giờ cho được việc đi... Nghe má...

Phiến đá biểu đồng tình:

- Phải đấy! Trước sau gì cũng chia, má chia ngay bây giờ cho tụi tôi đi. Tôi chưa bao giờ được cầm một triệu bạc hết.

Khích ve cuống lên:

- Phần tôi bao nhiêu má? Phần tôi bao nhiêu... Đưa cho tôi đi.

Mụ Năm đóng sập nắp va-li lại.

Cả bọn ngẩn người ra nhìn mụ.

Mụ Năm cũng nhìn một vòng qua những bộ mặt tham lam, khả ố đầy dục vọng quanh mụ. Chưa thềm nói lời nào hết, mụ nặng nề đi trở lại ghé và chậm chạp ngồi xuống ghế.

- Má làm chi kỳ vậy? - Quần hỏi - Má chia tiền cho bọn tôi đi chớ? Còn định chờ gì nữa đây?

- Không được.

Mụ Năm trừng mắt nhìn vào khoảng không. Hai tiếng quát nhỏ của mụ trở thành lớn trong cái im lặng của căn phòng.

- Chúng mày ngu lắm...

Khích ve ú ớ:

- Má biểu ai ngu? Cái gì ngu? Bọn tui làm chi mà ngu?

Mụ Năm nói rất từ tốn và dõng dạc:

- Tất cả những tờ giấy bạc trong va-li này đều bị Cớm ghi số... tất cả. Không sót một tờ. Chúng mày hiểu chưa? Số bạc này là án khai tử của bọn chúng mày. Chúng mày mà đem ra chợ tiêu một tờ là bọn Cớm chúng nó biết, là chúng mày chết. Hiểu chưa?

Bây giờ, cả tên sừng sỏ, gan dạ nhất là Quần đen cũng ú ớ:

- Sao? Sao? Má nói sao?... Như vậy là mình không tiêu được số bạc này sao? Từng này bạc vút đi hết sao?

Mụ Năm ngược lên nhìn Quần:

- Tao tưởng mày khá hơn... Không ngờ mày cũng ngu dại như thằng ngu dại nhất ở cõi đời này... Tiền này bị ghi số nhưng mình cũng vẫn xài được nếu mình khôn, nếu mình biết cách xài... Nếu mày đem tiền này đi mua bán ngay bây giờ ở Catinat là mày tịch. Chết liền. Hiểu chưa?

Quần lắc đầu:

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Má nói tiền này không xài được, rồi má lại nói tiền này xài được! Vậy là sao? Bộ chỉ có má xài được còn tui không xài được hay sao? Có phải má định nói vậy không?

Phiến đá và Khích ve tranh nhau nói:

- Sao má lại xài được mà tui tôi xài không được?
- Bộ công chúng tôi vớt đi hết sao?
- Má nói vô lý.
- Bộ má định bắt nạt bọn tôi hay sao chứ?

Mụ Năm cười khinh bỉ:

- Tao chưa giải thích hết chúng mày đã cuống lên... Để yên tao nói... Tao không nói là tiền này không xài được. Xài được chứ, nếu không xài được, tao liều mạng cùng với chúng nó làm quái gì. Tao biết trước là bọn Cớm nó sẽ ghi sổ những tờ giấy bạc này trước khi chúng bằng lòng cho lão Tạ Phong đem đi nạp cho bọn mình. Tao biết trước nhưng tao không cần nói cho bọn mày biết trước mà thôi. Đợi lúc nào mang được tiền về như bây giờ tao nói cho chúng mày biết cũng vừa. Này nghen... Nếu bây giờ chúng mày lãnh mỗi tháng một triệu bạc, chúng mày đi ăn, đi chơi mua sắm, cho đi... bọn Cớm sẽ tìm ra ngay những tờ bạc ghi sổ này và tìm ra ngay chúng mày.. Tao sẽ xài bạc như vậy mới thoát được mắt bọn Cớm. Cả mười triệu bạc này sẽ được tao bán cho Ba Tàu. Tao có mỗi mua loại bạc phạm pháp này. Lẽ tự nhiên là mình không thể bán mười triệu bạc tiền bị ghi sổ, tiền đánh cướp, lấy đủ mười triệu bạc tiền lành... Mười triệu này chỉ bán được tám triệu thôi. Ba Tàu mua bạc của mình sẽ cất đi hoặc chuyển nó qua Hồng Công, qua Ma Cao, cả mười năm sau chúng mới tiêu tới tiền này. Hoặc chúng dùng để xài riêng trong giới buôn lậu quốc tế với nhau. Mình thiệt mất hai triệu nhưng mình có tám triệu tiền tử tế. Tám triệu đồng xài được trị giá hơn mười triệu bạc mà cóc xài được. Chúng mày đồng ý với tao chứ?

Đột nhiên giữa lúc bất ngờ nhất, Phúc chó khạc đàm và nhổ toẹt ra ngoài cửa sổ:

- Bà nói thì hay lắm. Bà nói thì cái gì cũng phải!

Nói xong gã quay đi. Gã tới nằm dài trên đi-văng và chăm chú đọc cuốn truyện kiếm hiệp hồi nãy đọc dở. Từ đó, Phúc chó không còn chú ý gì tới va-li bạc và lối giải thích của mụ Năm nữa.

Quần lắc đầu quày quật:

- Má làm sao thì làm, nhưng má phải đưa tiền cho tôi ngay chứ... Thì bọn tôi nghe lời má.. Dem đổi mười triệu lấy tám triệu, cũng được đi.. Xong má phải làm sao cho bọn tôi có tiền xài ngay...

Phiến đá và Khích ve phụ họa:

- Đúng. Làm sao thì làm.. Má cho chúng tôi có tiền ngay...

- Chúng tôi không thể ở không như vậy để chờ vài ba năm nữa mới có tiền xài...

Mụ Năm gơ bàn tay chuối mẩn lên ngăn chúng lại:

- Thì chúng mày sẽ có tiền sài ngay bây giờ chớ sao...

Khích ve tươi hẳn nét mặt:

- Hay lắm. Hoan hô má...

Phiến đá cũng nói:

- Phải. Có vậy chờ...

Chỉ có Quần là nghi ngờ. Gã nghi rằng mụ Năm còn có ẩn ý nữa nhưng chưa nói hết. Gã hỏi:

- Má sẽ đưa ngay cho mỗi thằng tôi bao nhiêu?

Mụ Năm tỉnh bơ:

- Mỗi thằng sẽ có năm chục ngàn đồng..

Ba gã côn đồ ngấn mặt ra. Phiến đá ấp úng:

- Sao? Má nói sao? Sao lại chỉ có năm mươi ngàn thôi?

Mụ Năm cười khăng khặc. Tiếng cười của mụ đúng là tiếng cười của đàn ông. Nếu người nào không trông thấy mụ mà chỉ nghe tiếng cười chắc chắn phải tin rằng đó là tiếng đàn ông cười.

- Chúng mày ngu quá. Tao biết chúng mày ngu nhưng tao thật không ngờ chúng mày lại ngu đến vậy. Tao nói là tao chia cho chúng mày ngay bây giờ mỗi thằng năm ngàn mười đồng để chúng mày xài cho đã thèm. Tao có nó là chúng mày chỉ được chia có từng ấy tiền là hết đâu, chúng mày đã ngu mà còn lại tham nữa. Thấy tiền là tối mắt, tối mũi lại. Chỉ biết là ăn xài thôi, không còn biết cái gì khác. Chúng mày ít nhất cũng phải nghĩ đến chuyện bọn Cớm chúng nó có để yên cho chúng mày xài tiền không đã chứ? Nè, nghĩ coi, chúng mày đang đói rách, cả nước biết là chúng mày đang đói rách... Đùng một cái chúng mày có triệu lớn, triệu nhỏ, mua nhà, mua xe, ăn xài như công tử con nhà tỷ phú giàu sang từ nhỏ. Cả nước sẽ biết ngay là chúng mày vừa vồ được tiền... Không có lý cả ba thằng chúng mày cùng trúng số độc đắc trong tháng này? Bọn Cớm sẽ thộp cổ chúng mày tức khắc. Chỉ một cái chuyện chúng hỏi chúng mày lấy tiền ở đâu ra mà ăn xài lớn như vậy chúng mày cũng đã chết ngắc rồi... Tin tao đi... Dù bây giờ chúng mày có nói khôn nói khéo thế nào mặc lòng, dù chúng mày có nhất quyết lấy tiền đem về cất đi xài dần.. Nhưng khi có tiền trong tay là chúng mày xài lớn... Khỏi cần là thầy bói, khỏi cần biết tử vi của chúng mày, tao cũng dư biết số phận khốn nạn của bọn mày ra sao rồi... Đã có biết bao nhiêu thằng chết vì khi có tiền bỏ ra ăn xài huy hoắc. Chúng mày nghĩ lại coi tao nói có đúng không?

Quần định trả lời, nhưng vừa há mồm ra gã khép ngay lại. Và gã thấy mục Năm nói đúng. Những thằng bần tiện, sâu bọ lên làm người như hai tên Phiến đá và Khích ve kia, suốt đời chưa bao giờ làm chủ được lấy trăm ngàn đồng bạc, nếu bây giờ chúng có mỗi thằng một triệu bạc trong tay thì chỉ cần đến sáng mai là cả làng quái Saigon này biết chúng có tiền triệu.

Chúng mà bị Cớm bắt, đánh lăm cắm năm bảy cái là chúng khai ra hết và cả bọn sẽ bị tù hết.

Quần cũng nóng có tiền lăm, nhưng gã thấy rằng, vì sự an nguy chung và nếu gã không muốn bị tù chung thân vì sự vụng dại của đồng lõa, gã phải tán thành việc để mục Năm giữ tiền.

Gã đành buồn rầu:

- Má nói đúng. Có điều có tiền mà không được xài cũng rầu.

- Ai bảo chúng mày không được xài? - Mục Năm vui vẻ nói
- Chúng mày sẽ còn có thêm nhiều tiền mà xài suốt đời nữa là khác. Để tao giải thích cho mà nghe. Từ hồi nào đến giờ, mỗi lần bọn mày làm được tiền là chỉ nghĩ đến chuyện ăn xài, xài cho sung sướng, đến khi hết tiền lại làm vỡ khác. Những con đàn bà gần chúng mày chỉ thích chúng mày xài tiền để chúng nó được gỡ gạc. Đến khi vì làm bậy bị thua, chúng mày đi tù, chúng nó ở ngoài đi lấy những thằng có tiền khác. Cuộc đời chúng mày khổ nạn, ăn mày ăn nhạt là vì vậy. Nhưng nếu bây giờ có người hướng dẫn chúng mày, có người biết khuyên chúng mày dùng số tiền này vào việc kinh doanh. Vừa kín đáo, Cớm không thể dò bắt được chúng mày, lại có cơ sở làm ra tiền để chúng mày làm và sống, vốn vẫn còn đó. Chúng mày thấy cuộc đời như vậy có đẹp không?

Bọn côn đồ há hốc miệng ra nghe. Chúng thi nhau gật đầu:

- Nếu được vậy thì số dách rồi. Mi nói hết nghe coi.

- Đấy, tao nói rõ cho chúng mày nghe... Tao đã dự định đầu vào đấy cả rồi. Tao đem đổi số bạc này lấy tám triệu bạc lành. Tao sẽ mua lại một cái Bar-dancing. Mua lại một cái nào vừa vừa thôi, không nhỏ mà cũng không cần lớn quá. Mình sẽ tuyển lựa toàn là khách chơi hạng sang... Tao sẽ nhờ luật sư La Đình Dân đứng ra lo giùm cho mình thủ tục pháp lý. Đồng thời ông ta sẽ nhận với nhà chức trách nếu mình bị hỏi về chuyện lấy tiền đâu để mua nhà nhảy đầm rằng ông ta đứng ra bảo đảm vay tiền cho bọn mình... Luật sư Dân chuyên làm áp phe loại này miễn là mình chịu chia lời kha khá cho hắn. Như vậy là mình hoàn toàn hợp pháp. Nhà mình sẽ mở nhảy đầm, bán ăn, bán rượu đồng thời có thêm sòng bạc và... gái chơi... Tao làm quản đốc, bọn mày chia nhau mỗi thằng nắm một ngành khai thác. Hách không? Không thiếu gì tiền, mà tiền hợp pháp. Lúc đó tha hồ cho chúng mày ăn chơi, chỉ sợ không có sức mà chơi... Mỗi thằng, mỗi đứa sẽ có khoản tiền lương bằng lương bộ trưởng. Tiền lời cuối năm chia đều nhưng vẫn dùng vào việc phát triển thêm việc kinh doanh... Cứ như vậy mà tiến thì chẳng cần mười năm, chỉ cần năm năm là chúng mày mỗi thằng có thể có cả mười triệu đồng chứ không phải chỉ hai triệu đồng mà thôi... Nhà hàng của bọn mình sẽ là nơi ăn chơi thanh lịch nhất Saigon. Chỉ có những tên giàu tiền mới đặt chân vô nhà hàng mình thôi... Được không?

Những cái cười khoan khoái, sung sướng, nở trên những bộ mặt côn đồ tàn nhẫn và ngu muội. Cả ông Đốc là người chán đời ít khi cười nhất cũng phải cười sung

sướng. Ông Đốc là người nói lời tán thành nồng nhiệt nhất:

- Nhất bà rồi. Tôi phục bà đấy. Tôi tình nguyện theo bà..

Quần tiếp lời:

- Tôi cũng bằng lòng. Với điều kiện má phải chia cho tôi việc quản lý dancing... Tôi có quyền tuyển lựa bọn ca-ve. Cam đoan với má tôi sẽ bắt về nhà mình những con ca-ve hách nhất Sài Gòn.

Khích lấu tấu:

- Má cho tôi giữ việc quản lý hàng ăn. Tôi làm xếp bọn đầu bếp.

Như một bà mẹ hiền lúc chia việc nhà cho con, mẹ Năm cười:

- Được rồi, anh em chúng mày sẽ chia nhau làm những việc đó. Dù chúng mày có không muốn làm, tao cũng bắt chúng mày phải làm. Vì nhà mình vẫn là nơi chỉ có riêng bọn mình ra vô. Tuyệt đối không dùng kẻ lạ. Chúng mày sẽ sống như những ông Hoàng. Đợi nhà hàng hoạt động được chừng nửa năm vững rồi, mỗi tháng sẽ có một cái xe hơi. Khi đó chúng mày tha hồ mua xe. Bọn Cớm chỉ còn có nước rỏ rãi mà thèm được địa vị của chúng mày...

- Bao giờ má khởi sự tổ chức má?

- Ngay bây giờ. Không việc gì mà phải chờ cả. Tao sẽ bắt tay vào việc ngay ngày mai. Chính Luật sư Dân là kẻ làm trung gian với Ba Tàu Hồng Kông để đổi tiền cho bọn mình. Hắn có thể bảo đảm cho mình mua lại nhà hàng ngay mà không cần chờ tiền ở Hồng Kông gửi về.

Chai uýt-ky đặt gần chỗ ông Đốc ngồi được bọn côn đồ rót vào ly. Chúng uống rượu mừng. Chập sau, Khích ve lè nhè:

- Nhất rồi. Đời tôi đến đây là khá rồi... Từ giờ đến già tôi cóc còn bao giờ sợ đói rách nữa...

Quần tiếp lời:

- Không ngờ vụ này mình thành công đến vậy. Thật là trời giúp bọn mình, trời cho bọn mình có tiền. Kỉ ra cũng kỳ. Thăng Sơn gù, thăng Bái chuột nghĩ ra vụ này nhưng hưởng kết quả thì lại là mình. Vậy mới biết trời cho ai thì kẻ đó được, có tranh chấp cũng vô ích..

Như chợt nhớ ra, Quần day lại mụ Năm:

- Má.. Bọn mình lấy được tiền rồi, cho con bé Bạch Lan đi tàu suốt đi chớ..? Còn chờ gì nữa? Má đã dặn ông Đốc phải làm những gì chưa? Má định chôn nó ở đâu?

Bầu không khí đang vui vẻ đột nhiên tan biến đi. Không khí trở lại nặng trĩu như đá. Người xúc động nhiều nhất là mụ Năm. Mụ trắng xanh như tàu lá. Người xúc động thứ nhì là ông Đốc, trông ông ta trắng bệch như người sắp ngất lịm.

Phúc chó buông tập truyện xuống để đứng phắt dậy.

Hai mắt gã như chiếu ra lửa.

- Mẹ kiếp - Gã sửa lên - Thăng nào giết cô Bạch Lan? Thăng nào dám giết cô đó? Tại sao lại giết?

Mụ Năm vội vã:

- Đâu? Có ai nói gì đâu?

Mụ nhìn vào mặt Quần với đôi mắt thù hằn như muốn ăn tươi, nuốt sống gã côn đồ này.

Nhưng Quần không phải là một gã côn đồ có thể bị sợ hãi vì những cái nhìn đe dọa của người khác. Gã thấy rằng tình hình có vẻ nguy hiểm, nhưng gã quen sống với nguy hiểm, gã vẫn cứng:

- Có cái gì mà má phải giấu? - Gã hỏi lại mẹ Năm và cố ý nói lớn cho Phúc chó nghe rõ - Tôi hỏi đến việc bao giờ mình giết con bé nhà họ Tạ. Chỉ có chuyện đó là quan trọng bây giờ thôi. Tiền chuộc đã lấy được rồi. Chính má nói với chúng tôi là bao giờ lấy được tiền chuộc đảng hoàng, mình giết con đó. Bây giờ có gì thay đổi?

Phiến đá và Khích ve phụ họa với Quần:

- Phải thủ tiêu nó chứ. Để nó sống sao được. Con nhỏ đó nó biết quá nhiều. Nếu nó sống, chúng mình sẽ có ngày chết vì nó... Để tao làm... Lúc nó ngủ say... Ông Đốc đây sẽ làm phúc chích cho nó một mũi... Nó sẽ chết êm thắm...

- Má...

Tiếng kêu chát chúa chói tai của Phúc chó làm cho tất cả bọn rùng mình. Tiếng kêu vừa đau đớn vừa đe dọa. Bọn nghe tiếng kêu đó thầm hiểu rằng kẻ kêu lên tiếng đó có thể làm được đủ mọi chuyện rùng rợn và khủng khiếp nếu gặp chuyện gì trái ý.

Hai mẹ con nhìn nhau. Mẹ Năm cảm thấy trái tim đau nhói. Đây là lần đầu tiên trong đời mẹ, đứa con trai yêu quý của mẹ muốn một cái gì mà mẹ không thể chiều lòng nó.

- Con nói chi, Phúc?....

Phúc chó dẫn từng tiếng:

- Bạch Lan của con, của riêng con. Đứa nào muốn chạm tới nàng, đứa đó phải thanh toán con trước đã... Bạch Lan... Bạch Lan...

Gã nhìn sang mặt Quần:

- Bạch Lan của tao. Tao bảo vệ nàng.

Mụ Năm bỗng cảm thấy lưỡi mụ như cứng lại. Mụ nói thật khó khăn:

- Phúc... Con phải biết điều. Đừng trẻ con...Chúng mình không thể giữ con bé đó được. Nguy hiểm lắm.

Phúc chó đá mạnh cái ghế chặn đường gã. Lưỡi dao nhọn và sáng ngời đột ngột hiện ra trong bàn tay gã. Kích ve và ông Đốc là hai kẻ đứng gần mụ Năm nhất vội vàng lánh xa mụ. Quần thủ thế một mình. Phiến đá như thu nhỏ xíu thân thể lại sau tấm lưng cánh phản của mụ Năm. Tất cả để mặc mụ đàn bà đối diện và đối phó với thằng con trai điên loạn của mụ.

Lưỡi dao nhọn không rung động trong bàn tay, Phúc chó đi tới gần mẹ. Nước rãi bắt đầu chảy ra nơi hai mép gã:

- Má muốn giết nàng, tôi giết má trước...

Lúc đó gã con trai điên loạn giống hệt như con rắn độc.

- Má muốn tôi cắt cổ má hay cắt gân má trước... Muốn gì, nói ngay đi...

Quần rút súng ra.

Tuy đang cơn sợ hãi, mụ Năm vẫn còn đủ tỉnh trí để hét lên:

- Cắt súng đi... Mau...

Cái viễn ảnh bị thằng con điên cắt cổ không làm cho mụ Năm sợ hãi và kinh hoàng bằng ý nghĩ con mụ có thể bị bắn chết trước mắt mụ.

Phúc chó quay phắt lại Quần.

Quần bối rối lùi về phía cửa phòng. Một tay gã cầm súng, tay kia gã giơ lên như để che cổ họng. Gã biết nếu gã không bắn Phúc chó ngay, gã có thể bị chết vì lưỡi dao kia bay qua không khí ghim vào cổ họng gã. Phúc chó nổi

danh một phần về tài chơi dao, trong cái tài đó có thủ đoạn phóng dao như làm xiếc.

Phúc chó gào lên:

- Bạch Lan của riêng tao. Không thằng nào được chạm vào nàng...

Tất cả đứng trơ như tượng gỗ. Chỉ có Phúc chó là cử động. Gã xoay một vòng, chỉ lưỡi dao vào mặt từng người, kể cả mẹ Năm là mẹ gã. Rồi gã cầm dao đi ra khỏi phòng.

Căn phòng chìm trong yên lặng một lúc thật lâu. Rồi bọn côn đồ nghe thấy tiếng mẹ Năm thở dài. Mẹ nặng nề buông mình xuống ghế. Đột nhiên mẹ như người già hẳn đi nhiều tuổi.

Quần và Phiến đưa mắt ra hiệu cho nhau. Hai gã lặng lẽ theo nhau đi ra phòng ngoài. Khích ve vội vã đi theo. Chỉ còn ông Đốc ngồi lại với mẹ Năm và va-li bạc.....

Phúc chó dừng lại ở đầu cầu thang. Gã nghiêng tai nghe ngóng. Mối gã nở nụ cười kiêu ngạo và thích thú. Gã vừa có cơ hội chứng tỏ cho cả bọn thấy rõ uy thế của gã. Cả bọn muốn một việc, nhưng gã không muốn, cả bọn phải theo ý gã. Gã thấy rõ là cả bọn phải sợ gã. Từ nay trở đi gã sẽ chiếm vai thủ lĩnh. Gã xứng đáng là đại ca của cả bọn. Mẹ Năm sẽ lùi lại vai cố vấn - vai số hai trong bọn.

Gã đưa mắt nhìn về phía cánh cửa phòng bên trong có Bạch Lan. Gã cảm thấy tự hào: lẽ ra nàng bị giết nhưng vì gã, nàng vẫn sống. Gã là người hùng đã cứu nàng. Từ nay gã bảo vệ nàng.

Và cũng từ nay, gã sẽ không còn phải lén lút vào phòng nàng ban đêm như thằng ăn trộm nữa, từ nay gã có quyền - và gã có bốn phận nữa - sống suốt ngày, suốt đêm bên cạnh nàng.

Gã đàn ông đi tới rút chìa khóa ra mở cửa. Nét mặt gã thay đổi khi bước vào phòng và trông thấy người thiếu nữ nửa nằm, nửa ngồi trên giường nhìn ra. Đôi mắt đẹp của nàng mở lớn.

Bạch Lan nhắm mắt lại khi gã côn đồ tới gần. Nàng rùng mình...

Chú thích

- 1-2. Hai tiếng lóng thuộc ngôn ngữ của côn đồ: sém là súng, bè là sòng bạc.
3. Kỳ bèo tiếng lóng chỉ cờ bạc.

CHƯƠNG 3

rên tấm cửa kiến mờ người ta đọc thấy dòng chữ viết bằng sơn đỏ!!!Nguyễn KIM VÂN!!!Trinh thám tư

Nét chữ vẫn còn mới chứng tỏ anh chàng trinh thám tư Nguyễn Kim Vân mở phòng điều tra tư này chưa mấy lâu ngày.

Cánh cửa mở vào một căn phòng nhỏ, bày hiệu sơ sài nhưng khá đẹp mắt. Một cái bàn, bốn cái ghế trong số có hai cái ghế bành da mới tinh. Tủ sắt đựng hồ sơ còn nguyên nước sơn bóng. Tủ sách bên trong có xếp những cuốn sách bìa da mà từ ngày được đóng lại tới giờ chưa được mở ra coi lần nào.

Nguyễn Kim Vân ngồi sau bàn. Chàng ngồi theo kiểu Mỹ, tức là ngồi theo kiểu bất lịch sự, hai chân còn nguyên giầy đặt cả lên bàn.

Với điều thuốc lá gắn trên môi. Vân thở khói xanh lên trần nhà. Chàng có cái vẻ nhàn rỗi vừa kẻ không biết làm gì cho hết thì giờ. Hoặc của kẻ có đủ thì giờ để mà không làm gì cả.

Vân ba mươi ba tuổi. Chàng có cái vẻ xí trai mà đàn bà rất ưa và làm cho chàng nổi bật lên khi đứng giữa đám đông đàn ông. Mặt mũi chàng có cái đẹp « gồ ghề » của một tay chơi anh chị có học không bắt nạt ai nhưng cũng không bao giờ chịu lùi bước trước bất cứ ai. Làn da mặt của chàng không được nhăn nhui mấy, sống mũi chàng lệch về một bên và đầu mũi hơi bẹt như mũi một võ sĩ quyền Anh giải nghệ sau vài năm hành nghề. Nghĩa là đó là sống mũi của một kẻ có công với nghề võ sĩ quyền Anh một thời gian nhưng rút lui khỏi võ đài ngay từ khi mặt

mũi chưa bị hư hỏng quá. Quai hàm chàng vuông và nở. Đó là quai hàm của kẻ mà khoa tướng số cho ta biết rằng kẻ có cái quai hàm kiểu đó, rất cương nghị, can đảm và chỉ làm theo ý mình.

Nguyễn Kim Vân thường chỉ làm theo ý chàng. Và kinh nghiệm cho chàng thấy rằng những gì chàng quyết định đều đúng và có lợi cho chàng.

Bên ngoài văn phòng của Vân là phòng cô thư ký Ngọc Anh, cô nữ thư ký riêng trẻ đẹp, quyến rũ, gợi cảm và tới đây làm việc với số lương chết đói vì có cảm tình với ông chủ, tức là có cảm tình với Vân.

Ngọc Ánh có đôi mắt hung đen, mái tóc dài óng mượt và tấm thân « núi lửa ». Nàng là vật mà Vân cho là duy nhất có giá trị, đáng tiền ở trong cái văn phòng của chàng.

Ngồi sau cái máy đánh chữ từ lâu thất nghiệp không được ăn giấy, Ngọc Ánh lơ đãng dở coi mấy cuốn tuần báo xi – nê và phụ nữ. Nàng chẳng ưa đọc loại sách báo lắm cảm này mấy nhưng vì chẳng có việc gì làm, nàng coi cho quên thì giờ.

Thỉnh thoảng nàng lại che miệng ngáo vặt. Mắt nàng lúc nhìn lại đồng hồ. Còn lâu lắm mới tới giờ đóng cửa văn phòng. Bây giờ mới là ba giờ chiều.

Tiếng chuông gọi reo vang làm cho Ngọc Ánh giật mình. Nàng bỏ tờ báo xuống để đi qua phòng « ông chủ ».

- Có còn điều thuốc lá nào không cưng? vừa hỏi, Vân vừa vuôn vai, tấm thân khá nặng của chàng làm cho cái ghế chuyển động rắc rắc – cho xin một điếu. Một điếu thôi ...

- Ngượng làm gì. Lấy cả gói cho đỡ phiền đưa lè ...

Ngọc Ánh trở ra mở ngăn kéo lấy gói thuốc lá mang vào cho Vân. Nàng không thích hút thuốc lá mấy, nàng mua sẵn gói thuốc để ở ngăn kéo bàn, phòng khi Vân hỏi tới.

- Em thật rộng rãi – Vân nói và lấy một điều châm lửa – Sau này người đàn ông nào lấy được em làm vợ chắc sẽ sung sướng lắm ...

Ngọc Ánh buồn rầu:

- Em già rồi. Đến ế chồng mất thôi.

Nghe giọng nói chán đời của cô gái. Vân vội vàng lảng qua chuyện khác, chàng biết là nàng sắp sửa « tả oán » và chàng không có thẩm quyền gì về vấn đề tình cảm của nàng:

- Chiều nay em có bận gì không?

- Em cũng bận nhiều việc như anh vậy ...

- Nếu em bận nhiều như anh thì mệt lắm. Em làm sao cho hết việc ...? - Ngừng nói đùa, Vân đổi giọng nghiêm trọng - Đừng lo. Không kéo dài mãi đâu. Thế nào rồi mình cũng có việc làm, mà khi đã có việc mình sẽ làm không xuể. Tin anh đi.

- Anh nói câu đó đã từ hai tháng nay rồi, nghĩa là từ khi mình bắt đầu mở tiệm. Nhưng vẫn chẳng thấy có ma nào tới cả. Em đã nói với anh là xã hội mình chưa cần đến trình thám tử ... Xã hội mình chưa tiến bộ nhiều như Âu Mỹ, đời sống chưa đến nỗi nào máy móc và phiền toái lắm ... Người mình biết nhau hết, ai làm cái gì lạ cả làng biết, làm gì có ai cần đến thám tử riêng để điều tra dùm người ta ...

- Anh thua em từ lâu rồi mà. Anh không tranh luận về chuyện xã hội với em đâu.

- Nhà bàn ghế vừa cho người ta đòi tiền. Họ nói nếu tuần này mình không trả hết tiền cho họ thì họ sẽ tới lấy hết bàn ghế ...

Vân nhúng vai:

- Cho họ lấy mình mua đồ khác, đẹp hơn. Cần gì ...
- Nhưng nếu để họ lấy đi hết em sẽ lấy gì mà ngồi?

Vân làm bộ ngạc nhiên.

- Ủa? Họ dọa lấy cả cái chỗ để ngồi bạc triệu của em đi hay sao? Đâu có được?

Ngọc Anh nhún đôi lông mày cong lá liễu:

- Bộ anh không bao giờ nghiêm trọng được lấy một lúc hay sao? Từ giờ đến thứ bảy này, tức là tới hết ngày mai đây, nếu mình không có ba mươi ngàn đồng để trả nợ, mình sẽ bắt buộc phải ... « Phệc mê bu tích »... (Fermer la boutique = đóng cửa tiệm)

Vân thở dài:

- Tiền ... Chỉ có tiền ... Bây giờ sở mình còn bao nhiêu tiền?
- Sở mình còn đúng hai ngàn ba trăm đồng ...
- Còn nhiều vậy sao? vậy là chúng mình hãy còn giàu quá ...
- Em không hiểu tại sao anh có thể cho là chúng ta giàu được?
- Vì chúng mình không nợ tiền ai. Không nợ nần là giàu chứ sao?

Ngọc Ánh thở dài:

- Em đã nói ngay từ đầu rằng anh mở cái phòng trình thám tư này là không hợp thời. Không cần thiết với người đời. Anh không chịu nghe em. Anh đang làm phóng viên hạng nhất ở tờ Thời Báo. Báo đang bán chạy nhất nước và anh được trả lương thật hậu ... Nếu anh chịu khó ở lại đó ...

Vân tỏ vẻ bức bối:

- Cô này ăn nói thiệt kỳ ... Bộ cô muốn tôi suốt đời đi làm công cho thiên hạ mãi hay sao? Nếu cô không tin tưởng ở tương lai của cái sở trình thám tư văn minh này, tại sao cô lại bỏ sở làm cũ của cô để qua đây? Tôi đã nói trước với cô là buổi đầu mình vất vả lắm, cô sốt sáng tới làm lắm kia mà?

Nụ cười nở trên môi Ánh:

- Em đến và nhanh là vì em yêu anh.

- Ồ ... - Vân nhăn nhó ... thôi em đừng làm khổ anh vì chuyện yêu đương nữa đi, anh chưa đủ khổ tâm hay sao? Tại sao em không chịu thực tế một chút? Người như em phải lấy tổng trưởng hay tỷ phú chớ. Em dành tuổi xuân và sắc đẹp cho anh phí đi. Suốt đời anh sẽ nghèo. Anh sẽ chẳng bao giờ thành công hết ... Anh là thằng tồi đến nỗi không bảo đảm được đời sống vật chất tối thiểu cho vợ con ...

- Em nuôi con, em nuôi cả anh nữa, nếu cần ... Bao giờ anh cưới em?

- Đến tết Congo anh cưới em ...

- Xong rồi. Nếu em tìm đúng được ngày tết Congo ghi trong lịch Tam Tông Miếu, anh phải cưới em nhen ...

- Em đi in riêng một cuốn lịch để em xài, mấy hồi ... Thôi cho em nghỉ làm chiều hôm nay. Em đi làm tóc, đi coi ci - nê, hay đi dạo phố, đi làm bất cứ việc gì đi. Nhàn cư vi bất thiện. Các cụ nói chẳng sai chút nào. Để em ở đây không có việc gì làm, em nghĩ bậy ...

Ngọc Ánh sụ mặt xuống. Nàng lo cho tương lai của người yêu và nàng tin hắc rằng cái sở điều tra riêng này của chàng sẽ không thể nào đứng vững được vì thiếu thân chủ. Dân chúng phải có một mức sinh hoạt cao, nghề

thám tử tư mới có thể sống nổi. Suy nghĩ vài phút, nàng nói:

- Em nghi anh nên trở lại nghề làm báo. Anh nổi tiếng là nhờ làm báo. Nghề làm báo đãi thọ anh xứng đáng, đầy đủ, anh bỏ nghề tức là anh phụ nghề ... Chưa đến lúc anh ra làm ăn một mình. Người ta muốn làm ăn thành công phải có thời vận ...

Vân kiêu ngạo nàng:

- Em mà cũng tin ở số mạng với thời vận kia à? Em nói như là thấy bói. Anh hỏi em nghen ... Em nói người ta có thời vận, nhưng thử hỏi nếu em là một cô gái mắt lé, răng hô, cặp đùi em lớn bằng hay cây tre ... liệu em có số lấy chồng giàu, chồng bảnh trai, làm lớn không?

Ngọc Ánh lắc đầu:

- Chuyện đời không đơn giản như anh nói. Em nói thật, anh cứ đùa giỡn ... Anh mà còn coi thường em nữa, em sẽ giận ... Anh biết đó, em ít khi giận nhưng khi em đã giận, anh đừng trách em tàn nhẫn ...

Vân lặng yên, chàng biết đây là giây phút quan trọng thật sự.

- Theo em ... - Ngọc Ánh nói tiếp ... Anh nên trở lại tờ Thời báo. Nếu anh chịu nói lại với anh Bảo một tiếng, em tin chắc anh sẽ để anh trở lại giữ công việc cũ của anh trong tờ báo ngay. Anh Bảo có vẻ mẫn anh lắm mà, mặc dù anh có tật khinh người, anh không coi anh ấy ra gì ...

Vân cười và lắc đầu:

- Anh không thể trở lại xin việc làm ở tờ báo Thời Báo được. Vì một lẽ dễ hiểu là me sừ chủ bút Văn Bảo, người mà em cho là có cảm tình với anh đó hẳn thâm thù anh quá rồi. Bây giờ anh có chết đói ngay trước mặt hẳn, hẳn cũng không còn mũi lòng. Trước khi anh ra đi, anh có chửi

hắn một chập trước mặt đông đủ anh em tòa soạn. Anh vạch một đồng lỗ lằm vì dốt nát của hắn ra. Vì hắn dốt thật nên hắn đau và hắn đau nên hắn thù anh ...

Ngọc Ánh chưa kịp trách móc gì người yêu chợt có tiếng chuông cửa reo vang. Ngọc Ánh nhìn ra:

- Ai tới giờ này kìa? Không lẽ lại anh chàng bàn ghế đến đòi nợ ... Hay là nhà đèn tới cắt điện vì mình không trả tiền điện từ tháng trước?

Vân nhún vai:

- Nếu có bị cắt điện cũng chẳng sao. Mình có dùng gì đến điện?

Ngọc Ánh đi ra mở cửa. Nàng trở vào phòng sau đó chừng hai phút và có vẻ xúc động:

- Đố anh biết ai ở ngoài đó?

Nàng đặt tấm danh thiếp trước mặt Vân. Chàng nhìn dòng chữ trên danh thiếp rồi sửng sốt nhìn Ngọc Ánh:

- Tạ Phong? Nhà tỷ phú Tạ Phong tới mình đó à?

Nàng gật đầu:

- Chính ông ấy tới. Ông nói muốn gặp anh ...

- Em có thấy đúng người tới đó là Tạ Phong hay không? Hay là ông sai người đại diện?

- Chính ông mà. Em có nhìn kỹ hình ông đăng trên báo. Chính ông ...

- Mời ông ta vô, em còn chờ gì nữa ...

Ngọc Ánh mở cánh cửa thông ra phòng ngoài:

- Ông Tạ Phong, xin mời ông vô ...

Đợi cho Tạ Phong vào phòng, nàng ra và đóng cửa lại.

Vân đứng dậy chào khách. Chàng vẫn yên trí Tạ Phong phải là một ông nhà giàu bệ vệ kiểu Tàu Lai, nhưng trước mắt chàng, người đàn ông hiện là công -kỹ- nghệ - gia quan trọng nhất nhì của nền kinh tế Việt Nam, lại là ông già mảnh khảnh, trông có vẻ nhỏ nhẽ và trí thức.

Tạ Phong gầy và cao, tóc bạc, mang kính trắng nhưng mắt vẫn còn rất sáng và nhanh. Qua cái nhìn nhận xét đầu tiên, Vân nhận thấy Tạ Phong là người cương nghị. Sức mạnh tinh thần của ông ta hiện rõ trong đôi mắt. Tạ Phong không phải là mạt (marque = hiệu) gian thương tầm thường. Đó là một con người từng trải, cương quyết và đôi khi nguy hiểm.

Hai người đàn ông bắt tay nhau. Trong lúc Vân nhìn và nhận xét Tạ Phong, nhà tỷ phú cũng nhìn và nhận xét chàng thám tử.

- Mời ông ngồi.

Hai người đàn ông, một già một trẻ, một người giàu tiền nhưng đường tương lai đã bị chặn lối, đã đi gần hết đường đời và biết rằng mình chẳng còn hy vọng hưởng thụ gì nhiều ở cuộc đời này; người trẻ kia, nghèo nhưng đường đời còn dài, tương lai sáng như buổi bình minh.

Vân thấy Tạ Phong rút trong túi ra một hộp đựng thuốc lá bằng vàng, chàng hiểu ngay Tạ Phong có hút thuốc lá nhưng không có hút nhiều, vì kẻ nghiện thuốc lá nặng, ngày hút thuốc từ hai gói trở lên như chàng không mấy ai có thì giờ bận bịu lấy thuốc lá ra, bỏ thuốc lá vào những cái hộp đựng thuốc lá bằng kim khí. Loại hộp này không đựng được nhiều thuốc. Nhiều lắm là chỉ bỏ vào hộp được mười lăm điếu thuốc, và mười lăm điếu thuốc lá với một kẻ hút ngày hai gói không là mùi mẽ gì.

Chiếc bật lửa của nhà tỷ phú đúng là loại bật lửa mà chỉ có những nhà tỷ phú hoặc Tổng giám đốc Ngân hàng, hoặc các vị Tổng trưởng chánh phủ được người có hàm ơn mua tặng. Vân nhìn qua nhận ngay đó là hộp quẹt hiệu Dunhill bằng vàng diệp, loại vàng mà người Pháp gọi là micron. Vốn có biết qua về những loại hộp quẹt nổi tiếng nhất của ngoại quốc. Vân ước lượng cái Dunhill của ông khách trị giá khoảng hai chục ngàn đồng.

Chàng nghĩ thầm: có tiền mà biết ăn chơi như ông này kể cũng khoái. Người đời chỉ cười những thằng cha trọc phú có tiền mà vẫn keo kiệt không dám ăn, không dám chơi, có tiền mà vẫn làm tội mọi cho đồng tiền, nhưng chẳng ai cười, mà nói thật ra là chẳng ai dám cười loại hào phú. Trọc phú và hào phú cũng có khác nhau chứ!

Chàng chột nhớ đến chuyện cô ái nữ của nhà hào phú này, người thiếu nữ có cái tên là Bạch Lan và có thói quen xuất hiện trong các dạ hội với bông hoa thược dược trắng – trên ngực áo – đang bị bọn bắt cóc giam giữ. Không cần phải hỏi. Vân cũng dư biết là hôm nay Tạ Phong tới đây tìm chàng là chuyện cô con gái bị bắt cóc.

Chàng nhìn kỹ hơn và thấy rõ nét mặt Tạ Phong hẳn những nét lo âu và đau đớn! Không có gì làm cho người ta đau đớn bằng việc bị lạc mất con. Chẳng thà con chết, mình biết nó chết, mình chỉ đau đớn một lần mà thôi! Chàng lại nghĩ thầm như vậy và lặng yên chờ đợi ông khách nói.

Như biết là Vân đang nghĩ gì về mình. Tạ Phong nói ngay giọng nói vẫn trầm tĩnh chứng tỏ ông ta là một người gan dạ:

- Ông Nguyễn Kim Vân ... tôi tới nhờ ông tìm dùm con gái tôi ... Chắc ông có theo dõi vụ con tôi bị bắt cóc đòi tiền chuộc?

Hành động nói thẳng vào việc của Tạ Phong làm cho Vân cảm thấy mỗi thiện cảm tăng lên trong lòng chàng. Vốn là quả cảm, ưa hành động hơn là nói nhiều, Vạn rất thích những người nói thẳng vào chuyện.

Chàng gật đầu:

- Thưa vâng. Tôi có theo dõi ...

- Tôi nghĩ và tôi tin chắc rằng ông có thể giúp tôi được - Tạ Phong trần ngân tiếp - Tôi có tìm hiểu qua về ông. Ông không phải là côn đồ nhưng ông biết nhiều về giới đó. Ông quen biết về những thủ đoạn bắt lương của chúng. Tôi nghĩ rằng tôi cần tìm được một người đặc biệt như ông mới có hy vọng tìm ra được tông tích bọn bắt cóc con gái tôi. Ông có thể hành động được dễ dàng, ông không bị gò bó vào luật lệ như những ông thanh tra cảnh sát. Ông nghĩ sao? Tôi quan niệm về ông như vậy có đúng không, ông Vân?

Trong khi nói những lời đó, đôi mắt sắc của Tạ Phong vẫn chăm chú nhận xét con người Nguyễn Kim Vân.

Vân ngời ngay ngắn lại và trả lời:

- Ông nghĩ đúng đấy. Có điều tôi thấy rằng, hôm nay ông mới tới đây và trao cho tôi nhiệm vụ đi tìm cô Bạch Lan ... thì chơi chậm ... Cô Bạch Lan mất tích tới hôm nay đã được hơn một tháng rồi ...

- Bốn mươi năm ngày đúng ...- Tạ Phong đỡ lời chàng - Tôi còn nóng nảy hơn ông nhiều, nhưng tôi chẳng thể nào làm khác. Vì tôi phải dành đủ thì giờ cho các ông thanh tra cảnh sát làm việc. Tôi không nói rằng cảnh sát của ta không có khả năng hữu hiệu. Có điều bọn bắt cóc quá nhiều thủ đoạn gian manh, chúng đã qua mặt được cảnh sát. Cho tới nay, cảnh sát đã phải chịu bó tay. Bây giờ đến lượt tôi được quyền tìm bọn bắt cóc con tôi. Tôi có ý định

này với những viên cảnh sát có trách nhiệm. Chính Thiếu tá Nghi Chánh sở Truy Tìm, đã giới thiệu ông với tôi. Thiếu tá có vẻ có cảm tình với ông và trọng nể ông lắm. Tôi được biết trước đây ông là một phóng viên nhà báo chuyên điều tra những vụ giết người, án mạng, nghĩa là một phóng viên chuyên viết về bạo lực. Nhờ đó, ông có cơ hội quen biết nhiều bọn đạo tặc ở thành phố này. Thiếu Tá Nghi còn nói rằng nếu ông là người phụ trách cho tôi việc này thì ông ta sẽ sẵn sàng giúp đỡ ông những gì mà ông cần. Ông ta sẽ giúp ông tận tình, hết khả năng mà theo tôi, sự giúp đỡ của cảnh sát rất cần. Việc Thiếu tá Nghi không lấy làm bất mãn vì tôi nhờ thám tử ngoài điều tra vụ này làm tôi hết sức mừng. Ông ấy có quyền bất mãn. Và nếu ông ta bất mãn, việc làm của ông sẽ rất khó khăn.

Tạ Phong ngừng lại vài giây như để đo lường phản ứng của Vân, rồi ông nói tiếp:

- Ông Vân, nếu ông nhận lời giúp tôi tìm ra bọn bắt cóc để bắt chúng phải đền tội ác, tôi đóng ngay đây số bạc 300.000 đồng để ông mở đầu cuộc điều tra. Nếu ông thành công, ông sẽ có số bạc hai triệu đồng tiền công khó của ông. Tất cả những gì ông cần dùng: xe hơi, máy bay, nhà cửa... tiền, ông đều không có hạn định. Muốn tiêu gì ông cứ việc lấy tiền ở Ngân hàng tôi. Tôi đề nghị như vậy, ông trả lời sao, ông Vân?

Kim Vân có choáng váng vài giây, nhưng chàng trấn tĩnh được ngay. Đây là vụ điều tra đầu tiên trong đời thám tử của chàng và đây lại là một vụ lớn, thật lớn. Từ trước, chàng đã nhiều lần làm những cuộc điều tra nhiều nguy hiểm, nhưng đó toàn là làm với phóng viên nhà báo, làm cho tờ báo. Đây là lần thứ nhất chàng làm việc cho chính chàng. Vân bị xúc động là vì vậy chứ không phải vì số tiền hứa hẹn hai triệu đồng. May mắn nhất là chàng không bị

« mở hàng » bằng việc đi tìm vàng bạc, tìm hột xoàn cho bà nhà giàu nào bị mất cắp, hoặc phải đi rình ở hàng lang khách sạn những ông chồng có mèo, có vợ bé mà bà vợ lớn lại có máu ghen hạng nặng.

Chàng ôn tồn:

- Ông Tạ Phong, tôi nhận lời và tôi xin hứa sẽ làm hết sức tôi. Song, tôi không thể bảo đảm trước với bất cứ kết quả gì. Ông cũng dư biết rằng ở nước ta, lực lượng cảnh sát của ta rất mạnh, mạnh và lớn. Cảnh sát có đầy đủ phương tiện, nếu họ không tìm ra được bọn bắt cóc, có thể là tôi cũng không thể tìm ra. Nhưng tôi nhắc lại lần nữa, tôi sẽ hết sức.

- Ông cố gắng hết sức là tôi hài lòng rồi. Thành bại không đáng kể. Tôi còn suốt một đời tôi, tôi còn cả sản nghiệp của tôi để theo đuổi bọn ác ôn đó. Tôi sẽ tìm bắt chúng đến cùng.

Giọng nói trầm tĩnh của Tạ Phong đến lúc này mới thấy có những âm thanh căm hờn, xúc động:

- Tôi nhất định bắt những tên đã làm hại đời con tôi phải ... chết.

Nghe nói âu đó, Kim Vân thấy sợ hãi thay cho bọn ác ôn vô danh. Chàng biết rõ một người như Tạ Phong không bao giờ chấp nhận thua cuộc. Người như Tạ Phong không bao giờ chấp nhận thua cuộc. Người như Tạ Phong chỉ chịu thua có trời. Trời và Số Mệnh. Ông ta không chịu thua người nào. Bọn ác ôn có trốn ra ngoại quốc cũng vẫn không thoát.

Tạ Phong dẫn xúc động lại để hỏi chàng:

- Ông cho tôi biết ông định khởi cuộc như thế nào?

- Chính tôi là người đã viết bài tường thuật thứ nhất về vụ bắt cóc cô Bạch Lan cho tờ Thời Báo. Đó là bài tường thuật

cuối cùng của tôi trước khi tôi ra khỏi tòa soạn. Tôi có giữ một hồ sơ gồm tất cả những chi tiết đã đăng trên báo. Việc làm trước hết của tôi là mở hồ sơ ra nghiên cứu lại thật kỹ. Tôi hy vọng và tôi tin là tôi có thể tìm được ở đó vài đầu dây để khởi từ đó tìm đi. Ngay từ ngày đầu, tôi đã thắc mắc về một điểm quan trọng: đó là việc hai tên chủ mưu bắt cóc là Sơn và Bái. Chúng thường được gọi là Sơn Gù và Bái Chuột. Tên Sơn hơi gù lưng và tên Bái có khuôn mặt quắt nhỏ, nhọn như mặt chuột? Tôi có biết hai tên đó. Trước đây, tôi thường gặp chúng lai vãng ở những nơi ăn chơi ban đêm. Tôi tới những nơi đó để tìm tài liệu cho những thiên điều tra trên báo của tôi. Hai tên tầm thường và hèn lấm. Chúng chỉ là bọn cướp đường, cướp chợ, cướp đe dọa đàn bà, con gái chớ không phải là bọn ác ôn dám làm những vụ cướp lớn. Bọn côn đồ cũng coi khinh hai tên đó. Vậy mà bỗng nhiên hai tên hạng bét đó lại thành công một vụ rất lớn, một vụ bắt cóc làm chấn động dư luận và làm cho cơ quan cảnh sát phải dốc toàn lực vào việc tìm bắt chúng mà chúng vẫn cứ thoát. Nhờ điều kiện gì mà hai tên đó làm được vụ này ...?

Tôi vẫn không tin là hai tên Sơn Gù và Bái Chuột. Cho tới bây giờ, khi chính cảnh sát cũng nói rằng chúng là tác giả, tôi cũng vẫn không tin. Nếu ông cũng biết hai tên cướp đường tầm thường như tôi biết chúng, chắc hẳn ông cũng nghĩ như tôi. Nhất định Sơn Gù và Bái Chuột không phải là kẻ chủ mưu. Hai tên đó không đủ sức. Bắt cóc và đòi tiền chuộc cả mười triệu đồng bạc không phải là nghề của chúng. Chúng tầm thường đến nỗi chúng không dám nghĩ đến việc bắt cóc nữa là khác. Giấc mơ cao đẹp nhất của hai tên đó chỉ là một vụ cướp tiệm vàng, vớ lấy vài trăm lạng vàng làm vốn và gởi nghề về làm nghề nuôi gà hoặc mua xe tắc xi cho mượn. Nhưng tôi có nghĩ gì về chúng đi nữa, sự thật vẫn đó. Hai tên đó đã bắt cóc được, đã đòi được tiền chuộc và đã trốn thoát lưới

bao vây của cảnh sát ... Và đây là chi tiết thứ hai làm tôi thắc mắc, suy nghĩ: Bọn chúng đã lấy được tiền chuộc khá lâu rồi ... Mười triệu bạc thời buổi này không phải là một số tiền nhỏ, nhất là với những tên côn đồ dói rách như hai tên đó. Nhất định là khi có tiền, chúng phải tiêu ra chẳng nhiều thì ít. Nhưng tuyệt nhiên, người ta chưa tìm thấy có lấy một trăm bạc nào trong số tiền ông nạp cho bọn chúng được tiêu ra thị trường. Tại sao? Chúng sống bằng gì? Chúng lấy tiền đâu để ăn chơi, để trốn đi? Nhất định cũng phải tiêu vào số bạc đó chứ? Còn một chi tiết nữa mà tôi chú ý: Sơn Gù có một cô nhân tình sống với gã già nhân ngãi non vợ chồng. Nàng tên là Nhung, Nguyễn thị Nhung và nếu tôi không lầm thì nàng làm nghề gái nhảy, một thứ gái nhảy kiêm vũ công trình diễn những vũ điệu học lỏm của xi nê Âu Mỹ được gọi là nhảy « sách - xy »... Cảnh sát cũng biết Thị và đã điều tra, thẩm vấn Thị nhiều lần nhưng chẳng tìm biết được gì ở Thị. Tôi tin rằng không phải là Thị Nhung biết nơi ẩn nấp của nhân tình mà không chịu khai, tôi tin rằng Thị cũng không biết là Sơn Gù, nhân tình của Thị đi đâu, ở đâu, với ai. Tôi còn biết chắc rằng Sơn Gù rất yêu mê Thị Nhung. Gã chỉ cốt làm tiền để có thể sống với Thị. Vậy mà một sớm, một chiều Sơn Gù bỏ rơi người gã yêu. Hành động đó không hợp lý. Côn đồ và gái làng chơi cũng có tình yêu, chúng còn yêu dữ dội, chung thủy hơn người thường rất nhiều. Tôi thực sự không tin rằng Sơn Gù bỏ rơi Thị Nhung. Tôi sẽ liên lạc ngay với Thiếu tá Nghi về vụ này. Tôi sẽ tới cảnh sát yêu cầu cho tôi nghiên cứu hồ sơ của họ, nhất là coi lời khai của Thị Nhung. Tôi cần coi lại hồ sơ và thảo luận với Thiếu tá Nghi để chắc chắn là tôi bỏ sót một đầu dây nào đó. Bắt đầu từ giờ này tới 48 tiếng đồng hồ sau, tôi sẽ trả lời ông rõ ràng là tôi có hy vọng gì tìm ta bọn ác ôn hay không?

Hai người đàn ông im lặng. Vân châm điếu thuốc lá mới và Tạ Phong cũng làm như chàng.

Một lúc khá lâu sau. Vân mới hỏi:

- Ông không yêu cầu tôi tìm lại cô Bạch Lan còn sống cho ông chứ?

Nét mặt của Tạ Phong chột sắt đanh lại:

- Không. Con tôi đã ... chết rồi. Tôi biết chắc như vậy. Chúng đã giết con tôi ...

Như người nói một mình - Kim Vân nghĩ rằng Tạ Phong có thể nói câu đó trong khi ông ngủ, trong những cơn ác mộng của ông ta - Tạ Phong nhắc lại:

- Con tôi đã chết.

Như người xua đuổi ý nghĩ đen tối. Tạ Phong đột ngột rút tập ngân phiếu và cây viết để xuống mặt bàn:

- Tôi ký cho ông ngân phiếu 300.000 đồng đây.

Khi trao tờ ngân phiếu cho Vân, ông hỏi:

- Tôi sẽ được ông trả lời trong hai ngày nữa?

- Vâng.

- Tôi nhắc lại: tiền bạc không thành vấn đề. Ông có quyền chi tiêu không giới hạn. Ông hãy cho bọn con đồ biết là chúng sẽ được lãnh số bạc thưởng lớn hơn sự tưởng tượng của chúng nếu chúng giúp ông có tin tức về bọn bắt cóc ...

- Ông đừng tôi lo. Tôi sẽ không làm phụ lòng kỳ vọng của ông.

Tạ Phong vừa ra khỏi, Ngọc Ánh ào ào vào phòng như một cơn gió thơm:

- Sao? Ông ấy nhờ mình việc gì vậy?

- Em đã nghe lỏm hết rồi còn giả đó chưa biết nữa ư? - Vân dơ tấm ngân phiếu vừa ký lên - Chúng ta giàu rồi. Cứ nhìn coi. Rõ chưa? Ba trăm ngàn đồng chưa khô nét mực ...Đẹp không?

Chàng đưa tờ ngân phiếu cho Ngọc Ánh. Nàng hít hà, nâng niu tờ giấy đó như là một vật quý báu nhất đời, một vật có hồn. Không phải đây là lần đầu tiên nàng được cầm một tờ ngân phiếu có số bạc lớn đến ba trăm ngàn đồng mà là nàng bị xúc động. Nàng xúc động đây vì số bạc này là tiền của họ. Đây là tiền công vụ điều tra đầu tiên của thám tử tư Nguyễn Kim Vân.

- Em lại có ghế ngồi rồi, khỏi sợ phải ngồi bệt xuống đất nữa. Mau đi ... ra ngân hàng chuyển tấm ngân phiếu vào ngay trương mục đã khô như đá của anh và lấy ra năm mươi ngàn đồng để tiêu vào những việc cần kíp. Mau lên không ngân hàng đóng cửa mất bây giờ ...

Thiếu tá Lê Đình Nghi của Sở Truy Tầm Tội Ác là một người có học về luật tội ác. Ông trạc 40, hành nghề chừng 10 năm trong số có 2 năm đi tu nghiệp ở Hoa Kỳ. Trông ông, người ta thấy ông có cái vẻ thông minh, biết điều của một nhà trí thức không xa lạ với những trò ăn chơi và cái vẻ hoạt động thực tế của những người Á Đông đã từng học ở Hoa Kỳ. Nói tóm lại, Thiếu tá Nghi là một nhân viên làm cho ngành cảnh sát xứ này được kính nể và giúp cho ngành có thể hoạt động hữu hiệu.

Ông nhô mình qua mặt bàn bắt tay Vân:

- Thật không ngờ có ngày toa (Toi = mày) lại trở thành thám tử tư. Cứ y như là truyện trong xi - nê Mỹ và moa (Moi = tao) lại có hân hạnh được tiếp toa ở đây. Ngồi chơi, có gì lạ không? Từ ngày mở hàng tới giờ, đã thành công bao nhiêu vụ rồi?

Vân ngồi xuống và mỉm cười:

- Cho tới hôm nay mới có khách.
- Tôi rất hài lòng được biết anh đã nhận lời ông Tạ Phong để làm vụ này. Ông ta là người biết điều...
- Tôi cảm ơn anh đã giới thiệu tôi với ông ...
- Nói thực với anh khi tôi giới thiệu anh với ông, tôi cũng chẳng có gì là tốt lắm đâu. Tuy ông ấy là người biết điều như tôi vừa ca ngợi, song nóng lòng vì bị mất cô con gái cưng, ông ta hành hạ tôi quá đi ... Tôi gần phát điên vì ông ... Ông lại là người có thế lực ... Chính vì ông biết điều nên tôi mới chưa bị mất sở làm. Nếu là người khác, ông ta có thể cho rằng tôi bất tài, không xứng đáng với công việc ... Nếu ông ta nói như vậy cũng không phải là không có lý. Bằng chứng là tôi đã bó tay không làm gì được bọn bắt cóc cô Bạch Lan. Tôi có bị đuổi đi nơi khác cũng là đáng lắm. Nhưng ông Tạ Phong đã không làm quá như vậy... Tôi có nói cho ông ta ... Và cho cả thượng cấp tôi rõ, cảnh sát không bao giờ chịu thua, cảnh sát nhớ dai, thù lâu lắm. Năm mươi năm sau cảnh sát vẫn còn đó, vẫn còn bắt được bọn bắt cóc và đưa chúng ra tòa đại hình. Nhưng nếu đòi bắt ngay thì đôi khi cảnh sát không làm ngay được. Tôi nói không làm ngay được chứ không phải là sẽ không bao giờ làm được. Tôi bèn giới thiệu anh với ông ta và nói rằng nếu ông ta muốn có kết quả ngay thì nên nhờ tới anh.

Nghi cười, cái cười hơi gượng:

- Thế là từ nay, mỗi khi nổi cơn điên vì con gái mất tích, ông tỷ phú sẽ sai sếp anh chứ không sai sếp tôi nữa ...

Vân hiểu nỗi lòng của Nghi. Từ lâu rồi, chàng vẫn coi Nghi như là một người bạn. Hai người đàn ông vẫn có sự kính nể lẫn nhau. Vân biết rằng phải nói, phải kể dài dòng thế

này, Nghi đã khổ tâm nhiều. Dù muốn dù không, tự ái của Nghi cũng bị va chạm sứt mẻ nặng hoặc nhẹ. Lâu lắm mới có một vụ bắt cóc lớn và làm sôi nổi dư luận đến như vụ cô Bạch Lan. Nếu Nghi thành công vụ này, nghĩa là nếu Nghi bắt được bọn bắt cóc, giải thoát được cô Bạch Lan trong một thời gian tương đối mau lẹ, uy tín, chức vụ, quyền lợi của Nghi cũng tăng. Nhưng không còn may cho Nghi, bọn ác ôn tổ chức kỹ quá. Cho đến ngày hôm nay với cả một lực lượng hùng hậu, đầy đủ phương tiện tối tân, cảnh sát vẫn chưa làm gì được bọn ác ôn.

Nghi kết luận:

- Vì vậy, anh đừng cảm ơn tôi. Tôi nói ngay để anh biết bọn bắt cóc cừ lắm, chúng không để lại qua một dấu vết nào cả. Bọn chuyên môn bắt cóc có tổng tiền nổi tiếng, nhứt ở Chicago cũng chỉ cừ đến như chúng là cùng. Với tư cách cá nhân, tôi thán phục chúng, phải nói theo danh từ thể thao sặc mùi cải lương là ... tôi phải ngả nón, cúi đầu ... chịu thua chúng trong hương khói vẻ vang mới đúng. Anh đi thi sắc đẹp và khó được giải nhất thế nào thì anh cũng khó thành công trong vụ này như vậy ...

Vân nhíu đôi mày rậm:

- Nhưng ... Chúng phải ở một nơi nào chớ?

- Tự nhiên rồi, chắc chắn như thế rồi ... - Nghi tiếp lời chàng - Nhưng chúng ở đâu? Đó mới là chuyện đáng nói ... Chúng có thể đang ở Nam Vang, ở Hồng Kông ... Làm sao ta qua được đó mà tóm cổ chúng?

Vân Lắc đầu:

- Tôi không tin là chúng đã đi xa đến vậy. Có tiền rồi, chúng sẽ khoái ở Sài Gòn, nhất là ở Sài Gòn mà có tiền ... sung sướng. Chúng chỉ trốn đi ngoại quốc khi nào bị bắt buộc ...nghĩa là khi chúng thấy không bỏ nước mà đi

không xong, không đi gấp thì chúng sẽ vào năm mãi ở
Bát Quái Đài ... 1

- Đó cũng là một ý kiến ... - Nghi nhún vai - Có điều là tôi
sợ ý kiến đó của anh không được đúng với sự thực mấy.
Vì nếu bọn chúng còn ở trong nước bọn tôi phải dò biết lờ
mờ về chúng chớ? Đảng này thật là hoàn toàn không có
qua một dấu vết gì hết... Đã hai tháng trời rồi còn gì? Hai
tháng với bao nhiêu là nhân viên điều tra, biết bao nhiêu
là công lao ...VẬY mà không vẫn hoàn toàn không ... Làm
sao chúng có thể ẩn trốn kỹ đến như vậy được? Vì vậy tôi
không thể tin là chúng hãy còn ở Sài Gòn ...

- Còn cô gái? - Vân đột ngột hỏi - Anh nghĩ sao về cô gái?
Theo anh, nàng còn sống hay đã chết rồi rồi?

Nghi rầu rầu nét mặt:

- Chắc là ...chết mất rồi. Làm sao nàng còn sống được? Và
bọn chúng giữ nàng sống để làm gì chứ khi nàng không
còn làm được việc gì có lợi cho chúng. Mà cái hại để nàng
sống thì rất lớn, quá lớn... Tôi tin rằng chúng nó đã giết
nàng nhưng chưa thể báo cáo như vậy được vì tôi chưa
tìm ra được chỗ chúng chôn xác nàng.

- Tuy nhiên, anh vẫn tin chắc bọn thằng Sơn Gù làm vụ
này?

Nghi gật đầu:

- Tin chắc. Rất có thể là còn có một vài thằng nào khác
nữa cộng tác, nhưng chủ chốt vẫn là hai thằng Sơn Gù và
Bái Chuột.

- Mọi người, trong số có cả tôi nữa, nghĩ rằng hai thằng
đó chỉ là một bọn côn đồ hạng bét, không đủ tư cách làm
ấn vụ bắt cóc lớn quá vậy này. Anh nghĩ sao?

- Thoạt đầu, tôi cũng nghĩ như anh: Song về sau, những
sự xảy ra làm cho tôi đổi ý. Không có gì là cố định với bọn

côn đồ hết. Hôm qua chúng nó hèn, nhưng hôm nay có thể chúng nó hách. Có cơ hội tới là chúng nắm chặt lấy và trở thành quan trọng, nguy hiểm ngay. Điều cần yếu, là có biết nắm lấy cơ hội, khi cơ hội tới tay hay là không. Tôi cho rằng hai thằng Sơn Gù, Bái Chuột đã biết nắm lấy cơ hội.

Vài giây đồng hồ sau, Nghi hỏi lại:

- Nếu không phải là bọn Sơn Gù làm vụ này, anh nghĩ cho bọn nào? Và anh giải thích làm sao việc hai thằng đó đột nhiên mất tích? Mất luôn kể cả bọn côn đồ cũng chẳng tên nào gặp mặt hay thoáng thấy bóng hai gã đó. Tôi đã mất công kiểm soát kỹ lưỡng mà. Tất cả những bọn có thể khả nghi là làm vụ bắt cóc đều có mặt ở Sài Gòn, những tên đi vắng tôi đều biết rõ lý do. Chỉ có hai tên đó là mất tích. Còn một tên mất tích nữa. hẩn tên là Tiến. Nghe bnói hẩn chuyên lái xe hơi cho hai gã Sơn Gù? Ắ vũ nữ nhảy thoát ý đó!

- Marta Nhung, nhân tình của Sơn Gù ... sao?

- Ắ vẫn còn ở Sài Gòn chưa đi Hồng Kông, hay Nhật Bản để bơm vú, sửa mũi, sửa mắt hay là nói đi học nghề trang điểm chứ?

- Marta Nhung vẫn còn ở đây. Tôi có cho nhân viên theo dõi ắ. Có gì lạ về ắ là tôi biết ngay. Nhưng chẳng thấy ắ được tin tức gì của Sơn Gù hết ... Còn việc đi Nhật bơm ngực, bơm mông như mấy em đào hát cải lương ồm như que tằm thì nó không đi đâu, tôi biết ...

Vân ngạc nhiên:

- Sao biết chắc quá vậy?

- Chắc chứ - Nghi cười - Con đó nó có thừa một núi ngực, thừa một trăm ký mọng ...nó đâu có cần bơm vô nữa ...

- Ông Cò biết rõ quá. Chắc ông Cò đã nhiều lần đo ... bằng tay rồi ạ.

- Ê, đừng nói ầu nghe ta. Cò ngày xưa, Cò Bình Xuyên mới hay lấy chủ nhà chứa và gái chơi bời. Cò bây giờ ngoan lắm ta. Vả lại, Marta Nhung nó đã có bồ mới rồi. Nó cũng chán không còn chờ tin của thằng Sơn. Hiện giờ nó đang nhẩy ở dancing mới khai trương hách lắm. Dancing Tiên Cảnh, toa đã tới đó chơi chưa?

- Chưa. Hồi này thất nghiệp có tiền đâu mà đi ăn, đi chơi. Bồ mới của Marta Nhung là ai vậy?

- Thằng đó lẽ tự nhiên cũng là một tên côn đồ, cỡ Sơn Gù hoặc cao hơn một bậc. Tên nó là Quần. Nó có biệt hiệu là Quần Thâm hoặc Quần Đen.

- Quần Thâm hoặc Quần Đen. - Vân suy nghĩ - Quần Thâm, Quần Đen hai quần đều là quần cả. À, tôi nhớ ra thằng Quần này rồi, nó là đàn em của Mụ Năm Ô Tô, đúng không?

Nghi gật đầu:

- Đúng nó đó, Mụ Năm Ô Tô buôn thuốc phiện lậu, chứa gái bây giờ mụ đổi nghề, ra mở dancing. Mụ mua lại cái « boát » (Boîte) nhỏ và nghèo này của chủ cũ sửa sang lại thành ra một nhà dancing lớn, sang vào bậc đáng kể ở SaiGon. Boát Tiên Cảnh trước kia chẳng có ma nào thềm đến chơi nay thiên hạ đổ xô tới. àn bà mà hoạt động như mụ đó kể cũng giỏi. Ít có!

Vân rỏng ngay tai lên nghe ngóng. Chàng nghĩ ngay đến việc Mụ Năm Ô Tô có tiền sang lại nhà nhẩy đầm một cách rất khả nghi đó.

- Mụ Năm lấy tiền đâu ra mà làm lớn quá vậy?

Như biết trước thế nào Vân cũng hỏi câu đó nên không giấu được vẻ đần anh (cái gì cũng biết trước đần em), Nghi cười nhẹ:

- Bọn này đã nghĩ đến chuyện đó từ khuya rồi. Điều tra ngay chớ, đâu có thể để cho vụ đó lọt qua mắt được,

Vân sốt ruột:

- Các toa điều tra thấy gì? Mụ Năm lấy tiền lớn ở đâu ra? Mụ trúng số độc đắc chẳng? Có trúng mụ phải trúng cặp năm độc đắc mới có đủ tiền làm lớn dềng dàng như vậy?

- Đúng. Nhưng có người bỏ vốn cho Mụ làm ăn. Người đó là Lão La Đình Dân luật sư. Hai bên ký hợp đồng với nhau. Lão Dân được hưởng 50 phần trăm tiền lời của nhà hàng Tiên Cảnh.

Việc Mụ Năm Ô Tô mở nhà nhẩy đầm không còn là một vấn đề được Vân chú ý tới nữa. Chàng chỉ chú ý tới mụ khi nghĩ rằng mụ có tiền nhờ số tiền chuộc mạng con gái 10 triệu đồng của nhà tỷ phú Tạ Phong. Cái cuộc vay tiền của luật sư để làm ăn và việc luật sư cho vay tiền lấy lời như vụ này là một việc quá thường. Chàng chỉ nói:

- Lão Đình Vân đó có vẻ làm ăn bất lương lắm. Thế nào có ngày lão cũng theo thân chủ của lão, ôm áo vào nằm trong lều Bát Quái thôi.

- Đồng ý - Nghi gật đầu - Chẳng sớm thì muộn, lão đó chẳng thể nào tránh khỏi cảnh tù tội. Đừng tưởng cứ hiểu luật pháp hơn người là có quyền làm bậy. Càng hiểu luật hơn người, càng sợ làm bậy mới phải chớ. Tôi cóc hiểu được thằng cha đó. Lão đã có uy tín, lão đã có tiền sao lão không làm ăn tử tế để hưởng sự kính nể của đồng bào có khoái hơn không nhỉ?

- Nếu ở đời này, người nào cũng trọng luật và ăn ở hợp pháp như toa thì làm gì còn có kẻ bất lương và làm gì

còn có ông Cò nữa ...?

Nghi cũng nói đùa:

- Nhất là làm gì còn có thám tử tư?

Tuy nói rỡ chơi và vẻ mặt vẫn vui vẻ nhưng Vân cảm thấy buồn rầu quá nhiều. Chàng thấy rõ rằng việc điều tra ho Tạ Phong thật là khó khăn. Không phải dễ dàng gì mà cảnh sát không làm nổi và người ta phải trả tiền cho chàng cả nửa triệu để chàng làm giúp, chàng biết thế nhưng chàng không ngờ vụ này đến khó ăn quá vậy. Hy vọng cầm hai triệu đồng tiền thưởng của Tạ Phong gần như tiêu tan ra mây khói ...

Trước khi từ giã Thiếu tá Nghi, chàng hỏi một câu vẫn vợ:

- Hồi còn ở với Sơn Gù, Marta làm ở đâu nhỉ?

Nghi cũng vẫn vợ đáp:

- Em làm ở tất cả những sở nào mời em làm. Dường như em là gà của Bầu Phụng thì phải ...

Không ngờ câu hỏi vẫn vợ đó mà lại là một câu hỏi quan trọng. Nó là đầu dây đưa chàng thám tử tư trẻ tuổi đi dần vào cạm bẫy rắc rối này:

- Bầu Phụng à? - Vân hỏi lại - mình biết khá rõ về thằng cha ma cô thượng lưu này. Nếu muốn biết gì hơn về em Marta chắc là cứ đến hỏi nó?

- Chắc vậy!

Khi ra tới cửa phòng, Vân còn ân cần nói lại:

- Yên trí. Tìm thấy gì lạ tôi cho ông biết ngay.

Nghi cười nhẹ:

- Cái đó thì tôi yên trí từ khuya rồi. Ông sẽ chẳng tìm thấy gì đâu.

Vân vừa đi vừa suy nghĩ về tới văn phòng của chàng lúc bảy giờ tối. Ngọc Ánh vẫn còn ở đấy. Chàng ngạc nhiên:

- Sao không về? Bộ cô muốn ngủ đêm lại đây hay sao?

Ánh mở to đôi mắt đen nhánh:

- Em không dám về, em sợ ...

- Sợ cái gì chứ?

- Sợ trong lúc anh không có đây mà em cũng không có ở đây, lỡ có nhà tỷ phú nào nữa tới nhờ mình, không có ai tiếp. Uống ...

Nàng tiếp giọng xúc động.

- Em ở đây để tính trước. Thật mà ... Em tính trước chúng mình sẽ chi tiêu những gì khi mình lãnh được số tiền ông ấy hứa ...

Vân thở hắt ra:

- Em lạc quan quá. Em cứ làm như anh đã làm việc cho người ta rồi vậy. Còn lâu lắm mới có tiền ... cưng ơi!

Thấy người yêu có vẻ lo, Ngọc Ánh không dám nói nhiều nữa. Nàng tươi mặt lên khi thấy Vân nhờ làm một việc:

- Em lục hồ sơ mật của mình coi anh có ghi những gì trong phiếu về tên Bầu Phụng, Bầu Phụng Ca nhạc, mang ra đây cho anh.

Trong thời gian làm phóng viên nhà báo, Vân vẫn quen lệ ghi tất cả những chi tiết đặc biệt - nhất là những việc làm có vẻ phạm pháp - của những nhân vật mà chàng biết, vào những tờ phiếu mà chàng gọi là Hồ Sơ Mật. Những chi tiết này chỉ có chàng mới dùng được mà thôi và nhiều lần, chàng đã thấy việc biên chép đó có kết quả tốt. Tập hồ sơ riêng của chàng hiện giờ là một tập tài liệu đáng kể về thành tích của bọn côn đồ SaiGon.

Chừng năm phút sau, Ngọc Ánh trở ra. Nàng đặt xuống bàn một hồ sơ trong có nhiều mẫu cắt trong báo.

- Chúng mình chỉ có từng này về người đó thôi.

- Xong rồi. Cảm ơn em. Bây giờ em về nhà nghỉ đi, anh cần suy nghĩ. Tối nay em có muốn đi dancing nhảy và nghe nhạc với anh không? Nếu bằng lòng thì về trang điểm, sửa soạn đi. Chín giờ anh tới đón em. Chúng mình đi ăn mừng ngày may mắn hôm nay.

Khuôn mặt Ngọc Ánh tươi lên:

- Hay lắm. Đi dancing thì nhất rồi. Lâu lắm em không tới những nơi đó, mình trở thành quê chớ. Em có cái áo mới để dành chờ mặc khai trương vào dịp nào long trọng. Bữa nay em sẽ bận cái áo đó. Anh cho em đến nhà Salvador nhé? Nghe nói nhạc ở đó cừ lắm. Cừ nhất SaiGon.

- Cái cừ nhất của nhà đó là giá tiền. Chỉ có giá tiền ở đó là nhất thôi, còn thì chẳng có cái gì nhất hết.

- Thế thì mình đi chơi Moilon D'ot? Hay là đến Ritz!

- Anh đưa em tới Dancing Kim Hoa tối nay.

Ngọc Ánh xịu mặt:

- Đến Kim Hoa? Nhà đó toàn du đãng với dĩ điểm ... Chỗ ấy đâu phải là nơi người lương thiện giải trí? Anh lại đến đó vì công việc chớ gì? Đi vì công việc sao lại nói là đưa em đi ăn chơi?

Vân tìm lời ngọt ngào để dỗ dành:

- Thôi mà cưng. Chúng ta phải có làm việc thì mới có tiền đi ăn, đi chơi chớ? Em đã chẳng hết lời khuyên anh nên cố gắng làm việc đó hay sao? Anh hứa danh dự với em là xong vụ này, dù có bắt được bọn ác ôn còn đồ bắt cóc cô Bạch Lan hay không, anh cũng đưa em đi chơi Hồng Kông một lần. Bằng lòng chưa?

- Bằng lòng gắp. Nhưng nếu anh nuốt lời hứa với em lần này, em long trọng báo cho anh biết trước là sẽ giết anh ạ ... Có dám chịu hậu quả thì nói ngay đi. Nếu sợ em cho phép anh rút lại lời hứa.

- Anh vẫn hứa với em như anh vừa hứa.

- Xong rồi.

Ngọc Ánh ra về, Vân ngồi lại một mình chăm chú đọc những mẫu báo nói về đời tư và việc làm của Bầu Phụng cùng những sự việc mà chàng nghĩ rằng có liên can đến y. Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, chàng gọi một cú điện thoại rồi sửa soạn ra khỏi văn phòng.

Nét mặt chàng thảm tử tử vẫn không tươi hơn được chút nào. Nghĩa là chàng vẫn còn nguyên vẻ lo âu, suy nghĩ.

Vân về nhà, chàng ngụ một mình một căn phòng bin đình ở trung tâm thủ đô. Ở đây được cái là tiện đường đi lại. Phòng tuy hơi chật nhưng vẫn vừa với đàn ông độc thân. Chàng tắm thay y phục. Chàng lấy khẩu Smit Wesson Spécial Police ra coi lại đạn và dặt vào bao súng nơi nách trái.

Ngọc Ánh trang điểm và trang phục sẵn sàng ngồi chờ chàng tới đón đi. Kinh nghiệm cho chàng biết rằng người tình khiêm chủ nhân trẻ tuổi của chàng rất hay sai hẹn. Là đàn bà, nàng kỵ nhất là sự sai hẹn, nhất là khi nàng lại bị người khác hẹn rồi cho leo cây ăn thịt thỏ. Kinh nghiệm cũng cho nàng biết rằng với một người đàn ông như Vân, nàng chẳng nên để cho chàng phải chờ đợi.

Đêm nay, Ngọc Ánh bận chiếc áo mới. Áo màu đen có điểm chấm trắng trông thật kiêu sang. Áo này chỉ có thể mặc đi chơi tối, đi dạ hội chứ không phải là áo để phụ nữ mặc đi làm ban ngày.

« Cúp » áo vừa vặn bó sát tấm thân Ngọc Ánh làm cho Vân - dù chàng đã quen thuộc với tấm thân khêu gợi của nàng - cũng phải nhìn nàng tới hai lần và thốt ra một lời ca tụng:

- Quá đẹp! Em nên đẹp vừa thôi chớ em mà đẹp quá là anh chạy đó. Đi ăn đi chơi với em, thiên hạ nó chửi anh không xứng đáng với em.

Ngồi vào bên trong chiếc xe Simca cũ. Ngọc Ánh nói:

- Điều làm em bực và tự ái của em bị tổn thương nhất là anh chẳng bao giờ thèm mua cho em một món nữ trang nào. Bao giờ anh mua tặng em món gì, chắc là em té ra chết giắc vì ngạc nhiên quá.

Vân thở dài:

- Anh muốn mua cho em những món nữ trang thật xứng đáng với em. Mua đồ rẻ tiền thì anh thấy bất nhẫn. Và lại, nữ trang đối với em không phải là vấn đề. Người đàn bà xấu mới cần nữ trang kéo lại chớ em đã đẹp quá rồi, em còn cần nữ trang gì nữa cho nó thừa.

Chiếc xe trôi vào dòng xe cộ của thành phố đông dân mỗi tối thứ bảy đẹp trời.

- Anh cần nói để em biết là đêm nay, anh phải tới Kim Hoa để gặp tên Bầu Phụng. Vì công việc, cuộc điều tra về Bạch Lan của mình đòi hỏi mình phải tới gặp thẳng hạ lưu đó. Chương trình ca nhạc của dancing Kim Hoa cũng không đến nỗi nào dở lắm.

- Chưa bao giờ anh để trọn một đêm để đi ăn chơi vui vẻ với em. Lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến công việc.

Ngọc Ánh toan nói thêm mấy câu trách móc, cay đắng nữa cho hả giận nhưng liếc nhìn nét mặt người tình, thấy chàng có vẻ lo âu, suy nghĩ thực sự, nàng lại thấy

thương. Thương và không nở sĩ vả nặng lời. Nàng đổi giọng:

_ Em hy vọng ở đó có món gì ăn được để khỏi bị đói mờ người.

Vân sốt sắng:

- Anh thấy nhà đó các món ăn của nó cũng khá đủ thứ đấy chứ.

- Anh đâu có ăn bao giờ mà anh biết là ngon hay không. Đàn ông các anh tới đó để làm những trò gì chứ đâu có phải để ăn!

Vân thấy nàng nói đúng. Khách đàn ông tới nhà dancing của Bầu Phụng để làm đủ cả bốn khoản có ghi trong mục Tứ Đồ Tường chứ không phải là để ăn ngon. Ở những căn phòng trên lầu của dancing này có sòng bạc, phòng chiếu xi - nê, có gái, có các chất ma túy, có nơi đổi tiền Đô La và buôn lậu. Bầu Phụng và những giàu có bỏ tiền ra làm vốn cho y khai thác nhà dancing này kiếm lời vì những trò làm trong bí mật, dancing chỉ là cái vỏ che bên ngoài.

Không tiện nói với Ngọc Ánh về những mục ăn chơi sa đọa bên trong dancing chàng đưa nàng tới, Vân chỉ nói:

- Em yên trí, đêm anay em sẽ không bị đói như những lần trước nữa đâu. Anh có kinh nghiệm rồi. Anh sẽ gọi món ăn và ăn xong mới tính đến công việc.

Vừa lái xe, chàng vừa đưa bàn tay phải qua sờ nhẹ lên đầu gối nàng.

Dịu dàng nhưng rất cương quyết, nàng gạt tay chàng ra.

- Cái này để dành cho người chồng tương lai của tôi - nàng nói - nếu anh chịu cam kết với tôi sẽ cưới tôi một ngày gần đây, tôi có thể cho anh được hưởng « a văng » (avant= trước) tí chút mà thôi.

Vân cười lên vui vẻ.

Chàng thích đi ăn, đi chơi với Ngọc Ánh. Nàng biết thế nào là khôi hài, thế nào là nói thực. Càng gần nhau lâu, chàng càng thấy nàng hợp tánh chàng. Người vợ hiền của chàng, người đàn bà có thể vừa giúp chàng đắc lực trong gia đình, ngoài xã hội, người đàn bà có thể vừa là vợ, vừa là tình nhân của chàng phải là Ngọc Ánh. Chàng chẳng còn cần phải tìm kiếm ai khác nữa. Có điều là lúc này, tiền bạc chưa có, nghề riêng chưa được vững vàng; những điều kiện vật chất tối thiểu để gây dựng một gia đình riêng đều thiếu, chàng đành nán lại việc cưới vợ.

Phòng nhảy cũng như phòng ăn Dancing - Restaurant Kim Hoa chật ních những khách. Nhưng với kinh nghiệm thường lệ. Vân vẫn có một bàn gần sàn nhảy để mời Ngọc Ánh ngồi.

Vân nhìn quanh. Chàng thấy rằng khách khứa của nhà hàng này tuy có vẻ giàu tiền nhưng sắc mùi lưu manh. Đàn ông thì toàn là bọn gian thương viên chức, chánh quyền tham nhũng, bọn con nhà giàu không biết làm gì ngoài việc ăn chơi, đàn bà toàn là con gái chơi bời và quê mùa giàu sổi, bọn hãnh tiến chỉ biết lấy tiền ra làm mức hơn thua. Trước mắt chàng, người và cảnh ở đây toát ra một thứ mùi sa đọa đáng khinh và đáng sợ.

Dường như Ngọc Ánh cũng thấy thế, nhưng nàng biểu lộ ý nghĩ một cách khác:

- Toàn là bọn gì đâu. Những bản mặt này đều không có tin cậy được và không bao giờ nên để chúng tới gần mình. Nếu không phải vì công việc cần thiết em sẽ không tha thứ cho anh nếu anh cố tình đưa em vô đây để em giải trí.

Vân giả vờ điếc. Chàng biết chàng đưa Ngọc Ánh vào đây là một việc bậy. Lẽ ra nếu không thể đưa nàng đi ăn chơi ở nơi đàn ông được, chàng nên tới đây một mình. Nhưng bây giờ đã lỡ rồi, chàng chỉ còn hy vọng nàng sẽ không phải thấy những gì tồi tàn quá.

Chàng cúi mặt nghiên cứu bản thực đơn.

Họ nói rồn về các món ăn đặc biệt ở đây. Nhưng khi các món họ gọi được dọn ra, chàng và nàng cùng thấy ăn được, không có gì đáng phàn nàn. Nghĩa là các món ăn ở đây tuy không ngon lắm cũng không đến nỗi dở.

Họ gọi thức ăn Tây nên giữa các món ăn, họ có thể nháy vài bản. Vân nháy quá dở, chàng dẫm lên ngón chân Ngọc Ánh mấy lần. MÀN nháy dằm của họ do đó không được hay lắm.

Đến lúc Ngọc Ánh ăn tráng miệng, Vân xô ghế đứng dậy:

- Bây giờ, anh sẽ gặp Bầu Phụng - chàng bảo nàng - em cứ ngồi ăn bình yên, nhớ đừng bắt chuyện với cậu nào ở đây mà rắc rối đấy nhé.

- Cứ việc đi, khỏi cần phải lịch sự quá vậy - Ngọc Ánh nói trêu lại chàng - nếu buồn quá em vẫn có thể qua ngồi nhờ bàn bên cạnh được kia mà.

- Em hư quá. Nếu đây không phải là nơi công cộng, anh đã đè em ra đét cho em năm bảy roi vào đấy.

- Anh cưng em quá đấy! Thôi đi đi. Em hy vọng người ta sẽ đập cho anh một trận tơi bời để anh hết hung hăng.

Vân cười và đi thẳng tới trước cửa phòng làm việc của Bầu Phụng. Không cần gõ cửa, chàng đẩy ngay cửa bước vào nhà và đóng cửa lại bằng một cú đá hậu.

Bầu Phụng đang cắm cúi soát lại cuốn sổ kế toán chi chít những con số. Thấy có người sỗ sàng vào phòng, Y ngạc

nhiên ngừng nhìn. Nhận ra người vào phòng là ai, Y nhúu đôi lông mày rậm:

- Chuyện gì vậy? Anh không được vậy là vào phòng phải gõ cửa ư? Muốn cái chi?

Vân cười kiêu ngạo:

- Chẳng muốn gì hết. Ghé vào hỏi thăm sức khoẻ của anh đây.

Bầu Phụng cấm cản:

- Cám ơn! Mời anh ra cho, tôi đang bận.

- Bận gì mà gấp quá vậy? Đã lỡ vô tới đây thăm nhau rồi, để an hem trao đổi vài câu chớ? Bắt đi ra ngay thế mắc cỡ chết! Chắc Ông Bầu chưa biết đây, moa có họ xa với gia đình Trần Long. Trần Long, ông Bầu nhớ chưa? Trần Long là cha đẻ của em Trần thị Liên mà Thị Liên thì dường như ông Bầu có biết hơi rõ.

Câu nói của Vân làm cho Bầu Phụng ngồi thẳng dậy. Bộ mặt đầy những nét lưu manh của y thay đổi thấy rõ, nhưng y vẫn còn nói cứng:

- Gia đình Trần Long là ai? Tôi không hề quen biết gì họ.

Vân cười mũi:

- Thật không đây? Chắc không đó? Ngày tòa xử vụ cô gái vị thành niên Trần thị Liên chết trong trường hợp khả nghi là bị hãm hiếp và đánh đập, ông quan thầy của anh còn đang mạnh nên anh được che chở, anh không bị lôi ra tòa. Nhưng bây giờ, quan thầy của anh đã thất sủng, nếu có người như tôi đến mách cho gia đình nạn nhân biết người mà họ định tìm chính là anh, anh là người đã lừa dối con gái họ, đã làm cho con gái họ phải chết tức tưởi, oan uổng, thảm khốc, chắc họ sẽ sốt sắng yêu cầu mở lại vụ án này và họ sẽ mời anh ra tòa gấp.

Bầu Phụng giật mình y như khi Y bị đâm một mũi dao nhọn vào tim.

Bộ mặt đã bóng loáng của Y trở thành những mồ hôi, Y ngồi thừ ra một lúc rồi thâu hết can đảm, Y hỏi:

- Anh muốn gì?

Vân gật đầu:

- Anh đã biết điều rồi đó. lẽ tự nhiên là khi tới đây gặp anh, tôi có cần điều gì chớ. Tôi không muốn tổng tiền anh. Tôi không thèm làm cái việc tổng tiền đồn mạt ấy. Song anh phải nghe lời tôi làm những việc như sau này: Một anh phải bồi thường cho gia đình cô Liên một khoản tiền, ít thôi, hai trăm ngàn đồng. Anh có thể gởi tiền tới cho ông Long một cách vô danh. Anh không cần phải ra mặt. Nhận được tiền, ông ấy sẽ biết là tại sao có tiền và ai gửi tiền. Đó là cách anh đền tội. Hai là anh cho tôi biết một "tuy - dô" mà tôi cần. Tôi cần biết vài điều về vũ nữ Marta Nhung.

Một lần nữa Bầu Phụng lại ngạc nhiên:

- Marta Nhung? Anh hỏi Marta Nhung làm chi?

- Có việc riêng. Anh biết nàng rõ lắm mà? Trước kia nàng có nhảy ở boát này?

- Đúng. Có.

- Trong thời gia đó, anh có nghe nói là nàng còn biết tình nhân của nàng là Sơn Gù, thủ phạm vụ bắt cóc cô Bạch Lan, ẩn nấp ở đâu hay đã đi đâu không?

- Nó không biết gì hết. Sơn Gù cho nó rơi ngay mà!

- Trong trường hợp nào Marta Nhung lại biết thằng Quần Đen ở bọn Mụ Năm?

Bầu Phụng do dự rồi gạ gẫm:

- Có đi có lại. Anh hứa là sẽ không làm rắc rối tôi về vụ Thị Liên, tôi sẽ nói cho anh biết thêm về Martha?

- Tôi đã nói điều kiện của tôi rồi. Anh cứ gửi đến ông Long hai trăm ngàn đồng, tôi sẽ xếp vụ đó lại. Thủ phạm giết chết cô gái đó không phải là anh, anh chỉ là tông phạm. Lão bắt lương đó sẽ bị trừng trị cách khác. Luật của người và luật của Trời sẽ không tha cho lão. Còn anh nữa, nếu anh không chữa cái thói kiếm ăn hèn mạt bằng cách dẫn gái tơ cho bọn nhà giàu, bọn quyền thế hưởng thụ, trước sau gì cuộc đời anh cũng bị khốn nạn. Tôi làm phúc báo trước cho anh biết như thế.

Bầu Phụng suy nghĩ một lúc. Sau đó y nói:

- Marta Nhung nó thương thằng Sơn Gù lắm. Nó vẫn yên trí là thằng ăn mày đó thương lại nó và nó có thể xây dựng lâu dài với thằng đó. Thế rồi vụ bắt cóc nổ ra. Martha không biết gì hết. Sơn Gù cũng chỉ đi vắng nhà như những lần trước mà thôi. Marta nó chẳng thấy có sự chuẩn bị gì trước, mà cũng chẳng nghe Sơn Gù hứa hẹn hay khoe khoang gì cả. Và nó bị Sơn Gù bỏ rơi. Thoạt đầu, nó không tin là Sơn Gù có thể bỏ rơi nó, nhưng sau lâu quá, vẫn chẳng thấy tin tức gì của Sơn Gù, nó cũng đành phải tin. Nó có vẻ buồn bực lắm. Chừng ít ngày sau khi xảy ra vụ bắt cóc và Sơn Gù đi mất tích, Quần Đen nó lại đây. Nó đòi tôi giới thiệu Marta vì Mụ Năm cần đến Marta. Vì lúc đó Cớm đang theo dõi Marta nên Quần nó nhờ tôi cho Marta lại đây. Tôi không có mặt ở đây lúc hai đứa nói chuyện với nhau. Chỉ biết sau đó vài ngày Marta nó xin nghỉ và đến khi Mụ Năm khai trương nhà Tiên Cảnh, Marta về nhảy ở đó. Bây giờ, Quần Đen thế chỗ của Sơn Gù. Marta và Quần hiện ở chung với nhau.

Vân đặt câu hỏi:

- Tại sao Mụ Năm lại chú ý đến Marta Nhung?

Bầu Phụng nhún vai:

- Làm sao tôi biết?
- Cho địa chỉ của đôi uyên ương đó vậy.

Bầu Phụng viết mấy con số lên tờ giấy, đưa tờ giấy cho Vân:

- Địa chỉ của ông Long?

Vân cũng cầm bút viết mấy chữ lên tập giấy trên bàn

Khi trở về phòng ăn, Vân thấy có một tên ăn bận chải chuốt, mặt mũi đầy vẻ đi đực, đang ngang nhiên ngồi vào bàn tán chuyện với Ngọc Ánh. Chắc gã nghĩ rằng nàng là vợ bé một anh nhà giàu tóc bạc nào đó buồn tình đến để ăn chơi. Vẫn vỗ vai gã:

- Thôi, đi chỗ khác chơi. Để chỗ cho người lớn nói chuyện.

Trước đôi vai to và vẻ mặt quạu của Vân, gã điếm đực nọ lĩnh đi không dám nhìn lại.

- Về ngủ ...

Ngọc Ánh sốt sắng:

- Về ngủ? Đồng ý lắm ...

Vân vội vã minh xác:

- Tôi về ngủ một mình. Ngày mai tôi có nhiều việc phải làm. Việc làm trước nhất là tìm tới phỏng vấn em Marta Nhung ...

- Marta Nhung? Có phải là em nhảy thoát y đó không?

- Đúng em. Nhưng yên trí, không phải là tôi tới để coi em nhảy cở trường đâu

Thiếu tá Nghi, Trưởng phòng Truy Tầm của Nha Cảnh Sát Nam Việt đã nói đúng một phần về việc Mụ Năm ở Tô hiện nay là chủ nhân nhà Dancing Tiên Cảnh, có điều ông

nói không đúng lắm là Mụ đàn bà thủ đoạn này đã cướp sống nhà hàng trên tay chủ nhân cũ của nó chớ không mua bán theo đúng giá.

Mụ Năm bỏ tiền ra mua nhà hàng Tiên Cảnh, nhưng của đáng mười Mụ chỉ trả cho năm. Đó gần như là một vụ cướp nhà trắng trọn. Nạn nhân trong vụ này là Châu Dinh, một anh Tàu lai sanh trưởng trên đất Việt.

Châu Dinh không phải là người làm ăn lương thiện gì cho lắm. Y vốn buôn thuốc phiện lậu. Ngày trước Y làm đàn em của một tên Hoa Kiều làm kinh tài cho Bảy Viễn. Hoa Kiều này gần như là quân sư của ông Tướng Bình Xuyên. Nhờ đàn anh có quyền thế. Dinh sống phong lưu được trong nhiều năm. Tới ngày Bảy Viễn bị đánh đánh đuổi ra khỏi Sài Gòn, vô Rừng Sát rồi bỏ nước trốn qua Tây. Hoa Kiều kinh tài đàn anh của Châu Dinh bị bắt bỏ tù bởi chính quyền mới, Châu Dinh không lấy gì làm buồn phiền lắm. Sự thực, Y có buồn năm phút rồi lại vui ngay, vì việc tên Hoa Kiều đàn anh phải đi tù không có ngày ra đã cho y có dịp chiếm hữu một số do Hoa Kiều đàn anh đã bỏ ra cho Y làm ăn.

Châu Dinh tận tâm đem tài ba ra phục vụ chính quyền mới, và lại lợi dụng thế lực mới để làm gian thương, nhưng chính quyền mới - chẳng sạch sẽ gì hơn - dùng những tay sai mới nên Châu Dinh không được trọng dụng mặc dù Y sẵn sàng đem thân khuyến mãi ra để hầu hạ. Gian thương cũng như đàn bà chơi bời, khó bỏ được nghề. Châu Dinh làm vài "áp phe" với những kẻ có quyền thế mới nhưng Y bị phản, tức là Y được người ta nhận lời che chở cho mang hàng lậu về Sài Gòn, nhưng khi hàng về tới nơi, người ta tới bắt thẳng tay. Số thuốc phiện của Châu Dinh bị bắt lên tới năm trăm ký. Sau chừng ba vụ bị "hố" như thế. Châu Dinh trở thành khánh kiệt, tay trắng lại gần trắng tay. Y chỉ còn cái nhà hàng Tiên Cảnh để khai

thác, nhưng khi Y hết thời, khi gặp vận đen, dù Y cố gắng đến mấy nhà hàng này cũng không khá nên nổi. Mỗi ngày, Châu Dinh càng suy sụp, nợ nần, mất hết uy tín cùng hy vọng có thể vươn lên với đời.

Nhưng dù sao, nhà hàng Tiên Cảnh cũng là hy vọng cuối cùng và duy nhất của Châu Dinh. Y coi nơi đó như là căn cứ địa của Y, như đất Trùng Khanh với chánh phủ Tưởng Giới Thạch trong thời gian kháng Nhật. Khi gặp hồi đen, Y rút về đó cố thủ chờ thời. Y nghĩ rằng đời con người ta thường có những lúc bị, những thời gian xuống dốc, chỉ cần vững chí là đến hồi hanh thông, lại có thể phát lên được. Còn nhà hàng Châu Dinh vẫn còn được đời gọi là Ông Chủ.

Mụ Năm Ô Tô biết người, biết Mụ. Mụ biết Châu Dinh đang thời xuống dốc không có thắng, chỉ cần một bàn tay đẩy nhẹ là lão Tào Già lưu manh đó sẽ đi luôn. Mụ còn biết bây giờ Châu Dinh đang cô đơn, không một ai bảo bọc, nâng đỡ lão. Mụ sai Quần en và Phiến Đá tới điều đình mua lại nhà hàng này. Điều kiện đưa ra là Châu Dinh vẫn còn quyền lợi. Y được hưởng mười phần trăm tiền lời hàng năm. Nhà hàng được đáng giá là sáu triệu đồng, cộng với tiền phí tổn sửa sang, gắn máy lạnh, mua bàn ghế mới, làm điện nước v...v... tổng cộng là bốn triệu đồng nữa. Châu Dinh phải đóng phần hùn của lão là năm triệu đồng để được hưởng mười phần trăm tiền lời. Lẽ tự nhiên là lão không có tiền, bất động sản hiện là nhà hàng Tiên Cảnh là phần hùn của lão. Thế là Châu Dinh mất tiêu nhà hàng. Lão có kháng cự cũng khọng được. Nhà hàng đó sẽ bị phá phách, phá hoại, tính mạng lão cũng bị đe dọa.

Châu Dinh có nghe nói nhiều đến Mụ Ô Tô. Lão sợ từ Quần Đen sợ đi. Và Châu Dinh cũng chưa muốn chết. Thật ra, Y là người có nhiều tham vọng và Y vẫn còn

tham vọng. Y muốn sống để có thể thành công một lần nữa.

Châu Dinh nhượng bộ Mụ Năm Ô Tô với một vẻ ngoan ngoãn giả tạo. Mụ Năm biết Châu Dinh tức giận mình nhưng Mụ cóc cần. Mụ tin chắc rằng chú Tàu Già hết thời, hèn nhát đó chẳng làm gì được Mụ. Bản hợp đồng cộng tác khai thác nhà hàng Tiên Cảnh giữa Mụ Năm và Châu Dinh do Trạng Sư Dân soạn thảo là một bản văn đầy danh từ tối om nói đến thật nhiều chuyện mà thực sự chẳng có tới chuyện gì hết. Hợp đồng đó nếu thi hành đúng ra thì Châu Dinh không có quyền kiểm soát sổ sách chi tiêu của nhà hàng và mỗi năm Y còn phải đóng thêm cho Mụ Năm ít chục ngàn nữa ...

Châu Dinh từ ngày ra khỏi nhà hàng, mỗi ngày Y càng cảm thấy căm thù Mụ Năm. Nỗi căm thù cứ tăng mãi với thời gian, nhất là từ ngày vì hết tiền Y phải nhận chân đi bán vé số đuôi cho một nhà số đuôi lậu nổi tiếng ở Chợ Lớn. Khách của Châu Dinh toàn là Hoa Kiều giàu tiền. Ngày ngày Y lái xe Traction cũ rích đi tới những nhà đó nhận tiền mua số đuôi đem về nạp cho chủ, đến ngày xổ Y phải đem tiền tới tận nhà người trúng nạp cho họ. Tùy theo số tiền được nhiều ít, người được cho Châu Dinh ít tiền bố thí. Trong cuộc đời gian ngpa, xảo quyết của Châu Dinh, chưa bao giờ Y xuống dốc thê thảm đến thế.

Phải làm lụng vất vả, cực nhọc. Châu Dinh khám phá ra Y có nhiều bệnh tật và một lòng căm thù rất nặng. Y sẽ yếu phổi, bị phong thấp. Y thề nhất định sẽ tìm cách hại cho kỳ được kẻ tử thù của đời Y là Mụ Năm Ô Tô. Nhưng Y cũng biết thời vận, Y cũng biết kiên nhẫn. Y chờ đợi ngày tốt, dịp tốt mới ra tay trả thù

oOo

Mụ Năm có mắt nhận xét rất tinh đời, Mụ lựa chọn nhà hàng Tiên Cảnh vì địa thế của bất động sản này rất đặc biệt. Nếu chỉ dùng nó làm một dancing ăn chơi thường, nó chẳng có gì lợi hại lắm. Khu nhà đó còn bất lợi cho việc quảng cáo là khác. Nhưng nếu đó là một nhà ăn chơi lớn có nhiều trò bất hợp pháp, cần giữ không cho cảnh sát vào bắt tử thì khu nhà đó lại tốt nhất. Nhà có cửa trước và cửa bên. Hai cửa mở ra hai con đường khác nhau. Cửa chính nhìn ra ngã tư, có xe cảnh sát tới là người gác cửa biết ngay. Cảnh sát khó có thể bao vây được cả hai cửa ra vào nhà hàng.

Nhà hàng còn một cửa sau nữa không ai biết. Cả những người làm của nhà hàng, những người không phải ở trong ban tham - mưu của Mụ Năm, cũng không hay biết gì cánh cửa bí mật này. Cửa đó ở đằng sau nhà hàng, đi vào khu nhà sau của một ga -ra sửa xe và giữ xe hơi. Ban đêm ga -ra vắng người, bọn Quần Đen, Phiến Đá đến cần ra vô mà không cho người ngoài biết có thể dùng lối cửa sau này.

Mụ Năm biến nhà hàng thành một cái pháo đài. Cửa ra vào và cửa sổ đều có cửa sắt, ô kiếng lắp trên khung cửa để người bên trong có thể nhìn ra ngoài là kiếng đặc biệt, đạn súng liên thanh bắn không vỡ.

Trên lầu, Mụ cho làm rất nhiều phòng bí mật. Đó là những phòng dùng nơi mở sòng bạc, và hành lạc. Sự trang trí bên trong nhà được giao cho một chuyên viên trang trí có học ở bên Pháp về. Nhà chuyên viên này đòi nhiều tiền công nhưng công lao đó đáng tiền. Cùng với những bàn ghế mới và lối chiếu sáng tân kỳ, nhà dancing Tiên Cảnh trở thành một dancing tối tân, thanh lịch nhất nhì Sài Gòn. Sàn nhảy bằng ván ghép êm như sàn nhảy của nhà hàng Arc en Ciel. Góc phòng có những "l ô" làm để dành riêng

cho những cặp tới đó ăn chơi mà không muốn cho người khác nhìn thấy mình.

Những căn phòng không phải là bí mật ở trên lầu, gồm có sáu căn phòng nhỏ, đây là những căn phòng ngủ dành cho những kẻ nào tới ăn với bạn gái cần giường nằm mà không muốn phải đi nơi khác. Cuối dãy phòng đó là căn phòng riêng của Phúc Chó.

Bạch Lan được giữ trong căn phòng này.

Hai tháng sau ngày Châu Dinh bị đuổi ra khỏi nhà, nhà hàng Tiên Cảnh mở cửa khai trương lại. Lập tức nhà hàng thanh mịch mới này được hoan nghênh nhiệt liệt. Giới ăn chơi ở Sài Gòn ai cũng nói tới đó ăn chơi, tiền bạc chảy vào đó như nước.

Vẻ sang trọng, lịch sự hạng nhất của nhà hàng làm cho những tên đàn ông sanh ra trong những nơi tồi tàn, dơ dáy, sống suốt đời ở những nơi dơ dáy như Phiến Đá, Khích Ve, phải bối rối, ngỡ ngàng. Chúng thấy nơi nào cũng sang quá, sạch quá mà chúng thì quen dơ dáy, bẩn thỉu. Khích Ve muốn làm xếp nhà bếp, nhưng khi vào tới nhà bếp sáng choang, nơi có ba ông đầu bếp có bằng cấp Tây phát, áo mũ trắng toát đứng xào nấu, anh chàng thấy ngán rút lui có trật tự.

Người thú vị nhất ở nhà hàng là Ông Đốc. Ông này có dịp bận cô - lê tối ngày trong nhà hàng, chỗ nào cũng có máy lạnh đó, ông có dịp uống rượu thả cửa, với điệu xì - gà trên miệng, ông đi ra đi vào y hệt như một người được trời sanh ra để mà làm nhà hàng lớn, Người thích thú thứ hai là Quần en. Gã có dịp tuyển lựa những em gái nhây, chỉ huy các em đi khách, trả tiền tháng cho các em. Mỗi cái quắc mắt của Quần là có năm bảy em kinh sợ. Gã có bốn phận trông nom sòng bạc. Cuộc đời của gã cợn đồ yêu tại này đi vào một chu kỳ sáng rực và no đủ về mọi

mặt. Tiền bạc gã rủng rinh. Về ái tình, gã có cả một em vũ "xếch - xy" làm vợ: Marta Nhung?

o o o

Marta Nhung trở thành nhân tình của Quần Đen và là "ngôi sao" nhảy "xếch - xy" số một của nhà hàng.

Mụ Năm ở trong phòng riêng của Mụ ít khi đi ra ngoài. Mụ bận coi lại sổ sách kế toán, giữ tiền bạc. Phòng ngủ có cửa kiếng nhìn xuống phòng nhảy, nhìn qua phòng bạc, những ô cửa kiếng đặc biệt chỉ có Mụ nhìn ra được, chớ ở ngoài không nhìn vào phòng Mụ được. Dù ở trong phòng, Mụ vẫn nhìn thấy rõ khắp nơi trong nhà. Ở đâu có gì lộn xộn là Mụ biết liền và can thiệp ngay.

Cả bọn ma đầu đều hài lòng cái nhà hàng và cuộc sống an nhàn, lịch sự trong nhà hàng. Duy có một người không thích thú gì cả. Người đó là Phúc Chó.

Con người của Phúc Chó không thích hợp với khung cảnh lịch sự, sang trọng của Tiên cảnh chút xíu nào.

Y vẫn ăn bận dơ dáy, bẩn thỉu như cũ. Tóc dài cả tháng chưa đi hớt, quần áo lôi thôi, lếch thếch, hôi hám, râu ria mọc lờm chớm. Mụ Năm may đồ mới cho Y nhưng Y không thích ăn diện. Y chỉ khoái bận mấy cái áo sơ mi cũ và loại áo thun màu nâu hoặc màu đen. Người ta thấy Y thấp thoáng đi lại trong nhà hàng như một thằng ăn trộm. Suốt ngày đêm Y ở lì trong phòng kín cùng với Bạch Lan.

Y đòi cho Bạch Lan và Y có một phòng ngủ, một phòng khách mặc dù không ai có quyền đặt chân vào đây. Y sắm cho nàng máy hát, radio, máy TiVi, máy sấy tóc và rất nhiều y phục đẹp nhất, mới nhất.

Mụ Năm không dám làm trái ý Phúc Chó, mặc dù Mụ rất sợ sự có mặt của Bạch Lan là một đe dọa thường trực cho

cả bọn, nhất là bây giờ Mụ lại thành công về mọi mặt. Lúc nào Mụ quên đi thì tạm qua, nhưng khi nào Mụ nghĩ tới nỗi nguy hiểm về sự có mặt của Bạch Lan mụ lại sợ, lại lo đến mất ăn, mất ngủ. Bây giờ Bạch Lan là bằng chứng duy nhất có thể nối liền Mụ Năm với vụ bắt cóc và vụ giết chàng công tử con nhà giàu đi chơi với nàng đêm sinh nhật đó, đồng thời, vụ giết Sơn Gù, Bái Chuột và Tiến Già. Nếu không có Bạch Lan, nếu con trai Mụ đừng yêu, đừng mê Bạch Lan ... Đó là giấc mơ đẹp nhất của Mụ Năm Ô Tô vậy.

Nếu có một ngày nào đó, người ta tìm ra được Bạch Lan còn sống và bị giam giữ trong nhà hàng Tiên Cảnh, mọi xây dựng của Mụ Năm, bao nhiêu công lao của Mụ sẽ tan thành ra mây khói.

Trong thâm tâm, Mụ Năm chỉ hy vọng là con Mụ sẽ chóng chán cô gái. Khi Y chán, Mụ sẽ thủ tiêu nàng lập tức.

Trong giờ Vân đưa Ngọc Ánh về nhà, nhà hàng Tiên Cảnh mới bắt đầu đông khách. Nhà ăn chơi này mở cửa tới sáng cho nên cứ vào nửa đêm mới là nhộn nhịp, đông khách nhất.

Cửa ngoài cùng của nhà hàng có một anh gác cửa to con như Tây Đen, loại người như Trời sinh ra để mà làm gác kho, gác cửa. Nơi cửa trong có một thiếu nữ đứng mở cửa nữa. Em này tên là Xinh. Em có bốn phận coi luôn cả phòng rửa mặt và trang điểm lại của phụ nữ. Mụ Năm làm lại nhà hàng này theo kiểu những nhà hàng lớn của Pháp, trong phòng rửa mặt, tiểu đại tiện có cả bàn phần với gương, lược để cho các bà, các cô sửa qua nhan sắc hoặc chải lại mái tóc.

Xinh là một thiếu nữ có tấm thân nẩy nở và một khuôn mặt hợp với những nhà hàng lớn. Em từ Hậu Giang lên Sài Gòn với ý định học nghề thợ may, nhưng khi lên tới nơi

phần hoa đô hội này, em thấy nghề may quần áo cho người đời quá nản, ngồi lâu khom lưng mà chẳng ăn thua gì nhiều. Xinh được tuyển vào làm ở nhà hàng này cũng nhờ có chút nhan sắc và tấm thân nẩy nở, rắn chắc đó. Ngoài việc mở cửa, đóng cửa, coi phòng trang điểm, Xinh còn có một nhiệm vụ nữa là giữ ngật không cho ai được đi qua cầu thang lên tầng trên. Những người khách đánh bạc hoặc cần phòng ngủ đều đi tầng trên bằng lối cầu thang riêng ở trong nhà.

Đêm nay, cũng như mọi đêm, Xinh làm việc theo nhịp bình thường. Khách đến đông nhất là vào khoảng từ mười một giờ đêm tới mười hai giờ. Từ nửa đêm trở đi, Xinh bắt đầu nhàn rỗi.

Nàng thấy cậu Phúc từ ngoài đi vào. Tay cậu ôm một gói giấy bông màu sắc lòe loẹt.

Xinh sợ cậu Phúc nhất nhà mặc dầu cậu chẳng bao giờ thèm nhìn tới Xinh. Ngay từ ngày mới vô làm ở đây, Xinh đã thấy sợ cậu. Cảm giác sợ hãi đó không giảm đi mà dường như cứ tăng trưởng với thời gian. Mỗi lần thấy Phúc, con bé lại nổi da gà, rợn gai ốc, lại rùng mình.

Phúc ôm gói giấy đi thẳng lên lầu. Từ ngày nhà hàng khai trương, chưa lần nào Y thèm bước chân vào phòng khiêu vũ. Y thèm bước chân vào phòng khiêu vũ. Y chưa tò mò muốn vô đó coi thiên hạ ăn chơi, nhẩy nhót ra làm sao.

Lên hết cầu thang, Phúc đi vào hành lang. Tới trước cửa phòng Y mới nhìn lại coi có ai thấy Y không, rồi mới rút chìa khóa ra mở cửa.

Mỗi lần bước chân vào cái phòng khách bày biện trang trọng không bao giờ có khách này, Phúc lại cảm thấy khoái trá và hài lòng. Trước ngày gặp Bạch Lan, chưa bao giờ Y để ý tới nhà cửa, đồ đạc. Y sống sao cũng được, có cơm là ăn, có giường là ngủ, có quần áo là mặc. Đây là

lần thứ nhất Y thú vị vì quanh Y có những đồ đạc đẹp đẽ. Và cái đẹp này cũng như Bạch Lan, người thiếu nữ tuyệt đẹp kia, là của riêng Y, căn phòng này là căn phòng đẹp nhất trên đời này.

Đặc biệt là cả hai căn phòng đều không có qua một ô cửa sổ nào. Bạch Lan không thể nhìn thấy trời xanh, lá tươi. Tuy điên loạn, Phúc Chó cũng còn đủ thông minh để hiểu rằng việc giữ Bạch Lan ở đây là một sự nguy hiểm, dù muốn chiều nàng, gã cũng không thể để nàng có cửa sổ.

Đi qua phòng khách, Phúc nhẹ gót bước vào phòng ngủ.

Với Phúc, phòng ngủ này cũng đẹp ngang với phòng khách. Tường quét vôi màu hồng nhạt, nệm giường gối, chăn màu xanh nhạt và màu ngà. Phòng khách có máy TiVi, phòng ngủ cũng có máy TiVi, Phúc Chó rất thích và chăm coi TiVi mặc dầu gã chẳng hiểu chút gì về chuyện phim. Lúc nào có hình là Y mở coi, coi gì cũng được, miễn là màn ảnh nhỏ này có hình, có người cử động, có tiếng nói và âm nhạc là được rồi.

Bạch Lan lúc đó đang ngồi trước bàn phấn. Nàng đang cầm cái dũa móng tay. Sống cầm cung trong căn phòng kín hơn cả nhà tù này, suốt ngày lơ mơ vì chất ma túy chích vào máu, nàng đã trở thành người ghiền ma túy nặng, thiếu chất Morphine trong máu là nàng không thể chịu được, ông Đốc vẫn đều đều vào đây chích thuốc cho nàng. Bạch Lan chẳng còn quan niệm gì về ngày đêm. Nàng sống theo sự cần dùng của cơ thể, đói thì ăn, buồn ngủ thì đi ngủ, ngủ chán thì thức. Nét mặt nàng do đó lúc nào cũng thần thờ, ngơ ngác, và lạnh lùng. Phúc Chó bực nhất là cái vẻ lạnh lùng của nàng.

Đi đến sau lưng nàng, Y nói:

- Anh đã về nè em ... Anh mua tặng em cái này đẹp lắm. Coi nè. Em thiệt sướng ạ. Chẳng có ai mua gì tặng cho

anh cả.

Bạch Lan buông cái dũa móng tay xuống. Đôi mắt nàng lơ đãng nhìn món quà Phúc Chó mang về, Y đưa gói giấy cho nàng:

- Mở ra coi. Anh chọn cái đắt tiền nhất mua tặng em đó. Áo này từ bên Pháp mang qua. Chỉ có vài cái. Vợ bé Tổng Trưởng mới có tiền mua. Vậy mà anh mua biếu em. Tiền mà làm quái gì; Anh chỉ cần em thích.

Với một gã thanh niên dở điên, dở khùng như Phúc Chó, từ ngày nào tới giờ chưa gần một người đàn bà nào, nói như vậy cũng là khá lắm. Y đưa gói áo ra trước mặt Bạch Lan, nhưng dường như nàng không trông thấy, Phúc Chó gừ lên một tiếng rồi đặt ngón tay lên cánh tay nàng. Y véo nhẹ. Nàng không cử động gì, chỉ có mặt nàng nhăn lại và nàng nhắm mắt.

Gã côn đồ bực tức:

- Tỉnh lại chút chứ? Lúc nào cũng như mơ ngủ. Nè ... Mở coi.

Người thiếu nữ dường như lơ mờ hiểu nhưng những ngón tay của nàng trở thành vụng dại, chúng không vâng lệnh nàng nữa. Nàng muốn mở dây buộc ngoài gói giấy nhưng cứ lúng túng.

Sốt ruột, Phúc Chó dang lại cái gói:

- Đưa đây, người ta mở cho vậy ...

Gã hỏi nàng:

- Hôm nay, có thấy má vô đây không?

Bạch Lan ngăn người ta rồi lắc đầu. Cử chỉ cùng giọng nói của nàng có vẻ ngượng nghịu, do dự, vụng dại đặc biệt của những nghiện ma túy, khi đang ở trong cơn say:

- Không vô ... không thấy.

Phúc Chó hần học:

- Nói cho cô biết, bà không ưa cô chút nào đâu nghen. Nếu không có tôi bảo vệ cô, giờ này cô đã nằm yên dưới đáy sông Vàm Cỏ rồi. Cô phải biết ơn tôi mới được. Cô đã bao giờ nhìn thấy "thằng móng"? Thấy người chết chìm dưới sông chưa? Hồi còn nhỏ tôi thấy một lần, một cô, cũng như cô vậy. Nhưng tay chân lớn căng ra. Trông tởm lắm. Người chết chìm thiệt xấu ạ.

Gã mở gói giấy. Bên trong là chiếc áo ngủ trắng tinh, loại áo mặc ngủ của phụ nữ Pháp hở cổ, hở ngực, dài quá đầu gối.

- Đẹp không? Trông thấy nó, tôi biết ngay là em mặc thì đẹp tuyệt. Em bận thử tôi coi. Mau.

Y đặt chiếc áo mỏng xuống lòng nàng, Bạch Lan nhìn xuống nhưng nàng có vẻ như không biết đó là cái áo.

Trong một lúc khá lâu, Phúc Chó đứng yên nhìn xuống mặt người thiếu nữ. T muốn thấy nàng nói cười linh động một chút. Nàng cứ như người gỗ thối này thật chán ngấy. Y và nàng đã sống gần nhau được hơn hai tháng rồi. Lúc đầu, sự bất động vô hồn của bạch Lan làm cho Y thích thú, vì Y được yên trí không sợ không lo phải đối phó với nàng. Y muốn nàng làm gì cũng được.

Nhưng bây giờ, Y bắt đầu ngán sự thụ động đó. Y quen rồi, Y muốn nàng tươi vui và nếu cần, chống đối Y đôi chút, cho bớt tẻ nhạt. Nàng cần phải chống lại Y để Y có dịp đàn áp nàng:

- Áo đẹp không? Thích không? Bấy ngàn đồng đó. Bằng một tháng lương của người ta rồi đó. Nói gì đi chớ? Thích hay không? Sao lại cứ ì ra vậy? Chán thấy mồ ...

Đột nhiên, Bạch Lan rùng mình. Nàng đứng dậy đi ra giường nằm.

Mắt nàng nhắm lại, nhưng dường như nhắm mắt vẫn chưa đủ kín, nàng đưa hai tay lên che mặt.

Phúc Chó dơ cái áo mỏng lên nhìn. Giờ đây, Y đâm ra thù ghét cái áo vô tri đó:

- Bấy ngàn đồng bạc cái áo này. Chỉ để mặc khi đi ngủ. Mẹ kiếp, đồng tiền chẳng có giá trị mẹ gì!

Y gọi giật giọng:

- Nè ... Bộ cô không khoái hả? Không thích thì nói, tôi mua các khác ngay lập tức.

Bạch Lan nằm như người điếc, nàng bất động như người ngủ.

Đột nhiên, Phúc Chó nổi cơn. Y rút dao ra phóng vào chiếc áo, roạch ... roạch.. Y kéo mạnh lưỡi dao từ trên xuống dưới. Cái áo mới tinh rách tả tơi. Y liệng áo xuống sàn, lấy chân dẫm lên, dằm vào ...

Miệng y sùi bọt mép:

- Vậy là xong ... Cóc cho cô bạn nó nữa ... Chiều cô quá cũng không xong. Tử tế với cô thì cô coi thường. Phải cho cô khổ mới được. Nghe chưa! Phải cho cô nếm mùi, cô mới biết thân.

Đi tới gần giường Bạch Lan nằm. Y gào lớn:

- Cho cô nếm mùi khốn nạn ...

Nhưng mặc cho Phúc Chó gào thét, run rẩy. Bạch Lan vẫn nằm yên. Nàng như không biết rằng bên nàng có gã thanh niên điên loạn và y đang ở trong cơn điên loạn.

Phúc Chó run bầy bầy. Y cúi xuống dí mũi dao nhọn vào cổ họng Bạch Lan:

- Tao có thể giết mày. Nghe không? Tao có thể giết mày.

Vẫn nằm đó, nàng mở mắt nhìn Y.

Một giọt máu tươi ứa ra, đọng lại trên cần cổ trắng ngần của nàng, nơi Phúc Chó ẩn lưỡi dao quá nhọn.

Phúc Chó lại ngẩn ngơ rút dao lại và quay đi. Y cảm thấy nản khi phải nhìn đôi mắt vô hồn của nàng, đôi mắt của người đang chịu ảnh hưởng của ma túy. Tuy không mấy thông minh và nhiều chủ quan, Phúc Chó cũng biết rõ được sự thực người thiếu nữ đẹp này chưa bao giờ thuộc về Y và sẽ không bao giờ thuộc về Y. Nàng chỉ là một cái xác không hồn. Nàng không còn là một người đàn bà nữa ... Khi người ta không biết sợ hãi, không biết đau đớn, người ta không còn là người.

Phúc Chó nghĩ đến bà mẹ của Y, nghĩ tới Ông Đốc. Hai kẻ đó với cái trò bày đặt chích ma túy cho Bạch Lan, đã làm hại Y. Họ đã làm cho Y mất hết cả vui thú.

Những ngón tay xương xẩu của Phúc Chó xoay nhẹ cán dao. Y quay ra thù hận Mụ Năm và Ông Đốc. Y kết tội hai người đó đã làm cho Bạch Lan - người thiếu nữ đầy nhựa sống - thành một cái xác chết.

Y vừa lẩm bẩm chửi thề trong miệng vừa đi ra khỏi phòng khách. Y vặn chốt máy TiVi. Chỉ vài giây đồng hồ sau, Y đã tạm quên mọi bực bội để chú ý theo dõi những hình ảnh đang hoạt động trong khung?

Trong số những khách sang của nhà hàng Tiên Cảnh đêm nay có một ông khách lạ mặt. Gã này bặn đồ complet không mấy đẹp mắt. Trông gã có vẻ to con với đôi vai thật nở.

Quần Đen nhận ra ngay ông khách lạ mặt này. Gã nghi ngờ và chờ cho người khách nọ vào phòng, tới gần gã gác cửa:

- Bôn ... Thằng cha nào vừa vào đó, tới với ai vậy? Mà có biết nó làm gì không?

Bôn - gã Chà lai Tây Ma Rốc được Trời sanh ra để làm nghề gác cửa nhe răng trắng nhờ:

- Cậu Ba muốn hỏi người to to bạn áo xanh đó hả? Tôi thấy hẳn vô nhà mình mấy lần rồi.

Gã gọi Phúc Chó là cậu Hai, rồi tuần tự tới Quần là cậu Ba, Phiến là cậu Tư, Khích là cậu Năm. Tất cả thanh niên đàn em của bà Năm đều được gã gọi tôn là cậu.

Quần lắc đầu:

- Sao tao nghi nó là "Cớm cộc" quá đi. Mà có thấy nó đi với thằng "Cớm cộc" nào ở đâu không?

Bôn lắc đầu:

- Làm sao tôi biết.

Quần vẫn còn thắc mắc. Gã không muốn thấy kẻ lạ có vẻ mật thám lảng vảng vào nhà hàng. Nhà gã có tiếp cảnh sát nhưng những người làm nghề đó vô nhà hàng đều là "bồ" của Mụ Năm, là người Mụ đã mua chuộc được. Nói trắng ra những người có chức vụ có thể bắt bớ trong nhà Tiên Cảnh đều là viên chức tham nhũng, họ tới đó không phải là để dò xét bắt bớ mà là để ăn chơi thả ga mà không phải chi tiền, đôi khi còn được chủ nhân đưa tiền cho mang về. Quần đều biết rõ những viên chức tham nhũng đó. Vì gã không biết rõ người mà gã nghi là cảnh sát mới vào đó nên gã thắc mắc. Gã nghĩ nên báo cho Mụ Năm biết?

Quần bước vào phòng riêng của Mụ Năm ở trên lầu. Mụ Năm đang ngồi soát lại sổ chi thu và đếm từng xấp giấy bạc bỏ vào két sắt:

- Chi vậy? Có chi lạ không? Mụ hỏi - Tao đang bận...

Quần đáp:

- Tôi lên báo để má biết, vừa có một thằng coi bộ giống “cớm” quá ... Một thằng lạ mặt vừa vào nhà mình ...

Mụ Năm bực dọc:

- Nói cho tao biết làm chi? Đó là việc của chúng mày chớ? Báo cho mấy thằng kia biết để chúng đề phòng. Bộ việc gì cũng phải có tao mới được ư? Đừng cho nó héo lánh lên lâu là xong. Có gì đâu!

Quần vội vã đi xuống nhà dưới.

Gã gặp Phiến đứng nơi cửa phòng khiêu vũ.

Gã báo ngay cho bạn biết có tên khả nghi vừa vào phòng và chỉ cho bạn thấy gã đàn ông đó đang ngồi nơi cuối phòng. Lúc đó, đèn trong phòng còn sáng nên Phiến nhận ra người lạ ngay:

- Tưởng ai ... thằng đó là thằng Viên. Mày không biết nó à? Vẫn gọi là Viễn Bóc Sơ ... Ngày xưa nó là võ sĩ quyền Anh ở Nam Định ...

- Có phải bây giờ là « Cớm » không?

Phiến gật đầu:

- Đúng « Cớm » nhưng mà nghe nói là chuyên viên căn cước mà ...

- Nó làm gì mặc nó. Có thể là nó thay đổi công việc mình biết đâu được. Cứ là « Cớm » mà không phải là bồ của mình là mình phải đề phòng, canh chừng nó ghen! Đừng cho nó lên lâu ạ ...

Hai tên côn đồ cùng chú ý nhìn gã đàn ông có cái tên là Viễn Bóc Sơ ngồi đó. Viễn dường như không biết là mình bị canh chừng, ngồi phì phèo điếu thuốc xì gà trước ly rượu. Quần thắc mắc không hiểu hôm nay anh «Cớm» đời này có món bồng nào khá mà lại dám đem cái thân vào đây tiêu khiển. Gã nghĩ nếu không có bồng lộc ngoài tiền

lương hoặc không có ai bao, một công chức trung cấp như Viễn chẳng dại gì đem tiền lương còm vào đây ăn chơi.

Sân khấu nhỏ của Dancing sắp sửa trình diễn một màn vũ « sexy ». Nữ vũ công trình diễn là nàng Marta Nhung.

Sau lời giới thiệu rồn rảng bắt chước kiểu giới thiệu của những amateur Tây Phương, tiếng trống nổi dồn và những tràng pháo tay vang lên ...

Đèn trong phòng phụt tắt ...

Sân khấu cũng tối đen ...

Đột ngột, Marta hiện ra giữa vầng sáng tròn của những ngọn đèn rọi từ hai bên sân khấu chiếu vào. Nàng bận bộ áo tắm bikini, tức áo hai mảnh, mỗi mảnh chỉ lớn bằng bàn tay. Để bớt hở hang và tạo nên sự quyến rũ với cảnh nửa kín, nửa hở. Hai mảnh bikini nhỏ xíu trên mình Marta đều tua rũ xuống. Nàng cầm hai tay hai cái quạt làm bằng lông chim khá lớn. Hai cái quạt đó giơ lên, hạ xuống. Cùng với những bước chân di chuyển theo tiếng nhạc của nàng cho khán giả thấy thấp thoáng ẩn hiện tấm thân thiếu phụ nầy nở toàn mãn. Cái nhìné thấp thoáng dưới hai cây quạt cho khán giả cái ảo tưởng là người vũ nữ khá đẹp trên sân khấu.

Những tràng pháo tay tán thưởng, khuyến khích thi nhau nổ ròn ...

Người hoan nghênh màn vũ « sexy » này nồng nhiệt nhất, người đòi hỏi vũ nữ nhảy bạo nhiều nhất không phải là khán giả trẻ tuổi mà lại là những anh già ...

Quần chừi thăm bọn khách già đi ăn chơi thô bỉ, bọn khách già tới những nơi ăn chơi này đa số là s đọa, khốn nạn, đều cảng hơn bọn trẻ, chúng không ngần ngại gì khi lả lơi « ...anh anh, em em, anh yêu em, em đẹp quá...» với những đứa con gái chỉ bằng tuổi cháu nội, cháu ngoại

chúng. Tuy chửi thầm như cùng một lúc, gã cảm thấy khoái chí. Gã tự kiêu vì gã đã biết rõ tấm thân khiêu gợi của người vũ nữ trên sân khấu dưới ánh đèn kia trong khi bọn đàn ông trong phòng này thèm thuồng, ao ước.

Quần chỉ mãi nhìn Martha biểu diễn có nửa phút, chợt nhớ ra, gã quay lại ... Gã đàn ông khả nghi có cái tên là Viễn Bốc Sơ biến mất ...

oOo

Hôm nay, Vân có khách tới nhà thăm chàng sớm.

Vân có cái thú uống cà phê phin ở nhà, cà phê do chính chàng từ ngày có Ngọc Ánh bước chân vào cuộc đời chàng, Ngọc Ánh thường đi mua - đi mua lấy đem về pha mỗi buổi sáng - Vân quen uống cà phê ở nhà rồi mới đi ra khỏi nhà, tới sở làm hoặc làm bất cứ công việc gì trong ngày.

Chàng đang ngồi uống cà phê và hút những điếu thuốc lá đầu tiên trong ngày thì có người tới gõ cửa căn phòng nhỏ, đàn ông độc thân của chàng.

Vừa ra mở cửa, chàng thám tử tư thắc mắc đoán người tới là ai.

Từ mấy ngày nay, người giao thiệp với chàng nhiều nhất là Tạ Phong, nhưng mà tỷ phú thường tới văn phòng của chàng chứ không tới nhà. Ông ta gọi điện thoại cho chàng nhiều hơn là gặp mặt.

Một người đàn ông mặt mũi gồ ghề, gân guốc có đôi vai to, nở và hai cánh tay gân guốc đứng đó. Y nở nụ cười thân thiện:

- Ông Vân! Chắc ông chưa biết tới tôi ... Tôi xin được tự giới thiệu tôi là Viễn, thường được gọi Viễn Bốc Sơ. Tôi là nhân viên dưới quyền Thiếu Tá Nghi. Ông Thiếu Tá có cho tôi biết hiện nay ông là người đại diện của ông Tạ Phong

và ông muốn biết tin tức liên can tới vụ mất tích cô Bạch Lan.

Vân cũng nở nụ cười xã giao đáp lại:

- Vâng! Đúng thôi. Mời bạn vào.

Hai người đàn ông cùng to và nở, gân guốc ngang nhau ngồi đối diện quanh chiếc bàn hẹp. Vân cũng thường đấu võ quyền Anh nên hai bàn tay chàng cũng có chai ở những đốt ngón tay. Viễn nhận thấy điểm đó và thiện cảm trong lòng Viễn lại càng tăng hơn. Vân mời Viễn uống cà phê. Hai người nói với nhau ngay vào chuyện:

- Từ hai tháng nay, tôi theo dõi cô ở Marta Nhung. Tôi khả nghi cô ở đó ...Anh có đồng ý với tôi không?

Vân gật đầu:

- Đồng ý! Không ngờ anh làm đúng ý tôi. Tôi cũng nghĩ là phải theo dõi cô ở đó.

Viễn lắc đầu:

- Tuy nhiên, công lao của tôi trở thành vô ích. Bắt đầu từ hôm nay tôi bỏ cuộc. Thiếu Tá Nghi đã trao cho tôi công việc khác và bảo tôi đem tất cả những bản sao báo cáo cùng những ghi nhận được gì nhiều và hay ho, song biết đâu anh đọc những ghi nhận của tôi, anh lại chẳng thấy nảy ra một tia sáng gì chẳng?

Viễn lấy ra từ trong túi một phong bì dày đưa cho Vân.

- Cám ơn anh và cả Thiếu Tá Nghi - Vân nói - Sáng nay tôi định tới gặp Marta Nhung. Tuy chưa biết là tôi sẽ tới gần nàng bằng cách nào và ăn nói sao để đánh lừa nàng song chắc chắn là tôi sẽ tới. Vụ này thật bí mật quá. Bí mật ở điểm Sơn Gù, thủ phạm vụ bắt cóc biến mất luôn. Đúng là biệt tích giang hồ, không còn một dấu vết gì của nó để lại. Marta Nhung là sợi giây liên lạc duy nhất của

chúng ta với Sơn Gù. Tôi vẫn không tin Sơn Gù bỏ rơi cô ả đó một cách dễ dàng đến vậy. Chắc nó cũng phải dằn dò ả đôi câu chớ? Hoặc chắc Marta nó cũng phải biết lờ mờ về nơi cư ngụ hiện nay của tình nhân nó chớ? Nó biết mà nó giữ kín không chịu nói ra ...

Một lần nữa, Viễn Bốc Sơ lại lắc đầu:

- Tôi nghĩ anh cũng lại mất công vô ích mà thôi. Chúng tôi đã khai thác cô ả đó kỹ lắm rồi. Chúng tôi là những người nhà nghề được ăn lương nhà nước chỉ để hỏi cung và khai thác thiên hạ, vậy mà chúng tôi đành phải nhận là không có gì để mà khai thác cả thì đủ biết. Nếu những người nhà nghề như chúng tôi mà thấy không có gì cả tức là ... không có gì cả. Hai nữa, chắc anh cũng đã biết Marta Nhưng nó đã kết hôn với thằng tình mới là thằng Quần Đen

Vân gật đầu:

- Tôi biết! Thằng bồ mới của nó là thằng Quần Đen, đàn em Mụ Năm Ô Tô.

- Đúng. Nếu Sơn Gù có dặn nó chờ đợi, đời nào nó dám bỏ đi lấy thằng khác như thế. Nếu nó yêu Sơn Gù và hy vọng tiêu tiền mười triệu của Sơn Gù mà nó lại phom phom đi ăn ngủ với thằng côn đồ khác như vậy, thì có họa là nó điên.

Vân suy nghĩ rồi nói:

- Anh nói có lý. Song tôi vẫn cứ phải đi tới tìm gặp Marta và khai thác nó. Vì ngoài nó ra, bây giờ tôi không có qua một mối dây liên lạc nào dính líu tới Sơn Gù hết. Việc tôi đi gặp Marta trở thành một việc bắt buộc.

- Cẩn thận đấy! Khi anh tới gặp Marta hãy chọn lúc thằng Quần Đen không có đấy. Thằng côn đồ đó có thể nguy hiểm lắm đó?

- Anh yên trí, tôi sẽ cẩn thận.

Vài giây sau, Viễn Bốc Sơ nói thêm:

- Đêm qua, tôi có tới nhà Tiên Cảnh. Trước khi tới đó, tôi đã được trao công tác khác, nhưng tôi nghĩ rằng vì tôi phải vất vả theo dõi con đó cả hai tháng nay mà rốt cuộc vô ích, tôi có quyền đi coi nó trình diễn vũ thoát y ra làm sao. Vì vậy tôi vào nhà Tiên Cảnh. Vô tư mà nói, con đó nhảy «sếch - xy» cũng khá hấp dẫn. ào Việt Nam mà nhảy như nó là nhất rồi, chẳng nên đòi hỏi gì hơn. Tôi thấy nó có tài thật và chắc nó cũng chẳng sống lâu với thằng Quần Đen. Nó mà được mời đóng phim, có khi lại ăn đứt khối chị đào hát gà chết.

- Kể cũng lạ ... Bọn Mụ Năm Ô Tô mà bây giờ lại ra mở ra hàng ... Trong khi bao nhiêu hàng khác ế sừng ra phải đóng cửa, lỗ vốn. Nhà hàng của Mụ Năm lại đông khách mới khi chớ.

- Anh nói đúng - đến lượt Viễn biểu đồng tình với Vân - nhà hàng đó trước kia của lão Tàu vất vả Châu Dinh. Thằng Tàu lưu manh đó cũng xoay sở góm lăm mà nhà hàng vẫn vắng khách, không khá lên được. Bây giờ về Mụ nhà thổ già đó thì lại đông như chợ phiên. Anh có tới đó coi bọn thằng Quần, thằng Phiến, lên cây somking long trọng mới thật là khôi hài, mỉa mai. Bọn thằng Quần bây giờ ăn diện hách cả rồi. Trừ có thằng con trai của Mụ Năm, thằng Phúc Chó là không thay đổi một tí ti ông cụ nào. Nó vẫn bản thủ, dơ dáy như cũ...

Cái tên Phúc Chó làm cho một gã đàn ông đã từng chiến đấu, đã từng gặp và đối phó với nhiều tên tội phạm góm ghiếc như Vân cũng phải nhăn mặt.

- Thằng Phúc Chó! Quái thai! Thằng đó có lẽ là thằng khốn khiếp nhất trong giới côn đồ bây giờ. Các anh còn

chờ gì mà không dăng bẫy bắt nó cho lưu đầy ra ngoài đảo cho xã hội sạch bớt...?

Viễn gật đầu:

- Thiếu tá Nghi và tất cả bọn chúng tôi đang chú ý rình bọn nó. Phúc Chó, Mụ Ô Tô, Quần Đen ... cả bọn chúng đều nằm kỹ trong sổ đen của chúng tôi. Sớm muộn gì chúng cũng bị vồ ...Có điều bọn chúng là bọn nguy hiểm, chúng tôi phải chờ vồ quả tang chúng phạm gì thật nặng. Nặng nhất! Để có thể xử tù chúng đến tối đa. Nếu bắt chúng về mấy cái tội buôn lậu vài ký á phiện vặt vãnh thì ăn thua gì. Không bỏ! Song anh tin đi, chúng tôi không tha những tên khốn kiếp như thằng Phúc Chó đâu ... Phúc Chó.. Tôi chú ý đặc biệt nó. Đêm qua, nó làm tôi sợ một vố.

- Ai làm anh sợ?

- Phúc Chó.

- Ở đâu?

Ở ngay trên lầu nhà hàng Tiên Cảnh.

Viễn bắt đầu kể:

- Như tôi vừa nói với anh, đêm qua tôi tới nhà hàng Tiên Cảnh coi vũ nữ Marta Nhung nhảy nhót khiêu gợi ra làm sao. Tôi tới đó nửa đêm. Vừa tới, tôi bị thằng Quần Đen nó chú ý ngay. Nó không biết tôi song tôi lại biết mặt nó. Tôi ngạc nhiên khi thấy chỉ sau có chừng một tháng sửa chữa, nhà Tiên Cảnh bây giờ đổi khác quá nhiều. Đó chỉ là cái Bar - Dancing như nhà Grande Monde, nhà Arc en Ciel chớ có hơn gì đâu. Vậy mà nhà đó nó có cửa sắt dày coi bộ dữ dằn quá đi. Anh có thấy lạ không? Dancing chớ có phải là trại giam hay nhà băng đâu mà Mụ Năm cho kiến tạo kiên cố quá vậy? Vì vậy, tôi nảy ra ý nghĩ lợi dụng dịp này làm một chuyến đi thăm nhà đó coi có gì lạ

nữa không? Tôi biết thằng Quần Đen coi chừng tôi nên nhân lúc Marta biểu diễn màn vũ sexy, đèn phòng nhảy tắt hết, tôi linh ra cầu thang lên lầu ở bên ngoài. Có một em đứng đó canh, nhưng may mắn cho tôi là lúc đó có mấy bà khách đi vào phòng rửa mặt, em giữ cửa phải tiếp khách nên tôi lọt được lên cầu thang mà không ai biết ... Lên đến tầng nhất, tôi thấy một hành lang vắng và bầy cửa phòng. Toàn là phòng ngủ thường. Riêng có cái phòng ở cuối hành lang là lạ. Lạ vì nó cũng có cửa sắt. Khoá cửa của nó to tổ bố, trông như cửa phòng giam tù vậy. Tôi nhón gót tới gần cánh cửa sắt đó và thấy có tiếng máy TiVi hay radio gì đó từ trong phòng văng ra. Như vậy nghĩa là trong đó có người. Tôi áp tai vào đó nghe, nhưng chẳng thấy tiếng gì khác ngoài tiếng người Mèo nói chuyện mà tôi nghĩ là phát ra từ TiVi hay radio gì đó ...

Đang nghe trộm như vậy, chợt tóc gáy tôi đứng dựng hết cả lên ...khủng khiếp ...linh tính báo cho tôi biết trước là tôi đang ở gần một cái gì rất nguy hiểm cho tính mạng và tôi nên lánh xa nơi đó ...Đôi khi, tôi được linh tính báo trước nguy hiểm như vậy và đã nhiều lần tôi thoát chết nhờ có linh tính báo động trước như vậy rồi. Đêm qua khi thấy lạnh xương sống và tóc gáy đứng dựng hết lên, tôi « phú linh » ngay. Tôi vừa lúi ra được tới đầu cầu thang thì sau lưng tôi có tiếng người la lên... không phải là tiếng la ...Tiếng đó như là tiếng gừ của loài quái vật ... Tôi rùng mình quay lại và thấy ...Tôi thấy thằng Phúc Chó nó dừng ngay ở ngoài cánh cửa phòng bằng sắt mà tôi vừa nghe trộm. Thì ra chính thằng Phúc Chó đang ở trong căn phòng đó và nếu tôi không đi nhanh, nó đã mở cửa ra đúng lúc tôi đang áp tai vào cánh cửa để nghe trộm. Hai mắt nó đỏ ngầu, tay nó cầm lưỡi dao sáng loáng. Nó trừng trừng nhìn tôi. Thế là tôi phi thân ngay xuống cầu thang, tôi chạy như gió ra đường và như người bị ma đuổi. Tới cửa, tôi bị thằng gác cửa chặn lại. Ngòn nghề

của tôi vẫn còn khá lắm, dùng được, mặc dù lâu lắm rồi tôi không còn lên đài nữa, tôi dở nghề ra ngay. Thằng gác đó to con thì có to, nhưng nó chỉ bắt nạt được những người thường cả đời, chẳng đánh nhau với ai bao giờ. Nhưng hạng nó làm sao có thể bắt nạt hay chặn đường được một võ sĩ quyền Anh như tôi! Tôi cho nó một cú crochet tay trái vào bụng làm cho nó cúi người xuống, tôi giáng cho nó cú direct tay phải vào giữa mặt ... nó té nhào ngay. Sau đó, dường như thằng Quần Đen và thằng Phiến Đá có đuổi theo tôi, nhưng vì tôi đã thoát ra ngoài đường chúng nó bỏ cho tôi đi luôn.

Kể xong, Viễn thở phào. Anh vẫn còn bị ám ảnh bởi cái hình ảnh Phúc Chó quái dị cầm dao đứng ở hành lang vắng đêm qua. Viễn không sợ ma. Anh có thể tự vệ được nhưng cái cảnh Phúc Chó đứng đó với lưỡi dao nhọn trong tay, lưỡi dao đã làm cho y nổi tiếng đa sát trong giới côn đồ, đối với anh là một hình ảnh đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Vân mỉm cười;

- Rất tiếc tôi không được chứng kiến cảnh anh bị Phúc Chó nó đe dọa. Song việc Mụ Năm tạo nhà hàng của mụ kiên cố như vậy có lẽ cũng chẳng có gì lạ lắm đâu. Theo như sự phán đoán của tôi thì ngoài nhà dancing và restaurant ở dưới, Mụ Năm còn mở nhà mãi dâm ở trên lầu. Có khi trên đó có cả sòng bạc bí mật nữa ... Với ai thì mình còn phải dè dặt sợ nghi oan cho đương sự chớ với Mụ Năm thì chắc chắn là phải có mãi dâm và cờ bạc rồi.

Viễn gật đầu:

- Chắc thế! Có điều dù là biết chắc, chúng tôi cũng chẳng làm gì được. Vì Mụ tổ chức kỹ quá. Muốn vào bắt nhà mụ phải có giấy phép của Biện lý và có một lực lượng cảnh sát khá đông, để bao vây nhà Mụ. Mà bao vây thì Mụ biết

ngay. Mụ dẹp hết hoặc làm cho phi tang chỉ trong vài phút.

Điều khó khăn thứ hai nữa là Mụ khôn khéo biết phóng tài hóa thân nhân tâm nên có nhiều người đã bị Mụ mua chuộc. Những kẻ đó sẽ làm tay trong cho Mụ. Chúng tôi vừa mới dự định đi bao vây nhà Mụ, Mụ đã được phi báo ngay.

Vân thắc mắc:

- Về căn phòng trên lầu có cửa sắt kiên cố mà anh thấy đó, anh có nghi là chúng dùng để chứa đồ gì trong đó không?

- Không biết. Hoàn toàn mù tịt. Tôi nhường anh cái vinh dự tìm tòi và đoán biết trong đó có gì ...

- Bây giờ hình như Marta nó vẫn ở khách sạn Đại Nam?

Viễn rút cuốn sổ tay ra tra cứu:

- Phải đấy! Nàng ở phòng này từ hồi còn Sơn Gù. Bây giờ kết với Quần Đen, nàng ở ngay tại nhà Tiên Cảnh, nhưng vẫn đi đi, về về phòng này với Quần Đen. Tôi có sổ phòng nó đây, để tôi cho anh biết, khỏi phải tìm kiếm ...Có điều tôi cần dặn anh lần nữa, anh nên cẩn thận, Quần Đen là thằng nguy hiểm đó. Chờ khi nào không có nó ở cạnh cái núi của nó hãy tới.

Viễn ra về. Vân dành chừng một tiếng đồng hồ để đọc tập báo cáo của Viễn. Chàng thấy Viễn là một cảnh sát viên tận tâm, biết nghề và làm việc có phương pháp. Tuy nhiên, những báo cáo của Viễn cũng chẳng cho chàng biết thêm được gì nhiều.

Chàng bận y phục và đi ra khỏi nhà.

Tạt qua văn phòng coi có gì lạ không, chàng gọi cho Tạ Phong:

- Tôi vẫn còn nghi ngờ vũ nữ Marta Nhung, người tình nhân của Sơn Gù - chàng nói - mặc dù cảnh sát đã điều tra nàng vũ nữ này kỹ và đoán chắc là nàng không biết gì về Sơn Gù và vụ bắt cóc hết, tôi vẫn cứ tìm cách gặp nàng. Tôi vẫn hy vọng là tôi sẽ tìm ra được một dấu vết gì đó mà cảnh sát bỏ sót. Sáng nay tôi tới gặp Marta đây. Tôi xin phép nhắc lại ông điều kiện ông đã hứa, tiền bạc nhiều ít không thành vấn đề.

- Đúng- Tạ Phong đáp- anh muốn chi tiêu gì cứ việc.

- Tôi định hứa với Marta là nếu nàng chịu giúp chúng ta, nàng sẽ có một khoản tiền đủ để đi sang Nhật Bản học thêm về nghề vũ, hoặc nếu nàng đóng vai chính. Được không ông?

- Được.

- Tôi gọi ngay lại báo cho ông biết nếu có tin gì mới.

oOo

Đang ngủ say, Quần choàng dậy. Gã thấy mặt trời bên ngoài chiếu qua những tấm màn che cửa đã lên cao. Đêm qua, gã có uống rượu say nên sáng nay gã cảm thấy nhức đầu và khó chịu. Gã nhăn mặt nhìn đồng hồ báo thức: đôi kim đã chỉ mười giờ rưỡi.

Sáng nay, gã có việc phải tới nhà hàng sớm và đêm qua gã dặn đi, dặn lại Marta là phải đánh thức gã trước chín giờ sáng. Nhưng giờ này, gã đã dậy được mà Marta vẫn còn ngủ.

Nàng nằm ngủ bên gã. Miệng nàng hé mở và từ đó phát ra tiếng ngáy đều và nhỏ.

Cái phiền và bực bội của những gã đàn ông lấy gái nháy hoặc đàn bà sống về đêm làm vợ là như vậy « không bao giờ được thấy vợ dậy trước mình »

Quần chán nản và mệt mỏi "n ém" một cái nhìn xuống tấm thân không che đậy bao nhiêu qua tấm áo ngủ mỏng. Marta đa tình, nhưng cái gì gần nhiều, xài mãi cũng chán.

Quần đứng dậy. Cảm giác nhức nhối trong đầu của gã trở thành nặng nề hơn. Gã biết có một phương thuốc có thể trị được cái chứng nhức đầu buổi sáng này: gã nhức đầu vì đêm qua uống rượu, sáng nay gã lại cần uống rượu.

Gã cầm chai uýt-ky trên bàn rót ra ly, ngửa cổ uống. Chắt rượu làm dạ dày gã như có lửa cháy. Gã khó chịu hơn mất vài phút nhưng sau đó gã thấy dễ chịu hơn.

Bộ óc vừa ngừng hoạt động vì giấc ngủ của gã cơn đờ bắt đầu làm việc lại.

Gã hồi tưởng lại vụ lộn xộn xảy ra đêm qua ở nhà hàng Tiên Cảnh. Gã vừa lo âu vừa cảm thấy hài lòng.

Gã hài lòng vì chính gã đã nhận ra ngay tên Cóm lạ mới dòm ngó. Nhưng cũng không ngờ tên đó lại liều lĩnh lên ngay lên lầu trong lúc đèn trong phòng vụt tắt. Khi Phúc Chó vào nói rằng Y bắt gặp tên Cóm nghe trộm ở cửa phòng. Mụ Năm giận đến xanh xám cả mặt lại. Phúc Chó cũng như phát điên. Cũng còn phước cho tên Cóm đêm qua, nếu hăn không chạy kịp để bị Phúc Chó bắt được thì chắc chắn bọn Quần Đen lại bị một phen vất vả đem cái xác chết của Cóm đi làm cho phi tang.

Tên Cóm có lén lên lầu thực, nhưng nó có tìm ra được cái gì đâu? Vậy mà cả hai mẹ con Mụ Năm làm điên lên. Phúc Chó như muốn bắt Quần Đen phải chịu trách nhiệm về việc để cho tên Cóm lén lên lầu.

Bây giờ nghĩ lại, Quần thấy việc kết tội đó là cả một sự bất công. Lẽ ra, gã và Phiến Đá, Khích Ve ...mới là bọn có quyền than phiền về vụ như đêm qua. Vì Mụ giữ cô thiếu

nữ bị bắt cóc ở cùng hẳn, bọn Cóm có lên lầu cũng chẳng có gì đáng sợ. Đã không biết lỗi mình thì chớ, Mụ Năm và thằng con khùng của mụ còn đổ lỗi vung vít.

Quần quay lại, Marta đã thức giấc, nàng nằm tênh hênh, mắt nhìn lên trần nhà.

Bằng một giọng không lấy gì làm ngọt ngào lắm. Quần bảo nàng:

- Đây có phải là sân khấu để cô trình diễn vũ « sếch-xy » đâu! Trông bản mặt lắm!

Không để cho Marta kịp trả đũa, gã đi ngay vào phòng tắm.

Mười phút sau, gã trở ra. Bây giờ gã cạo râu, đánh răng, tắm, nên người ngợm có vẻ tươi tỉnh và sạch sẽ hơn.

Marta vẫn nằm nguyên như cũ, mắt nàng vẫn nhìn lên trần.

- Nằm mãi không thấy chán à? - Quần lại nói - Nếu cô còn một chút xíu nào bản tính đàn bà, nên dậy đun nước pha cho tôi ly cà phê.

- Cà phê hả ...?

Marta nhồm dậy. Như là Quần vừa nói một câu gì sỉ nhục nàng, nàng cảm phẫn và hẳn học:

- Muốn uống cà phê ra tiệm mà uống, thiếu gì! Ở đây ai hầu anh? Xin lỗi. Muốn tôi hầu thì còn lâu. Tôi cóc phải được cha mẹ tôi cho ra đời để hầu anh. Cũng như không phải là để hầu bất cứ thằng đàn ông nào.

Nàng dẫn mạnh như muốn gào lớn cho cả phố cùng biết:

- Bất cứ thằng đàn ông nào ...Hiểu chưa?

Thấy nàng lại nổi cơn. Quần không cãi vả nữa. Gã lặng yên bặn y phục và sửa soạn ra đi. Gã thấy mỗi lần Marta

nổi cơn bất mãn, trách móc, than thở thì chiến thuật đối phó hay nhất của gã là gã lảng lạng ra đi. Khi gã trở về, nàng đã quên hờn giận ...

Marta cũng nằm yên. Một lát sau, nàng mới khẽ nói:

- Anh à ...

Thấy nàng đổi giọng, biết là đã có thể nói chuyện được với nàng, Quần quay lại:

- Em bảo gì?

- Em muốn đóng phim. Em muốn trở thành nữ minh tinh điện ảnh.

Cổ nén bực dọc và sốt ruột, Quần đáp:

- Trước đây mấy tháng, em còn không có cơ sở để nhảy « sách - xy ». Em nhảy ở đâu cũng bị bọn đồng nghiệp của em chúng nó chèn ép, em không sao kiếm được sở làm. Em túng tiền. Nhờ có anh lo cho em, bây giờ em là đào nhảy chính của một nhà hàng lớn nhứt nhì Saigòn. Lương em cao hơn hết thảy. Bọn vũ « sách - xy » cùng nghề với em ghen uất lên vì thua kém em nên con nào cũng ồm o gầy mòn. Vậy mà em còn chưa hài lòng sao?

Như một bà hoàng, Marta tuyên bố:

- Em muốn đóng phim, em muốn làm nữ minh tinh điện ảnh.

Cũng không để cho Quần có dịp phê bình, nàng đứng dậy và đi thẳng vào phòng tắm.

Khi nàng trở ra, Quần đang đi giày.

Marta trông thấy ngay chai rượu mở nút để gần chỗ Quần ngồi:

- Chưa mở mắt đã phải nốc rượu! Bộ anh không thể không uống rượu được lấy nửa ngày ư ...?

Quần gắt:

- Thôi, bỏ đi tám ... Mơ làm nữ minh tinh điện ảnh có khoái hơn là việc dòm ngó người ta không?

- Anh riều tôi hả? Được lắm! Sẽ có ngày tôi đóng phim cho anh sáng mắt ra ...

- Nên lắm. Người ta đang cần sáng mắt đây. Có đóng phim thì đóng mau lên ...kéo muộn. Vài năm nữa chúng nó sẽ mời cọ đóng vai ... bà già giết giặc ...

Thú vị vì câu nói đùa làm cho đàn bà đau đớn của mình, Quần cười hì hì. Gã nhắc lại:

- Bà già giết giặc. bà già giết giặc. Dở dách! Nữ minh tinh bà già giết giặc ...

Bị chạm tự ái, Marta trừng mắt:

- Đừng vội coi thường người ta. Rồi cũng có ngày anh sẽ hối hận vì những lời khốn nạn anh nói với tôi hôm nay.

Quần cũng nổi giận:

- Người ta nói gì ... mà khốn nạn! Mẹ kiếp! Các cô cóc biết thân. Cô phải nhìn lại con người của cô. Con người của các cô đã tả tơi, đã rách quá rồi. Hạng đàn bà quá nửa đời trụy lạc như cô thì bây giờ, nếu có làm cái gì chỉ là làm ...điểm là hay thôi, chớ còn làm gì được nữa! Với lại bọn đàn bà nhảy cóc, nhảy nhái như cô gọi là vũ mà thực ra chỉ là phơi bày thể xác ra để chọc tức con lợn lòng người ta, bọn cô đâu phải là nghệ sĩ. Có là hết đàn bà rồi, người ta mới phải mời cô đi đóng phim. BỐ KHỈ!

Quần tưởng rằng sau câu chửi rửa tặn tộ đó. Marta sẽ nổi điên lên. Gã chuẩn bị đối phó với phản ứng dữ dội của nàng, nhưng gã ngạc nhiên khi thấy nàng lại mềm nhũn như thế. Phản ứng của Marta thật bất ngờ.

Nhiều khi gã tưởng nàng giận, nàng lại cười bỏ qua, nhiều lúc khác, gã tưởng nàng cười vui thì nàng lại nổi giận. Cái phản ứng lạ đó của Marta cũng là một yếu tố để gã phải mê nàng và không chán được nàng.

Marta nhún vai:

- Chán các anh hết sức. Đàn ông các anh ai cũng như ai. Anh y hệt Sơn Gù ... Các anh chỉ biết đến xác thịt tôi, chẳng anh nào biết đến tài ba của tôi hết.

Quần đưa ra một câu triết lý rẻ tiền:

- Xác thịt tốt là được rồi. Cần quái gì phải xài tới tài ba?

Marta chất vấn lăm chằm:

- Nhưng nếu tôi xấu, anh đâu có thèm nhìn tôi...Đúng không? Tôi chỉ là tôi mà chỉ vì tôi xấu hay tôi đẹp, tôi mới được người ta để ý tới.

Quần la lên:

- Khổ lắm. Có để người yên không? Đang nhưc đầu quá trời đây ...Cứ nói lái nhại mãi ...Em không xấu chớ gì? Vậy thì thôi đi, còn muốn gì nữa.

- Em sợ già ...Trước khi em bị già, em muốn phải thành công về cả hai mặt tiền và danh vọng. Em muốn trở thành một người có danh tiếng trong xã hội...

- Ồ ...tưởng gì! Muốn có tiếng thì ngay bây giờ em chẳng nổi tiếng rồi đó ư?

Đột nhiên Marta hỏi:

- Này anh! Ở trên lầu nhà hàng có cái phòng kín nhất ai trong đó vậy?

Quần giật mình:

- Em nói cái gì? Có phòng nào nhất ai trên lầu đâu?

- Có mà ... cái phòng cửa sắt lúc nào cũng đóng kín đó. Em đâu có mù. Em biết thằng Phúc Chó nó nhốt em phỉnh nào trong đó. Em phỉnh đó là ai? Có phải là người quen của mình không?

- Đừng nói bậy. Phúc Chó nó là cây ghét đàn bà. An bà đâu ở trong phòng nó được ...

- Em thấy Má Năm với Ông Đốc dắt nhau lên phòng đó luôn. Chắc phải có chuyện gì trong đó chứ? Anh cho em biết đi.

- Chẳng có gì hết.

Gã thò tay ra vỗ vào lưng của nàng:

- Bận tâm làm chi những chuyện đó ... Bỏ đi tám!

Marta bực bội:

- Mình thiệt ngu hết nước nói ...

- Ngu cái gì?

Quần tướng là nàng biết sự bí mật dấu trong phòng Phúc Chó ở trên lầu nhà Tiên Cảnh, nên gã mới hỏi câu đó:

- Ngu ... vì tôi đã « côn - lê » với anh. Lẽ ra đời này phải hết đàn ông tôi mới phải ở với anh. Anh y hệt như Sơn Gù ...Cái gì cũng ...bỏ đi tám...

- Cô ngu thiệt đấy! Không phải vì cô ngu nên cô mới lấy tôi, chính vì cô ngu nên tôi chẳng thể nói gì với cô hơn là câu ...bỏ đi tám ...

Quần đi giày. Đã đến giờ gã phải đi. Gã quyết định là nhất định không nói thêm một tiếng gì nữa với Marta.

Nhưng bữa nay, Marta lại thích nói, nàng nói qua chuyện khác:

- Anh định ở đó làm đầy tớ cho con mẹ chủ nhà chứa đó tới bao giờ nữa? Định làm đầy tớ cho nó suốt đời?

Quần găm lên:

- Câm mồm! Biết cái gì mà nói ...

Marta cười khẩy:

- Thiệt tội! Đàn ông sức dài, vai rộng mà phải suốt đời đem thân làm đầy tớ cho con mụ chủ điếm. Nó thí cho miếng ăn thừa nào đớp miếng đó. Không biết nhục.

- Không cho mi một trận không xong- Quần gằn giọng -
Đồ khốn nạn! Mà mày khoái tao đánh mày lắm phải không?
Tao cho mày vừa lòng.

Bốp ... Bốp... Marta bị hai cái tát tay vào hai má. Nàng choáng váng, kêu ré lên một tiếng. Nàng lao vào gã côn đồ, hai bàn tay nàng đưa ra trước, những móng tay nhọn xia vào má gã.

Quần chớp lấy tay Marta, bẻ quặt ra sau. Nàng vùng vẫy...
Gã đẩy mạnh, nàng ngã nhào lên giường.

Với kinh nghiệm đánh đàn bà. Quần biết rằng nếu gã dấm nàng vào mặt, Marta sẽ phải nghỉ trình diễn tối nay, vì mặt nàng sưng húp híp. Gã vừa muốn đánh cho nàng một trận để nàng chừa cái tật nói láo vừa muốn giữ sao cho người ngợm nàng nguyên vẹn, hoặc ít nhất cũng không đến nỗi bị tàn hại quá để đêm nay nàng vẫn còn nhảy múa được. Gã ấn nàng nằm sấp xuống giường rồi với tay lấy cái bàn chải tóc của nàng đặt trên bàn ngủ, gã đập đét đét vào đôi lông mày tròn của nàng.

Khi gã côn đồ ra đi, nàng vũ nữ chuyên nhảy « sếch -xy » đã đến gần như không ngồi lên được, nàng nằm sấp trên giường, nước mắt ràn rụa, nàng chửi rửa tình nhân bằng những danh từ tục tĩu nhất thế giới.

Vân ngồi trong chiếc Simca cũ của chàng đậu ở đầu đường.

Chàng trông thấy gã côn đồ hăm hăm ra khỏi khách sạn. Gã ngồi vào chiếc xe sơn đen có kẻ hàng chữ Dancing - Restaurant Tiên Cảnh và rồ máy đi.

Vân đốt một điếu thuốc lá và ngồi chờ thêm năm phút nữa.

Kinh nghiệm cho chàng biết rằng khi một người đàn ông vừa ra khỏi nhà, nếu không muốn chạm trán người đó, chàng nên chờ ít lắm là năm, mười phút. Nếu quên vật gì quan trọng, người đàn ông có thể quay trở lại nhà trong khoảng thời gian đó. Ngoài mười phút, thường thì người đàn ông đi luôn.

Hút hết điếu thuốc, chàng ra khỏi xe, và đi vào khách sạn.

Lên đến cửa căn phòng chàng định vào, đứng trong hành lang vắng. Vân coi lại lần nữa khẩu súng trong nách chàng. Chàng muốn được yên tâm là súng đã lên đạn và có thể sẵn sàng nổ khi chàng cần đến.

Chàng gõ cửa đứng chờ, rồi lại gõ cửa. Không ai ra mở mà bên trong cũng chẳng có tiếng động nào. Vân nhíu đôi lông mày rậm. Chàng biết chắc là Marta, người đàn bà mà chàng cần gặp bữa nay, hãy còn ở trong căn phòng này kia mà! Tại sao nàng lại không mở cửa? Chàng gõ cửa thật mạnh.

Có tiếng đàn bà giận dữ từ bên trong vang ra:

- Cái gì?

Marta tưởng là Quần trở lại nên nàng nhất định không mở cửa.

Vân nói lớn:

- Tôi hỏi cô Marta Nhung.

Nghe tiếng người lạ, Marta đang bận xoa dầu nóng cho máu tan vội lấy khăn ướt, chùi mắt và mặt rồi khệnh khạng ra mở cửa. Cánh cửa mở hé cho Vân trông thấy một bộ mặt chưa son phấn, một mái tóc rối bù, một đôi mắt đỏ hoe còn ngấn nước mắt ...Tùng ấy thử nhìn chẳng có một cái vẻ gì là « sếch - xy » là khiêu gợi và quyến rũ cả.

- Hỏi gì?

Cái miệng sưng sía hỏi như súa vào mặt khách. Ông khách nở một nụ cười hào hoa:

_ Cô Marta Nhung ... Cho tôi được hân hạnh ...

Nàng cắt ngang:

- Không có ...hân hạnh gì hết. Muốn gì mai trở lại. Tôi đang bận...không tiếp khách sáng nay.

Tuy nhiên, bản tính tò mò đặc biệt của đàn bà làm cho Marta không thể đóng sầm cánh cửa lại được. Nàng cũng muốn biết ông khách không đến nổi xí trai này muốn hỏi nàng chuyện gì.

Vân vẫn tươi cười và nhã nhặn:

- Thưa cô, tôi là đại diện Việt Nam của Công ty Điện Ảnh Nhật bản Dale? Tôi và ông Toshima đạo diễn của Công ty Dale tới Sài Gòn tìm ngoại cảnh và nữ diễn viên để thực hiện phim Trai Phù Tang Gái Việt Nam, đã được chiêm ngưỡng tài nghệ của cô đêm qua ở nhà hàng Tiên Cảnh. Hôm nay ông Toshima nhờ tôi tới trước để nói chuyện ...

Đôi mắt Marta sáng lên:

- Chuyện gì? Ông định mời tôi đóng phim ư?

- Thưa vâng! Nếu cô bằng lòng.

Cánh cửa phòng lập tức được mở toang, Marta líu ríu cả tay lẫn chân, nàng tíu tíu:

- Mời ông vô. Mời ông ngồi chơi. Ông cho em năm phút để trang điểm ...

Nàng dơ tay vuốt tóc và cười để xin lỗi vì sự trang phục bê bối:

- Em mới dậy, chưa kịp trang điểm gì...

- Xin cô cứ tự nhiên.

Phòng có hai cái ghế sa lông và một cái bàn tròn kê bên cửa sổ. Bên trong là giường ngủ hãy còn bừa bộn mền gối. Marta kéo tấm màn che cái giường rồi bước vội vào phòng tắm.

Vân ngồi hút thuốc lá, nhìn qua cửa sổ xuống đường. Ngồi đây, chàng có thể trông thấy con đường trước cửa khách sạn. Nếu thấy gã côn đồ trở về, chàng có dư thời giờ để ra khỏi phòng trước khi gã lên tới nơi.

Qua vẻ đầu bù tóc rối và bộ mặt sưng sía của Marta, Vân đoán rằng nàng vừa bị gã côn đồ tình nhân đánh cho một trận. Chàng thắc mắc không hiểu sự việc bị đòn này sẽ làm cho Marta dễ dàng nói chuyện với chàng hay khó khăn hơn. Khi bị đòn đau, có người đàn bà sinh ra oán thù, nói hết dù biết là mình nói có hại cho người tình. Nhưng cũng có người đàn bà khi bị đòn đau lại sợ. Vân hy vọng Marta không thuộc vào loại đàn bà hãi sợ.

Chừng mười phút sau, Marta trở ra.

Nàng bận đồ đỏ ở nhà bằng lụa hồng. Nàng đã rửa mặt, chải tóc và trang điểm qua loa. Câu đầu tiên nàng hỏi lại là:

- Ông ...ông nói thật đấy chứ?

Vân giả vờ ngạc nhiên:

- Thưa cô ...tôi nói thật về chuyện gì ạ?

- Về chuyện ông Nhật gì đó muốn mời em đóng phim. Em muốn hỏi là... ông không bày ra chuyện đóng phim để đánh lừa em chứ?

Vân chop ha lần chút giận dỗi vào bộ mặt ngạc nhiên của chàng:

- Thưa cô, tôi bày ra chuyện đánh lừa cô để làm gì chứ ạ? Nếu cô không muốn nhận lời đóng phim, hoặc giả cô mắc bận, xin cô cho biết ... tôi có thể trở lại vào dịp khác:

Marta vội vã:

- Không, không ... là em chỉ muốn hỏi lại ông vậy thôi. Vì cũng có nhiều người ái mộ em, biết em thích xi-nê, đã bày ra chuyện quay phim để lừa em. Thành ra em phải đề phòng vậy thôi...

Nàng lại cười:

Ồi ...

Vừa đặt đít ngồi xuống cái ghế trước mặt Vân, Marta đứng phắt lên, miệng thốt ra tiếng kêu đau. Nàng cảm thấy đau nhói ở chỗ để ngồi và chợt nhớ là nàng vừa bị đánh ở đó, nàng phải gượng nhẹ hết sức mới ngồi xuống được ghế. Nàng lại cười:

- Nhà chẳng có nước gì để mời ông ... Chỉ có rượu, hay là ông dùng ly rượu?

Vân đã nhìn thấy chai Whisky còn mở nút để trên bàn. Chàng biết đó là rượu của gã côn đồ và dường như gã vừa mới uống rượu xong, chàng cố dấu cái nhăn mặt:

- Cám ơn cô ... Tôi vừa uống cà phê xong.

Marta vừa mừng, vừa lo. Mừng vì được hăng phim đóng lớn cho người tới tận nhà riêng mời đóng phim:giấc mơ

trở thành nữ minh tinh màn bạc củ nàng sắp trở thành sự thực. Lo vì nàng vừa coi qua những thiệt hại mà gã tình nhân côn đồ của nàng vừa để lại trên thân thể nàng. Nếu ngày hôm nay nhà đại diện hãng Dale, ông Nhật Tô si ma si meo gì đó muốn coi nàng thử « Tét »(teste = thử) ngay hôm nay, với cặp móng đau lắm, nàng đi khệnh khạng như người mắc bệnh hoa liễu như vậy làm sao nàng đóng phim hay cho được, dù là đóng thử!

Sau vài cái dặng hăng làm ra vẻ quan trọng, Vân bắt đầu:

- Thưa cô ... Công Ty Điện Ảnh Dale dự định làm một phim lớn hỗn hợp Việt Nhật. nam tài tử chính là người Nhật, tài tử Toshiro Mifune, nữ tài tử là người Việt Nam, nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm được người nào vừa ý. Chẳng hay bây giờ cô có thể có thì giờ đóng phim? Mất chừng ba tháng, kể cả thời gian đóng phim ở bên Tokyo. Hay là cô mắc kẹt hợp đồng ở Saigon?

Nghệ sĩ Việt Nam toàn ký giao kèo bằng miệng, tuy nhiên, Marta cũng làm bộ suy nghĩ như để nhớ lại thời hạn trong hợp đồng của mình trước khi trả lời:

- Thật ra ... hiện giờ thì tôi đang có hợp đồng trình diễn ở nhiều nơi trong nước. Nhưng nếu được hãng phim mời cộng tác, tôi tin rằng tôi có thể thu xếp được.

- Cô không ký hợp đồng dài hạn với nhà hàng Tiên cảnh?

- Thưa.. có, nhưng tôi có thể xin nghỉ được ba tháng. Bà Giám đốc nhà Tiên Cảnh với tôi là người nhà. Ông cho biết độ bao giờ thì hãng phim khởi sự quay phim?

- Nếu cô bằng lòng nhận lời cộng tác, lẽ tất nhiên là chúng tôi sẽ đưa cô gặp Toshima và cô sẽ qua một cuộc thử Tét. Đó là chuyện bắt buộc vì cô chưa từng đóng xi - nê lần nào, có phải không ạ? Chúng tôi cần biết cô có ăn

ảnh hay không? Chắc cô cũng không lạ gì chuyện có nhiều cô đào đẹp, diễn xuất hay, nhưng không thể nào đóng phim được vì không ăn ảnh.

- Thưa, vâng ... Em thì khá ăn ảnh. Nếu ông muốn coi hình em chụp, để em lấy ông coi ...

Ông khách của Marta dơ tay lên ngăn nàng lại:

- Thưa ...nhưng trước khi chúng ta đi xa hơn nữa trong dự định này, tôi thấy cần phải nói trước với cô về một chuyện ...

Marta nở nụ cười:

- Thưa ...chuyện gì ạ?

- Chuyện của cô ... Một chuyện rất có hại cho cô. Nhưng nếu chúng ta biết cách lợi dụng, chuyện tai hại đó lại có thể trở thành rất có lợi cho cô.

Marta thắc mắc, nàng chưa hiểu ông khách quý này muốn nói đến chuyện gì. Nàng có làm gì bậy đâu mà có hại? Hay là việc nàng nhảy « sêch-xy »?

Ông khách đột một điều thuốc lá khác, và thủng thủng nói:

- Cái chuyện nó làm hại cô là ... chuyện cô có dính líu tới một bọn côn đồ ... Chuyện này chắc cô cũng biết, không phải là tin đồn suông mà là chuyện có dính líu tới pháp luật, có được đăng trên báo chí. Trước đây, nếu tôi không lầm và nếu các báo không đăng sai, thì cô có một người tình tên là Sơn, biệt hiệu là Sơn Gù.. Và người này can tội bắt cóc cô con gái một nhà tỷ phú? ...Tôi nói vậy có đúng không, cô Marta?

Marta cứng người ra, nàng ấp úng:

- Nhưng, nhưng chuyện đó có liên can gì đến việc các ông mời tôi đóng phim?

- Ông Toshima rất mến tài cô. Ông có vẻ chịu cô lắm. Song vì ông là người Nhật, ông không đọc báo Việt Nam nên ông không biết gì về đời tư của những diễn viên Việt Nam được ông chọn lựa. Người Nhật cũng như đa số người Việt Nam đều trọng đạo đức. Người ta khó chấp nhận được chuyện một cô đào chính lại là tình nhân của một tên côn đồ giết người.

Marta thần thờ:

- Làm sao được bây giờ? Nếu đóng phim mà lại phải có đời tư trong sạch thì chỉ có những bà vải già mới có thể thành đào xi nê được thôi.

- Nghĩa là cô nhận trước kia cô là tình nhân của cái ông Sơn Gù aÝc ôn nào đó?

Marta lắc đầu:

- Nói là tình nhân cũng không đúng. Tôi với hắn chỉ ... quen nhau ... quen sơ. Có thể là hắn mê tôi, nhưng tôi thì tôi đối với hắn cũng như với cả trăm ngàn người đàn ông khác ái mộ tài nghệ của tôi... Ông bảo tôi là nghệ sĩ làm sao tôi có thể tránh được đàn ông ái mộ ...phải không ạ? Đến lúc xảy ra cái vụ bắt cóc ầm ỹ đó và anh Sơn mất tích, người ta cứ đổ cho tôi là tình nhân của anh ta... Sự thực tôi biết anh ta rất ít ...

Ông khách gật gù:

- Một nữ nghệ sĩ có sắc, có tài như cô được đàn ông ái mộ theo đuổi là dĩ nhiên rồi. Tôi cũng tin chuyện như lời cô nói. Ông Sơn đó yêu cô chớ cô không yêu ông ta? Tôi cần biết sự thực về chuyện đó để lựa lời nói trước ông Toshima. Tuy nhiên, việc được một tay côn đồ nổi tiếng yêu mê, đặt lên ngôi Thần tượng Nữ Sắc cũng không phải là một việc chỉ có hại. Chúng ta có thể lợi dụng được sự việc chỉ có để tuyên truyền có lợi cho cô. Chẳng hạn

như chúng ta có thể quảng cáo rằng tên côn đồ, kẻ thù nguy hiểm số một của xã hội đó, yêu cô từ lâu rồi, cô có ý muốn cải tạo con người hăn mà không được. Hoặc vì quá yêu cô, vì muốn có tiền để chung sống với cô, chúng ta sẽ giải thích sau là hăn nghĩ lầm, cô không cần tiền mà chỉ cần có tình yêu, tên côn đồ mới tổ chức vụ bắt cóc để lấy tiền. Nhưng cô vẫn từ chối hăn mặc dù hăn có nhiều tiền.

Marta ngần ngại:

- Nói thế không biết có được không? Liệu người ta có tin không?

Ông khách sốt sắng:

- Tin chớ. Tin lê đi chớ. Người đời dễ tin lắm, chỉ cần mình nói khéo và có lý một chút là được à. Cô tin tôi đi. Chúng tôi sẽ viết cả một cuộc tình lâm ly, bi đát cho cô.

Marta cùng bị lây cái sốt sắng và niềm tin của ông khách:

- Nếu ông giúp em được vậy thì tốt quá.

Nàng nhìn ông khách quý một cái nhìn nặng những hiểu ngầm và hứa hẹn:

- Em sẽ không bao giờ quên ơn ông ...

- Cô tin đi, tôi đã nói là làm mà! Nhưng nếu có bằng cứ gì về mối tình của người đàn ông tên Sơn Gù đó với cô thì hay.

- Ông muốn bằng cứ gì ạ?

- Bằng cứ như một lá thư của hăn gửi cho cô để bày tỏ tình yêu và yêu cầu cô đi theo hăn sau khi hăn đã thành công với vụ bắt cóc chẳng hạn. Có bằng chứng đó mình đặt chuyện dễ lắm ...

Marta suy nghĩ. Nàng và Sơn Gù vừa gặp nhau đã ăn ở với nhau như vợ chồng, họ có xa nhau bao giờ đâu mà

viết thư? Nhất là Sơn Gù thì lại lười viết lách hơn ai hết. Chợt nét mặt Marta sáng lên.

Nàng vừa nhớ ra Sơn Gù có gửi cho nàng một bức thư - bức thư duy nhất trong cuộc tình ngắn ngủi của nàng với hắn - bức thư được gửi tay lơ xe đò mang từ ĐàLạt về nhà cho nàng. Vì bức thư đó đưa tới quá muộn lý do chú lơ nhận thư của Sơn Gù nửa đường gặp tai nạn té xe phải nằm nhà thương nên đúng một tháng, sau khi chú lành lặn ra khỏi nhà thương chú mới mang thư tới cho nàng. Lúc đó cái tin Sơn Gù biến đi ngoại quốc với số bạc mười triệu đồng đã lan ra khắp nơi, Marta biết thư đó là thư cũ nên nàng chẳng để ý gì tới nó.

Nàng vội vã:

- Thư thì hắn chỉ gửi cho cô sau ngày xảy ra vụ bắt cóc?

- Dạ ...

Vân nín thở. Chàng sắp tìm được đầu mối để mở cuộc điều tra ...

Chàng cố lấy vẻ bình tĩnh để Marta khỏi nghi ngờ:

- Thư ấy ở đâu gửi về cho cô, cô Marta?

- Sơn hắn viết thư ấy cho em từ ĐàLạt ... hắn nói hắn đang ở nhà của Ông Hóa ... nhà đó ở trong rừng...

Mừng quá, không còn tự chủ được nữa. Vân kêu lên?

- A ... vậy là nó đem Bạch Lan về nhà Hóa Cụt rồi. Ở ĐàLạt chỉ có một mình lão Hóa Cụt là giao du với côn đồ. Lão thường cho bọn côn đồ mượn nhà lão ở trong rừng.

Marta cũng hớn hở:

- Đúng đấy.

Nàng chợt trợn mắt:

- Làm sao ông biết hả?

Nàng hỏi dồn:

- Tại sao Ông biết? ông là ai.

Nỗi mừng rỡ vì tìm được một bằng cứ: Sơn Gù sau khi bắt được cô Bạch lan có tới ẩn nấp ở căn nhà bí mật giữa rừng của lão lưu manh già Hóa Cụt làm cho Vân buột miệng thốt ra câu đó. Câu nói tự tố cáo chàng biết nhiều tới bọn côn đồ. Một ông đại diện hãng xi nê mà quen biết với lão Hóa Cụt là một chuyện lạ và khả nghi.

Marta như có linh tính báo cho nàng biết là nàng đã bị lừa. Nàng chồm lên, tay dơ ra toan nắm lấy cái cravate của người khách đáng nghi:

- Hà? Tại sao ...anh lại biết lão Hóa Cụt?

Vân cũng cuống, chàng không sợ nhưng cũng chưa hề biết phải nói sao cho xuôi. Chợt có tiếng giày đàn ông đi nhanh tới và một giọng nói đàn ông hung dữ vang lên từ cửa phòng:

- Chi vậy? Làm gì mà níu kéo nhau vậy?

Vân gạt mạnh Marta ra một bên để nhìn lại.

Quần en, gã côn đồ đàn em của Mụ Năm Ô Tô hiện ra giữa khung cửa. Chắc gã bỏ quên vật gì đó nên trở lại...

Vân la lên:

- A may quá ...Có ông về đây rồi ...

Quần Đen còn ngơ ngác chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra và Marta chưa kịp mở miệng, Vân đã nhảy phốc tới ngay trước mặt gã côn đồ.

Bốp ... Hừ ... Hừ ...

Vân đá một cú mạnh và ngọt vào bụng dưới gã côn đồ làm gã đau điếng đến phải gập đôi người lại. Vân ra tay đã hạ độc thủ ngay, vì chàng đã rõ bản tính ác độc của gã

côn đồ. Nếu chàng không hạ gã ngay, gã sẽ dùng súng bắn chàng què cẳng ngay lập tức. Chàng đâm móc lên một cái.

Trái đâm trúng vào dưới quai hàm Quần Đen. Gã hứ lên một tiếng và ngã vật ra đằng sau.

Marta chạy nhào vào giường ngủ. Nàng tìm khẩu súng lục mà Quần Đen cất dấu ở dưới nệm giường.

Khi nàng tìm được khẩu súng lục và quay lại, gã đàn ông lạ lùng kỳ dị, khả nghi đã biến mất. Nghĩa là gã đã ba chân, bốn cẳng chạy ra khỏi khách sạn. Trên sàn phòng, Quần Đen lồm cồm bò dậy.

Gã chửi thề tục tĩu, gã nhổ ra cái răng vừa vì đâm gãy cùng với búng máu tươi, gã nhăn nhó:

- Mà nói chuyện gì với cái thằng nhà báo khốn nạn đó?

Đôi mắt Marta mở tròn như hai cái chén đựng mẳm:

- Nhà báo? Anh biết chắc nó là nhà báo sao?

- Mê kiếp! Tao không biết nó là nhà báo thì còn ai biết nữa? Nó tới đây làm gì? Mà nói gì với nó?

Nhìn bộ mặt thộn ra, đầy những ngu si của người tình. Quần rùng mình. Không cần phải hỏi kỹ hơn, gã cũng biết rằng người tình ngu si chỉ có to xác chớ óc thông minh nhỏ sít của nó vừa bị lừa một võ thật tàn nhẫn.

Gã rên rỉ:

- Chết cha. Mà bị nó đánh lừa rồi phải hông? Kể lại cho tao nghe từ đầu đi ...

oOo

Bữa ăn sáng của Mụ Năm xảy ra vào lúc mười một giờ trưa - đến năm giờ chiều, Mụ mới ăn cơm trưa và mười một giờ đêm, Mụ ăn bữa tối - bữa ăn sáng của mụ đàn bà

quái dị này nhiều món bằng cả một bữa ăn trưa của hai người đàn ông ăn khỏe.

Mụ Năm đang ăn uống ngon lành thì tiếng chuông điện thoại reo.

Ông Đốc - người không ăn sáng, ít khi ăn trưa, chỉ uống rượu - ngồi đó tiếp chuyện Mụ Năm với ly cognac thứ thiệt trên tay, nhắc ống nghe ra.

Ống nghe tiếng nói hốt hoảng của Quần:

- Ai đó? Ông Đốc? Quần đây, cho tôi nói huyện với Má mau.

Ông bác sĩ truy lục trao ống nghe cho mụ đàn bà:

- Quần nó muốn nói gì với bà ...

Mụ Năm đưa cái khăn ăn lớn bằng cái tã của trẻ con mới sanh lên chùi những vết trứng gà dính quanh miệng:

- Chi vậy Quần?

Quần hấp tấp:

- Có chuyện nguy lắm, Má ơi. Tôi không kịp tới nên gọi điện thoại tới ngay để má biết và liệu cách đối phó. Vừa mới xảy ra.

Đôi lông mày rậm như một cặp râu róm của mụ đàn bà nhú lại:

- Có cái gì thì mày hãy từ từ mà nói. Nói rõ ràng cho tao còn kịp hiểu, có chuyện gì xảy ra chớ? Mày nói có vụ vì nguy vừa ả ra?

- Có một thằng phóng viên nhà báo. Tên nó là Vân, Nguyễn Kim Vân. Cái thằng nhà báo mà Má có biết và có dặn bọn tôi là để đề phòng nó. Má còn nhớ nó chớ?

- Nhớ! Mà làm sao? Nó làm gì?

- Nó vừa đến phòng con Marta. Tôi vừa đi thì nó vô, nó biết Marta đang mơ đóng xi - nên nó bày đặt chuyện mời con nhỏ đi đóng phim. Marta nó tưởng thực.

Mụ Năm giận mặt đỏ au:

- Con điếm ấy nó muốn đi đóng xi nên thì mày cứ để cho nó đi. Nói với tao làm chi? Bộ mày tưởng tao cần nó nhảy cho nhà hàng lắm ư?

- Không phải vậy. Thằng nhà báo chỉ bày ra chuyện đó để đàn lừa Marta. Nó hỏi dò làm sao đó ... mà... Marta nói cho nó biết chuyện thằng Sơn Gù có tới tạm trú ở nhà lão Hóa Cụt trong rừng sau khi vồ được ... ở Đà Lạt.

Mụ Năm hét lên:

- Sao? Thằng đó nó biết chuyện đó hả? Mẹ kiếp. Chúng mày ngu quá. Thằng nhà báo đó nó sẽ chạy thẳng tới sào huyệt của thằng già Cụt. Nó chỉ đập cho thằng Cụt mấy cái là thằng Cụt khai ra hết. Mà thằng già đó mà khai tức là chúng nó biết đến bọn mình.

- Chính vì vậy mà con mới phải gọi điện thoại lại báo ngay để Má biết. Con cũng nghĩ là thằng nhà báo đó nó sẽ làm vậy. Bây giờ má biểu bọn mình hải làm sao đối phó?

Mụ Năm gằn giọng:

- Phải thủ tiêu ngay lập tức thằng Hóa Cụt. Chúng mày lên đường ngay bây giờ thì có thể tới trước nó. Mày lại ngay.

- Má. Con có về nên bắt gặp thằng nhà báo đó. Nếu không sợ nó còn làm dữ nữa với Marta ... tội nghiệp con bé, nó sợ quá.

Quần muốn gỡ tội bép xép cho người tình, nhưng gã chưa kịp "tả oán" gì nhiều. Mụ Năm đã ngắt lời gã:

- Để con điếm đó đấy ...Tao sẽ lo cho nó sau ...Bây giờ việc cần là chúng mày phải tới giết thằng già Cụt ngay để bịt miệng. Mày lại đây ...

- Con có đánh nhau với thằng nhà báo... Vì con vô tình nên bị nó đánh bất ngờ, gãy mất mấy cái răng. Mặt con đang sưng u ...Má sai hai thằng Phiến, thằng Khích chúng nó đi làm việc đó cũng đủ ...

Mụ Năm lại gầm lên:

- Tao biểu mày lại ngay đây. Trừ phi mày chết năm thằng cẳng ở đó thì thôi, còn mày có què cũng phải bò lết lại đây.

Mụ thốt ra một tràng chửi rửa tục tũ, những tiếng chửi tục mà chính Quần Đen cũng chưa dùng bao giờ và ông Đốc chưa từng bao giờ được nghe ai nói đến - rồi đặt rầm cái ống nghe xuống bàn máy điện thoại.

Ông Đốc đã nghe hiểu chuyện gì xảy ra. Mặt ông xanh rớt như tàu lá chuối non, giương đôi mắt ếch, ông đứng ngây nhìn Mụ Năm.

Mụ ngắt lên:

- Ông đứng làm gì đó? mau đi gọi hai thằng Phiến, Khích tới đây cho tôi mau. Gọi cả thằng Phúc nữa.

Ông Đốc vội vã đi ra:

Vài phút sau, Phiến Đà và Khích Ve vào phòng. Hai tên côn đồ cũng có vẻ lo âu và sợ hãi. Rồi ông Đốc trở lại cùng với Phúc Chó.

Cả nhà chỉ có Phúc Chó là vẫn thản nhiên. Dường như hắn vừa ngủ dậy. Đầu bù tóc rối, quần áo xốc xếch và dơ dáy, vừa đi Phúc Chó vừa ngáp.

- Tất cả nghe đây - Mụ Năm đồng dục nói lớn - Có chuyện rắc rối. Con phỉnh Marta của thằng Quần nó vừa bén xén

với một thằng nhà báo về chuyện Sơn Gù tới lánh ở nhà lão Hóa Cụt. Có vẻ như thằng nhà báo đã mở cuộc điều tra riêng về vụ bắt cóc và sự mất tích của thằng Sơn Gù. Nếu nó lẹ chân chạy tới tóm cổ thằng già Cụt, đập cho thằng già năm bảy cái rất có thể thằng già đó sẽ khai ngay ra bọn mình. Việc cần làm ngay bây giờ là ba anh em chúng mày đi cấp tốc ngay lên Đà Lạt. vào rừng giết luôn thằng Hóa Cụt ngay lập tức ... nếu chúng mày gặp thằng nhà báo ở đó, cho nó « đi tầu suốt » luôn... Hiểu chưa? Nhớ chôn xác chúng nó thật kín trong rừng? Đi ngay đi!

Phiến Đá tỉ vẻ ngần ngại:

- Đi mất bốn giờ, về mất bốn giờ. Phải mất hai tiếng nữa để chôn xác lão già ...Đó là nếu không có gì rắc rối xảy ra ... Mà có chắc thằng nhà báo đó nói đi tìm Hóa Cụt ngay không? Chắc gì nó đã biết thằng già đó ở đâu!

Mụ Năm chồm dậy. Năm tay lớn hơn tay đàn ông của Mụ đập mạnh mặt bàn ... Rầm ... mấy đĩa thức ăn dở của Mụ tung lên:

- Mẹ kiếp! Tao biểu chúng mày đi ngay, chúng mày có chịu đi hay không? Thằng nào không muốn đi cho tao biết?

Phúc Chó vẫn chưa sợ. Gã nhún vai:

- Tôi không đi... Lên rừng giết một thằng cha già nghiện, yếu như sên, cần gì phải đi đông. Hai thằng kia đi đủ rồi. Tôi ở nhà.

Mụ Năm lừng lừng tới trước mặt gã con trai. Bộ điệu và vẻ mặt Mụ hung dữ đến nỗi cả Phúc Chó cũng ngán và lùi bước.

Mụ ghiến chặt hàm răng ngựa lại làm phát ra những tiếng ken két rợn người. Mụ như người đang cắn hờn đến cực

độ.

- Mà muốn ở nhà vui thú với con nhỏ? Mà không muốn đi đường vất vả, mà khoái nằm nhà ôm ấp nó? Tao cho mà biết nếu mà không đi giết thả, g già đó ngay, nếu mà để cho thằng nhà báo tới trước mà, nó biết được chuyện mà kéo tới đó giết Sơn Gù, cướp con nhỏ thì đời mà khổ nạn. Mà sẽ hết còn được vui thú với con nhỏ vì chúng nó sẽ kéo tới đây đông như kiến. Chúng nó sẽ bắt mà, bắt tao, bắt tất cả. Cả bọn chúng mà xếp hàng theo nhau lên máy chém để cho lao đội Phước giựt dao cắt đầu chúng mà rớt khỏi cổ. Nghe chư a? Hiểu chưa?

Phúc Chó trề môi:

- Nếu má muốn tôi đi ...thì tôi đi. Có gì đâu mà má làm quá.

Ba gã côn đồ vội vã đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Mụ Năm và ông Đốc. Chờ cho Mụ ngồi yên chỗ và thở dốc một hồi. Ông Đốc mới khẽ hỏi:

- Bộ tình hình nguy hiểm sao bà?

Không trả lời, Mụ Năm vẫn nghiêng rặng trèo treo và nói một mình:

- Đồ điếm. mấy con điếm thói chuyên làm hỏng việc người lớn. Đã bao nhiêu người bị chết vì bọn điếm không biết giữ mồm, giữ miệng. Cả một công trình của mình, bao nhiêu tâm, óc, có thể sụp đổ chỉ vì một con điếm ngu đần, khoái đóng xinê.

oOo

Trong lúc Khích Ve coi lại xe hơi, Phiến Đá vào nhà hàng tìm em Xinh. Gã có hẹn đi chơi với em chiều nay. Gã dự định cho Xinh đi coi một châu xinê rồi đi ăn ở nơi khác và sau cùng đưa em về lưu một cuộc tình nồng nàn. Chuyển

đi bất ngờ này làm cho cuộc tình của hai người bị trì hoãn.

Xinh đang bận soạn lại ly tách và những chai rượu dở trong hà bếp.

- Chiều nay hết đi du hí với nhau được rồi, cưng ơi - Phiến Đá vỗ nhẹ lên đôi vai của Xinh và nói nhỏ - Anh có việc phải đi gấp mười hai giờ đêm nay anh về được tới nha là may. THôi, khát với cưng tới ngày khác vậy. Chắc cưng cũng biết rằng anh là người khoái đi chơi với cưng hơn ai hết. Nếu, anh mà định đoạt được; anh bỏ hết để đi chơi với cưng. Nhưng đây là việc Má Năm sai đi. Đành thôi vậy.

Xinh chẳng lấy gì làm thất vọng lắm. Sở dĩ nàng nhận lời đi chơi với Phiến là vì hiện giờ nàng chẳng có ai là đàn ông hơn gã để nhận lời đi ăn, đi chơi, Phiến Đá tay chân táy máy chỉ thích gỡ gạc, sờ mò thật, nhưng có gã đưa đi ăn chơi cũng còn hơn là không có ma nào đưa đi.

Vào lúc một giờ trưa, Xinh làm xong việc. nàng đượccrảnh từ giờ tới tám giờ tối, giờ nhà hàng mở cửa tiếp khách.

oOo

Mai sửa soạn lại nhan sắc và đi ra khỏi nhà hàng.

Kể từ ngày về làm việc ở đây, nhờ có bổng- tiền pouboire của khách, Mai được giữ hết - Mai có tiền may mặc và cũng tới mỹ viện uốn tóc, hạng đắt tiền, cũng sửa móng tay, móng chân và có đủ thứ kem ngoại quốc nuôi da mặt như ai nên trông nàng khởi sắc, phây phây hẳn lên. Nàng đi ngoài đường như thế này với chiếc áo hàng pure soie một ngàn đồng một thước màu xanh điểm hoa trắng, với chiếc quần nylon trắng mới tinh, tay cầm sắc tay da đen, chân đi giày gót không cao không thấp, da trắng với cái nhẫn có tí kim cương còm ở ngón tay có móng tô hồng.

Mai có vẻ là một công chức phu nhân hay sĩ quan phu nhân. Có tiền và có một sở làm chắc chắn. Mai ăn được ngủ được. Nhờ đó, thân hình nàng có thêm vài ký lô thịt mỡ bù vào những chỗ lồi và căng. Nói tóm lại, trông Mai đi ngoài phố không ai có thể đoán biết em là một thứ gái chiêu đãi trong nhà hàng sang.

Mai cảm thấy đói, nàng đi thẳng lại tiệm cơm Bắc ở Chợ Cũ. Tiệm ăn này cửa rẻ vừa nhiều món ăn lắm lắm như thịt đông, dưa chua, canh rau cần, đậu rán..v...v... Và đặc biệt nhất là có rau muống xào.

Ở Sài Gòn, bạn có thể đến những tiệm ăn gọi đủ thứ sơn hào, hải vị với điều kiện là bạn có tiền trả, nhưng nhất định bạn không thể gọi ở hàng nào được món rau muống xào, món ăn thông thương nhất của người Việt miền Bắc. Nhưng tiệm ăn bình dân mà Mai tới đây có món ăn rau muống xào.

Một giờ trưa một ngày mùa mưa ...

Sài Gòn vừa có một trận mưa hạng trung lúc mười hai giờ nên vào giờ này trời mát, không có nắng, hè phố lại sạch. Mai đi bộ tới tiệm ăn.

oOo

Có một người đàn ông biết rõ Mai quen ăn trưa ở tiệm này. Người đó là Châu Dinh, chủ nhân cũ của nhà hàng Tiên Cảnh.

Mỗi thâm thù trong trái tim Ba Tàu hiểm độc nhưng hèn nhát của Châu Dinh với Mụ Năm Ô Tô - bà tân chủ nhân nhà hàng Tiên Cảnh thanh lịch và đông khách nhất Sài Gòn ăn chơi hiện nay, chỉ có tăng theo thời gian chứ không hề giảm. Châu Dinh vẫn để tâm tìm cơ hội hãm hại, trả thù Mụ năm. Tuy không hy vọng dò hỏi được gì đáng kể ở Mai, Y thấy em chiêu đãi này chỉ được cái to

xác nhưng không tinh ranh, vì không còn biết dò hỏi ai hơn. Y đành tìm cách gần Mai vậy.

Y biết thường thường, bữa trưa Mai vẫn đến ăn ở tiệm cơm bình dân Chợ Cũ, tiệm ăn mà Y gọi là tiệm Rau Muống. Vốn là Tàu Hải Phòng. Tàu Lai ở bất cứ đâu cũng lưu manh, đều cằng. Tàu Lai Hải Phòng là thứ Tàu có thừa tất cả những đặc tính đó của dân lai- Châu Dinh ăn được rau muống và đôi khi cũng thấy thèm ăn rau muống và đôi khi cũng thấy thèm ăn rau muống xào với thịt đông, dưa chua.

Giá tiền của tiệm ăn rau muống xào đó so sánh với giá tiền ở những tiệm ăn khác ở Sài Gòn được kể là rẻ nhất - nếu rẻ nhất ở Sài Gòn thì có thể rẻ nhất thế giới - dù có không khai thác được em chiêu đãi nhà hàng Tiên Cảnh đó điều gì đáng kể, Châu Dinh cũng không đến nổi sốt ruột lắm.

Ăn ở đó, cho em ăn khoẻ hơn đàn ông phụ gạo đi nữa, em chỉ ăn hết hai trăm đồng bạc Việt Nam là no bụng.

Và biết đàn em lại chẳng kể cho Y biết được một tài liệu nào đó để Y làm hại Mục Năm, kẻ thù không cùng chung sống của Y.

Châu Dinh tới tiệm Rau Muống xào sau Mai. Y thấy Mai ngồi một mình trên cái bàn cuối phòng và đang dăm chiêu suy nghĩ như người đang không biết mình nên gọi món gì, đừng gọi món gì. Tả cho đúng ra, y như một em từ dưới quê mới lên, có tiền vào ăn ở nhà hàng Arc en Ciel hoặc La Cave, nơi ăn uống của những người sành ăn nhất Sài Gòn.

Châu Dinh đến gần Mai và nở nụ cười cầu tình:

- Chào em ...em cho phép tôi được mời em ăn bữa nay, được không?

Mai mỉm cười đáp lễ.

Nàng biết anh Tàu móm và sún răng này là chủ cũ của nhà hàng Tiên Cảnh. Nàng cũng biết lờ mờ rằng anh Tàu già này bị bắt buộc, phải bán lại nhà hàng cho Mụ Năm. Nàng không có cảm tình gì với anh Tàu nhưng nếu anh đề nghị trả tiền bữa ăn cơm này của nàng thì nàng cũng nên cho anh được cái hân hạnh chi tiền. Dù bữa ăn chẳng đáng là bao nhưng có người trả tiền dùm vẫn hơn.

- Chào ông chủ- nàng vui vẻ vừa phải đáp lời lão vừa để cho lão biết rằng việc lão trả tiền hay không đối với nàng không phải là việc quan trọng - Ông chủ mà cũng ăn cơm bình dân sao?

Châu Dinh kéo ghế ngồi trước mặt Mai:

- Ông chủ gì tôi? - Lão bắt đầu bằng một giọng s ầu não - Tôi đâu có còn là ông chủ nữa! Bây giờ tôi cũng phải đi làm công kiếm miếng ăn như em.

- Ông cứ nói vậy chứ, ông như em sao được?

Cuộc nói chuyện mở màn có vẻ hấp dẫn. Châu Dinh gọi cho mình la ve « 33 » và đặc biệt đòi « món nước uống quý phái cho đàn bà ở tiệm ăn bình dân cho Mai:

- Một la ve băm ba và một ly nước cam tươi. Cam tươi nguyên chất ngen. Vắt hai trái cam, chỉ lấy nước cam với chút nước đá đập nhỏ.

Lão lẳng xẵng chạy ra bàn bày thức ăn « com mắng » những món ngon và đắt tiền nhất. Mai để mặc cho lão chiu mình. Nàng nghĩ «chắc anh Tàu già này ít có dịp được hầu hạ đàn bà tử tế. Cho ảnh hầu, mất mát gì mà sợ». Nàng ngồi yên để cho Châu Dinh lấy giấy lau đĩa, bát, muỗng cho nàng.

Bữa ăn khá ngon. Người đàn bà Việt ăn nhiều, ăn khoẻ hơn chú Tàu Lai già. Châu Dinh chớ cho Mai ăn gần xong bữa mới lựa lời hỏi chuyện Mụ Năm.

Kinh nghiệm Ba Tàu cho y biết rằng con người ta khi no, nhất là khi được ăn ngon mà lại không phải trả tiền, thường trở thành vui tính, dễ dãi và hay nói.

Y ăn uống nhẩn nha và ly la ve làm cho Y thấy Mai càng nhìn lâu, càng nhìn gần càng có vẻ "được". Nàng có cái mập mồm mím và mát da, mát thịt. Nàng có nước da khá trắng trẻo và gợi tình, nhất là mặt nàng không in hằn những nét áy ỹ đặc biệt mà chỉ có ở mặt những người đàn bà làm điểm hạ cấp mới có những nét làm đàn ông vừa thoát nhìn đã biết ngay người đàn bà có những nét mặt đó sống với nghề mãi dâm, nói nôm na là nghề «bán tròn nuôi miệng». Đi với Mai ở ngoài phố, người ta sẽ tưởng Y đi với người đàn bà lương thiện.

Trước cửa tiệm cơm có vài hàng rong, một xe trái cây đủ thứ nhưng toàn rẻ tiền, hàng chè ngọt, đậu hũ. Mai thường chỉ tráng miệng bằng nước trà của hàng cơm. Hôm nay, đặc biệt nàng ăn một miếng đu đủ vàng đỏ.

Đến lúc này Châu Dinh mới bắt đầu khai thác. Y lấy giọng thản nhiên hỏi thăm:

- Hồi này bà Năm mạnh không em?
- Bà già chẳng tinh ấy lúc nào chẳng vậy.
- Hồi này chắc bà bận thâu tiền suốt ngày?

Mai gật đầu:

- Tiền vô nhiều lắm. Đêm nào cũng hết bàn. Khách vô nườm nượp có gấp ba số bàn cũng vẫn còn thiếu. Đêm nào em cũng phải cín lỗi khách vì hết bàn. Nơi buôn bán tốt như vậy mà sao ông bỏ đi?

Châu dinh thở dài:

- Người ta làm ăn phải có số, em ạ ...Số anh không ra gì, nên là nhà của anh mà cuối cùng anh làm cỗ cho người khác tới ăn ...

Châu Dinh trong phút tả oán bức đồng, như yên trí rằng nhà hàng đã đông khách từ trước chớ không phải có khách vì sáng kiến và công lao của Mụ Năm Ô Tô.

Mai cũng lên mặt triết lý:

- Ông nói đúng! Người ta ở đời đều có số. Số mình chẳng ra gì thì mình chẳng làm sao khá được. Có bon chen trầy da, sút vẩy cũng vậy mà thôi.

Ngừng vài giây như để thăm thía cái buồn:số mệnh không ra gì, Châu Dinh hỏi:

- Em làm ở đó lương lậu khá không?

Mai bĩu môi:

- Tệ lắm. Mụ đó kẹo không chê được...

- Nhà hàng đông khách lắm mà ...?

- Đông là một chuyện mà đồng lương của công nhân lại là một chuyện chớ. nếu không có tiền « pouộc boa » của khách chắc em làm hồng nổi với đồng lương chết đói mụ đó trả.

Châu Dinh ngạc nhiên y như thật. Y trở mắt:

- Thiệt sao? Anh tưởng người như em phải có giá lắm mới phải chớ? Người như em mà đi nháy thì phải biết ...Hái ra tiền ...

Như một cô gái nhà lành có ông cụ thân sinh đỗ cử nhân Hán Học và bà thân mẫu là tiểu thư con nhà quan Tổng Đốc, Mai giẫy nẩy:

- Không! Ai mà thèm làm gái nhảy ...Nếu làm gái nhảy thì người ta đã làm từ lâu rồi.

Châu Dinh vội vã:

- Xin lỗi em. Anh có bảo em đi làm gái nhảy đâu. Anh chỉ nói là bọn va ve đẹp nhất ở Sài Gòn này, bọn kiếm bạc vạn mỗi đêm bây giờ ...còn kém xa em ...

Trong vài phút đồng hồ sau. Châu Dinh lặng lẽ ăn đu đủ và chiêm ngưỡng người đẹp ăn đu đủ. Y suy nghĩ cái biện pháp tốt nào để y khai thác được người con gái này. Sau cùng y đi tới sự thực hơi buồn là muốn làm cho nàng chú ý, y cần phải nói đến tiền và cho nàng có hy vọng là nói chuyện với y nàng sẽ có thể kiếm được ít tiền.

Sau vài câu rào đón nữa, y đề nghị:

- Anh có cái áp phe nhỏ này muốn nhờ em. Em có muốn tự nhiên có năm ngàn đồng để đi mua hàng may áo mới không?

Đôi mắt Mai sáng lên:

- Muốn quá chứ chờ gì nữa mà không muốn. Nhưng áp phe gì mới được?

- Áp phe là áp phe chớ còn ... áp phe gì nữa? Miễn là không phạm pháp và xứng đáng với công của em thì thôi ...Em bằng lòng không?

- Phải nói cho Mai biết là áp phe gì trước mới được. - Mai cười hình hích và khôi hài nhạt - Ông nhờ Mai mang năm bảy ký lô thuốc phiện đi giao rồi thí cho Mai vài ngàn, đâu có được?

Châu Dinh lắc đầu:

- Đã bảo không phải là áp phe phạm pháp mà ... Mai về nhà tôi, tôi nói cho nghe.

- Nhà anh ở đâu?

- Ở gần ngay đây. Chúng mình đi xe tắc xi.

- Thôi, xin lỗi anh đi. Tôi dư biết cái đòan về nhà nói chuyện rồi. Chuyện gì đâu chẳng thấy chỉ thấy anh khóa trái cửa lại. Chẳng lẽ lúc ấy tôi kêu mã tà sao?

Khi nói câu đó, Mai nhìn Châu Dinh bằng đôi mắt him híp những tình ái. Đôi mắt chứa chan ái tình rỏ tiền đó cho Châu Dinh hiểu lắm rằng: « Anh có muốn đưa tôi về phòng anh cũng được, nhưng phải hơn chớ? Năm ngàn đâu có được ».

Châu Dinh làm ra vẻ bất mãn của người tử tế, đứng đắn hiểu lắm là bất lương:

- Em nghi oan cho tôi ...chuyện đó là em bậy ạ...Tôi không phải là hạng người như vậy ...

Mai lại cười hình hích:

- Anh không phải là người ...như vậy ...thì anh là người ra sao?

Thực sự, Châu Dinh cũng không lấy làm bực mình lắm vì thái độ của chị ả nửa chiêu đãi, nửa ma ri sến này lắm. Dù không phải là gã đàn ông có nhiều kinh nghiệm lắm với đàn bà, Y cũng biết rằng với những chị hay nói rởn, dám nói thẳng chuyện ăn ngủ với đàn ông ra miệng, đàn ông có nhiều hy vọng được thỏa mãn hơn là với những chị cứ ngồi lì lì, mặt khó đăm đăm hoặc không hề biết nói rởn chơi là gì. Y dơ tay thề:

- Tôi lấy danh dự thề với Mai rằng, nếu tôi có bụng ...làm ầu với Mai, đánh lừa Mai ... cho bà hại tôi.

Mai cười tí mắt:

- Thì máy bay cán anh chớ ... Mà coi chừng à ...thời buổi này máy bay cán người nhiều lắm đa ... Đừng có thề mà

khốn à ...

- Nói thiệt mà ... Đi, tụi mình dìa ...

- Nói ở đây không được sao?

- Trời ơi, áp phe mà ai lại nói ở tiệm ăn bao giờ ...

Tuy tỏ vẻ chống đối và nghi kỵ, Mai cũng đứng dậy đi theo Châu Dinh ra khỏi tiệm.

Khi theo anh Tàu lai già lên xe tắc xi, nàng giao hẹn:

- Chỉ có nói chuyện áp phe thôi. Không được.. làm gì tôi ạ.

Châu Dinh cam kết với tất cả sự thiêu thiện chí:

- Tôi thề là ...sẽ không chạm tới mình cô ...

oOo

Vẻ khang trang, ngăn nắp, đắt tiền của những đồ đạc bày trong căn phòng nhỏ của Châu Dinh làm cho Mai ngạc nhiên. Nàng không ngờ nơi cư ngụ của anh Tàu lai này lại sạch sẽ và hách đến thế.

Căn phòng nhỏ thôi nhưng tạm vừa với người độc thân. Phòng có cửa sổ mở ra một vòm lá cây me xanh mướt và dây điện. Khu phố này khá yên tĩnh. Quanh đây toàn là vi-la. Phòng của Châu Dinh ở lọt nơi dãy nhà sau của một tòa vi - la lớn. Người ta sửa dãy nhà trước để dành làm nhà bồi bếp cho thuê và mở cho khu nhà này một lối đi riêng.

Mai nhìn quanh phòng trong lúc Châu Dinh mở quạt máy cho mát.

Nàng thấy máy TiVi, máy hát, radio, tủ kiếng trong đựng đồ sứ cổ. Cái giường ngủ được kéo màn che. Nàng được mời ngồi trên cái đi-văng rộng vừa cho hai người nằm.

- Hách quá ta ...Không ngờ anh hách thiệt đấy ...

Mai cất tiếng khen và Châu Dinh khiêm nhường:

- Em đừng quên trước kia anh là chủ nhân nhà hàng Tiên Cảnh ...

Y mở tủ lạnh lấy ra chai rượu và hai cái ly.

Mai xoa tay:

- Ê ...Định chuốc rượu con người ta đấy hả?

Châu Dinh dơ chai rượu lên:

- Rượu gì đâu? Sâm banh...Uống cho tiêu cơm ... Cũng như uống cà phê vậy mà ...Thứ này đâu có say. Em có uống cả chai cũng không say ...Uống chút đi, chúng mình còn phải bàn áp phe nữa mà ...

Mai cũng muốn uống thử champagne coi sao. Nàng đã được nghe nhiều người nói tới hiệu lực của thứ rượu đắt tiền này, nhưng nàng chưa được thưởng thức nó lần nào. Đỡ ly rượu do Châu Dinh trao cho, nàng đưa lên môi nhắm một chút:

- Rượu gì mà chua lòm à?

- Nhẹ lắm mà ...Đã bảo uống cho tiêu cơm mà ... Cạn ly đi ...

Mai cân ly. Nàng thấy chất rượu chua chua, ngọt ngọt và thật nhẹ. Châu Dinh rót thêm. Nàng dặn:

- Chút chút nữa thôi nghen...

Đợi cho Mai uống cạn ly thứ hai và bắt đầu ngồi dài như nằm trên đi - vắng, Châu Dinh mới nói:

- Áp phe của anh nhờ em rất dễ ...Không có gì khó, nhất là em lại là người làm trong nhà Tiên Cảnh... Anh muốn biết có những chuyện gì ám muội xảy ra trong nhà ấy. Tức là những việc làm phạm pháp của bọn Mụ Năm Ô Tô.

Cái việc mà Châu Dinh nhờ đó, không làm cho ai hào hứng mấy. Đang lim dim mắt, nàng choàng dậy;

- Không được đâu ông ơi ...Bọn chúng nó ác ôn lắm.. Mụ ấy mà biết tui đem chuyện nhà mụ đi bán, mụ dám giết tui lắm ạ.

Châu Dinh làm bộ tỉnh:

- Nếu em không chịu giúp anh thì thôi, chẳng sao. Mà anh nghĩ thì dù em có để ý và cho anh biết, chúng nó cũng chẳng sao biết được. Chỉ có em với anh biết mà thôi...

Mai tiếc rẻ:

- Nhưng anh muốn biết ...gì về bọn nó mới được chứ?

- Cũng chẳng có gì bí mật lắm. Chẳng hạn như chuyện Mụ Năm mở sòng bạc ở trên lầu. Mụ tiếp khách, đánh bạc vào giờ nào? Đi cửa nào lên lầu? Ai đón khách? Khách lạ làm sao mà lên được sòng? Chuyện lắm lắm như vậy, và mụ có mở ổ mồi dâm không? Có bao nhiêu phòng chứa gái trên lầu? Vậy thôi ...

Mai suy nghĩ vài giây rồi xòe bàn tay ra:

- Đưa tiền trước đã, ông hai ...

Châu Dinh móc ví đếm bạc đưa cho Mai. Y vừa đưa tiền vừa lo không biết những điều Y sắp được nghe về nhà Tiên Cảnh có xứng đáng với số tiền này hay không?

Mai kể cho Châu Dinh nghe về sòng bạc, về những phòng mồi dâm ở trên lầu nhà hàng. Châu Dinh lắng nghe, nhưng y không thấy có gì giá trị lắm. Tất cả những chuyện đó, y đã biết lờ mờ, và những cái đó không đủ để Y hại Mụ Năm một cú sạt nghiệp. Y phải tìm được một tội gì khác của Mụ Năm. Ngay lúc này Y cũng chưa biết rõ Y cần tội gì, song Y biết chắc rằng những tội cờ bạc, mồi dâm hay chiếu phim cấm chỉ có thể làm phiền nhiễu Mụ

Năm, làm mù mất đi vài khoản tiền chớ không thể làm mù phải bỏ xứ trốn đi hoặc vào năm bảy năm trong khám.

- Em cố nhớ lại coi - Y khuyến khích Mai - Có chuyện gì khác mà em thấy lạ trong nhà đó không?

- Chuyện lạ hả - Mai lại cười rinh rích. Nàng bắt đầu bị rượu ngấm - Chuyện lạ thì ...có một chuyện này lạ lắm.

- Chi vậy?

- Thằng Phúc Chó ... nó...có ...mèo.

Chán quá. Châu Dinh lắc đầu:

- Nhảm nào. Thằng đó « liệt máy » từ ngày mẹ nó đẻ nó ra. Nó thù ghét đàn bà quá xá mà. Nói Phúc Chó có ...mèo thì cũng như nói Mụ Năm đi tu.

Y cười khẩy:

- Nói rằng Mụ Năm Ô Tô đột nhiên nổi dạ từ bi, đem hết của cải nộp cho nhà chùa ...nghe còn xuôi hơn là nói thằng Phúc Chó có vợ ...

Mai trợn mắt:

- Bộ anh cho tôi bày đặt chuyện để lấy tiền của anh phải không? Tôi ... có thể làm được nhiều việc bày để lấy tiền thật đấy, nhưng chưa bao giờ tôi nói dối ai bao giờ. Tôi nói thật mà. Thằng Phúc Chó nó có giữ một cô gái trong một căn phòng trên lầu. Nói là nó giam cô gái đó trong phòng thì đúng hơn. Đúng là nó giam người ta. Đi đâu nó đóng cửa lại nhốt cô ta trong phòng. Mà phòng có cửa sắt nện. Phòng khách đều có cửa sổ, chỉ có cái phòng dành riêng cho thằng Phúc là không có cửa sổ. lại còn cấm không cho ai được vô đó. Chỉ có Mụ Năm và ông Đốc là được vào đó thôi. Tôi trông thấy hai người đó lên phòng

luôn ...Hình như ông Đốc vào phòng để chích thuốc cho cô gái bị thằng Phúc nó nhốt trong đó.

Sự chú ý của Châu Dinh chợt nổi lên.

Y cảm thấy người con gái này không bày đặt chuyện nói dối.

Y hỏi Mai:

- Tại sao thằng Phúc nó phải nhốt cô gái đó lại chứ?

Mai lắc đầu:

- Cái đó thì ...không biết. Ai cũng ngán thằng Phúc Chó thành ra không ai dám léng phéng vô đó. Chuyện thằng Phúc Chó nhốt con mèo trong phòng kín hình như thằng Phúc Chó nhốt con mèo trong phòng kín hình như là một chuyện bí mật. Mà cũng chẳng có gì khó hiểu. Nếu cái thằng chó điên ...ấy mà nó mê tôi, nó muốn tôi ...Hà.. Chắc nó cũng phải nhốt tôi lại thiệt kỹ. Chắc nó phải đánh thuốc cho tôi mê đi... nó mới có thể gân tôi được... Thằng Phúc nó không rời cô đó nửa bước ...Suốt ngày nó ở trông với nàng. Chỉ có nó là người không lo gì đến việc nhà hàng ...

Châu Dinh bắt đầu nổi cơn tò mò:

- Có bao giờ Mai trông thấy người con gái đó không?

- Có ... Có ... một lần mà thôi ...Hình như đêm nào cũng vậy ...Vào lúc quá nửa đêm, nghĩa là đã khuya lắm rồi, thằng Phúc nó đưa cô gái đi chơi la mát một vòng trên con đường vắng sau nhà ...Đêm đó nhà hàng đóng cửa rồi tôi còn ở lại trong phòng « toa lét ».. Tôi vừa thò mặt ra thì thấy thằng đó nó đang dắt cô gái xuống cầu thang. Cô ta bận toàn hàng trắng ... Tôi vừa mới trông thấy thì Mụ Năm cũng ào tới ...Mụ đẩy tôi vô phòng « toa lét », không cho tôi nhìn mặt cô đó. Kỳ không? Mà Mụ có không cấm tôi, chắc tôi cũng không dám nhìn kỹ. Vì anh còn lạ gì

thằng Phúc Chó ...thằng ác ôn côn đồ. Nó mà điên lên thì mẹ nó, nó cũng giết, cứ gì tôi ...Mà điên thì lúc nào nó lại không điên ... Phải có lính bắt nó, nhốt nó vô Chô Quán mới phải chứ ...

- Nhưng mà ...như vậy là Mai cũng có trông thấy cô đó?

Mai gật:

- Thoáng cái thôi ...

- Mai thấy cô ta ra sao?

- Không rõ lắm ...Cô ta có vẻ còn trẻ lắm ... Đẹp. Có điều chắc là ... cô đó phải là con nhà tử tế chứ không phải là con nhà nghèo hoặc gái chơi bời ... Trông dáng điệu có vẻ sang lắm ... Nhưng mà hình như cô ả bị đau hay sao ấy ... Thấy chân đi có vẻ lững đững lơ lơ lắm ...Thằng Phúc nó phải đỡ cho cô ta đi chầm chậm từng bước một xuống thang ...

Châu Dinh suy nghĩ. Y thấy vụ cô gái bị Phúc Chó nhốt trên lầu Tiên Cảnh đáng được Y điều tra sâu thêm. Biết đâu đây lại chẳng là một vụ giúp Y trả được thù? Cứ như lời Mai nói, chắc cô gái đó phải là con gái nhà lành bị Phúc Chó, hay Mụ Năm mang về đó. Nhốt, giam giữ? Nếu là người bằng lòng sống chung với Phúc Chó, tại sao chúng lại giữ nàng trong phòng kín suốt ngày đêm. tại sao? Cô gái đó là con nhà ai?

Y thấy rằng câu chuyện của Mai kể hôm nay quả xứng đáng với số tiền Y vừa tặng nàng. Y vỗ lên bàn tay nàng:

- Tôi phải tìm cách nhìn mặt cô gái đó mới được.

Mai cười hích hích:

- Nên lắm! Cái nị muốn thì cứ việc tới chờ ở con đường sau nhà hàng vào nửa đêm. Ngộ không có cấm nị.. nhưng

mà nị coi chừng à. Thằng Phúc Chó mà nó biết là nị nhòm ngó nó là nó không để cho nị về nhà ăn cơm, đâu.

- Bộ nó đưa cô ta ra đường bằng cửa chính sao?

- Đâu có. Nhà hàng còn một cái cửa bí mật nữa mà... Nị có biết cửa bí mật đó không?

Châu Dinh chợt nhớ ra. Nhà hàng Tiên Cảnh còn một cửa ra vào nhỏ, đi qua ga - ra sửa xe hơi đằng sau. Y gật đầu.

Mai đứng dậy ...Nàng cảm thấy mắt hoa đầu váng. Nàng cười ngật nghễ rồi ngồi phịch xuống đi - văng:

- Cha ...Chóng mặt quá ta ... Cái nị cho ngộ uống cái rượu gì kỳ cục vậy? Ngộ đi không nổi ta ... Nguy cho ngộ rồi.

Nghe giọng nói đùa cợt của Mai. Châu Dinh chắc là Y sắp có một chầu thỏa mãn thích thú trong căn phòng êm vắng này. Khi người đàn bà bị chuốc rượ say trong phòng kín của một người đàn ông và biết rằng mình có thể bị người đàn ông lợi dụng tình trạng say rượu, mềm nhũn tay chân của mình mà vẫn cười cợt, tức là người đàn bà đó đã bằng lòng, đã chấp thuận cho đàn ông lợi dụng ... Nếu bây giờ Y thả cho nàng ra về thong thả, nàng mới ngạc nhiên.

Mỉm cười, Châu Dinh bảo nàng:

- Em nên nằm nghỉ một lúc, tỉnh ngay đó mà. Để tôi lấy cái gối em nằm cho thoải mái.

Mai đồng ý ngay:

- Phải đấy! Nằm nghỉ một lúc ...

Châu Dinh nhìn đồng hồ. Đôi kim chỉ ba giờ. Y còn thừa thì giờ.

Y nói nhỏ vào tai Mai:

- Cởi áo ra. Mặc áo mà nằm thế này áo nhàu hết.

Những nút bấm của chiếc áo dài được kéo phát ra, những tiếng tách ... tách ... mai thở dài, nàng ngửa mặt lên trần phòng, nói như nói một mình:

- Lần nào cũng vậy ta ... Lúc đầu thì nói chuyện áp phe.. Sau lại đến cái trò này.

Nàng rùng mình hoan lạc khi vòng tay đàn ông chạm vào thân thể đang bốc lửa của nàng.

Chú thích

---

1. Bát Quái Đài là tiếng lóng chỉ khám lớn Chí Hoà.

CHƯƠNG 4

ào khoảng bốn giờ chiều Vân mới tới được con đường đầu khu rừng, trong đó chàng biết có căn nhà gỗ của lão Hóa cụt. Trưa nay, sau khi đấm ngã tên côn đồ ác ôn nổi tiếng trong phòng nàg vũ nữ Marta, Vân chạy biến ra xe hơi và phóng ngay lên đây. Chàng lái xe thật nhanh, không ngừng ở đâu hết. Chàng chỉ mất có mấy phút để chạy vào một hiệu sách, gọi điện thoại về cho Ngọc Ánh báo cho nàg biết nơi chàng đến:

- Em cưng.. Anh vừa tìm được một đầu dây... Anh phải đi ngay... Em nhớ rõ này... Anh tới nhà lão Hóa cụt... Hóa cụt... Rõ chưa? Anh tới nhà lão Hóa cụt trong rừng cây Định Quán... Em báo ngay cho Thiếu tá Nghi biết rằng anh tới nhà lão Hóa cụt vì anh mới dò được tin sau khi bắt cóc được cô Bạch Lan ở Đà Lạt, bọn Sơn gù có đưa cô Bạch Lan tới nhà lão Hóa cụt ẩn náu vài ngày... Em báo cho Thiếu tá Nghi biết như vậy và nói anh chờ ổng ở nhà lão Hóa cụt... Nói ổng đi ngay.. Vì rất có thể là bọn ác ôn sẽ tới đó thủ tiêu lão Hóa cụt để ém miệng lão.

Ngọc Ánh tỏ vẻ lo sợ:

- Sao anh không tới Thiếu tá Nghi rồi hãy đi có hơn không? Nếu nguy hiểm quá anh tới đó một mình, lỡ ra...

Vân ngắt lời nàg:

- Đừng lo. Em cứ báo cho Thiếu tá Nghi biết như vậy là đủ.

Tuy chàng đi trước nhưng vì không thạo đường trong rừng lắm, chàng chỉ đi ngang căn nhà của lão Hóa cụt có một lần cách đây đã mấy năm, hồi gần đây những người làm cây đã làm thêm mấy con đường mới trong khu rừng này,

thành ra Vân bị lạc đường. Chàng lạc mất đến cả tiếng đồng hồ mới tìm ra đúng khu rừng có nhà Hóa cụt.

Giờ đây, khi Vân ngừng xe lại dưới lùm cây, chàng mới thấy lời khuyên của Ngọc Ánh là đúng. Chàng một thân, một mình tới đây thật là quá liều. Liều vô ích chớ không có lợi gì. Nếu bọn côn đồ kéo tới đây độ ba, bốn tên làm sao chàng chống cự nổi chúng? Hôm nay chàng có mang súng theo nhưng bọn côn đồ chắc chắn là có nhiều súng hơn chàng...

Khu rừng này lại rộng bao la và vắng tanh. Chàng bị chúng bắt sống ở đây thì chúng có thể treo chàng lên cây, hành tội chàng cả ngày rồi mới giết cũng chẳng có ai hay biết...

Vân cho xe vào sâu dưới hàng cây để có xe đi ngoài đường kia, người đi xe cũng không trông thấy. Rồi chàng đi bộ tới căn nhà gỗ của Hóa cụt, một côn đồ đi về già sống ẩn dật nơi đây.

Khi còn cách căn nhà chừng hai trăm thước, Vân dừng lại nhìn và nghe.

Bốn bề vắng lặng, không có gì lạ. Căn nhà gỗ trông có vẻ hoang tàn như không có người ở từ lâu lắm. Vân rút súng ra, soát lại đạn, mở khóa an toàn để có thể bắn ngay được. Bây giờ chàng tin rằng bọn côn đồ đàn em của mục Năm ô-tô, hoặc bất cứ bọn nào khác có liên hệ tới vụ bắt cóc cô ái nữ nhà tỷ phú Tạ Phong, không thể nào tới đây trước chàng. Nhưng rất có thể là lúc chàng đang rắc rối với lão Hóa cụt, bọn chúng tới...

Chàng hy vọng hồi trưa Ngọc Ánh liên lạc được ngay với Thiếu tá Nghi và ông ta cũng sắp tới đây với chàng.

Chàng bước nhẹ nhàng trên thảm lá khô nhưng chàng thấy rõ việc đề phòng để cho bọn trong nhà không biết bên

ngoài có người đến là vô ích. Vì trong khu rừng hiu quạnh này, hể có xe hơi tới, có người lạ tới, là người trong căn nhà gỗ có nhiều kẻ hở và trống huyệtch hoác kia sẽ thấy ngay.

Tới gần căn nhà gỗ hơn nữa, chàng dừng lại để quan sát. Có vẻ như lão Hóa cụt đang ở trong nhà. Chàng thấy cánh cửa mở hé ra từ góc nhà có chút khói trắng bay lên. Khói đó chắc là bốc lên từ bếp nấu rượu lậu của lão già chủ nhà.

Vân áp khẩu súng vào đùi và rảo bước vào nhà.

Chàng nghe tiếng Hóa cụt thốt ra một tiếng chửi thề từ trong nhà.

Hóa cụt đang ngồi bên bếp lửa, lưng quay ra cửa. Dường như lão đang rán mỡ hay thịt khô trên cái chảo. Mùi thịt mỡ bốc và khét tỏa ra làm cho Vân phải nhăn mặt.

Vân nhìn quanh căn nhà thật nhanh. Chàng không thấy gì lạ ngoài vẻ bừa bộn, dơ dáy đến ghê tởm. Chàng bước vào nhà, chĩa súng vào lão già:

- Hóa cụt... - Chàng gọi vừa đủ nghe.

Toàn thân lão già như cứng lại, rồi lão bắt đầu run. Dường như Hóa cụt đang có lý do để lo sợ. Lão từ từ quay lại nhìn người mới vào nhà, người cất công tới thăm lão ở góc rừng hoang vu này...

Lão muốn xa lánh người đời mà vẫn không được, người đời vẫn tới tìm lão. Tìm lão không phải là để mang lợi lộc lại cho lão mà chỉ là mang tai vạ.

Đôi mắt ướt lèm nhèm của Hóa cụt trợn lên khi lão trông thấy khẩu súng trong tay người đàn ông lạ.

Lão chưa nhận ra người cầm súng đe dọa lão là ai, còn đồ hay cớm.

Biết Hóa cụt nặng tai, Vân phải nói lớn:

- Hóa... anh có nhớ tôi là ai không?

Lão già thở hỗn hển. Lão như người bị nghẹt thở. Không trả lời vào câu hỏi, lão hỏi lại:

- Anh là ai? Sao lại bắt tôi? Tôi làm gì?

Vân hạ súng xuống:

- Nếu anh chịu tiếp tôi, tôi sẽ không làm gì hại anh cả. Sẽ có rượu Tây cho anh nhậu đã. Anh còn nhớ tôi không?

Hóa cụt cố moi trí nhớ. Vài giây sau, lão ngập ngừng:

- Anh có phải là... anh nhà báo không?

Vân gật đầu:

- Phải. Tôi có gặp anh ở Saigon ngày anh vừa ở đảo về và tôi có tặng anh một bộ áo lạnh. Nhớ rõ rồi chứ? Tôi cũng đã có lần gặp anh ở ngoài Côn Đảo. Năm đó tôi theo phái đoàn chánh phủ ra thăm đảo và có tặng anh số bạc một ngàn đồng. Nhớ rõ chưa?

Hóa cụt dường như đỡ sợ:

- Nhớ lắm rồi.

Lão gọi tên Vân lên chức "thầy":

- Hôm nay thầy đi chơi qua đây hay là..?

- Tôi đi từ Saigon lên đây tìm anh. Có chuyện..

Hóa cụt nhắc cái chảo trên bếp ra. Lão liếc trộm Vân và rõ ràng là lão thắc mắc không biết Vân muốn gặp lão để làm gì. Lão nhớ tới những xác chết nằm ngoài rừng. Xác bọn Sơn gù, Bái chuột, những tên côn đồ không may bị giết ở nhà lão. Từ ngày rừng rợn đó, Hóa cụt bị ám ảnh bởi hình những nạn nhân trở thà rih ma đói, ma khát. Có nhiều đêm, lão như trông thấy Sơn gù, Bái chuột và lão

Tiến già mồm móm sệu, hiện ra. Những đêm đó lão phải uống rượu tăng lên gấp bội để cho say nằm chết giấc không còn biết gì nữa...

Vân rút thuốc lá ra hút. Chàng liệng cho lão gã một điếu:

- Tôi cần hỏi anh vài điều...

Hóa cụt đã lờ mờ đoán được gã nhà báo này muốn hỏi lão về chuyện gì. Bàn tay xương xẩu của lão cầm điếu thuốc lại run lẩy bẩy:

- Chuyện chi vậy thầy? Tôi ở một mình đây lâu quá rồi, có còn biết gì nữa đâu...

- Chuyện gì thì anh không biết, nhưng chuyện này thì anh có biết. Biết rõ nữa là khác... Bọn thằng Sơn gù có đến nhà này với một cô gái? Phải không?

Hóa cụt ập úng:

- Không.. không biết...

Vân gằn giọng:

- Anh chối vô ích... Mà anh chẳng việc gì phải chối cả. Sơn gù nó tự tới đây, anh không đồng lõa với nó trong vụ bắt cóc, anh đâu cần chối. Tôi có bằng cứ là Sơn gù nó có mang cô gái bị nó bắt cóc ở Đà Lạt tới nhà này. Chính thằng Sơn gù viết thư gửi về cho nhân tình của nó ở Saigon là nó tới đây. Con nhỏ đó nó nói chuyện cho tôi biết. May là nó mới chỉ nói với tôi thôi. Tôi là nhà báo thì anh chưa bị nguy, nhưng nếu Cớm họ biết, anh lòi thôi à... Dù anh có không đồng lõa với thằng Sơn gù, anh cũng bị người ta bắt nhốt một thời gian để điều tra. Chuyện đó tôi khỏi cần dọa anh cũng dư biết. Vậy thì tôi nghĩ anh nên kể lại cho tôi biết. May ra tôi cứu được anh. Để cho Cớm biết vụ này thì phiền cho anh lắm đó.

Hóa cụt do dự. Lão phì phèo vài hơi thuốc lá rồi đột ngột:

- Đúng. Sơn gù nó có tới đây. Thăng Bái chuột với lão Tiến cùng tới với nó. Chúng nó mang tới đây một cô gái đẹp. Tôi không biết cô đó là ai nhưng tôi cũng biết chắc không phải cô ta tự ý đi theo bọn chúng. Sơn gù nó đòi ở lại đây vài ngày nhưng tôi không bằng lòng. Tôi nhất định không là không. Nó biết không ở lại được nên nó lên xe đi ngay. Bọn nó chỉ ở lại đây có mấy tiếng đồng hồ.

- Chúng nó ở lại đây đúng ra là mấy tiếng?

- Nhiều lắm là hai tiếng..

- Vậy thì giờ đâu mà Sơn gù nó gửi thư về Sài Gòn cho con mèo của nó?

Hóa cụt ngạc ngữ rồi nói:

- Không biết... Không chừng nó viết thư từ trước... Nó phải gửi thư về Saigòn bằng xe đò mà? Thư đưa tay. Chắc nó viết thư ở Đà Lạt từ trước. Chắc nó tưởng là nó tới đây, thế nào tôi cũng cho nó ở tạm vài ngày nên nó viết thư cho mèo nó từ trước. Không ngờ tôi lại không chịu.

Vân làm ra bộ hài lòng:

- Vậy thì có lý lắm. Chẳng còn gì để phải thắc mắc cả. Nghĩa là bọn nó lại mang cô gái đi ngay lập tức?

Hóa cụt gật đầu.

Vân tiếp:

- Kể cũng đáng tiếc. Anh không biết từ nhà anh đi, Sơn gù nó đưa cô gái đi đâu sao?

Hóa cụt lắc đầu.

- Anh có nghe chúng nói là chúng đưa cô gái đi đâu hay là anh có đoán được chúng đưa cô đó đi đâu không?

Hóa cụt lại lắc.

- Đáng tiếc cho anh. Vì ông già của cô gái đó giàu lắm. Tỷ phú. Giàu nhất nhì Saigon, ông có hứa cho bất cứ ai cho ông biết tin về bọn bắt cóc con gái ông ta những số tiền lớn. Anh có muốn được lãnh hai trăm ngàn đồng một cách dễ dàng không?

Đôi mắt ướt lèm nhèm, đỏ ngầu và đầy rử của Hóa chợt sáng lên khi lão nghe nói tới tiền.

Bọn Quần đen, Phúc chó tới nhà lão nâng tay trên cô gái bị bọn Sơn gù, Bái chuột đã bắt cóc và thủ tiêu bọn Sơn gù xảy ra cách nay đã mấy tháng rồi. Ngày đó Quần đen có hứa sẽ chia cho lão một khoản tiền chuộc... Chúng đã lấy tiền chuộc êm ru bà rù, bọn Sơn gù, Bái chuột, Tiễn già chết đã thối xác... Nhưng lão vẫn chưa được chia một đồng teng nào... Lão biết là bọn Quần đen đã quên lão và lão đã bị chúng đánh lừa, coi khinh... Trong lòng lão cảm thấy bức tức... Đối xử với lão như vậy, bọn Quần đen, Phiến đá và đàn chị của chúng là mục Năm ô-tô đã chơi xấu, chơi không đúng "luật giang hồ". Đối với bọn chơi xấu lão, lão có quyền chơi xấu lại...

- Có cái gì bảo đảm là... có tiền thưởng chứ?

Vân quả quyết:

- Tôi bảo đảm với anh...

Hóa chợt thấy hiện ra bản mặt cô hồn sát nhân của Phúc chó. Bản mặt đó cùng lưỡi dao nhọn, sáng loáng làm cho lão sợ rúm lại. Lão nghĩ thầm: Không xong... Nói ra thì mình chết ngắc với nó...

Trong bộ óc lúc nào cũng tê liệt vì rượu, Hóa chợt đã lờ mờ nghĩ đến chuyện kể hết đầu đuôi cho anh nhà báo này nghe nếu anh ta chi tiền cho lão xứng đáng. Lão thấy lão có thể tin được anh nhà báo này, vì trước đây tuy chẳng hề lợi dụng gì lão, anh ta đã vài lần cho tiền, cho áo lão.

Nhưng dù tham tiền, Hóa cụt vẫn sợ bị bọn Quần đen trả thù. Phải làm cách nào vừa kể hết chuyện để lấy tiền của anh nhà báo mà bọn côn đồ vẫn không biết mới được.

Hóa cụt hỏi lại:

- Thầy nói... thưởng bao nhiêu?
- Hai trăm ngàn đồng... Đó là tiền thưởng nhỏ nhất... Người nào cho tin rõ hơn, có thể được lãnh tới một triệu đồng..

Lão lắc đầu:

- Tôi không biết gì hơn... Tôi chỉ biết có vậy... Bọn Sơn gù có đem một cô tới đây... Tôi không chắc có phải cô đó là cô con gái ông nhà giàu đó không... Chỉ biết là sau đó nó mang cô ta đi..
- Hóa cụt... Anh nói dối...

Vừa bước lại gần lão già, Vân vừa cao giọng đe dọa:

- Anh nói dối tôi. Tôi cho anh biết trước tôi sẽ làm dữ với anh ạ. Tôi vất vả từ Saigon lên đây không phải là đi về không... Sao?

Vân đột ngột đánh một cái tát trái. Hóa cụt giật nảy mình...

Cái tát không lấy gì làm mạnh lắm nhưng cũng đủ làm cho lão già quá yếu choáng váng...

Vân giơ cao tay.

- Anh muốn sao? Muốn lãnh mấy trăm ngàn tiền thưởng hay là muốn vỡ mặt? Nói! Anh biết chỗ Sơn gù ở đâu, phải nói ra... Nhất định tôi bắt buộc anh phải nói.

Hóa cụt run rẩy:

- Không biết mà. Biết thì nói. Giấu làm chi? Cứ hỏi bọn Quần đen khắc biết. Chúng nó tới sau. Vụ đó xảy ra ở

đây.

Hai tiếng “Quần đen” làm cho Vân rùng tai chú ý:

- Anh nói thẳng Quần đen... của mẹ Năm ô-tô có tới đây với thẳng Sơn gù sao?

Biết mình nói lỡ lời, Hóa cụt nín im. Lão có vẻ sửa soạn chịu đòn chớ không chịu nói...

Khi bàn tay của Vân sắp hạ xuống bộ mặt gầy gò của lão già, chàng thoáng thấy đôi mắt lão có một ánh gì rất lạ. Dường như lão thoáng nhìn thấy ngoài cửa căn nhà có người tới.

Vân vội quay lại.

Chàng thấy có bóng người thoáng qua ngoài khung cửa.

Bóng người này dường như có cầm một khẩu tiểu liên.

Những tràng sấm sét vang lên cùng một lúc.

Vân nhào mình ngã nằm xuống đất... Chàng xoay tròn trên nền đất ẩm và lăn vào góc nhà. Noi đây có một cái rương lớn. Những đồ vật hư cũ bỏ đầy trong lòng rương. Vân lăn mình nằm nép đằng sau cái rương đó...

Băng tiểu liên nổ ròn. Những viên đạn theo nhau ghim vào ngực Hóa cụt. Lão ngã ngửa vào tường, giãy giụa vài cái rồi tắt thở...

Vân có súng nhưng cũng phải chịu chết sau cái rương lớn. Chàng mà thò đầu lên mà lãnh ngay năm bảy viên đạn chì vào đầu. Tên sử dụng tiểu liên đã nhảy qua góc cửa bên kia. Gã chiếu súng vào góc nhà có Vân nằm và tưới đạn như mưa.

Trái tim đập rộn trong lồng ngực, Vân nghiêng rặng nằm im.

Trong ba bốn giây đồng hồ, những viên đạn chì ghim đều vào thành rương gỗ và xuyên qua làn gỗ, cắm vào những vật để trong rương. Nhờ những cái nôi niêu, xong chảo cũ rích, vút đi đó mà đạn không xuyên tới mình người nấp sau nó.

Rồi tiếng đạn nổ ngừng. Im lặng đột ngột tới cũng như lúc tiếng súng bắt đầu đột ngột nổ.

Vân rút súng ra cầm tay nhưng chàng vẫn không dám ló đầu nhìn ra. Mặt chàng ướt đẫm mồ hôi. Giờ đây chàng đã biết chắc bọn mục Năm ô-tô có dính líu tới vụ bắt cóc Bạch Lan.

Và bọn bắn chàng đứng ở ngoài nhà là bọn đàn em mục Năm. Tình trạng của chàng thật nguy hiểm. Chàng không thể ló đầu lên nhìn chứ đừng nói tới việc chạy ra khỏi nhà và bắn lại. Chàng chỉ còn trông cậy vào Thiếu tá Nghi... Không hiểu ông ta có lên đây ngay hay không?

Chàng nằm im cố tự trấn tĩnh để cho trái tim khỏi đập loạn như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Chàng lắng tai nghe. Không một tiếng động. Bọn Quần đen chắc không tên nào đại dột vào tận đây nhưng chúng cũng sẽ không để cho chàng sống sót.

Chàng biết chàng sẽ bị chúng giết bằng đủ mọi cách.

Chàng nghe bên ngoài có tiếng người khẽ nói.

Vài giây sau, tiếng người la lớn vẳng vào:

- Đi ra. Bọn tao biết mày ở trong đó. Quăng súng ra trước. Bọn tao tha chết cho. Mau.

Vân gượng cười và nghĩ thầm: "Còn lâu. Chúng mày có giỏi cứ vô đây mi bắt tao". Chàng đợi chờ...

Khẩu Thompson lại nổ ròn. Đạn veo véo trên đầu Vân.

Rồi súng lại ngừng. Vàn vẫn nằm im, nhưng chàng bắt đầu thấy sợ. Chàng nghĩ đến chuyện bọn côn đồ có thể đốt nhà.

Chàng nghe tiếng người nói lớn..

- Đưa đây tao. Chúng mày lui ra...

Câu nói làm cho Vàn lạnh người...

Chàng đoán được bọn côn đồ đang định làm gì bên ngoài.

Chúng không phóng hỏa đốt nhà nhưng chúng có lựu đạn. Chúng sắp tung tạc đạn vào nhà. Chúng không cần đặt chân vào đây. Chỉ một trái tạc đạn là chàng nát người.

Chàng không còn có thể làm gì được. Chạy ra cũng chết mà cứ nằm đây cũng chết. Vài giây đồng hồ sau đó đối với chàng dài như nhiều thế kỷ. Chàng nằm úp mặt xuống đất hai tay ôm lấy đầu. Có một vật rơi bịch vào nhà.

Vàn gần như không nghe thấy tiếng nổ quá gần. Chàng bị choáng óc và rơi ngay vào một hố sâu vô tận.

o o o.....

Chợt, một làn ánh sáng dữ dội, mạnh khủng khiếp chọc thủng màn đen bao quanh Vàn, chàng thám tử tư chợt nghe thấy mình rên lên một tiếng. Chàng giơ tay lên che lấy mắt.

Một giọng nói quen thuộc nhưng như từ nơi nào xa lắm vẳng tới tai chàng:

- Không có làm sao hết... Bạn khỏe như vâm. Thôi... Ngồi dậy đi. Định nằm ăn vạ ư..? Không có cô Ngọc Ánh ở đây đâu mà làm nũng...

Vân làm một cố gắng lớn. Chàng mở mắt và nhìn thấy lơ mờ một bóng đen cúi xuống nhìn mình. Khuôn mặt người đó trở thành rõ ràng và Vân nhận ra Thiếu tá Nghi. Chàng gượng ngồi dậy và cảm thấy toàn thân đau nhức.

Thiếu tá Nghi vỗ nhẹ lên vai chàng và cười:

- Còn lâu mới chết được lắm. Nó bắn anh năm bảy băng tiểu liên lại tặng cả một trái lựu đạn. Vậy mà anh vẫn chẳng hề hấn gì. Chứng tỏ là còn khuya lắm anh mới chết được.

Vân thấy nhức đầu như búa bổ. Chàng cảm thấy choáng váng chóng mặt và chỉ muốn nằm vật xuống.

Chàng ôm đầu rên rỉ:

- Tôi có cảm tưởng như bị ai đập búa tạ vào đầu...

Một cảnh sát viên đỡ cho Vân ngồi dựa lưng vào vách ván.

Thiếu tá Nghi đưa một miếng thuốc lá vào miệng chàng và châm lửa, ông hỏi:

- Chuyện xảy ra như thế nào? Anh muốn làm người hùng, ra đi một mình... Đáng lắm... Không nát thân là may...

Vân hít vào vài hơi thuốc lá dài. Chàng giơ tay lên lùa vào trong mái tóc. Đầu chàng đau nhức nhưng may sao chàng không thấy có lỗ thủng hay vết trầy trụa gì cả. Chàng gượng cười. Vốn mạnh khỏe, chàng phục hồi sức lực và tinh thần rất nhanh.

Thiếu tá Nghi hỏi tiếp:

- Có trông thấy thằng nào không?

Vân lắc đầu:

- Chỉ thấy có cái bóng.. - Chàng cảm thấy miệng đắng, lưỡi khô, tiếng nói phát ra khó khăn - Chúng có biết là tôi

đang hỏi cung Hóa cụt nên chẳng cần lên tiếng, chúng nổ súng ngay... Hóa cụt sống hay chết?

- Chết. Chết không còn ai chết hơn được nữa.

Vân đưa mắt nhìn quanh. Cảnh tàn phá của căn nhà gỗ này làm cho chàng muốn ói mửa. Chàng đứng dậy lão đảo vài bước rồi đi thẳng được ra ngoài nhà. Bóng chiều đã ngả. Rừng cây êm vắng và bóng cây mát rượi làm cho Vân dễ chịu. Chàng đi tới ngồi dựa vào thân cây. Thiếu tá Nghi và một viên cảnh sát thường phục, dáng chừng là Cò phó, yên lặng đợi chàng lên tiếng nói.

Vân suy nghĩ rất nhanh. Chưa tàn điều thuốc lá, chàng đã nói:

- Tôi tin rằng chúng ta có thể tìm được một đầu mối rất quan trọng trong vụ bắt cóc cô Bạch Lan ở đây... Ít nhất chúng ta cũng tìm thấy lời giải thích việc tại sao bọn thằng Sơn gù lại biệt tích... ông cho người tìm quanh khu rừng này cho tôi... Tìm kỹ.. Thế nào cũng thấy...

- Thấy cái gì?

- Thấy xác bọn thằng Sơn gù...

Chàng nhíu lên thấy bóng nắng đã vàng rục trên ngọn cây:

- Ông hoạt động lên một chút chứ? Trời sắp tối rồi.. Định ở lại suốt đêm ở đây để đùa nhau với hồ sao? Cho họ đi tìm đi...

Thiếu tá Nghi nói mấy câu với ông Cò phó. Ông này đi ra, ra lệnh cho đám cảnh sát viên. Họ tản mát đi khắp nơi quanh căn nhà gỗ.

Chỉ còn Thiếu tá Nghi ngồi lại với Vân, ông ta nói:

- Anh tìm ra được những gì? Nói đi. Đừng làm ra vẻ bí mật...

- Tôi đoán như vậy... Bọn Sơn gù chuột và lão Tiến già tổ chức bắt cóc cô Bạch Lan. Chúng đưa cô ta về ẩn nấp ở đây nhưng lại bị bọn côn đồ khác tới cướp mất cô gái. Nếu tôi đoán đúng... xác ba tên Sơn gù, Bái và Tiến được bọn sát nhân chôn ở đâu quanh đây. Điều đó giải thích tại sao thằng Sơn gù lại đột nhiên mất tích. Nó đã bị giết chết.

Thiếu tá Nghi thần thờ:

- Nhưng bọn nào giết chứ? Bọn nào cướp cô Bạch Lan?
- Mình sẽ tìm ra bọn nó sau. Bây giờ hay tìm ra xác Sơn gù đi.

Hai người yên lặng.

Lát sau, Thiếu tá Nghi nói:

- Anh nhiều may mắn lắm. Tôi tưởng là anh chết rồi chớ... Xe tôi tới cửa rừng thì nghe tiếng tạc đạn nổ. Chúng cho người rình nên báo động và chạy hết ngay... Xe chúng chạy thẳng con đường này... Đâu đằng kia có lối đi ra quốc lộ.. Cũng may là có chúng tôi tới nên chúng mới bỏ chạy... Chứ không thì sau khi tạc đạn nổ, chúng sẽ vào nhà bắn chết anh lúc anh đã ngất đi...

Vân gật đầu:

- Đúng thế. Tôi cũng tưởng là tôi chết lần này... Cám ơn anh...

Một con chim lạ có sắc lông màu nâu óng ánh tới chuyền từng cành trong vòm cây trên đầu Vân. Chàng ngừng đầu nhìn theo chân chim và nghĩ tới số bạc mà ông Tạ Phong hứa sẽ trả cho chàng nếu chàng thành công. Chàng nghĩ tới Hóa cụt. Lão già đó chẳng còn có dịp say sưa vì thứ rượu cô-nhắc, uýt-ki, những thứ rượu mà lão thèm khát

suốt đời. Lão cũng là một người không có dịp được lãnh tiền thưởng của nhà tỷ phú họ Tạ.

Bỗng trong rừng cây có tiếng người la lớn.

Hai người cùng quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng người.

Thiếu tá Nghi nói:

- Coi bộ họ tìm thấy cái gì lạ...

Vân khó nhọc và nặng nề đứng dậy đi theo Thiếu tá Nghi.

Len qua những bụi cây gai thấp, họ đi vào một vùng tương đối rộng và có nhiều gốc cây lớn. Chừng bốn năm nhân viên cảnh sát đứng quanh một vũng đất trông có vẻ mới được đào sỏi. Mặt đất ở đó dường như hơi trũng xuống. Một viên cảnh sát báo cáo:

-.... Đất chỗ này xộp hơn đất chung quanh. Chắc có cái gì mới chôn ở đây.

Thiếu tá Nghi hất hàm:

- Còn chờ gì nữa? Đào lên.

Hai viên cảnh sát chạy trở về căn nhà gỗ. lát sau họ trở lại với cái sừng và cây cuốc. Họ xắn quần, cởi áo và thay phiên nhau đào đất.

Vân lại tới ngồi chờ trên thảm cỏ khô, lưng dựa vào một gốc cây.

Cuộc đào bởi diễn ra không lâu lắm. Chỉ vài phút sau, người ta đã ngửi thấy có mùi hôi thối bốc ra từ lỗ đất mới đào. Rồi hai viên cảnh sát ngừng tay... Họ nhảy vọt lên miệng lỗ...

Vân đứng dậy tới nhìn xuống hố. Dưới đó một vật tròn hiện ra. Vật tròn đó trông giống cái đầu người...

Với nét kinh hoàng lộ rõ trên mặt, người cảnh sát nói với Thiếu tá Nghi:

- Thưa Thiếu tá... dưới này có xác người.

Cổ trấn tĩnh để tỏ ra cứng rắn, Thiếu tá Nghi cao giọng:

- Các anh sẽ tìm thấy có ba xác người được vùi quanh đây... Việc của các anh là chỉ tìm ra nơi chôn thôi. Việc mang xác lên là việc của nhân viên Y tế. Các anh ở đây canh. Tôi về tỉnh và cho ngay xe Y tế lên đây lấy xác.

Vân được Nghi kéo đi:

- Đi về. Chúng ta còn nhiều việc phải làm... Xe toa đâu? Để moa lái về cho...

Khi ngồi vào xe, Vân mới nói:

- Mụ Năm ô-tô là nhân vật chính trong vụ này. Thoạt đầu thì bọn Sơn gù bắt cóc cô Bạch Lan, nhưng ngay sau đó bọn mụ Năm ô-tô đến đây cướp mất Bạch Lan và giết chết bọn Sơn gù. Đúng là mụ Năm chủ mưu vụ này.. Trong khi đó tất cả cứ nghi cho Sơn gù và tìm bắt Sơn gù. Rõ rệt quá rồi... Mụ Năm đã mua lái nhà hàng Tiên Cảnh bằng tiền chuộc mạng Bạch Lan... Mụ mua luôn cả lão luật sư gian manh đó làm bình phong cho mụ... Không ai nghi ngờ gì mụ vì ai cũng lầm rằng tiền đó là tiền mụ vay của lão luật sư.

Sắp mở máy xe, Nghi dừng tay:

- Anh tố cáo lão luật sư Dân thông đồng với mụ Năm? Coi chừng lão cáo già đó ạ. Tố cáo lão anh phải có bằng cứ, không thì vợ mặt với lão. Lão gian manh và nguy hiểm lắm. Bọn tôi đều ngán va chạm với lão.

Vân cười nhẹ:

- Tôi tin chắc là tôi phán đoán đúng và nếu các anh mở hồ sơ điều tra về cuộc hợp tác giữa mụ Năm và luật sư

Dân kỹ hơn, các anh sẽ thấy bằng chứng. Luật sư Dân vẫn thường làm những áp-phe phạm pháp. Lão vẫn mua lại hoặc làm trung gian bán lại những số tiền vàng... Vì những lý do nào đó không thể công khai tiêu thụ được ở thị trường. Khi có số tiền chuộc của Tạ Phong, mẹ Năm, với bản tánh gian ngoan của mẹ, biết rằng dù là bạc lẻ và bạc cũ, số bạc đó cũng đã bị ghi dấu. Nếu mẹ tiêu ra, các anh thế nào cũng tìm lại được một ít. Đằng này, từ ngày đó tới giờ cảnh sát vẫn chú ý mà vẫn chưa bắt lại được một trăm bạc nào trong số bạc đó? Như vậy có nghĩa là mẹ Năm đã bán trọn số bạc và số bạc đó đã được mang ra ngoại quốc, được trữ ở một nơi nào đó ở ngoại quốc. Và đó là lý do giải thích tại sao từ ngày đó các anh chưa tìm được đồng bạc nào của ông Tạ Phong cả... Trước khi bị bắn chết, Hóa cụt thú nhận với tôi là Sơn gù mang Bạch Lan tới đây và thằng Quần đen cũng có tới đây. Vì một nguyên do nào đó mà chúng ta chưa biết rõ mẹ Năm biết ngay về vụ bắt cóc cô Bạch Lan và mẹ biết rằng bọn Sơn gù, nếu làm ăn ở Đà Lạt thế nào cũng tìm tới ẩn nấp ở nhà Hóa cụt. Mẹ sai bọn đàn em tới đó và đúng, Sơn gù có ở nhà Hóa cụt. Sơn gù, Bái chuột và một tên côn đồ già nữa là tên Tiến già, đều bị bọn Quần đen giết chết. Chúng mang cô Bạch Lan về Sài Gòn và tiếp tục cuộc tống tiền. Ông Tạ Phong nộp tiền mà tưởng là nộp cho Sơn gù. Trong khi cả làng cứ bố đi tìm Sơn gù thì mẹ Năm ung dung ẵm bạc. Có tiền rồi, mẹ mua nhà hàng Tiên Cảnh. Có cái vỏ ngoài nhà hàng ấy, từ nay mẹ có bao nhiêu triệu cũng chẳng có ai nghi ngờ mẹ. Mẹ đàn bà đó nguy hiểm và gian manh thật.

Thiếu tá Nghi suy nghĩ rồi gật đầu:

- Anh nói như vậy cũng có lý, nhưng vẫn chỉ là giả thuyết thôi, chưa có bằng chứng gì rõ rệt. Dù cho người của tôi có tìm thấy đúng xác người chôn trong rừng đó là bọn

Sơn gù, mình cũng vẫn chưa có bằng chứng gì để quyết định rằng bọn đàn em mù Năm đã hạ thủ. Có Hóa cụt làm chứng thì bây giờ lão đã chết mất rồi.

Vân nói ngay:

- Đúng. Chúng mình phải tìm ra bằng chứng rõ rệt, mình chẳng làm gì được cặp bài trùng mù Năm với Luật sư Dân.

Chiếc xe lao vun vút trên con đường giữa rừng vắng khi bóng tối đã xuống.

- Nghi, anh biết tôi đang nghĩ gì không?

Thiếu Tá Nghi hỏi đùa:

- Siêu nhân đang nghĩ gì? Làm sao tôi biết?

- Tôi nghĩ rằng cô bé Bạch Lan, người làm cho chúng mình tương tự đến mất ăn, mất ngủ, mất hứng gần đàn bà từ nhiều tháng nay, hiện đang ở trong nhà Tiên Cảnh.

Thiếu tá Nghi ngạc nhiên vì lời nói của Vân đến nỗi quên cả mình đang lái xe. Ông quay lại nhìn Vân, miệng há hốc.. Con đường lại tới một khúc quẹo... Nếu Thiếu tá Nghi không bẻ lái lại, chiếc xe sẽ lao vào rừng.

Vân la lên:

- Coi chừng.

Thiếu tá Nghi toát mồ hôi lạnh. Ông phải dừng xe lại để thở:

- Anh vừa nói gì? - Nghi, hỏi lại.

- Anh có nhớ báo cáo của nhân viên của anh về nhà hàng Tiên Cảnh không? Báo cáo của Viễn Bốc Sơ đó?

- Tôi có đọc. Viễn hẳn có ghi nhận là trên lầu nhà hàng có nhiều căn phòng bí mật chớ gì? Tôi nghĩ rằng đó chỉ là phòng chứa bạc, chứa gái. Nhà hàng lớn với các khách

sạn thường có những phòng bí mật đó. Chuyện cũng thường.

- Tại anh đọc phớt qua nên không thấy một chuyện lạ... Đó là việc hẳn nhận thấy trên lầu nhà hàng đó có một căn phòng cửa sắt khóa chặt suốt ngày đêm. Không một ai được đặt chân vô đó, kể cả người vào quét dọn. Cả bọn Quần đen, Phiến đá là tay phải, tay trái của mụ Năm cũng không được vào. Tôi nghi Bạch Lan bị chúng giữ trong căn phòng đó.

Nghi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Không có lý. Chúng đã lấy tiền chuộc rồi, chúng còn giữ nàng làm gì?

Nghi lại sang số cho xe chạy.

Vân suy nghĩ nhiều về lời nói của Nghi. Đúng như Nghi nói. Mụ Năm có điên thì mới giữ Bạch Lan còn sống đến bây giờ. Một là mụ thả cho nàng về nhà nếu mụ tin chắc là suốt trong thời gian bọn mụ giữ Bạch Lan, nàng không biết gì hết về bọn mụ, nàng không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì có thể làm cho mụ bị án tử hình hoặc tù chung thân. Hoặc mụ đã giết nàng, biết và đào sâu, chôn chặt.

Nhưng có một cái gì đó làm cho chàng nghĩ là Bạch Lan còn sống. Chàng chỉ chưa tìm ra được bằng cứ về "cái gì đó" mà thôi.

- Biết đâu Bạch Lan lại chẳng còn sống? - Vân nói tiếp - Đã có bằng cứ gì đích xác là nàng đã chết đâu? Tôi tin rằng chỉ trong vài ba ngày tới mình sẽ biết rõ. Vấn đề bây giờ là chúng mình tấn công nhà Tiên Cảnh của mụ Năm bằng cách nào? Đó là vấn đề chúng ta cần bàn luận và tổ chức kỹ. Vì nếu Bạch Lan quả còn sống ở trong đó chúng ta phải làm sao cứu sống nàng ra. Nhà hàng Tiên Cảnh

được mục Năm kiến thiết bố trí như một pháo đài. Nếu chúng ta vào không nhanh, rất có thể khi vào tới, chúng ta chỉ còn thấy cái xác chết của nàng.

Nghi khuyến cáo:

- Suy nghĩ kỹ đã.

Vân gật đầu:

- Đúng. Chúng ta phải suy nghĩ nhiều trước khi đụng vào mục Năm. Mà một khi chúng ta khởi sự tấn công mục là phải tấn công chớp nhoáng.

Chừng hai tiếng đồng hồ sau đó, Nghi lái xe như bay. Vân nằm dài trên ghế, vừa hút thuốc vừa suy nghĩ. Khi xe về tới đầu xa lộ, Vân nói:

- Việc chúng ta có thể làm ngay là vô Marta Nhung. Nàng biết rằng Sơn gù có tới nhà Hóa cụt và gặp bọn Quần đen ở đấy. Em vũ nữ "xếch xy" đó là chứng nhân duy nhất của mình. Nếu để chậm, có thể nàng cũng bị mục Năm cho lệnh thủ tiêu. Marta hồi này hay lui tới nhà Tiên Cảnh, rất có thể nàng biết chuyện mục Năm giam giữ Bạch Lan ở đó. Hoặc ít ra nàng cũng có thể biết là có người thiếu nữ nào đó được giữ kỹ trên lầu. Rất có thể là nàng chưa biết rằng Sơn gù đã bị bọn mục Năm giết chết. Nếu mình cho nàng thấy xác Sơn gù, người tình cũ của nàng, biết đâu nàng chẳng nổi điên lên và tố cáo hết?

Thiếu Tá Nghi gật đầu:

- Đồng ý. Tôi sẽ cho bắt ngay đương sự. Ngay khi chúng ta về tới Sài Gòn, Marta sẽ bị bắt và lúc nào nhà hàng Tiên Cảnh cũng có hai nhân viên của tôi canh suốt ngày đêm.

Xe vào xa lộ, Thiếu tá Nghi cho xe chạy nhanh hơn.

o o o

Châu Dinh ra khỏi nhà y vào lúc năm giờ chiều. Sau cuộc gần gũi vui vầy với Mai và nàng này tỉnh rượu ra về, y còn nằm nghĩ được một tiếng đồng hồ trên chiếc giường rộng của y.

Người thiếu nữ bí mật sống trong nhà hàng Tiên Cảnh qua những lời thuật chuyện của Mai làm cho Châu Dinh thắc mắc và suy nghĩ nhiều. Y đi tới quyết định làm một cuộc điều tra về người thiếu nữ đó. Y đoán rằng nếu quả thật bọn mụ Năm có giữ một thiếu nữ ở trong nhà hàng, chắc chắn thiếu nữ đó đã bị chúng giam giữ và đe dọa, vì chẳng có người thiếu nữ nào - dù là gái chơi bởi đi nữa - có thể sống chung dưới một mái nhà với mụ đàn bà quái dị và thẳng con điên khùng, hung dữ của mụ.

Châu Dinh biết rằng nhà hàng chỉ mở cửa vào lúc bảy giờ tối, giờ bắt đầu có khách lác đác tới ăn cơm. Loại khách này thường có ít. Chừng chín giờ tối khách tới mới đông. Loại khách này thường ở lại nháy nhót luôn. Y đoán rằng năm giờ chiều là thời gian nhà hàng Tiên Cảnh vắng vẻ nhất. Vào giờ đó bọn Quần đen, Phiến đá, Khích ve đều có thể chưa tới hoặc đi chơi lẻ. Cả Phúc chó cũng có thể đi vắng. Thường thì vào giờ đó, trong nhà chỉ có mụ Năm và ông Đốc. Châu Dinh định tâm vào nhà hàng rất cẩn thận. Nếu thấy có bọn đầu trâu, mặt ngựa ở nhà, y lảng ngay.

Châu Dinh không đi vào nhà hàng Tiên Cảnh bằng cửa chính. Y đi vào bằng cửa nhỏ thông sang ga-ra sửa xe hơi. Buổi chiều thứ bảy, vào lúc năm giờ, công nhân ga ra sửa soạn ra về. Chẳng ai chú ý tới gã Tàu bề ngoài không có gì đáng để người ta phải chú ý.

Châu Dinh có tài mở khóa cửa không cần chìa khóa. Thời còn trai trẻ y đã nhờ cái tài này để sống. Từ lâu nay, y không cần dùng tới nó nhưng khả năng mở khóa cửa

thiên hạ vẫn còn đó. Tới trước cánh cửa nhỏ được bịt lại bằng vành sắt cho thêm chắc chắn, Châu Dinh rút đồ nghề ra tay và sau chừng mười lăm phút hí hoáy, y mở được cánh cửa.

Lọt được vào trong nhà Tiên Cảnh nơi mà trước đây chưa lâu y còn là chủ nhân, Châu Dinh rút súng ra cầm tay. Y cảm thấy trái tim đập mạnh nhưng vẫn tiến bước trên hành lang tối mờ.

Bên trong tòa nhà ngày xưa là của Châu Dinh tuy đã được sửa chữa nhiều nhưng y vẫn còn phân biệt được phương hướng. Y không trông thấy bóng một người nào và cũng không nghe thấy tiếng một ai nói. Y tìm tới được khung cửa sắt ở đầu hành lang trên lầu - căn phòng do Mai nói chuyện - một cách dễ dàng.

Cánh cửa phòng này cũng đóng kín đúng như lời tả cảnh của Mai. Nhưng cũng chỉ sau chừng mười phút hồi hộp nhưng làm việc rất có khoa học và quy củ, Châu Dinh cũng mở được cửa.

Gã Tàu già thấy hiện ra trước mắt một căn phòng lịch sự, trang hoàng thật đẹp và sang, toàn là đồ mới và đắt tiền...

Bạch Lan ngồi trong phòng khách. Châu Dinh nhìn ngay thấy nàng. Nàng thẫn thờ nhìn đăm đăm xuống sàn nhà y như ở đó có những hình ảnh gì đẹp lắm làm cho nàng phải say mê. Nàng bận bộ đồ lụa trắng ngà. Một làn khói xanh bốc lên từ những ngón tay búp măng của nàng. Châu Dinh nháy mắt để nhìn cho kỹ hơn... Bạch Lan cầm ở tay điều thuốc lá và điều thuốc đang cháy dở...

Châu Dinh đóng cửa lại và ngậy người nhìn người thiếu nữ. Y chưa bao giờ được gần một người đẹp, sang đến như thế. Người thiếu nữ đẹp và sang này tại sao lại ở đây? Nàng có liên hệ gì với bọn mục Năm, với tên côn đồ

ác ôn có cái tên "Chó" kèm sau tên cúng cơm do cha mẹ đặt ra? Y sợ khi thấy có người lạ đột ngột vào phòng, nàng sẽ sợ hãi, sẽ hét lên, nên y không dám cất tiếng hỏi nàng ngay.

Y thấy nàng có vẻ quen thuộc... Hình như y đã được chấy nàng trong phố hay nhìn thấy hình nàng ở đâu rồi... Trong vài giây đồng hồ đứng nhìn Bạch Lan, Châu Dinh nghĩ rằng người đẹp trước mặt y đó là một cô đào hát... Hoặc một nữ ca sĩ... Nhưng đào hát hay nữ ca sĩ làm gì có ai vừa đẹp vừa sang đến như cô này?

Y thấy Bạch Lan có vẻ như đã biết là có người vào phòng. Nàng biết nhưng như không cần để ý...

Châu Dinh khẽ nói:

- Chào cô...

Y lại chờ vài giây trôi qua mới hỏi tiếp:

- Cô làm gì ở đây?

Đôi mắt nặng của người thiếu nữ bị chất ma túy làm cho say mướt hướng về phía Châu Dinh...

Cái nhìn nặng và đôi mắt lơ đãng ấy cho Châu Dinh biết rằng người thiếu nữ đẹp bị chích ma túy:

- Đi đi... Đừng đứng đó... - Nàng mệt mỏi nói.

Châu Dinh ngọt ngào:

- Cô tên chi? Cho tôi biết tên cô?

Bạch Lan nhú đôi lông mày:

- Tôi... tên chi hả?... Tôi... cũng chẳng còn nhớ tôi tên chi nữa... Quên hết rồi... Ông đi đi... Hỏi làm chi? Nó biết ông vô đây, nó giận lắm đó... Nó giận thì ông nguy á...

Châu Dinh đến gần nàng hơn.

Chợt y rùng mình. Y đã nhận ra người thiếu nữ này chính là cô con gái nhà tỷ phú bị bắt cóc. Y đã nhìn thấy hình nàng đăng ở trên các báo. Người thiếu nữ này là cô Bạch Lan, con gái cưng của nhà tỷ phú Tạ Phong... Tại sao nàng lại ở đây? Bọn mục Năm ô-tô đã bắt cóc nàng ư? Trong cơn xúc động, Châu Dinh cuống cả lên. Y như người nghệt thờ...

Trời cho y một dịp tốt kinh khủng để trả thù mục Năm. Trả thù và có không biết bao nhiêu là tiền thưởng. Chỉ cần y đưa được người thiếu nữ này ra khỏi đây.

Cúi xuống gần nàng, y khẽ nói:

- Cô là cô Bạch Lan. Cô nhớ chưa?

Châu Dinh cố trấn tĩnh để giọng nói của y khỏi run:

- Cô bị chúng nó bắt về đây cách đây ba tháng. Cô nhớ chưa? Cô Bạch Lan?

Bạch Lan ngẩn ngơ:

- Bạch Lan? Tôi tên là Bạch Lan ư? Tôi không nhớ.

- Đúng mà. Tên cô là Bạch Lan. Ông già của cô là ông Tạ Phong, cô nhớ chưa? Cô đi với tôi, tôi đưa cô về nhà.

Nàng lắc đầu:

- Tôi không quen với ông. Không đi với ông đâu. Tôi bảo ông đi đi. Nguy cho ông ạ. Nó mà biết...

Hai đầu gối Châu Dinh đập vào nhau lập cập:

- Cô nói "nó" là thằng Phúc chó hả?

Bạch Lan gật đầu:

- Phải. Nó ạ. Nó ác lắm. Tôi đã thấy nó giết người trước mặt tôi. Một lần. Lâu lắm rồi. Ở trong rừng.

Châu Dinh nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng đứng dậy.

- Buông ra.

Tiếng la của Bạch Lan làm cho Châu Dinh toát mồ hôi lạnh đầy người. Sự xúc động vì tìm ra được Bạch Lan làm cho Châu Dinh quên mất cả thì giờ. Y đã ở trong nhà này tới mười lăm, mười sáu phút rồi. Mụ Năm, ông Đốc có thể vô đây bất cứ lúc nào...

- Phúc nó bảo tôi về đón cô mà. Nó chờ cô mà. Cô đi với tôi tới chỗ Phúc...

Châu Dinh nói bừa một câu như vậy mà đúng. Bạch Lan đứng lên như một cái máy. Nàng đã quen làm theo lời tên côn đồ đó nên nghe thấy tên nó là nàng đi liền. Quá mừng, Châu Dinh không nói đến câu thứ hai.

Y lập tức dắt tay nàng đi ra hành lang. Bạch Lan bước đi như người vừa ngủ, vừa đi...

Châu Dinh đưa nàng trở ra bằng lối cửa sau. Quãng đường đi thật dài đối với y. Trọn đời y, chưa bao giờ Châu Dinh thấy đoạn đường nào dài đến như thế.

Khi đưa Bạch Lan ra được tới đường vì đưa nàng vào được một chiếc tắc xi. Châu Dinh mới thở được dễ dàng. Y bảo tài xế chạy thẳng về nhà y.

Trong khoảng thời gian đó.

Quần đen vào phòng mụ Năm. Cả bọn côn đồ, kể cả Phúc chó, đều đi thanh toán Hóa cụt, chỉ còn Quần là ở nhà. Gã ngồi trước mặt mụ Năm với cái dáng điệu như một anh học trò nhỏ phạm tội đang chờ sự nghiêm phạt của bà Đốc trường.

Để cho Quần ngồi chán và toát ra đủ ba thứ mồ hôi lạnh, nóng, nửa lạnh nửa nóng... Mụ Năm mới nói:

- Tao đã nói trước mà y thể nào cũng bị lôi thôi vì bọn đàn bà. Nhưng mà đâu có thèm nghe lời tao..

Quần lo âu nhiều, có thể nói là gã bán loạn từ phút biết là Ma-ta đã thổ lộ chuyện Sơn gù tới nhà Hóa cụt với tên nhà báo mới làm thêm nghề "Cờm". Gã biết thế nào mụ Năm cũng có phản ứng về Marta, không thể nào mụ để cho Marta và cả gã nữa yên thân sau một lỗi lầm nặng đến thế.

Gã cố gắng bào chữa cho người tình. Dù sao, gã cũng yêu thương nàng vì gã biết rõ bản tính tàn nhẫn khủng khiếp của mụ Năm. Gã hy vọng mụ Năm sẽ nhẹ tay trừng phạt Marta vì gã là cánh tay mặt của mụ, gã là kẻ lập được nhiều công lao nhất:

- Đâu có phải lỗi tại nó, Má.
- Không phải lỗi tại nó thì còn tại ai nữa?

Mụ Năm gằn giọng:

- Mà muốn quy lỗi tại tao chẳng?

Quần đen rất muốn đáp thẳng cánh một câu như: "Đúng, lỗi tại bà. Vì bà đã bằng lòng cho thẳng con khủng của bà giữ con bé Bạch Lan trong nhà này. Chẳng phải lỗi tại bà thì còn tại ai?" Nhưng gã không dám nói.

Mụ Năm quyết định.

- Tao cấm cửa con đười ầy. Tao không muốn thấy mặt nó ở nhà hàng này. Mà biểu nó khôn hồn thì đi xa đường tao. Tao không ưa những con đười không biết giữ mồm, giữ miệng.

Quần đen định mở miệng nói nhưng đôi mắt dữ tợn sát nhân của mụ Năm nhìn trừng trừng vào gã làm cho gã lại nín khe. Gã lơ mờ thấy rằng không khéo cả mụ Năm cũng có máu điên chứ không chỉ một mình gã con mụ là thằng Phúc.

Càng nghĩ nhiều gã lại càng thấy sợ. Vì có vài lần Marta đã tò mò hỏi gã về chuyện “có một người con gái được mụ Năm giấu kín ở trên lầu nhà hàng”.

Người con gái bí mật đó là ai? Những lần bị Marta chất vấn về chuyện đó, Quần đều nói dối quanh. Gã nói không có ai là đàn bà ở trên lầu nhà hàng hết, trừ mụ Năm. Nhưng rõ ràng là Marta không tin. Nếu bây giờ Marta bị cấm không cho tới đây tức là những cuộc trình diễn vũ của nàng bị bãi bỏ, nàng không còn được mang danh hiệu “nữ thần sếch xy” nữa, rất có thể nàng sẽ uất ức và nàng sẽ đem chuyện bí mật của mụ Năm và của gã đi nói lung tung cho thiên hạ biết..

Nhưng nếu bây giờ gã nói cho mụ Năm biết rằng Marta có biết là trên lầu nhà hàng có một thiếu nữ bí mật chắc chắn là mụ Năm sẽ cho hoặc là Khích ve, hoặc là Phiến đá đi thủ tiêu Marta ngay lập tức.

Đẳng nào cũng chết... Quần bị kẹt vào một con đường cụt... Gã không nói cho mụ Năm biết cũng không xong, mà nói cho mụ biết tức là gã khai tử người tình.

Mụ Năm rất tinh, nhìn vẻ mặt bối rối của Quần, mụ biết ngay là gã đang gặp chuyện phiền nhiễu:

- Có chuyện gì vậy, Quần?

Mụ dùng cái giọng ôn hòa nhất của mụ để hỏi Quần.

Quần rót một ly cognac trong chai rượu để gần ông Đốc, uống một ngụm rồi nói xa xôi:

- Má à, người ta cứ nói rằng hễ giết người là phải đền tội sát nhân ở tù cái khi khô khi mốc gì đó. Nhưng điều ấy với chúng ta là sai. Chúng ta có làm sao đâu? Trái lại nữa là khác, mỗi ngày chúng ta lại khá hơn. Ta có nhà hàng lớn này, nhà hàng của ta mỗi ngày một đông khách. Tiền vô nhiều đều đều và công khai. Chẳng ai nghi ngờ gì ta,

ta trở thành những công dân khả kính của xã hội. Nhưng tình trạng tốt đẹp này có thể kéo dài mãi với ta không Má? Má thấy không? Chúng ta vẫn còn bấp bênh lắm. Chỉ cần Marta nó nói hở ra mấy câu, thế là lập tức chúng ta bị nguy hiểm ngay. Bây giờ nhờ may và biết kịp, chúng ta thanh toán được Hóa cụt cùng tên nhà báo lắm chuyện, chúng ta tạm yên... Nhưng tạm yên cho đến bao giờ? Tôi sợ ta không gặp may mắn mãi mãi.

Tuy Quần nói xa xôi như vậy nhưng cả mụ Năm và ông Đốc đều hiểu ngay là gã muốn nói tới ai.

Nhưng mụ Năm lặng thinh. Ông Đốc cũng nín thinh vì ông ta lúc nào cũng chờ mụ Năm phát biểu ý kiến rồi mới nói.

Quần đẩy thêm một câu:

- Chừng nào cô gái còn đó, chúng ta còn bị nguy.

Mụ Năm gằn giọng:

- Bộ bây giờ mày dám biểu tao phải làm việc này, không làm việc nọ theo ý mày sao?

Đã đâm lao là phải theo lao. Quần đã lỡ nói, gã phải nói hết:

- Tôi chỉ nói đến chuyện có lợi chung...Má dư biết là tôi không nói chuyện có lợi cho riêng tôi. Nếu không còn con bé Bạch Lan, bây giờ chúng ta tha hồ ăn ngon, ngủ yên. Dù cho Cớm có tìm ra được xác Sơn gù, ta cũng chẳng làm sao hết. Họ sẽ không có bằng cứ kết tội chúng ta. Má hãy bình tĩnh lại.. Nếu bây giờ bọn Cớm có điều gì nghi ngờ ta, đến bao vây nhà đòi vào khám. Má sẽ đối phó làm sao?

Câu hỏi đó đó làm cho mụ Năm mất ngủ nhiều đêm. Với Bạch Lan còn sống, đúng là mụ chứa bom nổ chậm ngay dưới gầm giường, chỉ cần người nào đá phải nó là nó nổ, tan xác như cám hết.

Mồ hôi lấm tấm trên trán ông Đốc, rất ít khi ông phát biểu ý kiến trước mẹ Năm nhưng lần này ông cần

nói:

- Thưa bà, anh Quần nói đúng. Chừng nào ta còn giữ cô gái đó, chúng ta còn nguy hiểm.

Mẹ Năm đứng dậy đi đi lại lại quanh phòng.

Hai người đàn ông ngồi yên nhìn theo từng bước đi của mẹ.

Vài phút nặng nề trôi qua, chợt Quần hỏi ông Đốc:

- Sao con đó nó không đau tim hở ông? Nó có thể đột ngột chết vì chứng đau tim lắm chứ? Thiếu gì người ngủ một giấc rồi ngủ luôn?

Gã lặng đi vài giây để cho mẹ Năm và ông Đốc thấm thía rồi mới giáng xuống đòn thứ hai:

- Làm sao Phúc nó biết rằng có ông và má dính vào nếu con đó chết vì bệnh đau tim?

Gã nói trúng tim đen của mẹ Năm và ông Đốc. Hai người này cũng rất muốn và chỉ muốn cho Bạch Lan chết, nhưng họ sợ Phúc chó.

Mẹ Năm đứng im như tượng gỗ. Mẹ dương mắt nhìn ông Đốc.

Ông Đốc run run:

- Có thể chích một mũi.. ngủ im không ai biết được.

Mẹ Năm do dự:

- Nếu... nó... biết thì sao?

"Nó" đây là để chỉ Phúc, thằng con khùng mà chính mẹ cũng sợ.

Ông Đốc lắc đầu:

- Không có bằng cứ... Cô ấy sẽ ngủ rồi ngủ luôn...

Ông ta thâm hết can đảm để khuyến khích mục Năm quyết định cái việc mà ông, dù say sưa suốt ngày, cũng biết là nguy hiểm và có hậu quả khủng khiếp:

- Nếu ta làm thì làm ngay tối nay... cậu ấy đi vắng. Khi về tới, cậu ấy sẽ thấy cô ấy ngủ như mọi khi. Sáng mai là xong cả.

Mục Năm nhìn đồng hồ:

- Chỉ còn nhiều lắm là hai tiếng đồng hồ nữa nó về tới...

Phúc chó đã thay Quần cùng đi với bọn Phiến, Khích lên rừng lá thú tiêu Hóa cụt.

Quần lại nói:

- Chúng ta bắt buộc phải làm việc đó. Má... dù cho nó có phản ứng gì đi nữa, chúng ta cũng không bị nguy bằng còn giữ cô gái đó.

Mục Năm ngồi phịch xuống ghế. Hai bàn tay hộ pháp của mục năm chặt lại, mồ hôi cũng tiết ra từng giọt trên mặt mục:

- Đúng! Ta phải làm. Tối nay là dịp tốt nhất.

Như đã quyết định, mục nói với ông Đốc:

- Ông lên làm việc đó đi. Xong, ông đi nằm đâu qua đêm nay. Trưa mai hãy về. Nó có hỏi gì, làm gì ông cũng cứ nói là ông không làm gì, ông không biết gì hết... Quên nữa, mà cũng đi đi... để mình tao ở nhà..

Gã côn đồ thở ra một hơi dài. Như vậy là coi như xong. Một thời gian sau ngày cô Bạch Lan chết, mọi việc êm ả trở lại, Marta sẽ lại có thể trở lại đây với gã.

Bây giờ đến lượt ông bác sĩ già đứng chết trân. Cả người ông ta cứ mềm nhũn ra như không còn chút khí lực nào

hết. Việc của ông bây giờ là phải sửa soạn một ống thuốc chích, một mình đem vào phòng Phúc chó, chích vào da thịt người con gái nằm trong đó. Một hành động giết người lúc tỉnh trí. Những kẻ giết người trong cơn điên giận giết dễ biết là chừng nào, giết người lúc tỉnh như ông thế này mới là khó...

Như mọi khi, nếu ông Đốc trừ trừ sau khi mụ đã ra lệnh như vậy, mụ Năm đã gắt ầm lên. Nhưng tối nay, chính mụ cũng thấy việc làm của ông già là quan trọng và khó khăn. Mụ chỉ dục nhẹ:

- Ông đi sửa soạn đi. Còn chờ gì nữa. Trước sau gì ông cũng phải làm mà. Đi...

Như người mất hồn, ông già loạng choạng ra khỏi phòng.

Mụ Năm quay lại Quần:

- Còn mày, đi đi. Tao không muốn thấy mày luẩn quẩn ở đây. Trưa mai hãy tới. Ai hỏi hãy nói là đau. Phải giữ bí mật việc làm của ông Đốc. Cả hai thằng Phiến, Khích mày cũng đừng nói gì với chúng. Vô ích! Nghe chưa? Nhất là đừng nói gì hết với con Marta. Nếu cần thì chỉ đánh cho nó một trận cẩn thận cho nó chữa cái tật hay nói đến chuyện người khác.

- Má yên trí...

Đến lượt mụ Năm thở dài:

- Tao sẽ phải để ý tìm cho Phúc nó một đứa khác để... làm bạn với nó. Bây giờ nó đã quen có đàn bà ở cạnh rồi...

Quần cười gượng:

- Tôi sợ má tìm hơi khó đó má...

Mụ Năm trở lại mụ đàn bà gian manh thường ngày:

- Có tiền thì không có gì khó cả. Mà không nghe người ta nói: "có tiền mua tiên cũng được" đó sao?

Quần đi ra ông Đốc run rẩy lên cầu thang. Quần nhìn thấy ông ta lên lầu và chàng thấy thương hại ông ta, gã thương hại cả Bạch Lan. Người thiếu nữ quả thật là không may. Ai dám bảo người thiếu nữ con nhà tỷ phú có sắc đẹp, có đủ mọi thứ ấy lại chết một cách thảm khốc như vậy? Thật là oái oăm. Có khi ông trời ổng cho người ta tất cả để rồi chẳng cho hưởng cái gì cả. Đó là trường hợp của những anh chị giàu có nứt đố đổ vách bị những bệnh nan y như cùi, ung thư, hoại huyết, hoặc bất lực...

Nhưng xét kỹ trường hợp của Bạch Lan, Quần thấy rằng chẳng thà nàng chết đi nhẹ nhàng vì một ống thuốc ngủ còn hơn là phải sống như nàng đã sống từ mấy tháng nay bên cạnh một thằng nửa quý, nửa khùng điên, dơ dáy như thằng Phúc chó...

Đùng thế, chẳng thà chết đi nàng còn sướng hơn...

Ra tới đường, Quần ngồi vào xe hơi. Gã nghĩ đến chuyện đi coi xi-nê cho qua thì giờ. Sài gòn hồi này có phong trào chiếu phim kiếm hiệp Trung Hoa. Coi loại phim này thấy thiên hạ chém giết nhau đã con mắt mà lại đỡ phải suy nghĩ...

Coi xi-nê xong, gã về nhà báo cho Marta biết rằng đêm nay được nghỉ hát. Gã sẽ giảng hòa với nàng bằng một chầu đưa nàng đi ăn cơm Tây rồi đưa nhau về nhà. Những cặp vợ chồng trẻ và đa tình như gã với Marta thương yêu nồng say hơn sau khi đánh nhau kịch liệt bằng chân tay.

Quần lái xe đi. Gã không để ý nên không thấy là cửa nhà hàng Tiên Cảnh đã có nhân viên an ninh chìm, người của Thiếu tá Nghi bí mật canh gác.

o o o

Đứng dừng lại ở dưới chân cầu thang, Phúc chó nhìn mục Năm đứng sững bên trên.

Phiến đá, Khích vre đứng sau lưng Phúc chó.

Ba tên vừa đi từ rừng Lá về tới. Chúng vừa giết xong Hóa cụt.

Chúng tin là chúng cũng giết được cả tên nhà báo đang ngồi thăm vấn Hóa cụt nhưng vì có xe cảnh sát tới nên chúng phải chuồn gấp không thể ở lại kiểm soát cho chắc chắn được. Có điều, chúng biết chắc là chúng đã giết được Hóa cụt.

Phiến đá nhìn qua vai Phúc chó lên cao và thấy mặt mục Năm có những nét gì rất lạ. Y chưa hề bao giờ thấy mục Năm có cái vẻ kỳ dị như thế...

Từ ngày về làm đàn em của người đàn bà khác thường này tới giờ, chưa có lần nào Phiến đá nghĩ rằng mục đã già. Bây giờ nhìn nét mặt mục, Phiến đá chợt thấy là mục Năm đã già yếu. Sự nhận thấy bất chợt đó làm cho Phiến bỗng dưng xúc động.

Phúc chó hiểu ngay là có một sự việc gì quan trọng lắm vừa xảy đến với gã. Và với gã, sự việc quan trọng chỉ có thể là việc liên can tới Bạch Lan.

Ngoài Bạch Lan ra, gã không thấy chuyện gì là quan trọng cả.

Phúc chó cũng chưa từng bao giờ nhìn thấy mẹ gã có vẻ mặt lạ lùng đến thế. Bộ mặt phì phị có làn da chỗ thì đỏ, chỗ tím tái, lúc đó có thể được coi là tượng trưng của sự sợ hãi và tuyệt vọng.

- Sao vậy má? - Phúc chó hỏi dồn - Chuyện gì vậy?

Mục Năm không trả lời ngay.

Bọn côn đồ thấy rằng dường như mẹ muốn nói lắm mà tiếng nói cứ nghẹn lại trong cổ họng mẹ.

Phúc chó hét lên:

- Làm sao? Có cái gì mà nói cho tụi tôi biết chứ?

Hả?

Mẹ Năm không nói được vì mẹ đang bận nghĩ thầm: "Khi nó biết nó sẽ giết mình ngay... Chỉ có thằng Quân là nó dám bảo vệ mình, nhưng mình lại bảo nó đi mất rồi. Hai thằng kia không dám cản nó... Nó sẽ giết ngay mình và ông Đốc... Nó sẽ dùng dao.."

Đột ngột, miệng mẹ Năm phát ra tiếng nói:

- Con nhỏ Bạch Lan trốn đi mất rồi..

Phúc chó giật người lên như người gã bị một luồng điện mạnh chạy qua. Gã nhô người ra đằng trước, nhìn trố mắt vào mặt mẹ Năm. Vành môi mỏng ra, để lộ vài cái răng nhọn, trắng nhợt...

- Bà nói dối tôi...

Gã gầm lên:

- Bà đã giết nàng phải không?

- Nó đi mất rồi... Đi từ lúc nào tao không biết... Tao lên phòng may cách đây hai tiếng đồng hồ, cửa mở, nó không còn ở trong...

Phúc chó chồm những bậc thang. Mẹ Năm lùi sát vào vách. Khi tới trước mặt mẹ, gã côn đồ sát nhân dừng lại, gã nói vào mặt mẹ gã:

- Bà mà giết nàng, tôi sẽ giết bà. Khốn nạn! Tôi đã nói từ trước rồi mà. Không nghe tôi, bà chết đừng có oán.

Mẹ Năm nhắc lại như người mất hồn:

- Nó đi mất rồi. Nó đi mất rồi. Mất lâu rồi.

Phúc chó nhảy xổ vào phòng...

Mụ Năm đứng im chờ. Tất cả bọn côn đồ cùng đứng lại tại chỗ.

Tất cả đều biết là Phúc chó sẽ có phản ứng rất dữ nếu gã mất Bạch Lan, nhưng gã sẽ làm gì khi trở ra ai cũng sợ và ai cũng muốn biết.

Họ nghe tiếng chân Phúc chó va chạm vào bàn ghế trong phòng.

Phiến gượng hỏi:

- Cô đó làm sao mà ra thoát được, Má?

Mụ Năm chiếu cặp mắt sợ hãi nhìn xuống:

- Tao không biết Khi tao lên coi chừng, không thấy nó nữa...

Khích ve ấp úng:

- Ông Đốc đâu rồi rồi?

- Ông ấy "phú linh" rồi, ông sợ... Chúng mày có đường có nẻo cũng mau mà đi đi... Bọn mình khốn nạn tới nơi rồi. Vào giờ này chắc là bọn Cớm nó đã gặp con bé và chúng nó sắp kéo tới đây.

Nhưng Phiến nói:

- Chắc có chuyện gì xảy ra đây. Nếu quả thực bọn Cớm bắt được con bé đó, chúng nó đã tới nhà mình từ lâu rồi. Nếu bây giờ mà chúng chưa tới thì rất có thể là con bé đó chưa đi thoát.

Mụ Năm thều thào:

- Mày nghĩ là nó vẫn còn núp đâu đó trong nhà này ư?

- Không chắc, nhưng mình phải tìm coi...

Phiến định bước lên cầu thang.

Phúc chó hiện ra trên cao, con dao sáng loáng trong tay gã, đôi mắt vàng rực lửa. Phiến đứng lại. Y nhìn Phúc chó tiến dần đến bên mộ Năm.

Phúc chó bước đến thật êm:

- Bà giết nàng? Bà đã giết nàng? Hà? - Gã gằn giọng - Tôi đã cảnh cáo bà trước: bà mà giết nàng, tội... Bây giờ bà chết đừng có kêu oan...

Mộ Năm đứng yên như tượng đá. Nhưng cơn sợ hãi và cái chết gần hồi thúc làm cho mộ vội nói:

- Tao không biết nó. Có kẻ lọt vào mang nó đi. Nó không thể nào ra đi được một mình... Mà không thấy là nó khóa cửa bị mở ầu nên xây sát đó sao? Mà muốn giết tao? Được lắm... Mà cứ giết tao đi... Tao chết bây giờ càng đỡ khổ. Bây giờ mà đâu còn cần đến tao bảo vệ mà nữa... Giết đi.. Mau...

Nếu mộ Năm tỏ ra sợ hãi, van xin cuống quýt, rất có thể lưỡi dao trong tay gã con trai khùng của mộ đã lướt ngọt ngang cần cổ mộ. Nhưng vì mộ tỏ ra cứng rắn, vì mộ dục gã giết mộ đi, Phúc chó đâm ra hoang mang.

Mộ Năm đã thoáng nhìn thấy ánh lửa do dự trong mắt Phúc chó...

Mộ lại hồi thúc:

- Mà còn chờ gì nữa? Giết tao xong đi... Giết tao rồi mà sẽ là chúa đảng. Mà sẽ không thể trông cậy và ai hết... Mà sẽ phải đề phòng tất cả mọi thằng quanh mà... Mà sẽ không tin cậy được bất cứ thằng nào... Chúng nó chỉ chờ mà ngủ là chúng nó giết mà.

Mộ nhìn thẳng vào mắt thẳng con:

- Lúc đó mà sẽ trốn nấp ở đâu? Ai sẽ lo cho mà?

Lưỡi dao sáng loáng trong tay Phúc chó bắt đầu run run. Mặt gã rời mặt mụ Năm để nhìn xuống mặt Phiến, mặt Khích, rồi trở về mặt mẹ gã. Gã thều thào:

- Bây giờ mình phải làm sao? Phải làm sao tìm ra nó?

Mụ Năm thở ra một hơi dài. Đến lúc đó mụ mới biết là từ mấy phút rùng rợn vừa qua, mụ đã ngừng thở hoặc chỉ còn thở rất ít. Nếu cuộc "suýt păng" này mà kéo dài thêm phút nữa, chắc mụ sẽ ngã xuống chết ngất

Bây giờ mụ mới hiểu lý do những vụ đàn bà ngã ra chết ngất. Đó là nỗi sợ hãi làm cho họ nghẹt thở.

Bây giờ mụ đã thẳng thẳng con khùng một keo nhưng như thế chưa hẳn là mụ đã thẳng hoàn toàn, mụ còn phải tỏ ra khôn khéo nhiều, chỉ cần một lời nói sơ hở, một cử động sai lầm, lạc chỗ là mụ vẫn có thể bị giết...

Nhanh trí và khôn ngoan đến như mụ Năm mà đến trường hợp này cũng cử động ngây ra. Mụ biết chắc là có kẻ bí mật nào đã lẻn vào nhà đưa Bạch Lan đi, nhưng kẻ đó là ai? Làm sao tìm ra được kẻ đó ngay bây giờ? Làm sao ngăn được kẻ đó đừng đưa Bạch Lan tới cảnh sát?

Chợt có tiếng chân người chạy rầm rập bên ngoài.

Cả bọn quay lại nhìn ra cửa, Phiến đá và Khích ve đã rút súng ra tay. "Cớm" đến chẳng?

Nhưng người chạy vào đó chỉ là ông Đốc.

Thở hỗn hển, ông Đốc ngã dúi vào thang cửa. Ông vừa chạy vội và hơi sức tàn làm cho hai chân ông không còn đứng vững được nữa. Ông hoa cả mắt lên nên chỉ trông thấy lỗ nhố người đứng mà không nhìn rõ ai vào ai...

- Bà... Bà Năm đâu?

Ông Đốc thều thào.

- Chi vậy, ông Đốc?

Mụ Năm đứng trên cao nói xuống:

- Châu Dinh nó bắt cô Bạch Lan. Thằng Tàu khốn nạn ấy nó lên vô nhà mình từ hồi nào. Chính nó...

Phúc chó nhảy ba bước hết cầu thang. Gã tới nắm ngực áo ông Đốc lắc mạnh:

- Ông thấy nó ở đâu? - Gã găm vào mặt ông già - Sao ông biết là thằng Tàu đó nó bắt Bạch Lan? Sao ông biết?

Mụ Năm nặng nề đi xuống. Mụ gạt tay gã con ra. Mụ đã nắm lại được quyền chủ động và chỉ huy:

- Đừng có làm mạnh với ông ấy.. Mày ngu lắm. Muốn ông nói rõ ràng thì phải từ từ. Mày có vội cũng vô ích. Để tao hỏi ông.

Mụ ra hiệu cho Khích:

- Đưa ông tới ngồi ghế. Rót cho ông ly rượu.

Kho ông Đốc đã ngồi vững trên ghế rồi, mụ Năm mới lại hỏi:

- Sao? Ông chắc chắn là Châu Dinh nó bắt con bé chứ?

- Khi ở đây ra, - sau khi biết mất cô gái - Ông Đốc bắt đầu cuộc kể lể - Tôi sợ quá, tôi đi mà không biết là mình đi đâu nữa. Tôi biết là nếu ở lại nguy hiểm, nhưng tôi không thể đi xa được nhà này. Tôi trở vào uống rượu ở quán cóc sau nhà mình... Sau nhà mình có ga-ra sửa xe hơi và ở trước cửa ga-ra có quán cóc, bán cơm đĩa cho công nhân và phu xe...

Tôi ngồi đó như thằng chết rồi, chợt tôi nghe mấy chú nhỏ làm trong ga-ra xe hơi ra đó ăn cơm nói với nhau về chuyện chúng vừa thấy một chú Tàu dắt một cô gái áo trắng, đẹp lắm ở trong nhà Tiên Cảnh đi ra bằng lối cửa

sau. Nhà mình có cửa sau đi qua ga-ra phải không nào? Tôi nghe được chuyện đó và còn ngần ngại chưa biết thằng cha Tàu đó là ai thì một thằng nhỏ lại nói: "Cha ba Tàu đó là ông chủ trước của nhà hàng Tiên Cảnh". Như vậy thì chẳng là thằng Châu Dinh thì còn ai? Thằng Tàu đó vẫn hận mình đã cướp mất nhà hàng nên nó rình hại mình. Mình đâu có để phòng nó.

Phúc chó đăm bổ ra cửa.

Mụ Năm gọi vội:

- Phúc! Để má tính đã nào. Mà đi đâu vậy?

Nhưng Phúc chó như không nghe tiếng. Mụ Năm bảo Phiến:

- Nó đến nhà riêng của lão Châu Dinh đó. Mà đi theo coi chừng nó, cả thằng Khích nữa. Đi mau...

Nhưng Phiến lắc đầu:

- Thôi, tôi ngán cái trò giật gân này rồi. Nếu Má chịu thủ tiêu ngay con nhỏ đi theo đúng sách vở, đâu mình có bị giật gân như vậy? Thôi Má cho tôi xin tiền của tôi, tôi đi.

Mụ Năm lắc đầu:

- Không ngờ mà ngu đến vậy? Mà định đi đâu bây giờ? Đời này buộc chặt vào nhà này, mà hiểu chưa? Mà muốn đi nhưng tao không đưa mà lấy một xu. Tao bảo mà với thằng Khích đi theo nó. Chúng mà có nghe hay không?

Phiến ngần ngại. Rồi gã lẩm nhẩm chửi thề trong miệng và quay đi theo.

Mụ Năm quay lại nhìn ông Đốc:

- Tôi tưởng tôi không còn được gặp ông nữa chứ?

Giọng nói của mẹ có đôi chút âm thanh thân ái, trách móc.

Cầm ly rượu trong tay, ông Đốc nhún vai:

- Bà muốn tôi đi đâu bây giờ? Bà nói đúng, cuộc đời tôi đã dính liền với nhà này. Tôi sẽ chết ở đây thôi. Bây giờ sao, bà?

Mẹ Năm thở nhàn:

- Phúc nó sẽ bắt được con nhỏ. Nó sẽ giết thẳng Tàu già. Mọi việc rồi sẽ trở lại y như trước. Tôi hy vọng như thế.

Mẹ quyết định thay cho ông Đốc:

- Ông cứ ở đây với tôi. Nếu ông có làm sao, tôi cũng sẽ như ông vậy...

Và mẹ trấn tĩnh ông ta bằng một câu:

- Không sao đâu. Ông đừng sợ. Tôi sẽ đưa ông ra thoát vụ bồi rồi này. Ông cứ ở gần tôi là không có sợ gì hết.

o o o

Bạch Lan nằm dài trên chiếc đi-văng trong căn phòng đàn ông độc thân của Châu Dinh, mắt vô hồn của nàng rộng nhìn lên trần nhà. Nàng nằm im, không để lộ cho Châu Dinh biết là nàng đang nghĩ gì, đang muốn gì...

Trong bất cứ một trường hợp nào khác, sự có mặt của một người thiếu nữ đẹp như Bạch Lan trong căn nhà này đã làm cho Châu Dinh thú vị, sốt sắng. Tuy đã có tuổi, Châu Dinh vẫn còn mạnh về mục sinh lý. Cũng như đa số những anh Tàu già sống không vợ con, Châu Dinh rất cần đàn bà, rất thích đàn bà. Nhưng hôm nay, sự có mặt của người thiếu nữ này chỉ làm cho anh Tàu già thêm bồi rồi...

Khi biết chắc rằng người thiếu nữ bị đánh thuốc mê trong phòng kín trên lầu Tiên Cảnh là con gái nhà tỷ phú Tạ Phong. Châu Dinh chưa quyết định y sẽ làm gì ngoài việc làm sao đưa Bạch Lan ra khỏi tổ quỷ này. Nếu bọn mục Năm bắt gặp y trong đó, y sẽ bị chúng giết như con chuột. Bây giờ khi đưa được Bạch Lan yên lành về nhà riêng của y rồi, Châu Dinh mới tính việc y phải làm...

Y không muốn gọi cảnh sát tới giao cho họ Bạch Lan, vì làm vậy, y sẽ chẳng lãnh được nhiều tiền. Y cần nói chuyện thẳng với nhà tỷ phú. Nhưng y lại không biết điện thoại nhà riêng của Tạ Phong. Y cũng chẳng biết nhà tỷ phú này có những cơ sở thương mại nào ở Sài Gòn. Càng người có nhiều tiền lại càng sống xa mọi người và sống kín đáo. Tạ Phong có những nơi lui tới và có những nơi liên lạc riêng mà một anh Tầu như Châu Dinh không thể biết cũng như không thể tới gần được.

Thời gian qua thật mau.

Châu Dinh không thể bỏ một mình người thiếu nữ bị ma túy làm cho dại này ở nhà để đi xuống phố tìm cách liên lạc với ông thân cô ta. Mà y cũng chẳng thể ngồi bó giò ở nhà như thế này mãi. Không ai nhìn thấy y ra vô nhà hàng Tiên Cảnh, như vậy có nghĩa là Phúc chó cùng mục Năm đều không biết y là người đã bắt cóc Bạch Lan mang đi, nhưng ai biết đâu có những chuyện gì bất ngờ xảy ra? Biết đâu Mai lại chẳng tới làm và khai với mục Năm về chuyện bị y hời dờ? Châu Dinh bị Phúc chó ám ảnh nặng nề.

Nếu Phúc chó biết thủ phạm vụ bắt cóc lần thứ hai là y, y sẽ chẳng sống lâu được. Ít nhất y cũng không thể sống để lãnh tiền thưởng của Tạ Phong. Làm sao bây giờ?

Y cố gắng làm cho Bạch Lan nhớ lại dĩ vãng của nàng. Nhà riêng của nàng ở đường nào? Số bao nhiêu? Điện

thoại nhà nàng? Làm sao gặp được ông Tạ Phong v.v...

Nhưng Bạch Lan cứ trơ trơ ra. Nàng đứng đưng thì đúng hơn, nàng không còn nhớ nàng là ai hết. Trong khi Châu Dinh bồn chồn và lo âu hỏi nàng, nàng cứ tỉnh bơ như y hỏi ai chứ không phải hỏi nàng.

Đến một lúc bực quá, Châu Dinh đẩy mạnh vào vai Bạch Lan:

- Tỉnh lại chứ? Làm cái gì kỳ vậy? Lại ngủ à?

Sự đụng chạm của bàn tay Châu Dinh làm cho Bạch Lan có phản ứng sợ hãi: nàng giật mình, hai mắt trợn tròn, lùi xa sát vào vách.

Thấy làm nàng sợ hãi không có lợi, Châu Dinh lại dịu giọng:

- Cô không cần phải sợ tôi. Tôi giúp cô mà. Tôi muốn đưa cô về với ba cô nhưng tôi không biết nhà cô ở đâu. Tôi cũng không biết số điện thoại của ba cô. Cô nhớ lại đi, nói cho tôi biết nhà cô ở đâu đi, tôi đưa cô về nhà cô ngay.

Bạch Lan co rúm người lại, nàng chỉ run rẩy:

- Để tôi yên. Đừng đụng vào người tôi.

- Nếu tôi không tìm được ba cô ngay, cả cô và tôi cùng bị nguy. Thằng Phúc chó nó có thể tới đây. Cô thấy nguy không? Cô...

Bạch Lan đột ngột vùng dậy.

Nàng chạy nhào ra cửa. Châu Dinh túm được nàng ở sau cánh cửa.

- Buông tôi ra. Tôi sợ lắm. Cho tôi đi. Xin van ông...

Châu Dinh kéo nàng trở lại. Y đẩy nàng ngã xuống đi-văng và chặn tay lên miệng nàng:

- Im ngay. Bộ cô muốn cho thằng Phúc nó tới đây sao?

Bạch Lan ú ớ:

- Phải! Tôi muốn nó tới.

Châu Dinh rùng mình:

- Nó tới, nó sẽ làm gì, cô biết không?

Lần đầu tiên kể từ phút gặp Bạch Lan, Châu Dinh thấy mắt nàng sáng lên một vài tia sáng thông minh hiểu biết:

- Biết chứ - Nàng nói rõ ràng - Nó sẽ giết ông! Nó sẽ mang tôi về. Tôi cần nó. Tôi chẳng cần ai hết. Tôi chỉ cần có nó.

Quá nản, Châu Dinh buông nàng ra:

- Được rồi, tôi gọi cảnh sát tới vậy.

Châu Dinh biết rằng hễ gọi cảnh sát, y sẽ bị phiền nhiễu lắm và y sẽ tiếc tiền lắm, nhưng biết làm sao được. Cảnh sát phải tới đây trước khi Phúc chó tới. Chẳng thà được ít tiền còn hơn là chết thảm.

Bên ngoài trời mưa lớn, Châu Dinh đi tìm áo mưa. Khi y trở ra, Bạch Lan đứng chặn lưng vào cánh cửa:

- Ông không được gọi cảnh sát.

Châu Dinh ngạc nhiên:

- Kỳ cục chưa? Cô điên à? Tôi gọi cảnh sát tới là vì cô. Để cho thằng ác ôn ấy nó không bắt lại được cô. Cô không thấy là tôi liều chết vì cô hay sao?

Bạch Lan lắc đầu quày quật:

- Không. Tôi đã nói là tôi không cần ai hết. Tôi chỉ cần có nó.

Lúc đó Bạch Lan như tỉnh lại, nàng như người biết rõ thân phận của nàng, nàng nức nở:

- Tôi không thể nào xa nó. Dù tôi ghê tởm nó. Có nó tôi mới sống được.

- Cô điên mất rồi. Tôi không cần nói với cô nữa.

Châu Dinh xô tới đẩy mạnh người thiếu nữ ra để mở cửa. Nàng túm chặt lấy y. Hai người vật lộn, dằng co nhau. Anh Tàu già điên tiết lên, anh xáng cho nàng mấy cái tát nẩy đom đóm mắt, nhưng nàng vẫn cứ túm chặt.

Chiu Dinh đẩy mạnh, Bạch Lan ngã chúi vào cái bàn thấp...

Nàng với được cái đĩa đựng tàn thuốc lá bằng đồng thật lớn để trên bàn và chồm tới đập mạnh cái đĩa vào ót anh Tàu già khi y đang quay lưng lại mở cửa...

Châu Dinh - không kêu được một tiếng - từ từ khụy chân và ngã xuống nằm dài trên sàn gác.

Cái đĩa gạt tàn thuốc bằng đồng rơi xuống và Bạch Lan cũng quỳ gối trên sàn. Nàng cúi mặt khóc. Và trong căn phòng vắng, kín cửa chỉ còn có tiếng khóc thút thít, rấm rứt của người thiếu nữ không may.....

Chừng mười lăm phút sau đó.

Có tiếng động lạ vang lên đâu đó làm cho Bạch Lan ngừng đầu lên nghe ngóng. Tiếng động như tiếng mở cửa sổ nhưng lại phát ra từ phòng tắm.

Cùng lúc đó, Châu Dinh cũng tỉnh lại. Y xoay mình nằm ngửa và giơ hai tay lên ôm đầu, miệng rên rĩ.

Cánh cửa phòng tắm mở ra và Phúc chó bước vào.

Đôi mắt vàng rực lửa của gã nhìn Bạch Lan trước rồi nhìn xuống anh Tàu già đang nằm ôm đầu dưới chân cửa ra vào.

Dù chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, Châu Dinh cũng cảm thấy nguy hiểm gần kề. Linh tính tự nhiên báo cho y biết sắp đến lúc tận số. Y lồm cồm ngồi dậy hai tay giơ ra đằng trước như để chống cự.

Làn môi mỏng nhả lại thành một nụ cười, Phúc chó tiến lại gần Châu Dinh.

Bạch Lan trông thấy lưỡi dao sáng loáng trong tay Phúc chó.

Nàng vội vã quay mặt đi.

Những tiếng ăng ặc vang lên trong căn phòng kín sau đó làm cho Bạch Lan ghê rợn, nàng phải lấy tay bịt tai lại.

Giữa những tiếng ăng ặc phát ra từ cổ họng Châu Dinh đó là những tiếng dao đâm phập phập vào thân xác anh Tàu già.

o o o

Marta Nhung đã bị giam trong một căn phòng kín bưng và hôi hám, chật chội hai tiếng đồng hồ. Nàng vừa mệt mỏi, vừa sợ hãi, vừa tuyệt vọng.

Khi mới bị cảnh sát bắt đem về đây, nàng đã la hét làm dữ, đòi gặp ngay ông Cò, dọa kiện vì tội bắt giam nàng trái phép, dọa sẽ nhờ báo chí can thiệp làm cho những kẻ bắt giam nàng trái phép hôm nay sẽ phải nhục nhã, phải bị treo áo v.v...

Nhưng dường như chẳng có ai thềm chú ý đến nàng. La hét, dọa nạt mãi Marta cũng thấy mệt và vô ích. Từ lúc bị giam vào căn xà lim này, nàng có cảm giác như bị chôn sống vào một căn nhà mồ. Nàng đã hết ý chí và sức lực tinh thần cũng như vật chất để phấn đấu.

Nàng thắc mắc không hiểu người ta bắt giam nàng vì tội gì. Trưa nay, sau cuộc nói chuyện bị lừa bởi gã đàn ông lạ

mặt, Quần vội vã tới ngay nhà hàng để báo cáo với mục Năm, Marta cũng bỏ đi chơi lang thang. Nàng đến nhà chị em bạn chơi, gặp đám đánh tứ sắc nhưng nàng không còn tinh thần đâu để ngồi vào đám bạc vì để quên hết mọi chuyện, nàng bận trí nhiều về phản ứng của mục Năm, của Quần về sự sơ hở của nàng. Sau cùng, nàng quyết định bỏ đi một thời gian, nàng lánh mặt để tránh rắc rối và nếu cần, bỏ luôn cả gã tình nhân côn đồ, bỏ luôn cả màn trình diễn của nàng ở nhà hàng Tiên Cảnh. Vào lúc bảy giờ tối, nàng trở về phòng để lấy ít quần áo.

Nhưng khi nàng vừa xách va ly xuống tới đường, đang đứng chờ tắc xi thì có hai người đàn ông bận thường phục, không biết đã đứng chờ nàng ở đó từ bao giờ hay là vừa mới chợt tới, sáp lại đứng kèm ngay hai bên người nàng. Một gã hỏi trống không:

- Marta Nhung?

Marta cự ngay:

- Anh không thể lịch sự hơn được sao? Anh không biết dùng tiếng "cô" để hỏi người ta ư?

Tuy làm cứng nhưng Marta đã run trong bụng, nàng thấy rõ hai gã đàn ông này là nhân viên cảnh sát truy tìm. Họ định bắt nàng chằng?

Gã vừa bị nàng cự vẫn bình thản:

- Ông cò Chánh Sở Truy tìm muốn được gặp Marta. Xin mời đi. Không lâu lắm đâu.

Marta la chói lói:

- Tôi không đi đâu hết. Các người không có quyền bắt tôi.

Một gã xách nhẹ cái va-li của Marta. Gã kia nắm lấy cánh tay nàng:

- Thôi mà. Đừng làm tàng.

Một chiếc xe jeep xanh trở tới, thẳng kết lại trước mặt ba người. Đám người tò mò đã đứng lại nhìn cảnh này không được dịp chứng kiến nhiều vì Marta đã bị đẩy lên xe jeep và đưa đi thật nhanh và gọn.

Marta nói nhiều, làm dữ, nhưng nàng rất sợ. Nàng nghĩ là cảnh sát bắt nàng vì tội đã giết anh nhà báo có cái tên là Kính hôi. Chính nàng đã dùng khẩu súng lục của Sơn gù để lại cho nàng giữ, bắn chết Kính hôi trong phòng khách sạn sau khi biết tin chính Kính hôi tiết lộ với cảnh sát về chuyện Sơn gù, Bái chuột hỏi thăm y nhiều chuyện về tiệc mừng sinh nhật của cô gái con nhà tỷ phú họ Tạ. Vụ ám sát đó tới nay vẫn chưa tìm ra thủ phạm và Marta không hề bị nghi ngờ. Trong ít ngày gần đây, Marta đã quên vụ đó đi và cho rằng như là nàng đã thoát tội. Đến nay, nàng thấy rằng nàng nghĩ như vậy là lầm.

Tới Nha Cảnh sát, Marta yêu cầu được nói bằng điện thoại với Luật sư Dân - nàng đã được biết ông luật sư nổi tiếng là lắm thủ đoạn này làm việc với mục Năm ô-tô, nàng có thể nhờ ông ta can thiệp và dù cho cảnh sát có không ưa ông ta, họ cũng vẫn phải nường nhẹ với một người gian manh vì hiểu rành về luật như luật sư Dân - nhưng những viên cảnh sát mặt lăm lì, lạnh như tiền không ai chịu nghe lời nàng. Tất cả đều làm việc như máy và đều như những người điếc.

Bị giam trong xà lim chừng hai tiếng đồng hồ, Marta đã bắt đầu thối mệ và sợ, nàng không còn hung hăng như trước lúc mới tới nữa. Rồi cửa xà lim mở và cảnh sát viên bước vào:

- Mời cô theo tôi, Thiếu tá cảnh sát trưởng muốn gặp cô.

Marta vẫn còn gượng nói cứng:

- Tôi sẽ cho Thiếu tá cảnh sát trưởng của chị một bài học.

Người nữ cảnh sát viên đưa Marta đi từ nhà giam qua một dãy hành lang dài rồi qua một cầu thang xoáy ốc lên lầu. Marta được đưa vào phòng làm việc của Thiếu tá Nghi. Nàng dừng lại ở cửa, đứng chết sững khi thấy Vân, gã đàn ông tự nhận là đại diện hãng phim Nhật tới mời nàng đóng phim hồi sáng nay, ngồi vững một bên bàn giấy của Thiếu tá Nghi.

Người nữ cảnh sát viên đẩy Marta vào phòng và nàng bước lên loạng choạng mấy bước. Cảnh cửa đóng lại sau lưng nàng.

Marta nói trước:

- Ông bắt tôi trái phép. Tôi nói trước để ông biết tôi sẽ làm ồn vụ này lên cho ông coi. Tôi yêu cầu được nói với trạng sư theo đúng quy hạn của tôi.

Thiếu tá Nghi bình thản:

- Ngồi xuống đây em.

Marta cong cớn:

- Ai là em của ông? Tôi yêu cầu ông tôn trọng nhân phẩm của những người dân lương thiện bị các ông bắt trái phép tới đây.

Một cảnh sát viên khác đứng bên cửa ngắt lời nàng:

- Làm tàng vừa chứ! Đời em rách rưới to rồi em còn chưa biết ư? Chí Hòa chờ em trên đường em đi, em không thấy ư?

Marta tới ngồi trên chiếc ghế trước mặt bàn. Nàng cảm thấy như nàng đang trần truồng trước những đôi mắt quá sắc của hai người đàn ông nguy hiểm đối diện với nàng.

Như sốt ruột, Thiếu tá Nghi nói ngay vào chuyện:

- Marta, cô bị bắt vì tội đồng lõa với mẹ Năm ô-tô bắt cóc cô Bạch Lan, cô con gái nhà tỷ phú Tạ Phong và thủ tiêu ba tên còn đồ khác bọn. Cô Bạch Lan hiện giờ đang bị giam giữ trên lầu nhà hàng Tiên Cảnh.

Marta sửng sốt đến nghẹt thở:

- Ủa? Ông điên rồi sao? Người bắt cóc cô con nhà tỷ phú là Sơn gù kia mà?

Thiếu tá Nghi chậm rãi:

- Ai cũng tưởng vậy. Thoạt đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy nhưng bây giờ, chúng tôi đã tìm ra bằng cứ là bọn mẹ Năm ô-tô với những tên đàn em của mẹ như Quần đen, Phiến đá, Khích ve và thằng con trai điên khùng của mẹ là thằng Phúc chó, đã cướp cô Bạch Lan của bọn Sơn gù và đưa cô ta về giữ trong một căn phòng kín trên lầu nhà hàng Tiên Cảnh.

Marta tỏ vẻ nghi ngờ:

- Các ông muốn hại bà Năm nên bày ra chuyện đó chứ gì? Ai mà tin chuyện lạ như vậy? Tôi không tin. Tôi không biết gì, không thấy gì về vụ các ông nói hết...

Vân nói với Thiếu tá Nghi:

- Đêm có khuya, ngày có rạng. Muộn rồi... Mình không nhanh tay là cá nó chui ra ngoài lưới hết. Tôi thiết tưởng đã đến lúc anh nên cho cô này thấy những chứng cứ bằng xương bằng thịt của mình. Cho nàng thấy tận mắt để nàng quyết định. Nếu quả thật nàng còn có chút tình cảm với anh chàng Sơn gù hào huê như người ta thường nói, chắc nàng sẽ đổi ý sau khi thấy bằng cứ...

- Phải đấy!

Thiếu tá Nghi ra hiệu cho một cảnh sát đứng ở cửa:

- Đưa cô này đi gặp mặt các ông Sơn gù, Bái chuột... Đi ngay và trở về đây ngay.

Marta ngẩn ngơ, sự việc xảy ra vượt quá mức tưởng tượng của nàng: Sơn gù bị bắt rồi ư? Bị bắt hồi nào? Sao ở ngoài không ai nói gì hết?

Người cảnh sát đưa Marta đi rồi, Thiếu tá Nghi lo ngại nói với Vân:

- Tôi có cảm tưởng như nó không biết gì hết. Mình mất công vô ích thôi.

Vân đốt một điếu thuốc lá:

- Mình cứ thử coi. Làm sao biết trước được tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra? Mình có phải là thầy bói đâu.

Hai người im lặng chờ đợi.

Chừng mười phút sau, nữ nghệ sĩ nhảy vũ sếch xy được đưa lại văn phòng của Thiếu tá Trưởng Ban Truy tầm.

Người thiếu phụ lúc này đã thay đổi khác hẳn. Mặt nàng tái nhợt, mắt nàng lạc thần, môi nàng run run và hai chân nàng đi không vững. Một nữ cảnh sát viên phải dìu nàng đi.

Marta vừa nhìn thấy xác chết đã thối rữa của Sơn gù, người tình cũ của nàng. Dù xác Sơn gù đã thối rữa nàng vẫn nhận ra gã và cái xác rữa nát đó làm cho nàng kinh sợ.

Vào tới phòng, nàng ngồi phịch xuống ghế và úp mặt vào lưng hai bàn tay.

Thiếu tá Nghi khẽ hỏi:

- Sao? Cô đã thấy rõ mặt người người tình cũ của cô rồi chứ?

Marta rùng mình:

- Các ông tàn nhẫn, khốn nạn lắm... Tại sao các ông lại cố ý bắt tôi phải nhìn thấy... xác chết ấy?

Vân đến gần nàng, chàng lấy giọng dịu dàng:

- Sơn gù bây giờ trông không còn đẹp trai mấy nữa... Đúng... Nhưng không phải chúng tôi làm cho hắn trở thành như vậy. Bọn Năm ô-tô đã giết hắn và chôn xác hắn cùng với xác hai tên bạn của hắn là Bái chuột và Tiến già ở giữa rừng. Chúng tôi chỉ mới tìm thấy những xác đó hồi chiều này... Bọn Sơn gù bắt cóc cô Bạch Lan nhưng không giữ nổi. Chúng bị bọn Năm ô-tô cướp tay trên và giết hết. Bọn mụ Năm chắc phải cười thầm và thú vị lắm khi cô tưởng rằng Sơn gù sau khi có bạc triệu đã bỏ rơi cô và cảnh sát cứ đổ xô đi tìm theo dấu vết Sơn gù. Cô thấy rõ là bọn mụ Năm ác độc đến chừng nào rồi chứ? Bọn mụ Năm lợi dụng cô. Thăng Quần nó chỉ tìm đến với cô để kiểm soát cô, nó đâu có thương yêu gì cô. Chúng nó lấy được bao nhiêu tiền của ông Tạ Phong nhưng chúng nó có chia cho cô đồng nào đâu? Nếu thực tình ngày xưa cô đã có thời yêu thương Sơn gù thì đây là một cơ hội để cô trả oán cho oan hồn của hắn. Cô phải giúp chúng tôi trừng trị bọn sát nhân.

Marta lắc đầu:

- Tôi không biết gì hết. Cho tôi được yên.

- Cô nên suy nghĩ... Chúng tôi có thể buộc cô vào tội đồng lõa với bọn Năm ô-tô, nhưng không, chúng tôi vẫn coi cô làm một nhân chứng... Chúng tôi vẫn coi như cô không có lỗi gì hết. Nếu cô tử tế với chúng tôi, chúng tôi tử tế lại. Ngược lại, chúng tôi có thừa thủ đoạn và lý do để làm cô khốn khổ, khốn nạn. Chúng tôi đã biết chắc rằng bọn Năm ô-tô đã can những tội sau ngày sát hại bọn Sơn gù, cướp cô Bạch Lan, lấy tiền chuộc của ông Tạ Phong... Chúng tôi chỉ muốn biết có một điều mà thôi:

hiện giờ chúng có giữ cô Bạch Lan trong nhà hàng Tiên Cảnh không? Chúng tôi cần được biết chắc, có phải cô Bạch Lan đang bị giữ trong một căn phòng kín trên lầu nhà hàng?

Marta xanh như tàu lá, run rẩy:

- Đó là việc của các ông. Đừng hỏi tôi. Tôi không biết và dù có biết, tôi cũng không nói đâu.

Thiếu tá Nghi xen vào:

- Cô hãy tự đặt mình vào địa vị của người con gái ấy. Bị giam chung một phòng với một thằng ác ôn điên rồ ghê tởm như thằng Phúc chó, cô có sống nổi lấy nửa ngày không? Marta... cô biết chuyện gì về cô Bạch Lan thì nên nói đi. Nhà tỷ phú Tạ Phong có hứa thưởng cho người nào mách tin đúng về cô con gái của ông những số tiền thật lớn. Tôi hứa danh dự với cô là tôi sẽ làm đủ hết mọi cách để cô được lãnh những số tiền thưởng lớn nhất.

Nhưng Marta vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Tôi không biết, tôi không nói, tôi không thích lãnh tiền thưởng của bất cứ ai hết.

- Xin Thiếu tá cho tôi được phép nói chuyện riêng với cô đây vài phút - Vân nói - tôi chỉ xin năm phút thôi.

Thiếu tá Nghi do dự, nhưng sau cùng ông cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng cùng với người nhân viên bên cửa. Ông thấy rằng thì giờ cấp bách quá rồi. Bọn mục Năm ô-tô có thể đã biết là cảnh sát tìm ra xác Sơn gù, cảnh sát đã bắt Marta v.v... chúng có thể đề phòng... Nhà hàng Tiên Cảnh bị vây chặt nhưng ai biết có những bất ngờ xảy ra? Ông không thể ép buộc người thiếu phụ chứng nhân kia phải cung khai nếu nàng không muốn khai.

Trong văn phòng chỉ còn lại có Vân và Marta.

Người vũ nữ nhìn chàng thám tử bằng đôi mắt khinh thị:

- Đừng có tốn nước miếng thuyết phục tôi vô ích. - Nàng nói - Tôi không nói gì với anh đâu.

Vân nghiêm mặt:

- Em lầm. Tôi biết chắc là em sẽ nói... Bởi vì tôi có chuyện hay để nói với em. Tôi là thám tử riêng của nhà tỷ phú Tạ Phong. Ông ấy muốn tôi đi tìm cô con gái bị bắt cóc của ông. Tôi đã mở cuộc điều tra về đời tư của em lâu rồi mà em không biết, cảnh sát không biết là em có mặt trong khách sạn Đại Nam hôm ký giả Kính tức Kính hôi, bị bắn chết. Cảnh sát cũng không biết rằng nạn nhân đã bị bắn chết bằng một khẩu súng của Sơn gù. Em là người vẫn giữ súng cho Sơn gù. Đúng không? Nếu tôi kể cho Thiếu tá đây nghe những chuyện đó về em, ông ta sẽ nhảy vọt lên đến tận trần nhà vì mừng rỡ. Nếu em chịu giúp tôi, tôi bỏ qua chuyện đó. Còn nếu không, tôi sẽ phải nói ra. Em muốn sao tùy em.

Marta quay mặt nhìn đi nơi khác.

Nửa phút sau, Vân hỏi:

- Đừng để mất thì giờ. Hẳn trở lại bây giờ đó. Sao? Có đúng là cô Bạch Lan đang bị giữ ở trên lầu nhà Tiên Cảnh không?

Marta do dự, nhưng sau cùng, nàng cũng đành đáp:

- Tôi không biết rõ người đó là ai, nhưng mà... quả thật là có một cô gái ở trên lầu nhà hàng.. Không biết có phải cô đó là cô Bạch Lan không... Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy mặt cô ấy.

Vân đi ra mở cửa mời Thiếu tá Nghi trở vào:

- Cô Marta đã thay đổi ý kiến... Cô ấy nói rằng ở một căn phòng kín trên lầu nhà hàng Tiên Cảnh có một thiếu nữ,

nhưng cô ấy không biết chắc thiếu nữ đó có phải là cô Bạch Lan hay không.

Thiếu tá Nghi đặt câu hỏi:

- Nếu em không nhìn thấy cổ gái đó lần nào, làm sao em biết là ở trên lầu có cô đó?

- Tôi nghe lỏm được câu chuyện bọn chúng nói nhỏ với nhau - Marta đáp... - Mụ Năm cấm không cho ai được đặt chân vào phòng riêng đó của thằng con mụ... Tôi thấy chính mụ Năm mang cơm cho hai người ăn vào phòng, mang quần áo phụ nữ ra vô đó. Tôi thấy mấy lần thằng Phúc chó đi mua mỹ phẩm dành riêng cho đàn bà mang vào phòng... Và hình như thỉnh thoảng, vào lúc tối vắng, người thiếu nữ bí mật đó được thằng Phúc dắt đi dạo mát vài vòng ở con đường vắng vắng đằng sau.

- Bây giờ... cách nào bọn tôi có thể lên thẳng tới căn phòng của thằng Phúc chó mà không bị bọn côn đồ chặn lại?

Marta nhún vai:

- Làm sao tôi biết được? Đó là việc của các anh chứ?

Vân và Thiếu tá Nghi nhìn nhau: họ đã biết chắc rằng Bạch Lan hiện ở trong nhà Tiên Cảnh. Vấn đề của họ bây giờ là làm sao lọt được vào nơi nàng bị giam giữ trước khi bọn côn đồ kịp đưa nàng đi nơi khác giết nàng.

Thiếu tá Nghi hát hàm cho người nhân viên đứng bên cửa:

- Đem cô này đi.

Marta nháy nhồm dậy:

- Ê! Còn giữ tôi ư? Phải thả cho tôi đi chứ...? Tôi đã nói rồi mà!

Thiếu tá Nghi lắc đầu:

- Em chưa đi được. Em còn phải ở lại đây ít lâu... Chúng tôi còn cần đến em. Yên chí đi không lâu đâu... Em sẽ được cảnh sát coi như thượng khách... Tôi cho em ở một phòng riêng, có người hầu hạ em. Em nghỉ ngơi ít ngày cho mập mập và quyến rũ thêm. Từ bây giờ, em được coi là chúng nhân chứ không phải là can phạm.

Marta đi rồi, hai người đàn ông lập tức bàn việc giải cứu Bạch Lan.

- Coi bộ mục Năm đã đề phòng có ngày sào huyệt của mục bị tấn công.

Thiếu tá Nghi nói:

- Chúng mình không thể tránh được chạm súng với bọn côn đồ của mục. Theo tôi nghĩ, chúng mình chỉ còn có cách là tấn công thẳng vào đó. Cần phải bao vây chặt cả khu phố và ngăn không cho thực khách vào đó, sợ bắn lầm họ hoặc họ bị chúng bắt làm con tin thì nguy.

Nghi nhìn đồng hồ tay:

- Bây giờ mới có bảy giờ tối. Sớm nhất là tám giờ nhà hàng mới có khách. Nếu bây giờ mình vồ được một thằng côn đồ đàn em nào của mục Năm tra hỏi thêm, mình mới hy vọng có thể lọt vào sào huyệt đó dễ dàng được.

Ông đi tới máy truyền tin đặt cạnh bàn, nhấn nút ra lệnh:

- Động viên tất cả nhân viên an ninh và truy tầm. Tìm bắt ngay một tên côn đồ đàn em của mục Năm ô-tô. Bắt bất cứ thằng nào cũng được. Bắt càng nhiều càng tốt, nhưng ít nhất phải bắt được một thằng. Đem nó về ngay đây để thẩm vấn. Bao vây chặt khu phố nhà hàng Tiên Cảnh. Giữ lại tất cả những người đi ra đi vô khu đó.

Vân thở ra một hơi dài. Chàng thấy cuộc săn đuổi này có vẻ đi gần tới hồi kết cuộc.

- Để tôi báo tin này cho Tạ Phong - Chàng nói với Nghi - dù sao người mà chúng mình định tìm lại cũng là con gái ông ta.

o o o

Quần đen thấy rõ rằng gã không phải là tay côn đồ gan lì, tinh táo, bình tĩnh, thông suốt bất cứ tình trạng nào như gã vẫn tưởng.

Gã biết rằng gã cũng chỉ là một tên côn đồ nhát gan, mất bình tĩnh, sợ hãi trước những biến cố không ngờ tới trong buổi chiều hôm đó. Được mẹ Năm cho phép đi xa nhà hàng Tiên Cảnh để khỏi bị chạm mặt với Phúc chó, gã vào rạp hát bóng ngồi. Phim chiếu là một phim khá hay nhưng vì tâm trí rối bời, Quần ngồi coi mà chẳng hiểu phim gì chiếu.

Gã ngồi trong phòng tối mà tâm trí vẫn nghĩ tới những việc đang xảy ra trong nhà hàng: Mẹ Năm sai ông Đốc mang thuốc lên lầu chích cho Bạch Lan. Cô gái đáng thương đó chết - lẽ tất nhiên rồi - nhưng Phúc chó sẽ có phản ứng sao khi gã trở về thấy người yêu của gã nằm chết cứng, miệng sùi bọt mép? Chắc chắn và nhất định là Phúc chó sẽ làm dữ. Lại còn việc đem xác Bạch Lan đi bỏ ở đâu... Làm sao làm cho yên việc khó khăn đó?

Quần đen nhìn lên màn ảnh nhưng cứ thấy hiện lên trên đó bộ mặt quỷ quái, khủng khiếp của Phúc chó khi y lên cơn điên loạn.

Bỗng dưng, bầu không khí trong phòng tối làm cho Quần nghẹt thở. Gã đứng dậy hùng hục đi ra, dẫm bừa lên chân những người ngồi cùng hàng ghế. Gã cần đi uống rượu. Chỉ có rượu mới có thể làm cho gã tạm quên được lo âu và nguôi được hoảng hốt lúc này.

Quần ra khỏi rạp hát bóng vào lúc tám giờ tối.

Gã đi thẳng vào quán rượu gần đó. Sau khi gọi một ly cognac “đúp” rượu đổ đến gần đầy ly rồi quay máy điện thoại gọi về phòng khách sạn cho Marta. Gã muốn gọi nàng tới đây rồi cùng gã đi ăn cơm tối. Gã cảm thấy sợ cả sự cô đơn.

Nhưng dường như Marta không có ở phòng. Chuông điện thoại có reo mà không thấy ai trả lời. Gã thêm bực dọc và lo âu vì gã biết chắc rằng tối nào cũng vậy, vào giờ này, Marta đang trang điểm để tới nhà hàng vào lúc chín giờ.

Nàng đi đâu kia? Quần trở lại bàn, uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly và như không thể ngồi được yên chỗ, gã lại đi ra khỏi quán.

Không còn biết đi đâu hơn, Quần lái xe về khách sạn Đại Nam.

Gã dừng lại hỏi tên Chà đen gác cửa khách sạn:

- Đen, mà có thấy cô Marta đi làm chưa?

Gã Chà nhanh nhẩu:

- Cỗ đi rồi, thầy!

- Mà thấy cỗ đi hồi mấy giờ?

- Cô đi đâu lúc mới tối. Chắc lúc sáu giờ thì phải. Mà cỗ có xách theo một cái va-li nữa.

Marta đi đâu mà xách theo va-li? Quần đã lơ mơ nghĩ đến chuyện có thể vì nàng quá chán với những rắc rối xảy ra liên miên trong cuộc sống chung với gã, chán những chuyện lộn xộn xảy ra trong nhà hàng Tiên Cảnh, nên nàng đã quyết định “phú lĩnh”, tức là êm ả xách gói bỏ gã ra đi... Muốn biết rõ hơn, gã hấp tấp lên phòng.

Vừa vào phòng ngủ, Quần đã nhìn thấy cánh cửa tủ áo mở toang. Y phục của Marta trong tủ đi bị lấy đi gần hết...

Đúng là nàng “phú lĩnh” rồi.

Quần thốt ra một tiếng chửi thề qua hai hàm răng nghiến chặt. Marta bỏ đi thật là dạn dột. Mụ Năm sẽ cho nàng là “kẻ biết quá nhiều” và nhất định là mụ sẽ cho Phiến đá hay Khích ve đi theo hạ sát nàng.

Dù sao đi nữa, gã cũng phải báo ngay cái tin Marta bỏ đi cho mụ Năm.

Gã vừa tính đi gọi điện thoại thì có tiếng gõ cửa.

Ai tới kìa? Linh tính báo cho gã côn đồ biết có sự đe dọa ở ngoài cánh cửa kia, tay gã cầm lấy cán súng trong áo:

- Ai đó? - Gã hỏi ra.

Có tiếng tên Chà gác cửa đáp lại:

- Thầy hai, có thư của cô Marta gửi cho thầy.

Quần nhận ra đó là tiếng tên Chà vừa nói chuyện dưới cửa khách sạn. Gã vừa mở khóa thì cánh cửa đã bị đẩy mạnh và bật tung lại làm cho gã loạng choạng.

Quần chưa đứng vững thì hai gã đàn ông to lớn đã nhảy vào phòng. Hai gã này đều có súng và cả hai khẩu súng cùng chĩa vào mặt Quần đen:

- Đứng im. Giơ tay lên...

Tên Chà đen mở cặp mắt trắng dã nhìn cảnh xảy ra trước mặt. Gã quay gót đi thẳng khi thấy thiên hạ không ai cần đến gã nữa.

Quần đứng đối diện với hai người cảnh sát thường phục. Gã cảm thấy lạnh lạnh ở dạ dày y như trong đó có một cục nước đá.

- Mày bị bắt rồi, Quần - Một cảnh sát viên nói - đừng kháng cự vô ích. Mày chỉ thêm khổ thôi.

Một người đi vòng ra sau lưng Quần và rút khẩu súng lục trong nách Quần. Gã côn đồ ấp úng:

- Tôi không làm gì có tội cả, các anh không có quyền bắt tôi.

Người cảnh sát cười khẩy:

- Xong rồi! Mà về Nha mà phản đối với ông Cò... Bọn tao chỉ được lệnh đi bắt mày về thôi. Đi...

Quần do dự nhưng rồi cũng phải cất bước. Gã hy vọng mục Năm sẽ không bỏ rơi gã trong vụ này. Luật sư Dân là người có nhiều thế lực, chắc chắn mục Năm sẽ nhờ ngay ông ta can thiệp.

Quần bị còng tay, đưa lên chiếc xe cảnh sát đậu trước cửa khách sạn. Chỉ mười phút sau, gã đã ở trong phòng thẩm vấn của Nha Cảnh sát.

Thiếu tá Nghi và Vân xuống phòng thẩm vấn.

Nhận ra Vân là gã đàn ông hồi sáng này đã tới phòng đánh lừa Marta, cho rằng Vân chính là người đã gây ra tất cả những việc bắt bớ này. Quần nhìn Vân bằng đôi mắt nặng những căm thù. Gã định bụng kỳ này nếu gã thoát ra được, gã sẽ đề nghị với mục Năm phải diệt tên nhà báo kiêm thám tử tư đó.

Thiếu tá Nghi ra lệnh:

- Trước khi hỏi nó, hãy đưa nó đi coi mặt nạn nhân của nó trước.

Quần không hiểu rõ ý nghĩa câu nói đó. Đi coi mặt nạn nhân. Ai là nạn nhân? Không lẽ cảnh sát đã tìm ra được xác Bạch Lan? Dù cho cảnh sát có tìm được xác cô Bạch Lan thì cũng có ăn nhậu gì tới gã? Đâu có thể buộc cho gã tội giết Bạch Lan một cách dễ dàng như thế được?

Mười lăm phút sau, Quần được dẫn trở lại phòng thẩm vấn.

Gã đã thay đổi khác hẳn, mặt gã nhợt nhạt và đầu gối gã run run làm cho gã đứng không vững. Trông gã không còn vẻ gì là tay côn đồ anh chị từng giết người không biết gớm tay.

Quần vừa được đưa tới nhà xác coi mặt "các nạn nhân" của gã - tức là xác Sơn gù, Bái chuột và lão Tiến già - những người đã bị bọn gã giết và chôn trong rừng trên đường Sài Gòn đi Đà Lạt.

Gã rùng mình khi nghe Thiếu tá Nghi nói dẫn từng tiếng:

- Chúng tôi biết chính anh và bọn bạn anh, tức bọn đàn em của mụ Năm ô-tô đã giết ba người đó. Chúng tôi có bằng cứ đích xác trước khi bọn họ bị bọn anh bắn chết, lão Hóa cụt đã nói chuyện các anh giết bọn Sơn gù với chúng tôi. Đồng thời, chúng tôi còn biết bọn các anh đã cướp và giữ cô Bạch Lan. Bọn các anh đã lấy tiền chuộc mạng do ông Tạ Phong trả mà vẫn giữ con gái ông ta. Tuy nhiên, anh vẫn còn một cơ hội để có thể thoát chết. Anh sẽ bị tù nặng lắm nhưng anh có thể thoát án tử hình nếu anh chịu giúp chúng tôi. Chúng tôi biết rõ cô Bạch Lan hiện đang bị giữ trong nhà hàng Tiên Cảnh và chúng tôi muốn cứu cô ta ra khỏi đó một cách êm thấm. Nếu anh chỉ đường cho chúng tôi vô được ngay tới phòng giam cô Bạch Lan, chúng tôi sẽ giúp anh thoát chết. Đồng ý chứ?

Mồ hôi toát ra đầy người nhưng Quần vẫn còn nói cứng:

- Tôi không biết gì hết về chuyện các ông nói. Tôi không biết cô Bạch Lan là ai. Tôi cũng không biết mấy người đó. Tôi yêu cầu ông cho được nói chuyện với luật sư của tôi.

Thiếu tá Nghi đập mạnh tay xuống bàn:

- Tôi không có thì giờ để thuyết phục anh. Nếu anh muốn cứng đầu... được lắm, tôi sẽ cho anh có dịp đau đớn nhức nhối.

Thiếu tá Nghi ra lệnh cho nhân viên:

- Đi gọi ngay Ba cụt tới đây. Nói với hắn là có việc cần tới tài đấm đá trả thù của hắn.

Và ông quay lại nói với Vân:

- Ba cụt là một tên nhân viên thâm vẩn của chúng tôi. Hắn bị bọn côn đồ, một bọn côn đồ có những tên cứng đầu, cứng cổ như tên Quần đen này, bắt và đánh trả thù. Chúng chặt mất của Ba cụt mấy ngón tay, vì vậy sau đó, hắn mới có cái tên là Ba cụt. Hắn còn bị đánh lòi một mắt... Gã thù những thằng côn đồ ở xã hội này lắm... Giao côn đồ cho hắn khai thác, chỉ mười lăm phút sau là thằng nào cũng sống dở chết dở... Khai hết... Để coi Ba cụt sẽ khai thác tên cứng đầu này trong bao lâu.

Vân biết rằng Thiếu tá Nghi cố ý nói như vậy để quảng cáo Ba cụt, chuyên viên thâm vẩn của ông. Chàng cũng đã được nghe nói tới Ba cụt nhưng đây là lần đầu chàng được diện kiến với nhân vật ấy. Và Ba cụt quả thật là đáng sợ: một mắt bị đui, một bàn tay cụt mất mấy ngón, mặt sẹo đầy. Cảnh sát viên này ngày xưa cũng là một người đàn ông lành lặn như ai, chỉ vì bị một bọn côn đồ hành hạ nên anh ta trở thành quái dị như vậy.

Khi Ba cụt vào phòng, Quần đen rùng mình, gã đứng sát lưng vào tường như để xa thêm được người cảnh sát có cái tên là Ba cụt được chút nào hay chút ấy.

- Các người không có quyền tra tấn tôi!

Thiếu tá Nghi cười nhạt:

- Với người dân thường, bọn tao không có quyền tra tấn thật, nhưng với thằng coi thường pháp luật, giết người như chúng mày, còn có pháp luật gì nữa? Chúng mày chỉ đòi người khác áp dụng pháp luật với chúng mày thôi, chúng mày đâu có áp dụng luật pháp với người khác? Nhất là đối với những người yếu đuối lọt vào tay chúng mày... Tao hỏi lại mày lần nữa... Mày có chịu khai không?

Ba cụt đứng xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Mắt còn lại của anh nhìn gã côn đồ tham lam như đứa trẻ nhìn thứ đồ chơi nó ưa thích, ao ước từ lâu mà bây giờ mới được trao vào tay.

Nhìn Ba cụt, Vân thấy rằng nếu chàng làm bậy và bị Ba cụt rờ mó tới, chắc chàng cũng không thể chịu nổi tới năm phút.

Thiếu tá Nghi giới thiệu:

- Anh Ba... tôi long trọng giới thiệu với anh, chú Quần biệt hiệu là Quần đen, một côn đồ có hạng. Chú Quần đen gan lì và chịu đòn bảnh lắm. Yêu cầu anh trở hết tài nghệ để làm chú ấy vui vẻ với bọn mình...

Ba cụt thè lưỡi liếm môi và nói với một giọng ồ ề:

- Thiếu tá để hần đấy cho tôi...

Và Ba cụt tới gần Quần đen:

- Sao? Coi bộ chú mày cừ khôi lắm hả?

Bàn tay anh xé gió bay tới quật bốp vào mặt gã côn đồ. Cái tát mạnh như một cú đập mạnh bằng búa tạ. Quần đen ngã ngửa ra đằng sau... Mặt gã đã nóng ran và mắt hần đỏ lửa...

Thiếu tá Nghi ngăn lại:

- Ê... không được đánh nó ngay ở đây... Mang nó vô phòng riêng... Tôi không muốn thấy có máu tươi ở đây...

Quần lồm cồm bò dậy và bị Ba cụt nắm ngực áo kéo bổng lên. Anh biểu diễn một cái đánh cùi chỏ thúc vào dạ dày gã côn đồ. Bao nhiêu không khí trong phổi Quần đen sì hết cả ra ngoài. Gã đứng không vững nữa.

Bị lòi sênh sếch ra khỏi phòng, gã thều thào:

- Để tôi khai... Tôi khai hết...

Thiếu tá Nghi giơ tay, Ba cụt dừng lại. Anh có vẻ ngạc nhiên vì sự chịu thua quá nhanh của gã côn đồ.

- Anh Ba chờ tôi ở ngoài - Thiếu tá Nghi nói - Nếu cần gì tới anh, tôi mời anh vô ngay cho tiện.

Ba cụt tỏ vẻ thất vọng:

- Thiếu tá để cho tôi cảnh cáo nó thêm vài cái nữa.

Thiếu tá Nghi lắc đầu:

- Không được. Lát nữa may ra.

Gã côn đồ bị đẩy trở lại. Gã ngồi phịch xuống ghế.

- Sao? Bây giờ mày đã chịu khai chưa? Cô Bạch Lan vẫn còn ở tại nhà hàng Tiên Cảnh của mẹ Năm, phải không?

Quần thều thào hỏi lại:

- Lời hứa hồi nãy của ông vẫn còn hiệu lực chứ? Nếu tôi khai ông sẽ giúp tôi khỏi bị tử hình?

- Lời hứa vẫn còn giữ, nhưng mày phải nói mau.

- Đúng! Cô Bạch Lan ở trên lầu. Phòng Phúc chó. Nhưng...

Quần do dự vài giây:

- Nhưng nếu các ông muốn cứu sống cô ấy thì muộn mất rồi. Hôm nay, bà Năm thủ tiêu cô ấy bằng, cách bắt ông Đốc chích thuốc cho cô. Giờ này, chắc cô chết rồi.

Lời khai của Quần làm cho cả Thiếu tá Nghi và Vân cùng đứng bật dậy:

- Mà lại khai láo? - Nghi hỏi giật giọng.

- Không... thật mà... Mới ngày hôm nay bà Năm mới quyết định thủ tiêu cô Bạch Lan... Vì ngày hôm nay bà ấy thấy rằng nếu không chịu thủ tiêu đi các ông có thể tới khám phá và tìm thấy cô Bạch Lan ở đó... Đúng ra thì bà Năm muốn giết cô Bạch Lan từ lâu lắm rồi, song bị thằng Phúc không chịu. Thằng đó nó mê cô Bạch Lan... Thành ra... Nhưng hồi trưa nay...

Quần chỉ tay về phía Vân:

- Khi ông này tới hỏi dò Marta và sau đó đi lên hỏi Hóa cụt, bà Năm mới thấy nguy hiểm gần kề. Bà sai Phúc chó cùng với hai thằng Phiến đá đi cùng. Khích ve phóng xe lên rừng Lá giết Hóa cụt cho phi tang. Nhân dịp Phúc chó đi vắng, ở nhà chỉ có bà và ông Đốc, bà sai ông Đốc chích thật mạnh cho cô Bạch Lan...

Nghi nhìn Vân, Vân làm một cử chỉ biểu lộ sự bất lực trước tình thế. Ngay từ ngày đầu nhận điều tra vụ bắt cóc này, Vân vẫn chờ đợi tin Bạch Lan đã bị giết. Tin do gã côn đồ này khai không làm cho chàng ngạc nhiên nhiều.

Thiếu tá Nghi lại hỏi:

- Ngoài cửa chính ra, còn có lối nào ra vô nhà hàng không?

Quần gật đầu:

- Còn một đường bí mật nữa. Ít người biết lắm. Đó là đường đi nhỏ sâu sau của nhà ga-ra sửa xe hơi đằng sau.

Nghi nhấn chuông gọi nhân viên và ra lệnh:

- Nhốt kỹ thằng này lại. Coi kỹ đừng để cho nó mang gì về phòng giam để có thể tự tử. Coi chừng nó thôi, không

được đánh nó.

Hai người - Thiếu tá Nghi và Vân - cùng lặng yên một lúc. Lời khai của gã côn đồ về số phận của Bạch Lan làm cho họ sửng sờ.

Khi hay tin Bạch Lan còn bị nhốt trong nhà hàng Tiên Cảnh, cả hai người cùng hy vọng cứu thoát được nàng... Sau cùng, Vân nói bằng một giọng hơi buồn:

- Nàng chết đi, có lẽ còn hơn. Chính ông già của nàng cũng hy vọng nàng đã chết. Để tôi báo tin cho ông biết.

Nghi gật đầu:

- Anh báo luôn cho ông biết là bọn mình bắt mụ Năm ô-tô đèn tội ngay hôm nay. Không thể tha thứ cho con đàn bà ác độc đó. Nó phải chết...

Ông nhấn nút điện ra lệnh mở cuộc tấn công.

CHƯƠNG 5

Bạch Lan dựa lưng vào tường, đôi mắt mở lớn.

Nàng muốn hét lên nhưng cổ họng nàng nghẹn lại, thốt không ra tiếng.

Nàng kinh sợ nhìn hình hài của Châu Dinh, người đàn ông Tàu xa lạ, quần quai trên sàn nhà. Máu tươi từ vết thương nơi bụng y tia ra, chan hòa bên xác người...

Phúc chó đứng trên xác Châu Dinh, thở hồng hộc. Miệng gã há ra, rớt rãi lòng thòng chảy xuống. Những ngón tay xương xẩu của gã cắm lưỡi dao vấy máu.

Rồi gã từ từ cúi xuống quẹt lưỡi dao vào ngực áo kẻ vừa bị gã đâm chết.. gã ngược lên nhe răng cười với Bạch Lan:

- Nó chết rồi. Nó không làm phiền gì em nữa... Nó có làm em sợ nhiều không? Tại anh đi vắng nên nó mới đưa em được tới đây... Anh sẽ bảo vệ em mãi mãi... Không đứa nào làm gì được em... Tin anh đi... Từ nay anh sẽ không xa em nửa bước...

Gã đi tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Tuy con đường trước cửa nhà rất vắng nhưng Phúc chó cũng biết rằng gã không nên cùng đi với Bạch Lan ra khỏi nhà vào giờ này.

Ga có thể trở ra nhà hàng vào lúc đêm khuya nhưng gã cũng không thể cứ ở với nàng trong căn phòng này mãi. Lỡ có người quen của Châu Dinh tới thì nguy. Gã lại phải giết thêm một hay hai người nữa! Đưa nàng ra đường vào giờ này thì sợ có người nhìn thấy, nhận được ra nàng.

Chợt, làn môi mỏng của gã điên lại rúm thành một nụ cười...

Gã đã tìm được cách đưa Bạch Lan về tới nhà yên ổn mà không sợ ai bị nhìn thấy. Gã hài lòng vì thấy mình cũng biết dùng mưu. Ít nhất dịp này gã cũng có thể làm cho mẹ gã thấy rằng không phải chỉ có bà là biết suy nghĩ và dùng mưu mẹo.

Gã đi tới mở tủ áo của Châu Dinh, lấy ra cái áo sơ-mi dài tay, cái quần tây. Châu Dinh thấp bé, Bạch Lan có thể bận bộ đồ này và giả làm đàn ông. Gã sẽ đội cho nàng cái mũ phớt của Châu Dinh, bên ngoài khoác cái áo mưa nữa là xong. Được lắm!

Quảng bộ quần áo đàn ông cho Bạch Lan. Gã nói:

- Em bận đồ này. Mau... chúng mình phải cấp tốc về nhà...

Bạch Lan từ chối. Nàng lắc đầu quày quặt:

- Không! Không bận đâu.

Phúc chó tới gần. Đã quen chỉ huy nàng, gã biết là gã phải làm cho nàng đau đớn một chút nàng mới nghe lời, gã bóp nhẹ cánh tay nàng:

- Bạn đi mà... Một lúc thôi...

Bạch Lan riu ríu cởi áo...

Nàng rùng mình khi thấy đôi mắt Phúc chó nhìn nàng sáng lên nhưng tia lửa lạ. Ánh lửa đó báo hiệu cơn ham muốn xác thịt của gã lại nổi lên. Xác chết đẫm máu năm đó, hành động giết người tàn bạo vừa xảy ra làm cho gã còn đồ bị kích thích. Gã muốn gần nàng ngay ở đây, với xác người chết nằm ngay dưới chân giường.

Bạch Lan cầm cái áo và lùi lại:

- Đứng. Đứng...

- Đứng cái gì?

Phúc chó bước tới, gã giật cái áo quàng ra xa và đẩy Bạch Lan trở về chiếc đi-văng...

Căn phòng im lặng chỉ còn có tiếng thở hổn hển của gã đàn ông, tiếng rên rĩ của người con gái và tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ.....

Thời gian từ từ trôi... Bóng tối xuống dần...

Khi nhìn lại mặt đồng hồ, Phúc chó thấy đôi kim chỉ tám giờ ba mươi. Gã không ngờ vừa ngủ thiếp đi một giấc êm ả, ngon lành và dài đến thế.

Nằm bên gã, Bạch Lan ngược mặt nhìn lên trần nhà. Gã lay vai nàng:

- Tối rồi. Dậy đi về. Không thấy mình về, chắc má lo lắm ạ.

Người thiếu nữ ngồi dậy. Nàng cử động như một người mộng du. Nàng bận quần áo của Châu Đình. Bộ quần áo hơi rộng nhưng không sao, người nhìn thoáng qua không thể biết nàng là gái giả trai. Nhưng nàng không thắt được cravate, Phúc phải thắt dùm nàng. Gã cười nhẹ:

- Không quen nên không thắt được. Hồi mời dùng cravate anh cũng vậy. Riết rồi quen đi. Coi em bận quần Tây được lắm.

Gã lấy cái nón nỉ đưa cho nàng:

- Em cuộn tóc lại và đội cái nón này. Xong rồi. Thôi, chúng mình đi.

Gã đưa nàng yên ổn xuống đường và ngồi vào xe. Trước khi mở máy cho xe chạy, gã rút khẩu súng lục trong ngăn kéo xe ra, để xuống dưới đùi gã trên ghế. Như vậy nếu

cần đến súng, gã có thể cầm ngay được cán súng. Gã chạy xe từ từ trên những đường phố đông xe của Sài Gòn buổi tối.

Chỉ còn một phố ngắn nữa là Phúc chó về tới nhà hàng. Bỗng gã nghe tiếng còi hụ xe cảnh sát rền rĩ sau lưng. Mọi xe đều chạy chậm và nép vào lề đường. Tuy bực dọc, Phúc chó cũng phải làm theo như thiên hạ. Gã thấy từ sau một chiếc xe Dodge sơn xanh trắng vọt lên. Trên xe có tới hai mươi cảnh sát viên xung kích bận đồ rằn, mang tiểu liên, trông dữ dội như sắp tấn công một nơi nào vậy.

“Bọn này đi đâu đây?” Ý nghĩ đó thoáng qua trong óc Phúc chó nhưng gã không lấy gì làm lo âu. Việc cảnh sát xung kích đi xe trong phố là chuyện thường. Gã nhìn qua Bạch Lan. Nàng nằm ngả đầu lên thành ghế hai mắt nhắm nghiền. Nàng như người đang ngủ và chẳng có ai nhìn nàng. Lúc đó trời đã tối, thành phố đã lên đèn. Trong xe tối om, người ngoài nhìn vào chỉ thấy trong xe Phúc chó có hai người đàn ông, hoặc ít nhất cũng chỉ thấy có một người đàn ông và một chú nhỏ.

Phúc chó cho xe gã chạy theo chiếc xe cảnh sát. Nhà hàng Tiên Cảnh hiện ra. Phúc chó điếng hồn khi thấy bóng cảnh sát lỗ nhổ đứng ở ngã tư đường. Một hàng rào chắn đã được dựng lên ở đó.

Chiếc xe cảnh sát chạy trước dừng lại.

Tiếng còi tu huyết ré lên...

Một cảnh sát viên đứng giữa đường giơ tay vẫy vẫy, ra hiệu cho xe Phúc chó dừng lại...

Phúc chó nghĩ rất nhanh: cảnh sát tới khám xét nhà hàng Tiên Cảnh? Có chuyện gì ghê gớm xảy ra đây? Cùng với ý nghĩ ấy, chân gã đạp ga và tay gã xoay tay lái. Tiếng bánh xe rít mạnh trên mặt đường nghe rợn người...

- Đứng lại... Đứng lại...

Phúc chó cho xe quặt ngã tư... Gã định cho chạy luôn, nhưng không thể được. Lại một cảnh sát viên nữa chặn đường.

Phúc chó cho xe dừng lại.

Người cảnh sát ra hiệu cho gã tốp xe vào lề đường.

Mồ hôi toát đầy trên trán Phúc chó. Gã nhìn qua Bạch Lan: nàng vẫn nằm im như ngủ. Gã nhìn qua cửa kính: người cảnh sát viên tới khám xe có vẻ quen quen. Gã nhận ra người này: đây là người cảnh sát vẫn có nhiệm vụ đứng gác ở ngã tư đường này. Chắc chắc gã bị người này biết mặt..

Ngoài kia, người cảnh sát nhìn ra gã côn đồ. Anh đứng giơ tay lên vành mũ chào trước khi nói:

- Xin lỗi, cho chúng tôi khám xe... Mời ông ra khỏi xe cho...

Phúc chó nhìn lại đằng sau. Dường như tất cả mọi cảnh sát viên đứng đó đều chú ý vào nhà hàng Tiên Cảnh. Chẳng ai chú ý đến xe gã ngoài viên cảnh sát này. Gã nhìn ra đằng trước: trước mặt gã và ở đầu xe chỉ có một cái chặn bằng gỗ được tăng cường bằng mấy vòng dây thép gai chặn ngang đường, bánh xe hơi có thể chạy ngang những vòng dây thép gai đó dễ dàng, không hề hấn.

Người cảnh sát lùi lại đợi người ngồi trong mở cửa bước ra nhưng vì người trong xe không làm cử chỉ chứng tỏ là sắp mở cửa, viên cảnh sát lại bước tới bên cửa xe và nhắc lại:

- Mời ông ra cho để chúng tôi khám xe.

Gã côn đồ cầm cây súng đặt sẵn dưới đùi, giơ lên...

Viên cảnh sát trông thấy họng súng...

Anh lúi lại và miệng há ra toan kêu trong khi bàn tay phải của anh sờ vào bao da đựng súng. Nhưng không kịp nữa... Khẩu súng trong tay gã còn đồ đã nổ dữ dội..

Phúc chó bắn hai phát...

Cà hai băng đạn cùng ghim vào bụng dưới người cảnh sát. Làn môi mỏng của gã nở một nụ cười tàn ác. Gã biết rằng bị bắn vào bụng là đau đớn nhất, đặc biệt là bụng dưới...

Chân gã như tự động nhả ga trước khi tay gã thu khẩu súng về. Chiếc xe chồm lên, vượt qua rào cản ngay cả trước khi người cảnh sát trúng đạn ngã hẳn xuống đường.

Có tiếng người la hét ở sau lưng. Rồi có tiếng súng nổ theo xe, Phúc chó nhả ga lút sàn xe...

Gã không thấy sợ hãi lắm. Bên gã có Bạch Lan, vậy là đã tạm đủ cho gã. Giờ đây, gã đã biết chắc là cảnh sát tấn công sào huyệt của bà mẹ gã và chắc chắn là bà mẹ gã sẽ phải bỏ mạng trong vụ này, nhưng gã không thấy gì lo âu lắm cho số phận của mẹ. Gã chỉ có một ý muốn: làm sao đưa Bạch Lan đi thoát ra khỏi thủ đô. Đi đâu thì đi, miễn là đi và đi đâu cũng được miễn là có Bạch Lan bên gã.

Cùng với hai tiếng súng nổ chát chúa kết liễu mạng sống của viên cảnh sát thứ nhất chết trong cuộc tấn công sào huyệt Tiên Cảnh của mục Năm ô-tô, Thiếu tá Nghi và Vân bước xuống chiếc xe cảnh sát ở ngã tư chỉ cách đó chừng hai mươi thước.

Vân và Nghi cùng chạy tới chỗ viên cảnh sát ngã xuống. Họ còn trông thấy chiếc xe Huê Kỳ sơn đen phóng thẳng ra đầu phố.

Nghi ra lệnh cho hai cảnh sát viên công lộ chạy xe mô tô Harley đuổi theo chiếc xe hơi bỏ chạy trong khi Vân cúi

xuống xác viên cảnh sát vừa bị bắn.

Tiếng động cơ của những chiếc mô tô cỡ lớn nhất réo lên trong những tiếng súng nổ theo chiếc xe hơi chạy trốn...

Thiếu tá Nghi hét lớn:

- Không được bắn.. Trúng người đi đường. Đuổi theo nó...

Nghi đi tới và cúi xuống nhìn. Vân ngừng lên và lắc đầu:

- Chết rồi! Bị nó bắn trúng bụng. Hỏi coi có ai khác trông thấy thằng ngồi trong xe không?

Thiếu tá Nghi thốt ra một tiếng rủa rồi nói:

- Chắc chắn là một thằng đàn em của mụ Năm chứ còn ai vào đây nữa. Tôi sẽ bắn hết bọn ác ôn này. Cho mô tô đuổi theo rồi, nó không chạy xa được đâu. Mình ra lệnh xung phong vào sào huyệt là vừa...

o o o

Lúc đó, bên trong nhà hàng Tiên Cảnh...

Mụ Năm nhìn ra ngoài đường qua lỗ hổng được chế tạo giống hệt một lỗ châu mai của những lô cốt... Mụ thấy rõ cảnh tượng bên ngoài... Chỗ nào mụ cũng thấy có cảnh sát. Cả một con phố đầy đặc những cảnh sát.

Qua một lỗ châu mai khác, Phiến đá ghé mắt nhìn ra. Khích ve đứng dựa lưng vào vách, gã co rút người lại. Ông Đốc ngồi trên một cái ghế, tay ông cầm một ly ulyt-ki. Mặt ông nhờn những mồ hôi và đôi mắt ông đục ngầu, vô hồn.

Mụ Năm từ từ quay lại. Đôi mắt mụ gặp đôi mắt ông bác sĩ già, rồi gặp mắt Khích ve, Phiến đá cùng nhìn mụ.

Mụ Năm nói bằng một giọng sắc như dao, lạnh như đá:

- Đêm nay là ngày cuối cùng của bọn mình. Có gan ăn cướp, có gan bị đòn... Chắc tôi chẳng cần phải nói rõ cho

các người biết chúng ta phải làm gì bây giờ.

Trong rất ít trường hợp mục Năm xưng tôi và gọi bọn Khích ve, Phiến đá là các người. Hai gã côn đồ và cả ông bác sĩ cùng hiểu rằng mục Năm cũng đang xúc động như họ vậy.

Phiến có vẻ giữ được vẻ bình thản bề ngoài. Đôi mắt gian xảo của gã chớp chớp luôn nhưng dường như gã không lấy gì làm sợ hãi lắm. Chỉ có Khích ve là sợ hãi ra mặt. Mặt y xám ngoét và hai đầu gối y run lập cập.

Ông Đốc nâng ly rượu lên môi. Ông này đã say đến cái độ chẳng còn biết trời đất là gì nữa.

Mục Năm từ từ đi vào phòng riêng của mục. Năm phút sau, tiếng chân nặng nề của mục đi trở ra.

Mục xách theo ba khẩu súng - toàn là Thompson - dường như bao nhiêu sức lực mục đem ra dùng hết lúc này. Mục xách ba khẩu súng nặng đó như xách những khẩu súng bằng gỗ.

Mục đặt cả ba khẩu súng lên mặt bàn:

- Các bạn muốn làm gì bây giờ thì cứ việc - Mục nói và cười khẩy - Còn tôi, tôi sẽ không ngồi khoanh tay chờ bọn đó Cớm tới bắt. Tôi sẽ không sống để đi ra khỏi đây đâu. Có điều, trước khi từ biệt cõi đời này, tôi sẽ đem theo vài thùng Cớm nữa.

Phiến bước tới gần bàn và cầm lấy một khẩu súng:

- Tôi ở lại đây với má... - Gã nói - Đây là nhà mình. Chúng ta phải đồ mồ hôi, nước mắt và mất bao nhiêu tâm trí mới tạo lập được nhà này. Tôi cũng không đi đâu hết.

Bên ngoài, vang vang tiếng nói qua máy phóng thanh:

- Các người trong nhà đi ra hết. Hai tay giơ lên... Các người bị bao vây rồi.. Chống cự vô ích!

Mụ Năm tới ngồi xuống ghế, cây súng được đặt trước mặt mụ:

- Còn lâu chúng nó mới vô được đây...

Ông Đốc rụt rè đề nghị:

- Hay là mình cứ mở cửa cho họ vào! Hiện giờ mình có bằng cứ gì để họ nắm được đâu? Bạch Lan không có đây... Phúc nó chẳng dại gì mà đem cô ta về đây lúc này... Chúng ta có nhiều tiền, chúng ta có thể nhờ những luật sư danh tiếng nhất bào chữa.. Tôi nghĩ họ chẳng làm gì nổi ta.

Mụ Năm thốt ra mấy tiếng cười khinh bỉ:

- Ông thật là vừa ngu, vừa đần. Luật sư nào cứu nổi ông? Ra tòa, ông sẽ bị xử chết chém. Ông muốn chết oanh liệt ở đây hay là bị chúng bắt tù đày, hành hạ khổ sở, nhục nhã rồi đưa ông tới máy chém vào một buổi bình minh trời đẹp? Hả? Ông muốn sao? Ông có thể mở cửa chạy ra đầu hàng chúng đi, nếu ông muốn. Còn tôi, tôi đã nói là tôi không đi đâu hết.

Có tiếng đập cửa rầm rầm. Dường như cảnh sát bên ngoài đcm xe có cản trục treo một khúc cây lớn, đến phá cửa sắt.

Phiến xách súng tới nấp sau một lỗ châu mai. Trái tim gã đập mạnh. Gã biết đây là trận bắn nhau lớn nhất và cuối cùng trong đời gã.

Khích ve lão đảo chạy ra phía cửa.

Phiến la lên:

- Đừng có ra... Chết đó...

Tiếng la của bạn làm cho Khích dừng chân. Gã quay lại lấp bắp:

- Cho tao ra... Chết kệ tao...

Hai tiếng súng nổ chát chúa vang lên...

Phiến đá nhìn rõ mặt bạn vỡ ra làm hai trước khi bạn ngã xuống. Gã quay lại: có hai người cảnh sát vừa xuất hiện ở hành lang. Họ đã lọt vào được trong nhà hàng Tiên Cảnh. Phiến suy nghĩ thật nhanh: "Chắc chúng vào bằng lối chui cửa phòng rửa mặt..." Cùng lúc đó, ngón tay gã bấm trên cò súng Thompson... Tràn đạn nổ ròn...

Tràn đạn nổ như tiếng nói của tử thần. Hai viên cảnh sát cùng gặp đôi người lạ. Họ bị lẩn đạn quét trúng ngang bụng...

Sau họ, một người nào khác bắn trả lại Phiến cũng bằng tiểu liên. Lẩn đạn quét thấp ngay trên đầu Phiến. Nếu gã không nằm rạp xuống, gã cũng đã bị lẩn đạn quét ngang lưng. Gã mỉm cười: đây là cái chết đẹp nhất, đáng mơ ước nhất của một gã anh chị côn đồ.

Giết người và đã bị người giết... Cuộc đời côn đồ chỉ tóm tắt có thế.

Đối thủ của Phiến dường như đã biết Phiến nấp ở góc phòng này. Họ cứ thi nhau chĩa súng vào góc đó mà bắn... Phiến không thể ngốc đầu lên bắn trả. Gã vừa mới lẩn qua góc phòng khác thì một loạt đạn làm gã nổ óc.

Máu người và óc văng ra tung tóe trên sàn nhà.

Tiếng súng tạm im.

Bốn cảnh sát viên theo nhau hiện ra ngoài hành lang. Họ cẩn thận nhìn vào phòng. Một người chạy ra mở cánh cửa sắt ra đường. Thiếu tá Nghi và Vân đi vào nhà hàng Tiên Cảnh bằng lối cửa đó.

Họ dừng lại để nhận diện hai xác chết nằm trong căn phòng tối:

- Chỉ còn có mụ Năm và lão Đốc nữa thôi - Nghi nói -
Chắc hai người ở trong phòng mụ Năm trên lầu...

Vân tiếp:

- Có một tên chạy đi bằng xe hơi sau khi bắn chết một người ngoài kia... Tên đó chắc là thằng Phúc chó.

Thiếu tá Nghi giơ tay che quanh miệng làm loa, gọi lên lầu:

- Còn hai người... Đi ra mau...

Trong phòng, ông Đốc lão đảo đứng dậy:

- Đúng như bà nói... cuộc đời chúng mình kết liễu ở đây...
Tôi không phải là người biết dùng súng, tôi không chống cự được, bà cho tôi ra hàng...

Mụ Năm không nói gì cả. Ông Đốc loạng choạng:

- Thôi vĩnh biệt bà, tôi ra đây!

Ông ta quay lại phía cửa la lớn:

- Đừng bắn... Tôi ra đây.

Mụ Năm nở một nụ cười khinh bỉ trên đôi môi đầy, mụ từ từ giơ cây Thompson lên, nhắm vào lưng ông Đốc.

Ông Đốc chầm chậm bước vào phòng ăn lớn của nhà hàng, nơi đây đèn thắp mù mờ. Mụ Năm nhấn cò, một tràng đạn nổ ròn. Ông Đốc ngã xuống và ông chết trước khi mặt ông chạm với mặt đất.

Mụ Năm đứng dậy, mụ lẩm bẩm nói như nói với ông Đốc:

- Tôi giết ông đi, ông còn sướng hơn.

Mụ cầm súng đi tới cửa, đứng nép ở đó - trong tòa nhà lớn, rộng thênh thang này chỉ còn có mình mụ - Mụ lắng tai nghe và lớn tiếng:

- Chúng mày có giỏi thì vào đây... Vào đây...

o o o

Phúc chó gò lưng trên bánh lái xe, hai mắt đăm đăm nhìn ngay trước mặt, xuống con đường nhựa đang chạy vun vút trước mũi xe. Làn da mặt nhờn nhờn, xanh xao của gã giờ đây bóng loáng những mồ hôi. Miệng gã méo xệch, hai mép trể xuống và rớt rãi từ đó chảy ra.

Tuy chăm chú lái xe chạy thật nhanh ra ngoài thành phố, Phúc chó cũng nghe rõ tiếng ốc hụ vang lên ở sau lưng. Gã biết đó là tiếng ốc ở hai chiếc xe mô tô đuổi theo xe gã. Tiếng còi réo đó càng phút càng vang lên lớn hơn, chứng tỏ hai chiếc mô tô đã đến gần.

Phúc hy vọng gã thoát ra được xa lộ. Tới xa lộ, máy xe hơi cực mạnh của gã sẽ bỏ rơi hai cái mô tô dễ dàng.

Xe lao tới một ngã tư. Từ con đường bên mặt, một chiếc xe hơi nhô ra. Xe của Phúc chó lao thẳng tới. Đụng nhau chắc rồi, không làm sao còn có thể tránh được. Bạch Lan rú lên một tiếng, nàng gơ hai bàn tay lên che mặt.

Phúc chó bẻ quặt tay lái. Trong lúc tài xế lái xe kia kém kinh nghiệm thẳng lại để nằm giữa đường, xe của Phúc chó leo lên vỉa hè và vọt qua được ngã tư.

Xe tới đầu xa lộ. Nơi đây có một trạm gác của cảnh sát. Có một hàng rào cản ngang đường. Xe cộ tới đây đều phải chạy chậm lại. Phúc chó nhìn thấy vài bóng cảnh sát đứng trước hàng rào cản. Rất có thể là cảnh sát chưa kịp báo cho trạm kiểm soát này biết. Thường thì cảnh sát ở đây chỉ khám xét xe đồ và chỉ chặn xét những xe nào khả nghi hay chạy quá nhanh. Gã cho xe chạy chậm lại để cho những cảnh sát viên ở đó không đề phòng.

Nhưng đằng sau gã, hai chiếc mô tô đã ló dạng và phóng tới rất nhanh. Nếu Phúc chó không chạy mau, xe gã sẽ bị chặn lại ở trạm gác này.

Gã lại nhấn lút chân trên bàn đạp ga. Chiếc xe chồm lên như một con thú dữ. Có tiếng còi tu huýt ré lên. Mấy bóng cảnh sát đứng ở hàng rào cản múa tay ra hiệu cho xe ngừng lại.

Xe phóng tới đâm mạnh vào rào cản. Păng! Cây cản văng ra, đập mạnh vào mấy người đứng đó làm cho họ ngã lăn, ngã ngửa...

Đột nhiên, xe như chạy chậm lại... Phúc chó biết là xe gã đã vào được xa lộ. Mặt đường xa lộ vì quá tốt nên xe không xóc và làm cho người lái xe có cảm giác như xe mình chạy chậm lại... Gã cho xe chạy nhanh hơn... Tới đây, gã không còn sợ bị đuổi theo, chặn lại lần nữa...

Đêm đã xuống. Đèn xa lộ không đủ sáng. Đèn pha những chiếc xe qua lại rọi sáng rực mặt đường nhưng bên trên, ánh đèn vẫn không làm át được trăng sao... Phúc chó giờ đây đã tin chắc rằng không ai còn có thể đuổi theo và bắt lại được gã...

Gã nhìn vào kiếng chiếu hậu.

Hai chiếc Harley cũng tăng tốc lực đuổi theo. Khoảng cách chừng độ hai trăm thước. Chợt Phúc trông thấy từ đêm tối sau lưng có một tia sáng lóe lên, rồi một vật gì đó chạm vào thành xe của gã...

Một người đuổi theo gã đã vừa chạy xe vừa rút súng nhắm bắn xe gã. Phúc chó đã toan nhấn ga thêm cho xe vọt lên nhưng một ý nghĩ quái đản vừa tới trong óc gã làm cho làn môi mỏng của gã nhếch lên nơi mép.

Gã gào lớn với Bạch Lan:

- Năm xuống. Mau.

Khi thấy Bạch Lan đã nằm yên trên ghế, Phúc chó từ từ nhấc chân ra khỏi bàn ga. Chiếc xe đang lao đi vun vút

bỗng chồm chậm lại.

Một chiếc Harley vọt lên như tên bắn.

Phúc chó đợi cho chiếc mô tô lên ngang với xe gã... Viên cảnh sát đang la lớn gì đó, một tay ra hiệu cho gã tạt xe vào lề đường... Phúc chó nghiêng rống và bẻ quặt tay lái... Xe gã xô vào lề đường và thành xe gã đánh mạnh vào chiếc mô tô... Sự va chạm giữa lúc hai xe vẫn còn đang chạy với một tốc độ gần một trăm cây số một giờ đó làm cho chiếc mô tô như... bay xuống ruộng...

Phúc chó nhìn theo chiếc mô tô chìm vào bóng tối ven xa lộ và mỉm cười: "Cho mày gãy cổ, cho mày chết.."

Gã lại nhấn ga cho xe vọt đi...

Như vậy là gã hết nguy hiểm ở đây rồi... Gã cảnh sát chạy chiếc mô tô không dám đuổi theo gã nữa.. Y phải xuống xe để cứu bạn và thực sự y có thể sợ bị gã côn đồ diển lại cái trò chạm xe đó nữa...

Tiếng ốc hụ đã tắt đi... xa lộ vào giờ này toàn xe chạy mau... Tốc độ của xe Phúc chó tuy có mau hơn nhiều xe nhưng cũng chẳng bị ai để ý nhiều.

Phúc chó đã có thể rảnh trí nghĩ tới chuyện đi trốn.

Từ giây phút này, gã đã là một kẻ đào tẩu. Một kẻ đào tẩu không biết mình đi đâu, không biết nơi nào là an toàn, không có một nơi nương tựa, đi không chủ đích. Một kẻ đào tẩu đặc biệt hơn người ở điểm còn mang theo một thiếu nữ. Gã chỉ thấy người thiếu nữ này mang lại cho gã những phiền nhiễu, những hiểm nguy nhưng không một giây phút nào gã nghĩ tới chuyện thanh toán nàng hoặc bỏ rơi nàng lại một nơi nào đó để chạy lấy thân.

Gã nhìn xuống đồng hồ xăng: thùng xăng của xe còn nhiều, vấn đề xăng với gã không phải là việc cấp bách. Nhưng gã đi đâu bây giờ? Gã không quen biết một ai cả.

Từ ngày nào tới giờ gã cũng chưa hề phải nhờ cậy ai, phải đi tới tìm ai.

Chợt nhớ ra Bạch Lan vẫn còn nằm co trên ghế theo lời bảo của gã hồi nãy, trước khi gã cho xe chạm vào viên cảnh sát đuổi theo bằng mô tô, gã chạm vào vai nàng:

- Ngồi lên đi. Hết nguy rồi...

Bạch Lan mệt nhọc ngồi lên. Nàng dựa lưng vào thành cửa xe như nàng muốn ngồi thật xa gã, mắt nhìn đăm đăm ra con đường thăm thẳm trước mặt. Con đường dài như không cùng.

Cho tới lúc này tức là đã chừng hơn mười tiếng đồng hồ, Bạch Lan không được chích ma túy. Những liều thuốc từ trước trong huyết quản nàng đã phai nhạt đi, tâm trí hỗn độn của nàng dần dần tỉnh lại. Cùng một lúc với sự mệt mỏi tăng lên trong cơ thể, trí óc Bạch Lan trở nên minh mẫn. Nàng chỉ minh mẫn vài phút thôi rồi sẽ nổi cơn điên loạn vì thiếu thuốc, mọi người nghiện ma túy đều như nàng. Lúc này nàng có nghĩ lại coi vì nguyên do nào nàng lại ngồi trong chiếc xe hơi phóng đi như bay với gã đàn ông lạ này, nàng đã làm những gì trong khoảng thời gian vừa qua.

Bạch Lan lờ mờ nhớ tới một xác người đàn ông nằm quằn quại trên mặt đất. Người đàn ông ấy như bị đâm bằng dao nhọn, ngực áo y đẫm máu.

- Bọn chúng nó sẽ đuổi theo mình - Phúc chó nói như người nói một mình - Mẹ kiếp... nhưng mà thằng nào ló ra là chết thẳng đó.

Bạch Lan không hiểu Phúc chó nói những gì nhưng giọng nói của gã có âm thanh làm cho nàng rùng mình.

Phúc nhún vai khi thấy Bạch Lan có vẻ ghê tởm gã. Gã đã quen với sự im lặng của nàng, nhưng đêm nay gã lại

thèm nghe thấy nàng nói lời gì với gã, nói để chia sẻ nỗi lo âu của gã. Không có người đuổi theo nữa nhưng cảnh sát sẽ dùng điện thoại báo tin cho nhau và những hàng rào cản sẽ mọc lên trên đường gã đi, gã không thể nào cứ chạy xe thế này mãi. Thế nào cũng tới lúc gã phải bỏ xe, chạy bộ vào rừng hoặc vào cánh đồng. Gã đang hoang mang. Phải chi gã có mục Năm ở cạnh, mục sẽ nghĩ thay gã, quyết định thay gã.

Xe chạy được chừng hai mươi cây số nữa, có một con đường rẽ. Phúc cho xe rời xa lộ để rẽ vào con đường nhỏ đó, gã chẳng biết con đường này đưa đến đâu. Chạy lên con đường nhựa nhỏ đó được chừng mười cây số, gã lại cho xe quẹo vào một con đường đất.

Đêm tối om, Phúc chó bông dựng thấy đói bụng...

o o o

Thiếu tá Nghi và Vân cúi mặt trên một tấm bản đồ ghi rõ tất cả những con đường, dù là đường nhỏ nhất ở chung quanh xa lộ. Họ đang ở trong căn phòng truyền tin của Tổng nha Cảnh sát. Những bộ máy điện truyền tiếng nói và tín hiệu hoạt động rào rào quanh họ.

Một viên cảnh sát tới gần nói:

- Thưa Thiếu tá, ông Tạ Phong muốn gặp ngay Thiếu tá.

Nghi làm một cử chỉ bức dọc của kẻ bị quấy rầy.

- Để tôi tiếp ông ấy cho. - Vân nói.

Chàng đi ra khỏi phòng và đi theo người cảnh sát vào một căn phòng đợi. Nhà tỷ phú Tạ Phong đang đứng một mình trong đó. Ông đang quay mặt vào vách và đọc những khẩu hiệu kẻ trên vách. Vân biết rằng ông ta có nhìn thấy những chữ viết nhưng không ghi nhận được nghĩa của những chữ đó.

Tạ Phong quay lại khi Vân bước vào.

Ông ta đột ngột hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy?

- Chúng tôi mới biết gần như chắc rằng cô con gái ông hãy còn sống. Cô ấy bị giữ trong nhà hàng Tiên Cảnh từ hơn hai tháng nay. Chúng tôi vừa vào nhà hàng đó được chừng một tiếng đồng hồ và chúng tôi tìm thấy ở đó nhiều bằng cứ chứng tỏ rằng có cô Bạch Lan ở trong đó...

- Những bằng cứ gì?

- Một căn phòng kín... một số y phục phụ nữ...

- Bây giờ con tôi đâu?

- Một tên côn đồ trong nhóm đã mang cô Bạch Lan ra khỏi nhà đó vài phút trước khi cảnh sát ập đến. Nó bắt Bạch Lan cải trang thành đàn ông. Nó đưa cô vào một chiếc xe và chạy ra khỏi thành phố bằng ngõ xa lộ. Hiện cuộc vây bắt đang được tiến hành. Chúng tôi chưa tìm được đúng chỗ hẳn đưa cô Bạch Lan tới nhưng chúng tôi đã có thể xác định được vùng nào ở quanh xa lộ... Vòng vây đang xiết chặt. Bây giờ, việc tìm lại được cô Bạch Lan chỉ là vấn đề thời gian.

Tạ Phong quay lại. Ông nhìn qua cửa sổ ra khu vườn nhỏ tràn đầy ánh sáng giả tạo của những ống điện non. Vân nghe tiếng ông ta nói nhỏ:

- Hãy còn sống... Sau bao ngày đó... nó chết còn sung sướng hơn...

Vân không nói gì cả. Sự im lặng kéo dài. Một lúc sau, Tạ Phong quay lại và hỏi:

- Ông có còn gì để nói với tôi nữa không?

Vân do dự và Tạ Phong đọc được ý do dự trong đó mắt chàng:

- Đừng giấu tôi cái gì hết. Có gì ông cứ nói hết đi.
- Chúng chích ma túy cho cô Bạch Lan - Vân nói - và thằng côn đồ con trai của mẹ Năm ô-tô, tức là chủ nhà hàng Tiên Cảnh, sống chung với cô ấy. Thằng đó là một thằng đau thần kinh. Cô Bạch Lan sẽ cần có sự săn sóc đặc biệt khi cô trở về với đời sống cũ.. Xin ông nhớ cho như thế..

Nét mặt Tạ Phong thoáng hiện vẻ đau đớn đến tột cùng. Vân bỗng cảm thấy thương hại Tạ Phong, người cha đau khổ này như chàng chưa từng thương hại ai đến như thế, chàng dịu giọng tiếp:

- Tôi đã nói về tình trạng đặc biệt của cô Bạch Lan với ông bác sĩ luật y của Nha Cảnh sát. Ông ấy có đòi phải được quyền coi qua về tình trạng sức khỏe của cô Bạch Lan trước khi để cho cô ấy trở về nhà ngay. Ông ta có nói trước rằng vì tình trạng sức khỏe và tâm lý đặc biệt của cô Bạch Lan, ông... không nên gập cô ấy ngay khi cô ấy được chúng tôi giải thoát. Ông nên chờ ở nhà... Chúng tôi sẽ đưa cô ấy về nhà ngay sau khi chúng tôi thấy cô ấy đã tạm quen với cuộc sống tự do mới.. Sự tự do sẽ làm cho cô ấy choáng váng mất ít nhất là vài tiếng đồng hồ... Còn một chuyện nữa là chúng tôi thấy cần nói để ông rõ: tên côn đồ hiện đem cô Bạch Lan đi, gã Phúc chó sẽ không đầu hàng đâu. Chúng tôi biết trước là nó sẽ không chịu hàng, và chúng tôi bắt buộc phải bắn hạ nó... Việc đó hơi khó làm vì bên cạnh nó còn có cô con gái ông. Mong ông hiểu cho...

Tạ Phong ngắt lời:

- Tôi hiểu. Các ông cứ việc làm những gì mà các ông thấy là cần. Tôi chờ các ông ở nhà tôi.

Đi ra tới cửa phòng, nhà tử phú dừng lại:

- Ông Vân. Dường như chính ông là người đã tìm ra đầu đây, mỗi nợ dẫn đến bọn bắt cóc con gái tôi. Tôi giữ nguyên với ông những lời hứa cũ. Ngoài những khoản tiền thưởng dành riêng cho ông, ông có quyền hưởng cả những gì tôi hứa tặng cho người nào khác có công chỉ điểm bọn khốn nạn đó. Ngay sau khi con tôi về tới nhà, tôi sẽ thi hành ngay những điều tôi hứa với ông.

Vân bỗng cảm thấy ngượng nghịu:

- Ông đừng lo tới chuyện ấy vội. Việc cần làm bây giờ là mang được cô Bạch Lan yên lành về tới nhà ông.

Tạ Phong gật đầu tỏ vẻ tán thành rồi đi ra.

Vân đứng lại đó vài phút chờ cho Tạ Phong ra khỏi phòng rồi mới đi về phòng truyền tin gặp Thiếu tá Nghi. Chàng kể lại cuộc đối thoại giữa chàng và Tạ Phong vừa qua cho Nghi nghe.

Nghi gật đầu:

- Anh báo trước cho ông ta biết rằng chúng mình bắt buộc phải dùng súng với thằng khốn nạn Phúc chó đó là phải lắm. Nếu có gì rủi ro xảy ra với cô con gái quý của ông ta, chúng mình sẽ đỡ ân hận. Vừa có tin mới về nó.

Nghi chỉ ngón tay lên một điểm trên bản đồ:

- Vừa có tin báo thằng khốn kiếp đó đang ở đây. Nó vừa dùng súng bắn trọng thương một cảnh sát viên đứng ở cây xăng. Nó lại đưa cô gái chạy trốn nhưng bây giờ ta đã chặn đầu, chặn đuôi được nó rồi. Tôi đã nhờ Không Quân cho trực thăng tới thả trái sáng quanh đây. Nó sẽ không thể đi thoát vòng vây... Chúng ta chờ đây, có tin mới nữa

là chúng ta cùng đi đến nơi. Chắc đêm nay tôi với anh thức suốt sáng rồi... Có cà phê ngon đây, uống đi cho tỉnh.

Nghi đẩy bình cà phê nóng do chính tay bà vợ ông pha từ nhà đem tới cho Vân.

Vân đốt một điếu Lucky và nhắm nháp ly cà phê đen quánh. Chàng thấy chàng đứng đưng một cách lạ lùng với viễn ảnh sắp được cầm số bạc lớn tiền công, tiền thưởng. Với số tiền lớn đó, chàng có thể làm được nhiều việc hay ho. Ít nhất chàng cũng có đủ tiền cưới vợ - Ngọc Ánh, cô nữ thư ký đa tình và tận tâm, nàng sẽ là cô dâu, một cô dâu rất đẹp, rất xứng đáng - vợ chồng chàng có thể đi Hương Cảng, Đông Kinh.

Tiêu pha kỹ cho đám cưới rồi chàng vẫn còn có đủ tiền để phát triển phòng trinh thám tư hoặc đổi sang nghề khác. Nghề trinh thám tư vì là một nghề mới tinh ở Việt Nam cho nên vẫn chưa được nhiều người biết tới, nhờ tới. Song, đời sống mới của người Việt Nam ở những đô thị lớn đã bắt đầu có những sắc thái Âu Mỹ, nghề trinh thám tư là một nghề có tương lai. Chàng có thể khá được với nghề miễn là chàng phải có công theo đuổi nghề.

Tiếng chuông điện thoại reo vang ngắt dứt nguồn tư tưởng của Vân.

- Thiếu tá Nghi đây. Nói đi.

Vân nghe rõ tiếng nói từ xa vọng lại:

- Tôi, Thượng sĩ Huy. Thiếu tá, chứng tôi đã bao vây "nó" trong một căn nhà giữa cánh đồng mía. Địa điểm xã Tân Đặng, Cát Lái. "Nó" không thể ra khỏi đó mà không đụng với chúng tôi. Xin lệnh.

Nghi nói lớn vào máy:

- Chờ đó, tôi tới ngay. Vây chặt nó. Nếu thấy ló dạng, bắn nó ngay không cần gọi lại.

Nghi gác máy và hất hàm cho Vân:

- Đi không?

Vân đứng dậy:

- Anh thử ngăn không cho tôi đi coi sao. Anh cần phải có cả một tiểu đoàn cảnh sát dã chiến mới cản tôi đi giết thằng chó điên ấy.

o o o

Phúc chó choàng dậy từ giấc ngủ nặng nề...

Vừa mở mắt, gã đã ở trong tình trạng sẵn sàng đối phó với bất trắc và kẻ thù ngay...

Tuy không có gì khả nghi hay đe dọa cả, Phúc chó đã nhồm dậy và rút ngay súng ra cầm tay, chĩa ra cửa. Ánh nắng của buổi sáng nắng vàng bên ngoài chiếu qua những kẽ vách hở làm những vệt vàng óng trên nền đất có nhiều rác rến làm cho Phúc nháy nháy mắt...

Trong vài giây đồng hồ hoang mang không nhớ gã đang nằm đâu, tại sao gã lại tỉnh giấc ở đây chứ không ở trên giường nệm bông và ở trong căn phòng kín mít ở trên lầu nhà hàng Tiên Cảnh như mọi sáng. Gã chỉ nhớ có một điều: gã đang ở trong một tình trạng nguy hiểm có nhiều kẻ đang tìm và muốn giết gã.

Rồi dần dần, gã nhớ lại những sự việc xảy ra trong đêm khuya hôm qua: gã lái xe tới một trạm xăng vắng vẻ. Từ con đường đất đỏ, xe gã lại đi ra đường lớn. Trạm xăng này chuyên bán cho những xe be hàng chạy đêm trên đường Sài Gòn - Đà Lạt nên vào giờ đêm khuya khoắt đó vẫn còn mở cửa. Gã cho xe vào đó đổ xăng và định dùng điện thoại gọi về Sài Gòn cho Bầu Phụng để hỏi tin về nhà

hàng Tiên Cảnh và về số phận của bà mẹ già. Trạm xăng có máy điện thoại và Phúc chó vừa liên lạc được với Bầu Phụng, nghĩa là già vừa được tin đích xác là cảnh sát đã tấn công vào nhà già và đã bắn chết mục Năm ô-tô cùng bọn ông Đốc, Phiến đá, Khích ve...

Giữa lúc Phúc chó bàng hoàng vì cái tin đó thì bên ngoài có một cảnh sát viên đi xe gắn máy tới trạm xăng. Viên cảnh sát này dừng xe lại bên chiếc xe Buick và nói chuyện với người thiếu nữ bận đồ đàn ông ngồi trong xe. Phúc chó từ trong căn phòng nhỏ của trạm xăng nháy ra rút súng bắn ngay viên cảnh sát...

Giã vào xe phóng đi. Được chừng mười cây số, già thấy là con đường này chắc chắn sẽ đưa già tới trạm gác ở Định Quán, già cho xe quay trở lại. Xe già chạy qua Cát Lái thì cạn xăng. Già bỏ xe dắt Bạch Lan chạy bộ. Qua những ruộng mía xào xạc, già và Bạch Lan cùng mệt đừ. Già dắt nàng lần tới đây và chui vào đây. Vừa đặt lưng nằm trên nệm rơm ướt, già và Bạch Lan cùng ngủ thiếp đi ngay.

Giờ đây, trời đã sáng và Phúc chó nhìn rõ nơi già ngủ lại.

Đây là một căn nhà gỗ. Dường như trước kia đây là một lò nấu mía kéo mật nhưng nay đã bỏ hoang. Lá và cọng mía còn bỏ lại đầy nền nhà.

Phúc chó cảm thấy khát khô cổ họng, già muốn uống nước nhưng nhìn quanh già không thấy có một lu nước nào cả.

Giã nhìn sang bên: Bạch Lan nằm co quắp, mái tóc xõa ra vướng nhiều cọng rác, mặt nàng xanh nhợt nhạt. Nàng nằm yên, ngực nàng chìm mất dưới làn vải áo sơ-mi quá rộng không thấy cả phập phồng theo hơi thở. Bất động như vậy nên trông nàng như một xác chết.

Phúc chó từ từ đứng dậy và đi ra nhòm qua vách ra ngoài.

Đêm qua vì quá mệt, gã không còn hơi sức đâu để mà nhìn quanh coi có nhà cửa gì quanh đây không. Bây giờ gã mới quan sát căn nhà gỗ này nằm chơ vơ giữa một cánh đồng mía bao la. Dường như có một con đường khá lớn ở cách đây không xa mấy nhưng vì những ruộng mía bao bọc, gã không nhìn thấy con đường.

Bên ngoài không một bóng người, không một vật gì cử động ngoài những lá mía lao xao theo gió sớm. Nắng vàng đã lên chan hòa cảnh vật nhưng sương đêm vẫn còn đọng trên những ngọn lá.

Gã nhìn thấy ở đầu nhà có một lu nước. Có lẽ là lu hứng nước mưa từ mái nhà chảy xuống. Cùng lúc ấy, gã lại nghe có tiếng động ở sau lưng.

Gã quay lại. Bạch Lan vừa tỉnh giấc, nàng đang chống tay bò dậy.

Và ngay sau đó, một tiếng động lạ vang lên bên ngoài làm cho Phúc chó giật mình. Bạch Lan cũng nghe thấy tiếng động đó, nàng nhìn gã côn đồ vừa gập đôi mắt trắng dã của gã nhìn nàng.

Họ vừa nghe thấy tiếng động cơ của phi cơ trực thăng.

Trực thăng bay đi đâu đây? Việc phi cơ trực thăng và quan sát bay suốt ngày đêm quanh thủ đô là chuyện rất thường nhưng trong lúc này gã côn đồ nghĩ ngay đến chuyện phi cơ đi tìm bắt gã...

Có điều là gã nghĩ đúng.

Phi cơ bay thấp. Cánh quạt làm gió chuyển cả rừng mía. Phi cơ như bay sát vào mái tôn của căn nhà nhỏ.

Bạch Lan ngược mặt nhìn lên mái nhà như nàng có thể nhìn thấy phi cơ ngay trên đầu, vẻ mặt nàng biểu lộ một

nét gì để báo cho Phúc chó biết rằng nàng sắp kêu lớn. Gã vọt chĩa súng vào mặt nàng:

- Im ngay, không được kêu.

Như vẫn còn sợ nàng sẽ kêu và gã không làm gì để ngăn cản nàng, gã hạ giọng như để năn nỉ:

- Im... tôi không làm gì cô đâu. Đừng có sợ.

Tiếng động cơ của phi cơ trực thăng làm át tiếng nói của gã còn đồ đang bị dồn vào bước đường cùng. Gã cũng biết người thiếu nữ không nghe tiếng gã nên gã dùng bàn tay không cầm súng vỗ vỗ trong không khí ra hiệu.

Rồi gã chạy tới tấm vách đằng sau, nhìn qua khe ván hở ra vườn mía. Gã thấy rõ chiếc phi cơ trực thăng tà tà lượn vòng và hạ xuống sau vườn.

Gã hiểu ngay là nơi ẩn núp tạm thời của gã đã bị khám phá. Gã nắm chặt cán súng lục trong bàn tay, Giờ đây gã chỉ còn có khẩu súng này là bạn. Gã chỉ còn tin cậy được ở súng.

Gã đi một vòng sát tấm vách, nhìn qua những khe ván hở để quan sát bên ngoài. Một cái xe bò, vài đồng củi cao tới ngang ngực người, xếp trên bãi đất giữa căn nhà gỗ và vườn mía là những chỗ nấp rất tốt cho những kẻ từ vườn mía cao hơn đầu người kia xung phong vào nơi gã nấp. Phúc chó càng quan sát kỹ càng thấy rằng tình thế của gã thập phần nguy ngập.

Gã cũng phải nhận rằng gã đã bị du đến đường cùng, gã khó lòng thoát được vòng vây quyết liệt này. Gã chỉ còn hy vọng giết được nhiều hoặc ít người trước khi bị người giết.

Đột ngột, Phúc chó nhìn thấy một người...

Một cảnh sát viên đã chiến bện đồ rỗng, tay cầm các-bin, xuất hiện từ bờ vườn mía chạy thót tới sau chiếc xe bò. Anh cảnh sát này hiện ra và mất đi rất nhanh, Phúc chớ không kịp giơ súng lên ngắm.

Gã biết rằng giờ cuối cùng của gã đã tới.

o o o

Thiếu tá Nghi và Vân cùng hai chàng trung úy cảnh sát từ trên trực thăng nhảy xuống. Họ đứng giữa vườn mía lá reo xào xạc vì cánh quạt của phi cơ. Một ông thượng sĩ có võ trang đẩy người chạy tới nghiêm chào.

- Thưa Thiếu tá - Thượng sĩ Huy bố cáo bằng một giọng khẩn cấp - nó đang ở trong căn nhà ván mà phi cơ Thiếu tá vừa bay qua đó. Cô gái cũng ở trong với nó.

Một chàng trung úy bện quân phục Địa Phương Quân chạy tới. Thượng sĩ Huy giới thiệu:

- Thưa Thiếu tá... Đây là Trung úy Phúc... Ông có cho lính tới tăng cường bao vây chặt vùng này...

Nghi bắt tay người Trung úy:

- Một sự tình cờ đáng ghi nhận - Nghi nói - Tên cướp bị các ông vây bắt tên là Phúc. Trung úy có biệt hiệu là Phúc... gì không. Trung úy?

Trung úy Phúc cười để lộ hàm răng trắng:

- Bạn thân thường gọi tôi là Phúc trâu điên... Vì tôi có tật ra trận đụng địch xông tới như... trâu điên vậy.

Nghi vỗ vai Phúc trâu điên:

- Vậy thì số dách rồi. Thăng Phúc trong đó có có biệt hiệu dơ dáy là.. Phúc chớ. Trâu điên thì nhất định phải húc chết chớ điên rồi còn gì. Thôi, chúng ta bắt đầu... Làm sao cho tôi và ông Vân đây nhìn rõ căn nhà nó nấp.

Thượng sĩ Huy bước đi:

- Mời các vị theo tôi...

Bốn người đi ngang qua vườn mía.

Nghi nhìn quanh và lấy làm hài lòng những cảnh sát dã chiến võ trang súng các-bin nằm sát xuống đất sau những bờ đất cao cùng với những binh sĩ Địa Phương Quân. Từng này người có thể đánh bại được cả một đại đội du kích Cộng Sản. Họ nằm thành vòng tròn mà trung tâm điểm là căn nhà có thể bỏ hoang.

Tới đầu vườn mía, thượng sĩ Huy dừng lại:

- Từ đây trở đi là có thể nguy hiểm rồi. Xin Thiếu tá và ông cẩn thận...

Nghi, Vân và hai người kia cùng ngồi xuống. Họ rẽ thân mía nhìn vào. Nghi thấy rằng chỗ họ nấp, tức là từ chỗ hết vườn mía, vào tới tấm vách ván có một bãi đất trống rộng chừng một trăm thước. Năm mươi thước đầu có chỗ nấp, đó là những đồng củi, cái xe bò. Nhưng nửa trăm thước sau đó là nguy hiểm. Tên cướp nấp kín trong nhà có thì giờ bắn tỉa từng người chạy vào năm mươi thước đất trống đó. Bây giờ muốn tiết kiệm xương máu của anh em cảnh sát, muốn giết tên cướp mà không hy sinh vô ích một cảnh sát viên nào nữa, chàng phải ra lệnh cho tất cả anh em từ bốn mặt cùng ủa vào một lượt. Chàng hy vọng với đợt tấn công ào ạt đó tên cướp sẽ cuống quýt và không còn biết nên bắn ai trước.

Chàng khẽ hỏi thượng sĩ Huy:

- Thượng sĩ có biết nó có súng tiểu liên hay không?

Nỗi lo âu hiện rõ trong đôi mắt của người thượng sĩ:

- Thưa... tôi không biết chắc...

- Nếu chẳng may mà nó có khẩu Thompson hay là khẩu Mat 49... nó có thể làm mình thiệt hại trước khi nó chết...

Ba người kia cùng nhận Nghi nói đúng. Họ cũng biết rằng tên côn đồ thế nào cũng phải chết trong buổi sáng này, họ cũng không tin là tên cướp sẽ ra hàng, nhưng vấn đề bây giờ làm sao giết được tên cướp mà cảnh sát không bị đổ thêm một giọt máu nào nữa.

Nghi lại hỏi:

- Còn cô gái? Có ai trông thấy cô ta từ hồi sáng tới giờ?

Thượng sĩ Huy lắc đầu:

- Thưa không. Chúng tôi biết là có cô ở trong, nhưng chẳng ai thấy bóng dáng cô...

Nghi quyết định:

- Trước khi tấn công nó, mình phải chiêu hồi nó trước. Thượng sĩ có mang theo máy phóng thanh đó không?

- Thưa... có đây.

Một cái máy phóng thanh xách tay, chạy bằng pin được đem tới.

Người cảnh sát trẻ tuổi giữ máy chiếu ống loa về phía căn nhà và mở mảy hết cỡ.

Nghi ra lệnh:

- Trong lúc tôi nói, thế nào nó cũng chú ý nghe coi tôi nói gì. Lợi dụng thời gian đó, ông cho anh em chạy tới nấp sau hai đồng củi và cái xe bò kia. Mỗi chỗ cho ba người nấp. Ra lệnh cho họ đừng bắn vội, chỉ khi nào nó chạy ra mà không có cô gái mới được bắn. Nó có bắn ra cũng mặc nó, cứ nấp yên ở đó... Khi nào có tiếng súng từ ngoài bắn vào với tiếng hô xung phong mới được nổ súng...

Nghi chờ cho Thượng sĩ Huy chọn người và ra lệnh xong mới bắt đầu nói.

o o o

Phúc chó mồ hôi rỏ giọt lã chã trên mặt, trên cổ và trong người - đứng vịn tay vào vách... Gã run như tàu lá trước gió. Hai đầu gối gã đập vào nhau lập cập và nếu không có tấm vách để vịn, có lẽ gã đã khụy xuống đó.

Gã nhìn thấy đám cảnh sát im lặng và thoãn thoắt từ vườn mía cùng nháy ra... Những người này đều bận đồ rằn, mang nón sắt và mang súng các-bin trông thật dữ dội. Phúc chó mềm nhũn người ra vì sợ hãi...

Gã chĩa súng ra nhắm vào người cảnh sát xuất hiện sau cùng, nhưng ngón tay gã cũng mềm sìu không còn chút khí lực nào, gã nghiêng rặng bóp cò. Sự cố gắng dùng sức đó làm cho khẩu súng trong tay gã nảy lên bần bật...

Đoành!... Phát đạn đầu từ họng súng lục trong tay Phúc chó bắn ra bay vọt lên trời. Viên đạn thứ hai ghim xuống mặt đất cách người cảnh sát cả mười thước. Viên đạn chỉ làm cho mặt đất bốc lên một làn cát.

Miệng gã há hốc... Môi dưới gã trể xuống, rớt rã từ đó rỏ ra lòng ròng... cổ họng gã thốt ra những tiếng gừ gừ nghe như tiếng gừ của một loài thú vật vừa tàn ác, vừa hèn nhát...

Bên ngoài, đám cảnh sát chạy tới biến mất sau những chướng ngại vật.

Hai phát đạn súng lục vừa nổ làm cho Thiếu tá Nghi thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm:

- Xong rồi... - Nghi nói -... nó không có Thompson. Nếu có, nó đã rĩa một loạt rồi... nó chỉ có súng lục... mình chỉ còn phải lo tính nó còn bao nhiêu đạn... Đưa máy đây...

Ông nói vào máy:

- Phúc chó! Mày bị vây chặt rồi. Bắn lại vô ích. Đi ra khỏi đó ngay thì thoát chết. Đi ra mau. Hai tay giơ lên khỏi đầu.

Tiếng nói được phóng lớn bằng hơi điện vang vang giữa khu vườn mía, chỉ có tiếng gió reo lá xào xạc.

Phúc chó nghiêng đầu y hệt một con vật, lắng nghe. Mũi dưới của gã lại càng trĩu xuống, rớt rãi rỏ xuống thành đường lắng nhặng. Gã nghĩ đến khẩu Thompson. Nếu hôm nay gã có khẩu Thompson trong tay, hay chỉ một khẩu súng săn, súng trường cũng được, gã sẽ cho bọn ngoài kia biết tay. Từ ngày nào tới giờ gã vẫn mang theo trong xe hơi của gã một khẩu Thompson. Nhưng mịa mai thay, khi gã cần đến nó nhất thì gã lại không có nó.

Gã nhìn xuống ổ súng lục.

Súng gã chỉ còn có năm viên đạn.

Bạch Lan nằm úp mặt xuống nền đất ẩm có những xác lá mía mục nát. Nàng nghe thấy tiếng súng nổ trước rồi tiếng người nói oang oang tiếp theo và nàng lơ mơ hiểu rằng giờ phút nàng vừa mong chờ, vừa khiếp sợ đã tới.

Ý nghĩ mình sắp được trả tự do và tới đó, cuộc đời nàng mới thực sự bước vào giai đoạn đen tối, bi đát nhất cho Bạch Lan như tỉnh lại. Nàng ngược mặt nhìn lên: Phúc chó đã quay mặt vào vách. Gã gù lưng xuống cúi nhìn qua kẽ ván ra ngoài. Nàng nghe rõ tiếng gừ gừ từ cổ họng gã phát ra.

Bên ngoài, tiếng nói qua loa phóng thanh đã tắt. Yên lặng tràn đầy khắp nơi. Thỉnh thoảng không gian và thời gian chỉ bị xáo trộn nhẹ và êm vì tiếng gió reo xào xạc qua vườn mía.

Phúc chó cảm thấy tia nhìn của Bạch Lan đè nặng lên ót gã. Gã từ từ quay lại. Hai người trẻ tuổi nhìn nhau. Gã đứng lưng gù xuống, miệng rõ rãi rớt, hai chân run lẩy bẩy, mắt đỏ tía và cổ họng gừ gừ... Nàng nắm sấp hai tay giơ lên ôm lấy đầu, tóc xõa và rối, quần áo sộc xệch, nhàu nát...

Hai người nhìn nhau thật lâu...

Rồi hàm răng Phúc chó nhe ra giữa đôi môi đầy rớt rãi. Gã chửi rủa người thiếu nữ. Vì nàng mà mẹ gã đã chết... Vì nàng mà gã sắp phải chết... Nhưng, gã rủa trước khi gã chết, gã còn giết nhiều đứa nữa...

Nàng nằm yên đăm đăm nhìn thẳng vào mắt gã. Nàng chờ đợi gã bắn nàng một phát vào giữa đầu. Nàng chết đi thật nhẹ nhàng... Cái chết lơ mờ ẩn hiện trước mặt nàng như một hình ảnh giải thoát. Lúc này, nàng thấy thấy cái chết với nàng thật không đáng sợ. Với nàng, sống mới thật là khủng khiếp.

Với tất cả ý chí còn lại trong đầu, Bạch Lan cố gắng thăm thúc cho gã côn đồ giết nàng. Nhưng gã chỉ chửi rủa nàng suông thôi, nàng không "được" gã giết.

Rồi một tiếng động bên ngoài làm cho Phúc chó quay vội lại. Gã trông thoáng thấy có bóng người lấp ló sau cái xe bò gã chĩa súng vào đó, và nổ cò. Tiếng nổ vang phá vỡ bầu không khí im lặng của buổi sáng nơi đồng quê bình yên.. Một miếng gỗ từ chiếc xe bò bắn tung lên. Rồi thôi.

Một lần nữa, tiếng loa lại vang vang:

- Phúc chó! Chúng tao cho mày tới mười. Nếu đếm tới mười, mày không chịu ra, chúng tao sẽ vô.

Sợ hãi như một làn sóng thật cao ào đến chụp xuống đầu gã côn đồ. Như một đứa trẻ con sợ quá mất cả hồn vía,

gã quy gối xuống, đầu gục vào vách, tay buông rời khẩu súng.

Bạch Lan chống tay dậy. Thoạt đầu, nàng tưởng Phúc chó vừa bị bắn tới mà nàng không nghe tiếng nổ. Nhưng sau đó, khi nghe tiếng gừ gừ trong cổ họng gã đổi thành nấc nghẹn, nàng biết là gã chỉ khóc.

Nàng đã hết hy vọng được gã bắn chết.

o o o

Thấy rằng kéo dài cuộc bao vây thêm nữa chỉ có hại, Thiếu tá Nghi ra lệnh cho mọi người sẵn sàng xung phong.

Toán cảnh sát viên nấp sau chiếc xe bò nảy ra một sáng kiến: họ đẩy chiếc xe bò vào gần căn nhà và họ nấp sau chiếc xe đó.

Tiếng bánh xe cút kít làm cho Phúc chó ngừng lên.

Gã trông thấy chiếc xe bò cứ từ từ tới gần...

Gã lượm khẩu súng rơi bên gối lên và như một kẻ hoảng loạn quá không còn biết là mình đang làm gì nữa, gã đứng dậy, mở toang cánh cửa gỗ và bước ra ngoài.

Ánh nắng chiếu vào mắt làm cho gã quáng mắt...

Khẩu súng lục trong tay gã nổ loạn vào chiếc xe bò lúc đó đã tới giữa sân.

Hai khẩu tiểu liên càng nổ ròn. Cả người gã côn đồ run lên bần bật, ngực áo sơ-mi trắng của gã bỗng nhuộm máu đỏ tươi. Gã xoay mình đi nửa vòng và ngã xuống.

Tràng đạn tắt đi cũng đột ngột như khi bắt đầu nổ.

Vân đứng nhìn Phúc chó ngã xuống và giẫy chết. Hai cẳng chân gãy guộc của gã giẫy những cái giẫy sau cùng. Trong thân xác gã lúc đó như xác một con rắn độc. Đầu

gã còn có ngóc lên, những ngón tay gã còn cố bấu vào mặt đất.

Vân và Nghi đi qua mảnh đất trống trước căn nhà ván. Họ dừng lại bên xác gã côn đồ:

- Nó chết rồi... - Thiếu tá Nghi nói.

- Xã hội đã được một thắng ác ôn...

Vân dỗi mắt nhìn xác gã côn đồ, chàng nhìn qua khung cửa vào trong căn nhà tìm người thiếu nữ.

CHƯƠNG 6

Bạch Lan đứng dậy bàng hoàng, nàng đứng trơ giữa căn nhà trống trơn chỉ có toàn là rác và cọng lá mía, hai tay đặt trước ngực. Sau khi nhìn tên côn đồ cầm súng đi ra và nghe tràng súng liên thanh, nàng tuy chưa nhìn ra nhưng cũng biết rằng tên côn đồ đã chết.

Vân nhìn thấy Bạch Lan ngay. Qua dáng đứng thẳng tắp của nàng, chàng hiểu rằng giây phút này nặng nề với nàng đến là chừng nào. Chàng đi tới và dừng lại cách nàng vài bước.

Bằng một giọng cố làm ra vẻ thản nhiên, chàng nói:

- Chào cô Bạch Lan. Tôi là Vân, thám tử, người được ông Tạ Phong mượn đi tìm cô về. Tôi sẽ đưa cô về với ông nhà lúc nào cô muốn. Bây giờ bọn côn đồ đã hoàn toàn bị tiêu diệt rồi. Cô có cần gì xin cho chúng tôi biết, tôi sẽ làm toại ý cô ngay.

Chàng thấy nàng có vẻ vui hơn được một chút. Sự căng thẳng của thần kinh và thân thể nàng dần dần ra.

Chàng cố ý giữ cho giữa chàng và nàng có một khoảng cách đáng kể. Sau những ngày đêm phải sống gần Phúc chó chắc chắn là nàng phải sợ hãi, kinh tởm đàn ông, bất cứ là người đàn ông nào. Chàng nhìn nàng và thấy nàng như một con thú, xinh, mềm yếu, một con thú dễ sợ hãi và có thể hoảng loạn vì bất cứ một thái độ, một cử chỉ đột ngột nào.

Chàng nhẹ nhàng nó tiếp:

- Thưa cô Bạch Lan, theo tôi, việc hay nhất bây giờ là cô cho phép tôi được đưa cô về tạm nghỉ ở một khách sạn vắng vẻ nào đó ở Cáp hoặc ở Đà Lạt...

Chợt nhớ ra Đà Lạt là nơi Bạch Lan bị bắt cóc, cuộc kinh dị kéo dài từ ba tháng nay trong đời nàng đã bắt đầu vào một đêm ở Đà Lạt. Cái địa danh ở Đà Lạt có thể gợi cho nàng một cái gì rùng rợn, kinh sợ, chàng vội tiếp:

- Theo tôi, cô nên ra Cáp nghỉ vài ngày thì tốt hơn. Chúng tôi sẽ giữ thật cẩn thận để không một ai tới đó làm phiền cô, nhất là những ông phóng viên nhà báo. Cô ở đó nghỉ vài ngày cho tâm thần an định hẳn, rồi tôi sẽ đưa cô về Sài Gòn hoặc ông Tạ Phong sẽ tới đó đón cô. Tùy cô muốn sao cũng được. Ông Tạ Phong có cho tôi đưa cô đi nghỉ ngơi ít ngày. Nếu cô bằng lòng, tôi xin đưa cô lên xe đi ra Cáp ngay bây giờ. Cô nghĩ sao?

Nàng nhìn chàng đăm đăm vài giây rồi gật đầu:

- Ông tính vậy cũng được.

- Chúng tôi có mời bác sĩ đến tận đây. Bác sĩ đang chờ bên ngoài. Xin cô cho bác sĩ được coi qua sức khỏe của cô?

Nàng co rúm người lại và có phản ứng mạnh ngay:

- Tôi không muốn gặp bác sĩ - Nàng nói với ánh mắt sợ hãi - Tôi có đau ốm gì đâu mà phải gặp bác sĩ? Tôi không muốn gặp ai hết.

Vân gờ một bàn tay lên:

- Không sao. Cô không muốn gặp bác sĩ thì thôi. Không ai có thể ép buộc cô phải làm những việc gì cô không muốn làm. Chúng tôi hoàn toàn làm theo ý cô.

Nửa phút đồng hồ sau, chàng tiếp:

- Có xe chờ sẵn, mời cô theo tôi... Chúng ta đi thẳng ra Cấp...

Nàng lại dăm dăm nhìn chàng vài giây đồng hồ nữa rồi cúi mặt gật đầu, Vân nói:

- Cô cứ đứng yên trong này. Tôi sẽ mang xe tới tận cửa này đón cô, sẽ không có ai lạ trông thấy cô hết. Cô cứ đứng yên đây, đừng sợ gì cả.

Vân bước ra sán. Chàng đi lại chỗ thiếu tá Nghi đứng. Xác chết của tên côn đồ đã được khiêng lên một chiếc Dodge nhà binh, Phúc chó nằm dưới tấm bạt. Ngoài vết máu đọng trên nền đất cát, cảnh vật nơi này trong buổi sáng nắng vàng quá đẹp này chẳng còn mang qua một dấu vết nào của trận bắn lộn dữ dội vừa qua.

Ông bác sĩ được đưa bằng trực thăng tới xách túi da đứng bên thiếu tá Nghi. Cặp mắt kiếng của ông hướng về cánh cửa căn nhà ván.

Vân nói với Nghi:

- Cô ta yên lành ở trong đó, nhưng vì bị kích thích quá có vẻ cô ta sắp lên cơn khủng hoảng thần kinh. Cô ta không chịu gặp ai hết, kể cả ông bác sĩ. Cô ta bằng lòng đi ra Cấp nghỉ ngơi ít ngày nhưng phải tôi đưa cô đi mới được.

Ông bác sĩ tuy hơi bực nhưng cũng chỉ phản ứng bằng một cái nhún vai:

- Không sao. Ông có thể mang cô ấy đi được. Lúc này mình chẳng nên làm trái ý cô ấy. Tôi đi ra Cấp trước và giữ vi-la Réve d'or, ở vi-la kín đáo hơn là ở khách sạn. Ông chỉ việc đi sau và đưa cô ấy tới đó.

Ông bác sĩ quay lại thiếu tá Nghi:

- Về phần thiếu tá... Chắc tôi khỏi cần phải dặn lại chắc thiếu tá cũng sẽ làm đủ mọi cách để ngăn không cho nhà

báo tới quấy rầy cô ấy?

Nghi nghiêm mặt:

- Ông tin tôi đi.. Tôi sẽ giữ bí mật và an ninh cư ngụ của cô ấy kỹ hơn là giữ bí mật và an ninh cho Quốc trưởng Bảo Đại.

Đợi cho ông bác sĩ đi khuất, Vân nói với Nghi:

- Bây giờ, xin anh cho lệnh giải tỏa nơi này. Không còn ai lảng vảng quanh đây hết và cho đưa chiếc xe Chevrolet tới cửa này để tôi đưa cô đi.

- Xong rồi - Nghi đáp - Anh trở lại cạnh nàng đi, xe đến ngay...

Trở lại bên Bạch Lan, Vân thấy nàng ngồi trên một cái thùng gỗ. Chàng cười với nàng cho nàng yên tâm:

- Xe sắp tới... Khi cô ra khỏi nhà này, cô sẽ thấy quanh đây vắng vẻ không có một ai hết... Đây cũng gần Cáp, chỉ ba mươi phút nữa là cô tới Cáp.

Chàng cố ý gợi cho nàng nói chuyện:

- Ông thân cô chờ cô ở nhà nhưng nếu cô muốn gặp ông ngay ông sẽ có thể tới với cô ngay trưa nay...

Bạch Lan bỗng rùng mình:

- Tôi chưa muốn gặp ba tôi - Nàng nó thật nhỏ - Cho tôi sống một mình ít lâu đã...

Một lần nữa, chàng lại làm theo ý nàng:

- Vâng, khi nào cô muốn gặp ông, tôi mới báo cho ông tới.

Chàng ngồi lên một cái thùng gỗ gần chỗ nàng và bằng một giọng nói thản nhiên có âm thanh vui vẻ hơn là quan trọng, chàng nói chuyện cho nàng nghe. Chàng nói liên miên đủ thứ chuyện. Thoạt đầu, nàng có vẻ không chú ý

nghe chàng nói, nhưng càng về sau, chàng thấy nàng như thoải mái, dễ chịu hơn, nàng không sợ nữa:

- Chắc cô thắc mắc không biết tôi là ai? - Vân hỏi vậy nhưng chàng biết chắc là nàng không hề tự đặt câu hỏi ấy
- Tôi là một nhà thám tử tư. Nghề của tôi ở Việt Nam là một nghề mới... Trước kia, tôi làm báo... Nghề làm báo với nghề thám tử tư có nhiều điểm giống nhau. Người làm báo chuyển sang làm nghề phóng viên rất dễ...

Sau chừng mười lăm phút nói chuyện một mình như thế, Vân thấy rằng thời gian đó có thể đã đủ để ông bác sĩ thu xếp xong cái vi-la ở Vũng Tàu, chàng nhìn ra ngoài và thấy thiếu tá Nghi đã cho mang chiếc xe Chevrolet đen bản nhứt của cảnh sát ở đây tới đậu ở trước sân nhà. Chung quanh sân, vắng tanh không còn một bóng dáng cảnh sát viên nào hết.

- Bây giờ, chúng mình đi được rồi - Chàng vui vẻ nói với nàng - Cô đừng ngại gì cả. Bên ngoài không còn ai hết. Cô đã sẵn sàng đi, được chưa?

Một lần nữa, chàng lại thấy trong mắt nàng có ánh lo sợ. Chàng đứng lên, đi ra mở lớn cánh cửa. Chiếc xe hơi sáng choang giữa vùng nắng vàng bên ngoài. Nắng vàng tô vàng trên cảnh vật. Gió mát thổi lồng lộng. Vườn mía xào xạc nghe vui tai hơn là buồn và những lá mía uốn sóng như một biển lá trước làn gió thổi.

Chàng nhìn quanh và không thấy một bóng người:

- Mời cô đi....

Chàng vào xe trước và mở rộng cửa xe chờ nàng.

Chừng năm giây đồng hồ sau, Bạch Lan hiện trên ngưỡng cửa. Nàng như chói mắt vì ánh nắng nên phải dừng lại đó và vịn tay vào thành cửa. Chàng tránh không nhìn nàng.

Rồi nàng lão đảo đi vào xe. Cánh cửa xe được nàng đóng mạnh lại.

Vân cho xe chạy chậm trên con đường đất đỏ. Bây giờ chưa phải là mùa mưa cho nên con đường sạch trơn, chỉ bốc lên một đám bụi sau xe. Sáng sớm nay, chắc là khi thấy có quân đội và cảnh sát tới đây đông, biết là có đánh nhau, dân quê đã tránh vùng này. Cảnh vật quanh khu vườn mía hoàn toàn vắng.

Bạch Lan ngồi thẳng người trên ghế, hai mắt mở rộng nhìn ra trước xe. Nàng không hé môi nửa tiếng.

o o o

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Vân đưa Bạch Lan tới Cấp. Cảnh phố xá đông vui với người qua lại tấp nập và không ai chú ý đến ai ở đây làm cho Bạch Lan tỏ ra vui hơn và tin tưởng hơn. Đã từ lâu rồi, nàng chưa được đi chơi như thế này trong phố đông vui.

Vân cho xe tới vi-la đã hẹn trước với ông bác sĩ. Vi-la có lầu, có vườn cây rộng bao la và nhìn ra biển. Những ô cửa sổ ra vào đều mở rộng chờ đón, nhưng vi-la vắng tanh không thấy bóng người nào.

Vân dừng xe ở vườn trước, chàng dặn nàng:

- Cô ngồi yên đây. Tôi trở lại ngay.

Chàng ra khỏi xe và đi rào ra lối cửa sau vi-la. Ông bác sĩ đứng chờ chàng ở đó.

- Phòng ngủ của cô ấy ở trên lầu - Ông bác sĩ nói nhỏ với Vân - Tôi đã biểu cô y tá mang vào đó một ít y phục để cô ấy thay đổi tạm trong khi chờ đợi mang đồ của cô từ Saigon ra. Cô ấy sao?

Vân nhún vai:

- Không chịu nói gì cả. Coi bộ nàng bị chấn động thần kinh. Tuy nhiên, tôi thấy là nàng có vẻ chịu sự có mặt của tôi. Ông cứ để tôi lo cho nàng. Nếu có gì khác, tôi sẽ báo để ông biết ngay, ông nên lánh đi để tôi đưa cổ lên lầu.

- Anh nên thuyết phục cổ cho tôi gặp. Vì tôi cần đến gần cổ để săn sóc cổ. Càng sớm, càng tốt.

- Ông yên trí. Tôi sẽ cố gắng.

Vân chạy trở lại xe.

Bạch Lan vẫn ngồi trong xe, y như lúc chàng ra khỏi xe. Nàng đang cúi mặt nhìn hai bàn tay nàng. Khi chàng tới gần, nàng ngược nhìn.

- Tất cả đều sẵn sàng - Chàng vui vẻ nói - không có ai làm rộn cô hết...

Chàng mở cửa cho nàng bước xuống xe và họ cùng đi vào nhà.

Chàng nhường bước để nàng lên cầu thang trước.

Khi tới cửa phòng, đột nhiên nàng ngừng lại:

- Tôi nghe nhiều tiếng súng nổ - Nàng đột ngột hỏi - Hẳn bị bắn chết rồi, phải không?

Bị hỏi bất ngờ, Vân ấp úng:

- Vâng. Hẳn chết rồi. Cô đừng nghĩ gì tới hẳn nữa. Vụ có đã kết thúc hoàn toàn...

Nàng im lặng cúi đầu bước vào phòng, Vân vào theo. Chàng đứng lại ở gần cửa và nhìn khắp phòng. Chỉ trong một thời gian ngắn chưa đầy nửa giờ, ông bác sĩ đã sửa soạn căn phòng này thật hoàn mỹ. Có cả hoa tươi cắm trong bình, có cam, táo, nho, nước ngọt để sẵn trong tủ lạnh. Những cánh cửa sổ mở rộng nhìn ra biển xanh và để

cho nắng vàng lùa vào phòng. Căn phòng có gió biển nên mát mẻ và dễ chịu.

Bạch Lan đi tới đứng trước bình hoa hồng. Nàng giơ tay nâng nhẹ những đóa hoa còn nguyên phần nhụy.

Vân kéo cánh cửa sau lưng, chàng khẽ nói:

- Bác sĩ Hào muốn được gặp cô. Cô nên để cho ông ấy được gặp, cho ông yên lòng. Vì ông có nhiệm vụ phải săn sóc sức khỏe cho cô...

Nàng từ từ quay nhìn chàng. Và chàng hơi mừng khi thấy ánh mắt nàng không còn ý sợ hãi như lúc họ mới gặp nhau nữa:

- Tôi chưa muốn gặp ai lúc này - Nàng nói - Ông ấy chẳng thể giúp ích gì được cho tôi.

Vân thấy rằng nàng vẫn còn e ngại phải gặp người lạ và chàng vẫn chưa nên nài ép nàng. Chàng lấy giọng thản nhiên:

- Nếu tôi là cô... tôi sẽ làm từng này việc... Trước hết, tôi đi tắm một chậu nước nóng, ngâm mình trong bồn cho thật thỏa thích, rồi thay y phục mới.. - Chàng đi tới mở cánh cửa tủ - Có một ít quần áo đã được mang tới đây để cô tạm thay. Y phục của cô đã được cấp tốc mang từ Sài Gòn ra chắc là chỉ tối nay là tới... Rồi tôi nằm nghỉ, uống vài ly nước cam tươi cho tỉnh người... Tôi để mặc cho thân xác tôi sống và hưởng thụ, tôi chẳng phải còn lo gì hết. Mọi vấn đề đều đã được giải quyết xong. Cô nên đi tắm đi. Tôi ở lại ngoài này ngăn không để ai vô làm phiền cô. Cô đồng ý chứ?

Bạch Lan nhìn kỹ chàng thám tử.

Lần đầu tiên, đôi mắt nàng có ánh sáng tò mò:

- Bộ với bất cứ ai, lạ hay quen, ông cũng cư xử như vậy sao?

Chàng mỉm cười:

- Thực sự thì tôi rất ít khi được nói như tôi vừa nói với một cô gái đẹp như cô.

Như hài lòng vì câu trả lời của chàng, nàng bước vào phòng tắm. Nàng khóa cửa phòng tắm lại.

Vân đi tới đứng bên cửa sổ, nhìn ra biển. Trên bãi cát tràn đầy nắng vàng có vài cặp nhân tình, vợ chồng, đang tắm và ngồi uống nước. Sóng biển xanh dâng đầy gợi cho chàng ý muốn trắm mình trong làn nước mát rượi ấy, chàng nghiệm thấy một điều: ra tới bãi biển, người ta - dù đàn ông hay đàn bà - bất cứ ở vào số tuổi nào, nghĩa là bất kể già hay trẻ, đều thấy mình trẻ lại và cùng muốn đùa rỡ, chạy nhảy, la hét...

Bây giờ thì trước cửa vi-la này vẫn còn vắng tanh, nhưng chàng tin chắc rằng chỉ tới sáng mai là ở đó sẽ đầy người: các phóng viên nhà báo là những người săn tin giỏi nhất trên đời, họ sẽ biết là cô Bạch Lan, ái nữ nhà tỷ phú Tạ Phong, người bị bọn cướp bắt cóc đi ba tháng nay, đã trở về và tạm ngụ ở Cấp. Họ sẽ đổ xô ra đây săn tin. Họ sẽ thi nhau viết thật nhiều về người bị bắt cóc, những chuyện họ viết ra thực cũng có mà bịa đặt, thêm thắt cũng nhiều. Nghề của họ là thế. Họ không thể nào bỏ qua được một đề tài "ăn khách" như vụ này. Người làm báo chỉ chú ý đến những chuyện gì mà người đọc báo chú ý hoặc có thể chú ý. Những chuyện không "ăn khách" họ không đăng. Muốn đăng phải mất tiền quảng cáo. Nhưng vụ nào "ăn khách" như vụ Bạch Lan thì không ai có thể cấm họ tìm biết, bịa đặt. Thiếu tá Nghi có hứa là sẽ làm đủ mọi cách để ngăn không cho nhà báo tới quấy rầy Bạch Lan, nhưng khả năng của cảnh sát cũng chỉ có giới

hạn, cảnh sát không thể ngăn cấm hay xô đuổi nhà báo. Vì vậy, chàng biết chắc rằng sớm muộn gì người thiếu nữ đang sợ gặp người lạ kia cũng phải khổ sở nhiều vì người lạ.

Hai mươi phút sau, Bạch Lan ra khỏi phòng tắm. Bây giờ nàng đã thay y phục, nàng bận bộ áo đầm vải hoa do cô y tá của bác sĩ Hào cho mượn và Vân thấy nàng thật đẹp trong bộ áo rẻ tiền ấy.

Và chàng cũng thấy rằng chưa bao giờ chàng được gần một thiếu nữ nào đẹp đến như nàng. Ngọc Ánh cũng đẹp nhưng cái đẹp của Bạch Lan là một cái đẹp khác.

- Bây giờ chắc cô đã thấy dễ chịu hơn lúc nãy nhiều rồi? - Chàng hỏi.

Đúng lúc chàng hỏi câu đó, chàng thoáng thấy dưới đường, trước cửa vi-la, có một chiếc xe hơi nhà dừng lại. Trên xe có vài chàng thanh niên cầm máy ảnh ào ào nhảy xuống. Chàng nghĩ thầm: "Phóng viên nhà báo tới rồi. Nhanh thật. Họ đánh hơi thật giỏi..." Người cảnh sát gác cửa vi-la lập tức bước ra chặn họ lại. Đám phóng viên đòi vào vi-la... một cuộc cãi vả xảy ra...

Tâm trí Vân bị chia ra vì cuộc cãi vả co kéo, xô đẩy đang diễn ra bên dưới và sự có mặt của người thiếu nữ bạc tỷ bên cạnh chàng.

Giọng nói của Bạch Lan có âm thanh thoải mái hơn khi nàng đáp:

- Ông nói đúng. Tôi đỡ nhiều rồi...

Và nàng đi đến cửa sổ trước khi chàng kịp ngăn nàng lại.

Đám phóng viên đứng bên dưới có người nhìn lên thấy nàng. Lập tức có tiếng la:

- Cổ kia... ở trên lầu đó...

- Chúng tôi là nhà báo... Phải cho chúng tôi vô lấy tin chớ... Ai là người chỉ huy cảnh sát ở đây...?

Nhà báo không có quyền bỏ tù ai nhưng họ có đặc quyền viết bài đăng báo, chỉ trích, chế giễu và những ông Cò cảnh sát cao cấp nhất cũng phải nể nang họ...

Bạch Lan cũng đã trông thấy cảnh co kéo bên dưới, nàng cũng nghe thấy những lời thiên hạ nói về nàng. Nàng vội vàng lùi lại. Khuôn mặt có đôi gò má vừa mới ửng hồng đôi chút của nàng lại xanh rờn như tàu lá. Nàng ngồi phịch xuống ghế và đưa hai bàn tay lên che mặt.

Vân khổ sở tìm lời trấn an nàng:

- Cô đừng sợ. Họ không lên được tới đây đâu. Hai nữa, họ sẽ chẳng viết gì bậy hay nặng nề về cô đâu. Cô được cảm tình của họ nhiều lắm. Tại vì trong thời gian vừa qua, cô không có dịp đọc báo nên cô không biết đấy thôi. Họ sẽ không viết gì làm cô buồn đâu. Cô tin tôi đi. Cô ăn chút gì cho ấm nhé?

Nàng khổ sở lắc đầu:

- Không!

Vân cũng bối rối. Chàng chẳng biết phải nói gì hơn để làm cho nàng vui bây giờ. Đột nhiên, chàng nghe giọng nói thâm trầm như tuyệt vọng của nàng:

- Rồi đây tôi sẽ ra sao?

- Cô đừng lo tới việc ấy bây giờ vội - Chàng dịu dàng nói - Rồi cô sẽ thấy là mọi việc tự nó sẽ dàn xếp chẳng có gì đáng lo nghĩ hết. Người đời rất mau quên. Trong vài ngày, tất cả mọi người sẽ chỉ nói với nhau về chuyện cô nhưng rồi họ quên đi ngay. Chỉ tới tuần sau là chẳng còn ai nhớ tới cô nữa. Lúc ấy, cô có muốn cho báo chí họ nhắc đến cô họ cũng từ chối.. Ngay cả chính cô nữa... Rồi cô cũng

sẽ quên những ngày vừa qua trong đời cô... Mai sau mỗi khi hồi tưởng lại, có khi cô còn thấy buồn cười nữa là khác...

Chàng nói để cho có chuyện nói, vì chàng thấy rằng lúc này chàng cần nói huyền thuyên. Nói gì cũng được, miễn là nói rằng cuộc đời nàng sẽ không thê thảm như nàng tưởng:

- Cô còn trẻ. Cô có đủ những điều kiện để sung sướng...

Nhưng chính Vân, chàng cũng không tin ở những lời chàng nói.

Và chàng biết chắc rằng người thiếu nữ này cũng không tin.

Nàng rùng mình:

- Ông nói rằng... "hắn" đã chết... nhưng không phải đâu. "Hắn" vẫn còn sống. Bây giờ, "hắn" sống ở trong tôi...

Nàng làm một cử chỉ tuyệt vọng và bất lực:

- Tôi không biết ba tôi sẽ quyết định sao. Lúc đầu, tôi vẫn nghĩ rằng chuyện này không thể nào xảy đến với tôi được... nhưng chuyện đã xảy ra rồi. Bây giờ, tôi không còn biết phải làm sao nữa... Rồi tôi sẽ ra sao đây?

Vân cảm thấy trong người có mồ hôi lạnh toát ra. Người thiếu nữ này chán đời, nàng không muốn sống... Đây là một khó khăn mới mà chàng không hề ngờ, không hề nghĩ cách đối phó hoặc giải quyết. Chàng hoàn toàn bất lực với sự khó khăn này.

Thật ra, việc Bạch Lan chán đời hay yêu đời với Vân không phải là việc quan hệ. Chàng chỉ được nhờ đi tìm nàng về với ông thân của nàng, chàng đã tìm được nàng, đã đưa được nàng an lành về tới đây, công việc và bổn phận của chàng đã sắp hoàn thành, nhưng vì lòng nhân

đạo, vì cảm tình với người thiếu nữ đẹp như hoa sớm này, chàng không thể đứng vững trước nỗi tuyệt vọng của nàng, chàng khổ tâm như khi chàng làm điều gì lỗi. Chàng thấy chàng cũng có trách nhiệm trước nỗi tuyệt vọng của người thiếu nữ này: Vì chàng đã không cứu nàng mau chóng khỏi sào huyệt địa ngục của bọn ác ôn cho nên sức chịu đựng của nàng đã kiệt...

- Cô để tôi gọi điện thoại mời ông cụ ra đây với cô ngay?
- Chàng bối rối đề nghị... Chỉ có ba cô mới có thể giúp được cô lúc này...

Nàng lại lắc đầu:

- Không! Ba tôi cũng chẳng giúp gì cho tôi được. Tôi phải tự mình, ra khỏi cơn tuyệt vọng này. Ba tôi có biết, ông cũng chỉ thêm buồn mà thôi. Có điều là tôi lại không quen đối phó với những trường hợp bi thảm như thế này... Cuộc đời tôi, từ ngày nào tới giờ, chỉ là một chuỗi dài những vô tư, những vui chơi. Tôi chưa từng bao giờ phải chiến đấu. Tôi chưa biết giá trị đích thực của bất cứ vật gì ở đời. Đây chính là lúc để tôi thử sức tôi... Nhưng tôi không tin là tôi có thể thoát ra nổi...

Nghe giọng nói trầm trầm ấy, Vân càng thấy lo sợ. Khi người ta chán đời mà người ta vẫn thản nhiên, vẫn nói nhỏ nhỏ như thế này, đó là lúc chán đời đến cực độ. Kể chán đời la hét, khóc lóc còn có thể khuây khỏa...

- Tôi hèn nhát lắm... Tôi không có sức phấn đấu và tôi cũng chưa biết phấn đấu là gì... - Bạch Lan vẫn nói bằng cái giọng đều đều, thâm trầm đó - Có lẽ tôi nên nghe lời ông... Tôi nên gặp ông bác sĩ... Thật ra, phải nói tôi cần gặp ông ta mới đúng... Tôi không muốn nói dối. Vì từ ngày nào tới giờ, tôi chưa bao giờ thấy cần phải nói dối... Tôi cần gặp ông bác sĩ để... xin ông chút thuốc. Tôi bị

chúng chích ma túy cho tôi... nên tôi đâm ghiền mất rồi...
Tôi chống cự hết nổi nữa...

Vân vội vã:

- Để tôi gọi ông tới ngay...

Bạch Lan dục chàng:

- Ông đi mau đi... Mau...

Vân mở cửa phòng bước mau ra hành lang nhưng chàng cẩn thận để cánh cửa mở để có thể đi trở vào phòng ngay. Chàng lớn tiếng gọi xuống nhà dưới cho người cảnh sát gác ở đó:

- Nè... Ai dưới đó... Làm ơn chạy đi mời ngay bác sĩ Hào tới đây cho tôi gấp. Mời ông tới ngay...

Có tiếng cửa đóng sập mạnh sau lưng...

Vân giật mình quay lại...

Cánh cửa phòng đã đóng ập lại...

Chàng vội nắm quả đấm vặn cửa nhưng cánh cửa đã khóa chặt bên trong. Một nỗi kinh hoàng vô lý tới làm chàng mê loạn, chàng đập rầm rầm lên khung gỗ...

Nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt. Vân lùi lại vài bước, lấy đà xô tới dùng vai xô mạnh vào cánh cửa... Sức dội lại làm cho chàng văng trở ra...

Hai người cảnh sát từ dưới nhà chạy lên...

Vân la lớn:

- Phá ngay cái cửa này... Mau...

Khi cánh cửa bật tung ra trước sức nặng của hai viên cảnh sát lực lưỡng, Vân nghe thấy một tiếng người kêu lên rất nhỏ...

Tiếng kêu đó nghe như một tiếng rên rĩ.

Tiếp theo đó là tiếng người la dưới vườn cây, tiếng la sợ hãi vang lên qua khung cửa sổ tới chỗ Vân đứng làm cho chàng lạnh người...

Chàng thần thờ đi vào căn phòng trống không còn bóng người thiếu nữ...

Kho ebook online

<http://isach.info>